

A LUAT O VIAȚĂ,
IAR ACUM VA PLĂTI
CU INIMA SA.

REGATUL
SPINILOR
ȘI AL
TRANDAFIRILOR

vol. 1

SARAH J. MAAS

AUTOAREA SERIEI
TRONUL DE CLEȘTAR

SARAH J. MAAS

REGATUL
SPINILOR
ȘI AL
TRANDAFIRILOR

vol. 1

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MAAS, SARAH J.

Regatul spinilor și al trandafirilor / Sarah J. Maas; trad.: Andra-Elena Agafiței prin Lingua Connexion. – București: Editura RAO, 2015
ISBN 978-606-776-043-9

I. Agafiței, Andra Elena (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO
Str. Bârgăului nr. 9–11, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

SARAH J. MAAS
A Court of Thorns and Roses
© Sarah J. Maas 2015
Toate drepturile rezervate

Traducerea volumului este publicată de Editura RAO
în înțelegere cu Bloomsbury Publishing Inc.

Traducere de ANDRA-ELENA AGAFIȚEI
prin Lingua Connexion

© Editura RAO, 2015
pentru versiunea în limba română

2016

ISBN 978-606-776-043-9

Lui Josh...

*Pentru că tu ai merge la
Poalele Muntelui pentru mine.
Te iubesc.*

PRYTHIAN

TĂRÂMUL ZĂNELOR

ZIDUL

LUMEA MURITORILOR

CAPITOLUL

I

Pădurea se transformase într-un labirint din gheață și zăpadă.

Trecuse o oră de când supravegheam desișul, iar punctul meu de reper, creanga îndoită, devenise inutil. Rafalele de vânt viscoleau stratul gros de zăpadă, acoperindu-mi urmele, îngropând, totodată, și semnele unei posibile prăzi.

Foamea mă îndepărtase de casă mai mult decât de obicei, dar iarna era grea. Animalele se retrăseseră, intrând atât de adânc în pădure, încât abia le mai puteam urmări, permițându-mi să le dobor pe rând pe cele rătăcite, rugându-mă să reziste până la primăvară. Nu fu așa.

Mi-am trecut degetele amorțite peste pleoape, îndepărtând fulgii agățați de gene. Aici nu existau copaci fără scoarță, care să indice trecerea căprioarelor – încă nu sosiseră. Nu aveau să părăsească locul până când nu se termina scoarța, apoi urmau să călătorească spre nord, dincolo de teritoriul lupilor și, poate, spre tărâmurile zânelor din Prythian – acolo unde niciun muritor nu ar fi îndrăznit să meargă, decât dacă și-ar fi dorit moartea.

Gândul acesta îmi trimise un fior pe șira spinării, dar l-am alunecat, concentrându-mă asupra împrejurimilor și la sarcina pe care trebuia să o îndeplinesc. Tot ce puteam face era să reușesc să supraviețuiesc o săptămână, o zi, următoarea oră, era tot ceea ce făcusem

ani de zile. Și acum, cu zăpada, aș fi fost norocoasă să zăresc ceva de aici – mai ales din copacul în care mă urcasem. Abia vedeam la patru metri în fața mea. Înăbușindu-mi un geamăt când membrele-mi înțepenite crâcniră din cauza mișcării, am destins coarda arcului înainte de a coborî din copac.

Zăpada înghețată a scârțâit sub cizmele mele uzate, iar eu am scrâșnit din dinți. Vizibilitate scăzută, zgomotul inutil – era încă o partidă ratată de vânatoare.

Mai rămăseseră doar câteva ore din zi. Dacă nu plecam curând, trebuia să merg spre casă pe întuneric, iar avertismentele vânătorilor din oraș încă îmi răsunau în minte: lupii uriași umblau după pradă în haită. Ca să nu mai spun de șoaptele despre străinii reperați în zonă, înalți, siniștri și mortali.

Vânătorii se rugaseră zeilor noștri de mult uitați, mai puțin zânelor, iar eu m-am rugat în secret alături de ei. În cei opt ani trăiți în satul nostru, aflat la două zile de mers de la granița nemuritorilor din Prythian, fuseserăm cruțați de un atac, deși comercianții ambulanti povesteau câteodată despre orașele depărtate de graniță, de pe urma cărora rămăseseră doar așchii, oase și cenușă. Aceste povești, cândva atât de rare încât bătrânii satului le considerau zvonuri, deveniseră, în ultimele luni, șușoteli banale în orice târg.

Riscasem mult intrând atât de adânc în pădure, dar ieri se terminase ultima bucată de pâine și, cu o zi înainte, tot ce mai rămăsese din carnea uscată. Totuși, aș fi preferat să-mi petrec încă o noapte flămânzind, decât să mă trezesc satisfăcând foamea lupilor. Sau a vreunei zâne.

Nu că ar fi avut din ce să se ospăteze. Slăbisem atât de mult, încât puteam să-mi număr coastele. Mișcându-mă cât mai sprinten și mai discret printre copaci, mi-am apăsât cu mâna stomacul gol, care mă durea. Știam ce fețe aveau să facă surorile mele mai mari când urma să mă întorc din nou acasă cu mâna goală.

După câteva minute de căutări atente, m-am ghemuit într-o tufă de măracini, acoperită de zăpadă. Printre spini, vedeam destul de bine jumătatea unei poieni și pârliașul care o traversa. Cele câteva găuri din gheață îmi sugerară faptul că era încă des folosit. Cu puțin noroc, ceva avea să se ivească. Cu puțin noroc.

Am răsuflat pe nas, împungând pământul cu vârful arcului, și mi-am rezemat fruntea de curba aspră a lemnului. Nu aveam cum să rezistăm fără mâncare încă o săptămână. Foarte multe familii începuseră deja să mă implore să am încredere în pomenile orașenilor mai bogați. Văzusem cu ochii mei cât de mare le era generozitatea.

M-am așezat într-o poziție mai confortabilă și am respirat mai lent, chinându-mă să ascult sunetele pădurii, acoperite de șuieratul vântului. Ningeă fără oprire, fulgii dansând și rotindu-se ca stropii de spumă, cei proaspeți, albi și curați căzând peste culoarea maronie și gri a lumii. Și, în ciuda agitației și a membrelor mele amorțite, mi-am calmat acea parte înverșunată și rea a minții, pentru a putea măsura cu privirea pădurea acoperită de zăpadă.

Cândva, îmi era ușor să savurez contrastul ierbii abia crescute pe pământul arat și negru sau să admir o broșă cu ametist, cuibărită între faldurile de mătase de culoarea smaraldului, cândva visam, respiram și gândeam în culori, lumini și forme. Uneori chiar visam la o zi în care surorile mele s-ar fi măritat și am fi rămas doar eu și tata, cu destulă mâncare încât să ne descurcăm, cu destui bani cât să cumpăr niște vopsea și destul timp să aștern acele culori și forme pe hârtie, pe pânză sau pe pereții casei.

Un vis care nu părea să se adeverească prea curând – poate nu se va împlini niciodată. Așadar, îmi fu permis să fur un astfel de moment, să admir licăritul slab al luminii de iarnă pe zăpadă. Nu-mi puteam aminti ultima dată când mă oprisem să admir ceva frumos sau interesant.

Orele pierdute cu Isaac Hale într-un hambar dărăpănat nu conta – acele vremuri erau disperate și nefericite, câteodată nemiloase, dar niciodată minunate.

Șuieratul vântului se transformă într-un oftat ușor. Acum fulgii cădeau mai încet, adunându-se în grămezi pufoase de-a lungul fiecărei creștături a copacului. Fermecătoarea – mortala frumusețe blândă a zăpezii. Mi-am revenit gândindu-mă că trebuia să mă întorc la drumurile noroioase și înghețate ale satului, la căldura casei noastre îngheșuite.

În luminiș, tufele foșniră. Încordatul arcului ținea de instinct. Am privit printre spini, iar respirația mi s-a tăiat. La mai puțin de treizeci de pași depărtare se afla o cerboaică mică, nu foarte slăbită din cauza iernii, dar destul de disperată, încât să smulgă coaja unui copac din luminiș.

O astfel de căprioară mi-ar fi putut hrăni familia timp de o săptămână sau mai mult.

Îmi lăsă gura apă. Am țintit, liniștită ca vântul care șuiera printre frunzele uscate.

Era nepăsătoare, neștiutoare că moartea o aștepta la câțiva metri distanță. Continuă să smulgă bucățile de coajă, mestecându-le încet.

Aș fi putut usca jumătate din carne, păstrând restul pentru mâncare – tocană, plăcinte... Pielea ei putea fi vândută sau transformată în haine pentru unul dintre noi. Mie îmi trebuiau cizme, Elain avea nevoie de o pelerină nouă, iar Nesta își dorea tot ce aveau ceilalți.

Degetele îmi tremurară. Foarte multă mâncare – o soluție salvatoare. Mi-am ținut respirația și am țintit de două ori.

Din tufișul învecinat, străluciră însă doi ochii aurii.

Pădurea amuți. Vântul nu mai suflă. Până și ninsoarea se opri.

Noi, muritorii, nu mai aveam zei la care să ne rugăm, dar, dacă le-aș fi știut numele uitate, m-aș fi rugat lor. Tuturor. Ascuns în desiș, lupul se apropie încet, tintuind căprioara cu privirea.

Era imens – cât un ponei. Gura mi se uscă. Era unul dintre lupii masivi despre care fusesem avertizată.

Nu mai văzusem niciodată unul atât de mare; și, totuși, căprioara nu-l auzi și nici nu-l văzu. Dacă era din Prythian, dacă se întâmpla să fie un spiriduș, atunci nu ar fi trebuit să mă îngrijorez că aș fi putut sfârși prin a fi mâncată. Dacă era un spiriduș, ar fi trebuit să fug deja.

Și totuși... dacă l-aș ucide fără să mă vadă, poate mi-aș face mie, satului meu și lumii o favoare. Nu ar fi greu să-i străpung ochiul cu o săgeată.

În ciuda mărimii, arăta ca un lup, se mișca precum un lup. „Este un animal“, m-am încurajat eu. Un simplu animal.

Aveam un cuțit de vânătoare și trei săgeți. Primele două erau unele obișnuite – simple și eficiente și, probabil, pentru un lup atât de mare, nu mai periculoase ca o înțepătură de albină. Dar a treia săgeată, cea mai lungă și mai grea, o cumpărasem de la un comerciant ambulant, într-o vară când aveam suficiente monede din cupru încât să ne permitem și obiecte de lux. O săgeată cioplită din lemn de frasin de munte, armată cu un vârf din fier.

Toată lumea știa că spiridușii urau fierul – însă lemnul de frasin era cel care făcea ca magia lor vindecătoare și nemuritoare să se diminueze suficient de mult timp încât un om să poată da lovitura finală. Cel puțin, așa umbla zvonul. Singura dovadă care indica eficiența frasinului era raritatea acestuia. Văzusem desene ale copacilor, dar niciodată unul cu propriii mei ochi – nu după ce Regina Zânelor îi arsese pe toți, în urmă cu multă vreme. Așadar, rămăseseră puțini, cei mai mulți și plăpânzi, ascunși de către nobilime în dumbrăvi împrejmuite de ziduri înalte. După ce am cumpărat săgeata, am petrecut săptămâni întregi întrebându-mă dacă aruncasem banii degeaba pe acea bucățică de lemn scump, pe care nu am folosit-o niciodată în trei ani de zile.

Acum, cu mișcări puține și eficiente, am scos-o rapid; aș fi făcut orice pentru ca acel lup monstruos să nu se uite spre mine. Săgeata era destul de lungă și de grea încât să îl rănească – sau să îl omoare, dacă ținteam bine.

Dacă aș ucide lupul, căprioara ar fugi. Dacă aș ucide căprioara, lupul m-ar ataca sau mi-ar fura prada, distrugând cantități valoroase de blană și grăsime.

Pieptul mi se încleștă atât de tare, încât mă duru. Și, în acel moment, mi-am dat seama că viața mea depindea de o singură întrebare: Lupul era, oare, singur?

Am apucat arcul și l-am încordat și mai mult. Era o încercare bună, dar nu mai înfruntasem niciodată un lup. Credeam că sunt norocoasă – chiar binecuvântată. Însă, acum... nu știam unde să lovesc sau cât de repede se mișcau. Nu îmi puteam permite să ratez. Nu cu o singură săgeată din frasin.

Și, dacă sub acea blană se ascundea un spiriduș, atunci, adio. Adio, după toate suferințele cauzate de neamul lor. Nu voiam să risc să vină mai târziu în orașul nostru pentru a măcelări, a mutila și a chinui. Trebuia să moară, aici și acum. L-aș fi ucis bucuroasă.

Lupul se strecură mai aproape, iar o ramură se rupse sub una dintre labele lui – mai mari decât mâinile mele. Căprioara înlemni. Se uită împrejur, cu urechile ridicate spre cerul cenușiu. Deoarece lupul se afla în direcția vântului, nu putea să-l vadă sau să-l miroasă.

Acesta își coborî capul, iar corpul masiv și argintiu, atât de perfect camuflat de zăpadă și de umbre, se lăsă pe picioarele din spate. Căprioara încă se uita în direcția greșită.

I-am privit pe amândoi. Cel puțin era singur – măcar atâta noroc îmi fusese dat. Dar dacă lupul ar fi speriat căprioara, aș fi înfruntat un lup gigantic și flămând – probabil un spiriduș – care își căuta următoarea masă. Însă, dacă ar fi omorât-o...

Dacă nu cumpăneam bine, nu doar eu riscam să pier. În ultimii opt ani de vânat în pădure, viața mea fusese însă supusă riscurilor și, de cele mai multe ori, luasem decizia corectă. De cele mai multe ori.

Cu ghearele lui galbene și sclipitoare, lupul țâșni din desiș, strălucind în gri, alb și negru. În luminiș părea și mai mare; o întruchipare musculoasă, rapidă și cu o forță extraordinară. Căprioara nu avu nicio șansă.

Am tras cu săgeata din lemn de frasin, înainte să o nimicească. Aceasta îl nimeri în coaste, iar eu aș fi putut să jur că pământul s-a cutremurat. Urlă de durere, dând drumul gâtului căprioarei, în timp ce sângele, de un roșu foarte aprins, i se împrăștie pe zăpadă.

Se întoarse către mine, cu acei ochi galbeni larg deschiși, cu blana zburlită. Ridicându-mă în picioare în zăpada care fremăta în jurul meu și scoțând altă săgeată, i-am simțit mârâitul grav în stomacul meu gol.

Însă lupul, cu burta pătată de sânge și cu săgeata mea din lemn de frasin adânc înfiptă în coaste, abia dacă se uită la mine. Începu din nou să ningă. Privirea lui oarecum vigilentă și surprinsă mă făcu să trag a doua săgeată. Pentru orice eventualitate – în caz că acea inteligență era una nemuritoare și periculoasă.

Nu încercă să se ferească de săgeata care îi pătrunse cu precizie în ochiul galben, larg deschis.

Amestecându-se cu zăpada, culorile și întunericul se învârtiră, înceteșându-mi vederea.

Lupul căzu la pământ.

Picioarele îi zvâcniră și un chelălăit slab se auzi în vânt. Imposibil – ar fi trebuit să fie mort, nu pe moarte. Săgeata îi intrase în ochi aproape în întregime.

Totuși, lup sau spiriduș, nu conta. Nu cu acea săgeată din lemn de frasin înfiptă în coaste. Dând zăpada la o parte și apropiindu-mă, păstrând încă o distanță destul de mare, mâinile îmi tremurară. Sângele țâșni din rănilor pe care i le făcusem, înroșind omătul.

Scormoni pământul, respirând deja mai încet. Avea dureri mari sau scâncetul era doar o încercare de a alunga moartea? Nu eram sigură că voiam să aflu.

Zăpada se așeza în jurul nostru. L-am privit până când acea blană neagră cu nuanțe sedefii încetă să se mai miște. Era un lup, în ciuda mărimii, era, cu siguranță, doar un lup.

Strânsoarea din pieptul meu se domoli, iar oftatul meu căpătă forma unui nor. Săgeata din frasin se dovedise mortală, indiferent pe cine sau ce doborâse.

Examinând rapid căprioara, mi-am dat seama că puteam căra un singur animal – și chiar și asta ar fi fost o luptă. Însă era păcat să renunț la lup.

Deși am pierdut minute prețioase, minute în care orice prădător ar fi putut mirosi sângele proaspăt, i-am jupuit pielea și mi-am curățat săgețile cât de bine am putut.

Măcar îmi încălzisem mâinile. Înainte de a ridica pe umeri căprioara, i-am acoperit rana mortală cu partea însângerată a blănii. Până la casa noastră erau câțiva kilometri și nu aveam nevoie ca o dâră de sânge să conducă toate animalele cu gheare și colți direct spre mine.

Gemând din cauza greutateii, am apucat picioarele căprioarei și am privit pentru ultima dată cadavrul aburind al lupului. Celălalt ochi auriu se uita acum la cerul încărcat de zăpadă și, pentru o clipă, mi-am dorit să-mi fi fost milă de el.

Însă eram în pădure și era iarnă.

CAPITOLUL

2

Până când am ieșit din pădure, cu genunchii tremurând, soarele apusese. Măinile mele, înțepenite din cauză că strângeam picioarele căprioarei, amortiseră complet cu mult timp în urmă. Nici măcar cadavrul nu putea alunga frigul pătrunzător. Lumea era scăldată în nuanțe de albastru-închis, tulburat doar de razele albe strecurate printre jaluzele ferestrelor casei noastre dărăpănate. Era de parcă m-aș fi plimbat printr-un tablou viu – un moment de liniște, înfrumusețat de rapiditatea cu care tonurile de albastru se transformau într-un întuneric profund.

Înaintând cu greu pe cărare, fiecare pas fiindu-mi alimentat doar de foamea aproape ametoitoare, vocile surorilor mele se unduiră în întâmpinarea mea. Nu trebuia să le înțeleg cuvintele pentru a ști că vorbeau despre vreun tânăr sau despre panglicile pe care le văzuseră în sat, când ar fi trebuit să taie lemne, dar, cu toate acestea, am zâmbit ușor.

Am lovit tocul din piatră al ușii cu cizmele, scuturându-le de zăpadă. Bucăți de gheață căzură de pe pietrele gri ale casei, dezvăluind marcajele șterse, gravate în jurul pragului. Cândva, tatăl meu convinsese un șarlatan în trecere să realizeze gravurile, în schimbul unei sculpturi din lemn. Tata nu reușise să ne ofere prea multe lucruri, iar inima nu mă lăsase să-i spun că gravurile erau inutile și, fără îndoială, false. Muritorii nu aveau puteri magice, nu aveau nici

forța superioară și nici viteza unei zâne sau a vreunui Mare Spiriduș. Pretinzând că se trăgea din familia unui Mare Spiriduș, bărbatul gravase spiralele și runele în jurul ușii și al ferestrelor, mormăise câteva cuvinte fără sens, după care plecase.

Am deschis ușa din lemn, mânerul înghețat din fier mușcându-mi pielea ca o viperă. Când m-am strecurat înăuntru, căldura și lumina mă orbiră.

– Feyre! am auzit suspinul slab al lui Elain și am mijit ochii din cauza focului care strălucea, pentru a-mi vedea sora mijlocie.

Era învelită cu o pătură, dar părul ei blond, pe care îl aveam toate trei, era înfășurat perfect în jurul capului. Opt ani de sărăcie nu o lipsiseră de dorința de a arăta minunat.

– De unde ai făcut rost de aia? întrebă ea, senzația de foame ascuțindu-i cuvintele.

Nu spuse nimic despre faptul că eram pătată de sânge. Renunțasem de mult să mai sper că ar remarca, într-adevăr, că mă întorceam din pădure în fiecare seară. Cel puțin, nu până flămânzeau din nou. Mama nu le pusese să jure nimic în clipele petrecute lângă patul ei de moarte.

Când am dat jos căprioara de pe umeri, am respirat ușurată. Animalul lovi masa din lemn cu un zgomot surd, făcând să zornăie o ceașcă din ceramică, aflată în celălalt capăt.

– De unde crezi că o am?

Răgușisem. Am desprins blana de lup de pe corpul căprioarei și, după ce mi-am scos cizmele și le-am pus lângă ușă, m-am întors spre Elain.

Ochii ei căprui – ochii tatălui meu – rămăseseră țintuiți asupra căprioarei.

– Va dura mult să o cureți?

Eu. Nu ea, nu altcineva. Nu le văzusem niciodată mâinile lipicioase din cauza sângelui și a blăunii. Învățasem să strâng și să pregătesc vânatul mulțumită indicațiilor altora.

Tatăl meu și Nesta încă stăteau lângă șemineu, încălzindu-și mâinile, sora mea cea mai mare ignorându-l, ca de obicei. Elain continuă să se uite la cadavru, apăsându-și cu mâna stomacul, probabil la fel de gol și de dureros ca și al meu. Elain nu era rea. Nu era ca Nesta, care se născuse rânjind. Uneori, Elain nu înțelegea lucrurile. Nu răutatea o împiedica să își ofere ajutorul; pur și simplu, nu se gândea că ar putea să-și murdărească mâinile. Niciodată nu am știut sigur dacă ea chiar nu pricepea că eram cu adevărat săraci sau dacă doar refuza să accepte situația. În ciuda acestui fapt, nu renunșasem să-i cumpăr, ori de câte ori îmi permiteam, semințe pentru grădina cu flori pe care o îngrijea în lunile mai blânde.

Și nici nu o oprise să-mi cumpere trei cutii mici de vopsea – roșie, galbenă și albastră – în aceeași vară în care avusesem destui bani încât să-mi permit săgeata din lemn de frasin. Era singurul cadou pe care mi-l făcuse vreodată, iar casa noastră încă îi purta semințele, chiar dacă acum vopseaua se decolora sau se fărâmița: plante agățătoare și flori de-a lungul ferestrelor, pragurilor și marginilor lucrurilor, mici flăcări pe pietrele din jurul șemineului. Fiecare minut liber din acea vară bogată mi-l petrecusem împodobind casa în culori, ascunzând câteodată mici decorațiuni în sertare, în spatele perdelelor uzate, sub scaune și pe sub masă.

De atunci, nu mai avusesem o vară atât de ușoară.

– Feyre!

Vocea gravă a tatălui meu se auzi dinspre șemineu. Barba lui neagră era tunsă îngrijit, iar chipul său fără pete, ca al surorilor mele.

– Ce noroc ai avut azi, să ne aduci un asemenea festin!

De lângă el, Nesta pufni. Deloc surprinzător. De obicei, respingea orice mică laudă, adusă oricui – mie, lui Elain, celorlalți săteni. Și lua în râs orice cuvânt al tatălui nostru.

Mi-am îndreptat spatele, aproape prea obosită ca să mă țin pe picioare, dar m-am sprijinit cu o mână de masă de lângă căprioară, aruncând o privire spre Nesta. Dintre noi, Nesta suferise cel mai

mult din cauză că ne pierduserăm averea. Se supărase în tăcere pe tatăl nostru din momentul în care ne părăsisem conacul, chiar după acea zi îngrozitoare în care unul dintre creditorii venise pentru a ne arăta cât de mult îl nemulțumea pierderea propriei investiții.

Dar Nesta măcar nu ne împuia capul cu discuții inutile despre recuperarea averii, așa cum o făcea tata. Nu, pur și simplu cheltuia toți banii pe care nu-i ascundeam de ea, deranjându-se rareori să conștientizeze prezența tatălui meu, care șchiopăta.

– Putem mânca jumătate din carne săptămâna aceasta, am zis eu, privind căprioara, care ocupa toată masa șubredă pe care mâncam și care servea drept spațiu de lucru și bucătărie. Putem să uscăm cealaltă jumătate, am continuat eu, știind că, indiferent de cât de frumos aș fi spus-o, tot m-aș fi ocupat de cea mai mare parte a treburilor. Și mâine voi merge la piață, ca să văd cât pot lua pe blănuri, am zis, mai mult ca pentru mine.

Tatăl meu își ținea piciorul distrus întins, cât mai aproape posibil de căldura focului. Frigul, ploaia sau o schimbare de temperatură îi agravau întotdeauna rănilor urâte și încovoiate din jurul genunchiului. Bastonul era rezemat de scaunul său – un baston pe care, uneori, Nesta avea tendința de a nu-l lăsa lângă el.

„Dacă nu i-ar fi atât de rușine, și-ar putea găsi de lucru“, spunea întotdeauna Nesta când îi reproșam acest lucru. Îl ura și pentru rana pe care o avea – pentru că nu se apăraseră atunci când acel creditor și bătăușii lui dăduseră buzna în casă, lovindu-i genunchiul în repetate rânduri. Nesta și Elain fugiseră în dormitor, blocând ușa. Eu rămăsesem pe loc, implorând și plângând cu fiecare strigăt al tatălui meu, cu fiecare os zdrobit. Făcusem pe mine, iar apoi vomitasem chiar pe pietrele din fața șemineului. Abia atunci plecaseră acei bărbați. Nu i-am mai văzut niciodată.

Folosiserăm o mare parte din banii rămași ca să plătim vîndătorul. Tata începuse să facă primii pași după șase luni și abia după un an reușise să meargă un kilometru. Banii pe care îi câștiga atunci

când cineva îl compătimea destul de mult încât să-i cumpere sculpturile nu îi ajungeau să ne hrănească. Acum cinci ani, când am rămas fără niciun ban, când tatăl meu încă nu putea – nu voia – să se miște prea mult, nu m-a contrazis când i-am spus că aveam de gând să merg la vânatoare.

Nu se deranjase să încerce să-și părăsească scaunul de lângă foc și nici să-și ridice privirea de la sculptura lui. Pur și simplu, mă lăsase să intru în acele păduri mortale și ciudate, de care se fereau chiar și cei mai experimentați vânători. În ultimul timp, devenise puțin mai atent – uneori îmi arăta semne de recunoștință, câteodată se ducea șchiopătând tocmai până în oraș, ca să-și vândă sculpturile, dar nu cu mult.

– Mi-ar plăcea o pelerină nouă, spuse Elain oftând.

În același moment, Nesta se ridică și zise:

– Am nevoie de o pereche nouă de cizme.

Am tăcut, știind că nu trebuia să mă amestec în certurile lor, dar m-am uitat la cizmele încă strălucitoare ale Nestei, de lângă ușă, și la ale mele, care erau prea mici și ale căror cusături se destrămau, fiind ținute laolaltă doar de șireturile uzate.

– Dar îngheț cu pelerina mea veche și zdrențuită, insistă Elain. Voi muri de frig. Mă fixă cu ochii ei măriți și-mi spuse: Te rog, Feyre!

Rosti cele două silabe ale numelui meu – *fay-ruh* – cu cel mai oribil scâncet pe care îl îndurasem vreodată, iar Nesta țâțâi zgomotos înainte de a-i ordona să tacă.

Când au început să se certe de la banii pe care i-aș fi luat a doua zi pe blană, nu le-am luat în seamă și l-am văzut pe tata șezând la masă, sprijinindu-se într-o mână și privind atent căprioara. În momentul în care atenția îi alunecă spre blana imensă de lup, m-am încordat. Degetele lui, încă netede și masculine, întoarseră blana și trasară o linie pe partea însângerată.

Mă privi cu ochii lui negri.

– Feyre, murmură el, iar gura lui deveni o linie subțire. De unde ai luat asta?

– Din același loc din care am luat și căprioara, i-am răspuns la fel de încet, calm și tăios.

Îmi privi arcul, tolba legată la spate și cuțitul de vânătoare cu mâner din lemn, de la șold. Ochii i se umeziră.

– Feyre... riscul...

Am făcut un semn spre blană, incapabilă să-mi schimb vocea, și i-am spus:

– Nu am avut de ales.

De fapt, ceea ce voiam cu adevărat să spun era: „Nici măcar nu te deranjezi să încerci să ieși din casă în cea mai mare parte a timpului. Dacă nu aș fi eu, am muri de foame. Dacă nu aș fi eu, am muri.“

– Feyre, repetă el, închizând ochii.

Surorile mele tăcură, iar eu mi-am ridicat la timp privirea ca să o văd pe Nesta încrețindu-și nasul, pufnind. Se luă de pelerina mea.

– Miroși ca un porc acoperit de propria-i mizerie. Poți măcar să încerci să pretinzi că nu ești o țarancă ignorantă?

Nu am lăsat-o să vadă că vorbele ei mă afectau. Când nenorocirea căzuse peste familia noastră, eu eram prea tânără ca să învăț și altceva în afară de manierele de bază, de a scrie și de a citi, iar ea nu avea să mă lase niciodată să uit acest lucru.

Făcu un pas înapoi, trecându-și un deget peste buclele-i de un castaniu-deschis.

– Dezbracă-te de hainele acelea dezgustătoare.

Nu m-am grăbit, abținându-mă să-i spun ceva. Mai mare cu trei ani, arăta cumva mai tânără ca mine, iar obrajii ei aurii se îmbujorau întotdeauna într-o nuanță delicată de roz-deschis.

– Poți să încălzești o oală cu apă și să mai pui lemne pe foc?

În momentul în care am întrebat-o, am observat grămada de lemne. Mai era doar un buștean.

– Credeam că azi te duci să tai lemne.

Nesta își curăță unghiile lungi și îngrijite.

– Urăsc să tai lemne. Întotdeauna îmi intră așchii.

Mă privi pe sub genele ei negre. Dintre noi toți, Nesta semăna cel mai mult cu mama.

– În plus, Feyre, spuse ea bosumflată, tu te pricepi mai bine! Îți ia jumătate din timpul pe care mi-l ia mie. Măinile tale sunt mai potrivite – sunt deja foarte aspre.

Mi-am încleștat maxilarul.

– Te rog, i-am cerut eu, ascunzându-mi mânia, știind că o ceartă era ultimul lucru de care aveam nevoie sau pe care mi-l doream. Te rog să te trezești în zori și să tai lemne.

Mi-am închis nasturii de sus ai tunicii.

– Sau vom mânca un mic dejun rece.

Se încruntă.

– Nu voi face așa ceva!

Însă eu mă îndreptam deja spre cealaltă cameră, mai mică, unde dormeau fetele. Elain o rugă ceva pe Nesta în șoaptă, iar aceasta îi răspunse cu un sâsâit. M-am uitat peste umăr la tatăl meu și am arătat spre căprioară.

– Pregătește cuțitele, i-am spus eu, nederanjându-mă să par veselă. Voi ieși în curând.

Fără să aștept un răspuns, am închis ușa în urma mea.

Camera era destul de mare pentru masa șubredă de toaletă și pentru patul imens din lemn de esență tare în care dormeam. Singurul lucru care mai amintea de bogăția avută fusese comandat drept cadou de nuntă, din partea tatălui meu, pentru mama. Era patul în care ne născuserăm și în care murise mama. Dintre toate lucrurile din casă pe care le pictasem în ultimii câțiva ani, de acesta nu mă atinsesem niciodată.

Mi-am atârnat pelerina pe masa de toaletă încovoiată – încruntându-mă la violetele și trandafirii pe care îi pictasem în jurul mânerelor sertarului lui Elain, la flăcările din jurul dulapului Nestei și la cerul nocturn – spirale de stele galbene, care trebuiau să fie albe – din jurul sertarului meu. Pictasem toate acestea ca să mai luminez

camera, și așa întunecată. Nu comentaseră nimic. Nu știu de ce mă așteptasem să o facă.

Doar oftatul mă împiedică să nu mă prăbușesc pe pat.

În acea seară, am mâncat friptură de căprioară. Cu toate că știam că nu avea rost, nu m-am împotrivit când fiecare dintre noi mai luă o mică porție, înainte de a le interzice să mai mănânce. A doua zi aveam să mi-o petrec pregătind pentru consum părțile rămase din căprioară, după care urma să-mi acord câteva ore pentru prelucrarea ambelor blănuri, înainte de a le duce la piață. Cunoșteam câțiva vânzători pe care i-ar fi interesat o asemenea achiziție – deși probabil că niciunul nu mi-ar fi plătit un preț corect. Dar banii erau bani, iar eu nu aveam nici timp, nici resurse să călătoresc în cel mai apropiat oraș mare ca să găsesc o ofertă mai bună.

Am supt dinții furculiței, savurând rămășițele de grăsime ce acopereau metalul. Limba îmi alunecă peste dinții strâmbi – făcea parte dintr-un set uzat, recuperat de tata din camera servitorilor, în timp ce creditorii ne prădau conacul. Niciunul dintre tacâmuri nu era la fel, dar era mai bine decât să mâncăm cu mâna. Tacâmurile din zestre mamei fuseseră vândute de multă vreme.

Mama. Poruncitoare și rece cu propriii copii, veselă și strălucitoare printre aristocrații care ne frecventau fostul conac, îndrăgostită de tatăl meu – singura persoană pe care o respecta și pe care o iubea cu adevărat. Dar petrecerile îi plăceau nespus – atât de mult, încât nu își petrecea deloc timpul cu mine, cu excepția momentelor în care se gândea la modul în care talentul meu abia descoperit la desen și pictură mi-ar fi putut asigura un viitor soț. Dacă ar fi trăit destul de mult încât să vadă averea năruindu-se, ar fi fost mai distrusă decât tata. Poate că moartea ei fusese un lucru bun.

La drept vorbind, ne rămânea mai multă mâncare.

În afară de patul din lemn de esență tare – și de promisiunea pe care i-o făcusem – nu mai aveam nimic de-al ei în casă.

De fiecare dată când priveam spre orizont sau mă întrebam dacă ar trebui să merg înainte, fără să mă uit înapoi, auzeam promisiunea pe care i-o făcusem cu mult timp în urmă, când se afla pe patul de moarte. *Rămâneți împreună; ai grijă de ei.* I-am promis, prea târziu să întreb de ce nu le rugase pe surorile mele mai mari sau pe tata. Dar i-am jurat, apoi a murit și, în lumea noastră umană nenorocită – protejată doar de promisiunea Marii Zâne în urmă cu cinci sute de ani, în lumea noastră unde uitaserăm numele zeilor noștri – promisiunea era lege; o promisiune era o garanție; o promisiune era obligația ta.

Au fost dați în care am urât-o pentru ceea ce mă rugase. Poate că, delirând din cauza febrei, nici măcar nu știa ceea ce îmi cerea. Sau poate că moartea o făcuse să vadă mai bine adevărata natură a copiilor și a soțului ei.

Am lăsat furculița din mână și am privit flăcările focului nostru slab dansând de-a lungul butucilor rămași, întinzându-mi sub masă picioarele care mă dureau.

M-am întors spre surorile mele. Ca de obicei, Nesta se plângea de săteni – care nu erau nici manierați, nici eleganți și care nu știau cât de inferioară era calitatea materialului din care le erau făcute hainele, chiar dacă pretindeau că era mătase fină sau șifon. Odată pierdută averea, foștii lor prieteni le ignoraseră cu succes; așadar, surorile mele se purtau de parcă tinerii săteni ai orașului alcătuiau un cerc social mediocru.

Am sorbit din ceașca mea cu apă fierbinte – nici măcar ceai nu ne permiteam – în timp ce ea își continuă povestea.

– Ei bine, i-am spus eu lui, „Domnule, dacă dumneavoastră credeți că puteți să mă întrebați atât de nonșalant, voi refuza!” Și știi ce mi-a spus Thomas?

Nesta vorbea cu Elain, care asculta foarte atentă. Pierdut în ceața amintirilor care i se strecuraseră în minte, tatăl meu îi zâmbea binevoitor scumpei lui Elain, singura dintre noi care se deranja să discute cu el cu adevărat.

– Thomas Mandray? am întrerupt-o eu. Cel de-al doilea fiu al tăietorului de lemne?

Nesta își miji ochii gri-albăstrui.

– Da, răspunse ea și își se întoarse spre Elain, ca să i se adreseze din nou.

– Ce vrea?

Am aruncat o privire spre tata. Nicio reacție – niciun indiciu alarmant sau un semn că măcar asculta.

– Vrea să o ia de soție, spuse Elain, visătoare.

Am clipit.

Nesta își înălță capul. Mai văzusem prădători făcând acea mișcare. Câteodată mă întrebam dacă asprimea ei neînduplecată ne-ar fi ajutat să supraviețuim mai bine – chiar să prosperăm – dacă nu ar fi fost atât de preocupată de pierderea statutului nostru.

– Ai vreo problemă, Feyre?

Îmi rosti numele ca pe o insultă, iar maxilarul mă duru din cauza încleștării.

Tata se mișcă pe scaun și, chiar dacă știam că era o prostie să reacționez la ironiile ei, i-am spus:

– Pentru noi nu poți să tai lemne, dar vrei să te măriți cu fiul unui tăietor de lemne?

Nesta își îndreptă umerii.

– Credeam că vrei ca noi să plecăm de acasă, ca eu și Elain să ne mărităm, pentru ca tu să ai suficient timp să-ți pictezi minunatele capodopere.

Rânji spre coloana cu flori de degetar pe care o pictasem de-a lungul marginii mesei – culorile erau prea închise și prea albăstrui, fără

picățele albe în interior, dar mă descurcasem, chiar dacă îmi venise greu să realizez ceva atât de imperfect și totuși fără vopsea albă.

Nu am luat în seamă insulta, cu toate că îmi doream să acopăr pictura cu mâna. Poate că a doua zi aveam să o răzuiesc de tot de pe masă.

– Crede-mă, i-am spus eu, în ziua în care vei vrea să te măriți cu un bărbat, voi merge la el acasă și i te voi da. Dar nu te vei mărita cu Thomas.

Nările Nестei se umflară ușor.

– Nu poți face nimic. Clare Beddor mi-a spus în această după-amiază că Thomas are de gând să mă ceară de soție în curând. Și după aceea, nu va mai trebui să mănânc niciodată resturile astea. Măcar nu va trebui să fac sex în fân cu Isaac Hale, ca un animal, adăugă ea zâmbind.

Tatăl meu tuși jenat, privindu-și patul aflat lângă sobă. Din cauza fricii sau a vinei, nu o contrazisese niciodată pe Nesta și se părea că nu avea să o facă acum, chiar dacă era pentru prima dată când auzea de Isaac.

Țintuind-o cu privirea, mi-am întins palmele pe masă. Elain își luă mâna stângă de lângă a mea, de parcă murdăria și sângele de sub unghiile mele ar fi putut sări pe pielea ei de porțelan.

– Familia lui Thomas nu o duce cu mult mai bine ca noi, am spus eu, încercând să nu mormăi. Vei fi doar o altă gură de hrănit. Dacă el nu știe asta, atunci părinții lui știu sigur.

Însă Thomas știa – ne mai întâlniserăm în pădure. Văzusem foamea disperată care îi strălucea în ochi atunci când mă zărise vânând iepuri. Nu omorâsem niciodată un om, dar în acea zi cuțitul de vânătoare îmi atârna greu la șold. De atunci, m-am ferit de el.

– Nu ne permitem să dăm zestre, am continuat eu calmă, dar cu un ton hotărât. Niciuneia dintre voi.

Dacă Nesta voia să plece, atunci asta era. Bine. M-aș fi aflat cu un pas mai aproape de acel viitor minunat și pașnic, de o casă liniștită

în care să existe suficientă mâncare și în care să am timp să pictez. Dar nu aveam nimic – absolut nimic – prin care să atragem vreun pețitor care să mă scutească de a mai avea grijă de surorile mele.

– Ne iubim, spuse Nesta, iar Elain încuviință.

Aproape că am râs – când începuseră să le întoarcă spatele aristocraților și să facă ochi dulci sătenilor?

– Dragostea nu vă va ține de foame, am replicat eu, continuând, pe cât posibil, să o privesc hotărâtă.

Nesta sări din locul ei de pe bancă, de parcă aș fi lovit-o.

– Ești invidioasă – i-am auzit spunând că Isaac se va căsători cu o fată din satul Greenfield, pentru o zestre frumoasă.

Așa auzisem și eu; Isaac îmi spusese despre asta ultima dată când ne întâlniserăm.

– Invidioasă? am rostit eu încet, încercând din răsuputeri să-mi reprim mânia. Nu avem ce să le oferim – nici zestre, nici măcar animale. Poate că Thomas vrea să se căsătorească cu tine, dar... ești o povară.

– Ce știi tu? răspunse Nesta. Ești doar un animal împlânzit doar pe jumătate, care are tupeul să dea ordine la orice oră din zi sau din noapte. Continuă și, într-o zi, cândva, Feyre, nu va mai fi nimeni care să-și amintească de tine sau căruia să-i pese că ai existat vreodată.

Ieși din cameră, iar Elain o urmă, consolând-o. Trântiră ușa dormitorului pe care îl împărțeam toate trei suficient de tare încât să zornăie farfuriile.

Nu era prima dată când auzeam acele cuvinte și știam că le repeta doar pentru că tresărisem când le rostise prima dată. Oricum, încă mă afectau.

Am sorbit prelung din cana ciobită. Banca din lemn pe care stătea tatăl meu scârțâi când acesta se întoarse. Am mai luat o gură și am spus:

– Ar trebui să-i bagi mințile în cap.

El examinează o urmă de arsură de pe masă.

– Ce pot spune? Dacă se iubesc...

- Nu poate să o iubească. Nu cu familia lui nenorocită. Am văzut cum se poartă prin sat – un singur lucru vrea de la ea și nu este mâna ei...

- Avem nevoie de speranță la fel de mult cum avem nevoie de pâine și de carne, mă întrerupse, pentru o clipă cu ochi limpezi. Avem nevoie de speranță, altfel nu putem suporta. Așadar, Feyre, las-o să sperie. Las-o să-și imagineze o viață mai bună. O lume mai bună.

M-am ridicat de la masă cu pumnii strânși, dar nu aveam unde să mă ascund în casa noastră cu două camere. Am privit pictura decolorată cu degetare de pe marginea mesei. Pâlniile exterioare ale florilor erau deja crăpate și uzate, iar partea de jos a tulpinii se ștersese complet. În câțiva ani, avea să dispară fără urmă, ca și când n-ar fi fost niciodată acolo. Ca și când eu n-aș fi fost vreodată acolo.

I-am aruncat tatei o privire dură.

- Nu există așa ceva.

CAPITOLUL

3

Zăpada bătătorită care acoperea drumul din satul nostru era stropită cu pete de maro și negru, de la căruțele și caii care treceau pe acolo. Mergând de-a lungul acestuia, ocolind anumite porțiuni dezgustătoare, Elain și Nesta plescăiră și se strâmbară. Știam de ce mă însoțeau – își luaseră pelerinele de îndată ce văzuseră blănurile împăturite din tolba mea.

Nu m-am deranjat să le vorbesc, așa cum nici ele nu binevoiseră să-mi vorbească după seara trecută, cu toate că Nesta se trezise la răsăritul soarelui, ca să taie lemne. Probabil pentru că știa că astăzi urma să vând blănurile la piață și să mă întorc acasă cu bani în buzunar. Mă urmară pe drumul pustiu, mergând încet pe câmpul acoperit de zăpadă, până în satul nostru ca vai de lume.

Casele din piatră ale așezării erau banale, monotone și cu atât mai neatrăgătoare din cauza iernii triste. Dar era zi de târg, ceea ce însemna că piața din centrul orașului era populată de vânzătorii care înfruntaseră dimineața aspră.

La o stradă distanță, mirosul mâncării calde plutea în aer – mirodenii ademenitoare, care îmi stârniră amintiri. Elain oftă ușor în spatele meu. Mirodenii, sare, zahăr – bunuri rare pentru cei mai mulți dintre sătenii noștri, de neatins pentru noi.

Dacă mă descurcam bine la piață, poate că urma să am suficienți bani încât să cumpăr ceva delicios. Am aruncat o privire în urma

mea, vrând să le sugerez asta, dar când am dat colțul, aproape ne-am lovit una de cealaltă, oprindu-ne în același timp.

– Fie ca Lumina Nemuritoare să strălucească asupra voastră, surorilor, spuse tânăra femeie cu robă galbenă aflată din fața noastră.

Nesta și Elain țâțâiră; eu mi-am înăbușit un geamăt. Perfect. Exact ce-mi trebuia, să-i văd în sat pe Copiii celor Binecuvântați, în zi de târg, ținând de vorbă și necăjind pe toată lumea. De obicei, bătrânii satului le permiteau să stea câteva ore, dar simpla prezență a proștilor fanatici care încă o venerau pe Marea Zână îi irita pe toți. Mă iritau pe mine. Cu mult timp în urmă, Marii Spiriduși ne fuseseră stăpâni, nu zeii. Și, cu siguranță, nu își arătaseră milostenia.

Tânăra își întinse mâinile albe ca luna într-un gest de salut, iar brățara de la încheietură, cu clopoței din argint, argint adevărat, zornăi.

– Aveți o clipă pentru a asculta Cuvântul celor Binecuvântați?

– Nu, rânji Nesta, neluând în seamă mâinile fetei și înghiontind-o pe Elain mai departe. Nu avem.

Părul desfăcut al tinerei scânteia în lumina dimineții, iar fața sa curată și proaspătă strălucea în timp ce zâmbea frumos. În spatele ei mai erau cinci tineri acoliți, femei și bărbați cu părul lung – care se uitau prin piață după oameni pe care să-i bată la cap.

– Nu durează decât un minut, spuse unul dintre ei, pășind în fața Nestei.

Era impresionant – cu adevărat impresionant – să o vezi pe Nesta mergând drept, îndreptându-și umerii și privind-o de sus pe tânără, ca o regină fără tron.

– Du-te și pălăvrăgește prostiile astea cu vreun nerod. Printre noi nu veți găsi oameni care să se convertească.

Fata se retrase, cu o umbră pâlپându-i în ochii căprui. M-am abținut să nu tresar. Poate că nu era cea mai bună abordare, deoarece, dacă se agitau, deveneau cu adevărat o pacoste.

Nesta ridică o mână, trăgându-și mâneca de la haină, pentru a le arăta brățara din fier, care era la fel cu aceea pe care o purta Elain.

Își cumpăraseră podoabe similare cu mult timp în urmă. Acolita suspină, cu ochii măriți.

– Vezi asta? rosti Nesta printre dinți, înaintând.

Acolita făcu un pas înapoi.

– Asta ar trebui să purtați. Nu clopoței din argint, ca să atrageți acei spiriduși monstruoși.

– Cum îndrăznești să ne insulti prietenii nemuritori...

– Du-te și predică în alt oraș, spuse Nesta.

Două soții de fermieri, drăguțe și dolofane, trecură pe lângă noi, ținându-se de braț. Apropiindu-se de acoliti, se strâmbară amândouă, dezgustate. „Târfă iubitoare de spiriduși“, spuse una din ele tinerei femei. Nu puteam să le contrazic.

Acoliții tăcură. Cealaltă săteancă – suficient de bogată încât să aibă împletit în jurul gâtului un colier din fier – miji ochii, iar zâmbetul îi dispăru.

– Voi, idioților, nu înțelegeți ce ne-au făcut monștrii aceia timp de secole? Ce continuă să facă din plăcere, în vreme ce scapă fără a fi trași la răspundere? Meritați să vă omoare. Proști și târfe, asta sunteți.

Nesta dădu din cap, încuviințând spre femeile care se îndepărtară. Ne-am întors spre tânăra care încă era în fața noastră și chiar și Elain se încruntă, dezgustată.

Tânăra respiră adânc, înseninându-se din nou, și spuse:

– Și eu am trăit într-o astfel de ignoranță, până când am auzit Cuvântul celor Binecuvântați. Am crescut într-un sat foarte asemănător cu acesta – foarte trist și mohorât. Dar, cu mai puțin de cinci luni în urmă, o prietenă de-a vărului meu a mers la graniță, ca jertfă pentru Prythian – și nu s-a mai întors. Acum, trăiește în lux și confort ca mireasă a unui Mare Spiriduș, la fel ai putea să o faci și tu, dacă mi-ai acorda o clipă să...

– Probabil a fost mâncată, spuse Nesta printre dinți. De aceea nu s-a mai întors.

Sau mai rău, m-am gândit eu, dacă un Mare Spiriduș era cu adevărat responsabil de ademenirea unui om în Prythian. Nu îi întâlnisem niciodată nici pe cruzii Mari Spiriduși, care semănau oarecum cu oamenii și care conduceau ținutul Prythian, și nici pe zânele care locuiau acolo și care te puteau trage foarte adânc sub pământ cu solzii, aripile și brațele lor lungi și subțiri. Nu știam care erau mai greu de înfruntat, spiridușii sau zânele.

Acolita se încruntă.

– Bunii noștri stăpâni nu ne-ar răni niciodată astfel. Prythian este un tărâm al păcii și al abundenței. Dacă te-ar binecuvânta cu atenția lor, ai fi bucuroasă să trăiești printre ei.

Nesta dădu ochii peste cap. Elain privea când spre noi, când spre piața din față, către cetățenii care acum se uitau și ei la scenă. Era timpul să plecăm.

Nesta dădu să spună ceva, dar am pășit între ele și m-am uitat la roba fetei, de un albastru-deschis, la bijuteriile din argint pe care le purta, la pielea ei complet curată. Nu se vedea niciun semn, nicio pată.

– Te lupți inutil, i-am spus eu.

– Pentru o cauză nobilă.

Fata radia de fericire.

Am împins-o ușor pe Nesta, pentru a o convinge să meargă, și i-am spus acolitei:

– Nu, nu este.

Intrând în piața aglomerată, am simțit cum acolita încă ne fixa cu privirea, dar nu am întors capul. Aveau să plece destul de curând, ca să predice în alt oraș. Trebuia să ocolim la întoarcere, ca să-i evităm. Când ne-am îndepărtat suficient de mult, m-am uitat peste umăr la surorile mele. Elain încă era crispată, dar privirea Nestei era tulburată, iar buzele subțiri. M-am întrebat dacă urma să se întoarcă și să se certe cu fata.

Nu era problema mea – nu chiar acum.

– Ne întâlnim aici peste o oră, am spus eu și nu le-am dat ocazia să mă urmeze înainte de a mă strecura în piața aglomerată.

M-am gândit preț de zece minute la cele trei opțiuni. Erau cumpărătorii mei obișnuiți: cizmarul posac și negustorul de haine cu privirea ageră, care venea în piața noastră dintr-un oraș din apropiere. Apoi, necunoscuții: un munte de femeie, care stătea pe buza unei fântâni secate din piață, fără cărucior sau stand, dar care, cu toate acestea, părea că primea multă atenție. Cicatricile și armele o dădeau de gol destul de ușor. Era o mercenară.

Simțeam privirile cizmarului și ale negustorului de haine și dezinteresul prefăcut cu care se holbau la tolba pe care o purtam. Bine – așadar, avea să fie una dintre acele zile.

M-am apropiat de mercenară, al cărui păr negru și des era tuns până la bărbie. Chipul bronzat părea cioplit în granit; văzându-mă, miji puțin ochii negri. Niște ochi negri foarte interesați – nu aveau doar o nuanță de negru, ci... multe, cu o urmă de căprui care strălucea printre umbre. Mi-am alungat încă o dată acele gânduri inutile, instinctele care mă făceau să mă gândesc la culori, lumini și forme, și am stat dreaptă când mă evaluă ca pe o posibilă amenințare sau ca pe un angajator. Armele pe care le avea asupra ei – strălucitoare și periculoase – erau suficiente cât să mă facă să înghit în sec. Și să mă opresc la mai bine de un metru de ea.

– Nu primesc bunuri pentru serviciile mele, spuse ea cu un accent pe care nu îl mai auzisem. Accept doar monede.

Câțiva cetățeni, aflați în trecere, încercară să nu pară prea interesați de conversația noastră, mai ales când am rostit:

– Atunci, nu vei avea noroc într-un astfel de loc.

Părea pipernicită, chiar și când stătea jos.

– Ce treabă ai cu mine, fato?

Putea să aibă între douăzeci și cinci și treizeci de ani, dar am presupus că, pentru ea, păream mai tânără, cum eram slăbită de foame, în hainele pe care le purtam.

– Am de vânzare o blană de lup și una de căprioară. M-am gândit că ai fi interesată să le cumperi.

– Le-ai furat?

– Nu.

Am privit-o în ochi.

– Le-am vânat chiar eu. Jur.

Se uită din nou la mine cu ochii ei negri.

– Cum.

Nu era o întrebare, ci un ordin. Poate că întâlnise alte persoane pentru care promisiunile, cuvintele sau obligațiile nu erau sacre și pe care, drept urmare, le pedepsise.

Așadar, i-am povestit cum le-am vânat și, după ce am terminat, a făcut un semn cu mâna spre tolba mea.

– Lasă-mă să văd.

Am scos amândouă blănurile, împăturite cu grijă.

– Nu ai mințit în legătură cu mărimea lupului, șopti ea. Totuși, nu pare a fi un spiriduș.

Le studie cu un ochi de expert, trecându-și mâinile pe ambele părți. Îmi spuse prețul.

Am clipit, dar m-am abținut să clipesc și a doua oară. Plătea prea mult, mult prea mult. Am privit-o în tăcere.

Ea se uită dincolo de mine – pe lângă mine.

– Presupun că acele două fete care ne privesc din partea cealaltă a pieței sunt surorile tale. Toate aveți părul arămiu și acea privire flămândă.

Într-adevăr, ele încă se străduiau să tragă cu urechea, fără a fi zărite.

– Nu am nevoie de mila ta.

– Nu, dar ai nevoie de banii mei, iar ceilalți comercianți au fost zgârciți toată dimineața. Toți sunt distrași de acei fanatici cu priviri blânde, care behăie prin piață.

Făcu semn cu bărbia spre Copiii celor Binecuvântați, care încă își zornăiau clopoțeii din argint și săreau în calea oricui încerca să treacă prin apropiere.

Când m-am întors către ea, mercenara schiță un zâmbet.

– Cum vrei, fetiço.

– De ce?

Ea ridică din umeri.

– Cândva, cineva a făcut același gest pentru mine și ai mei, în momentul în care aveam cea mai mare nevoie. M-am gândit că a sosit timpul să ajut și eu pe cineva.

Am privit-o din nou, cântărindu-i vorbele.

– Tata are niște sculpturi din lemn pe care aş putea să ți le dau – pentru a fi corectă.

– Călătoresc fără bagaj și nu îmi trebuie. Totuși, acestea – mângâie blănurile pe care le ținea în mână – mă scutesc de efortul de a le omorî cu mâna mea.

Am încuviințat, obrazii încălzindu-mi-se când își întinse mâna spre punga cu monede pe care o ținea în haina ei groasă. Era plină și atârna greu datorită argintului, poate a aurului, dacă era să mă iau după cum suna. Mercenarii erau bine plătiți pe teritoriul nostru.

Ținutul nostru era prea mic și prea sărac pentru a avea o armată permanentă, care să supravegheze zidul de la granița cu Prythian, iar noi, cetățenii, puteam să ne bazăm doar pe puterea Tratatului, încheiat în urmă cu cinci sute de ani. Cei bogați își permiteau însă să angajeze mercenari, ca această femeie, care să le păzească granița cu tărâmul nemuritorilor. Acest fapt le oferea iluzia confortului, așa cum o făceau și însemnările de pe pragul casei noastre. Toți știam, în adâncul nostru, că nu se putea face nimic împotriva spiridușilor. Asta ni se transmisese tuturor, indiferent de clasă socială sau de rang, prin avertismentele care ne erau cântate când eram în leagăn, încă din momentul nașterii, sau prin versurile scandate în curtea școlii. Un Mare Spiriduș putea să te facă praf de la o distanță de o

sută de metri. Nici eu și nici surorile mele nu văzuserăm vreodată așa ceva.

Încercam încă să credem că exista ceva – orice – care ar fi putut avea efect împotriva lor, dacă i-am fi întâlnit vreodată. În piață erau două tarabe care comercializau diverse lucruri – talismane, fleacuri, incantații și bucăți de fier – menite să te protejeze. Eu nu-mi permiteam, și, dacă într-adevăr funcționau, puteau doar să ne ofere câteva minute, în care să ne pregătim. Fuga era inutilă; așa cum era și lupta. Nesta și Elain își purtau însă brățările din fier de câte ori plecau de acasă. Până și Isaac avea o manșetă din fier în jurul încheieturii unei mâini, ascunsă întotdeauna sub mânecă. Odată, se oferise să-mi cumpere una, dar îl refuzasem. Mi se păruse ceva prea personal, ca o plată... un memento prea permanent a ceea ce fusese sau nu între noi.

Mercenara mi-a pus banii în palmă, iar eu i-am băgat în buzunar, simțindu-i la fel de grei ca o piatră de moară. Era imposibil ca surorile mele să nu fi văzut banii – nicio șansă ca ele să nu se fi întreat deja cum ar fi putut să mă convingă să le dau și lor o parte.

– Mulțumesc, i-am spus mercenarei, încercând și eșuând să nu par aspră când am simțit cum se apropiau surorilor mele, ca vulturii care zboară în jurul unui cadavru.

Mercenara mângâie blana de lup.

– Un sfat, ca între vânători.

Am privit-o, mirată.

– Nu intra adânc în pădure. Eu nici nu m-aș apropia de locul unde ai fost ieri. Un lup atât de mare ar putea fi cea mai mică problemă a ta. Am auzit tot mai des povești despre acele lucruri care se strecoară prin zid.

Un fior îmi trecu pe șira spinării.

– Vor... vor ataca?

Dacă era adevărat, ar fi trebuit să găsesc o cale de a-mi scoate familia din acel teritoriu mizerabil și umed, îndreptându-mă spre sud,

departe de zidul invizibil care ne împărțea lumea, înainte ca ei să îl poată traversa.

Cândva – acum mult timp și cu milenii înainte – fuseserăm sclavii Marilor Spiriduși. Cândva, le construiserăm civilizații extinse și splendide cu sângele și sudoarea noastră, le construiserăm temple pentru zeii lor sălbatici. Cândva, ne răsculaserăm în toate teritoriile. Războiul fusese atât de sângeros și de distructiv, încât șase regine muritoare trebuiseră să înainteze un Tratat pentru ca măcelul să înceteze de ambele părți și pentru ca zidul să fie construit: Nordul lumii noastre fusese cedat puterii Marilor Spiriduși și a zânelor; iar Sudul, muritorilor, obligați pentru totdeauna să ne câștigăm existența muncind pământul.

– Nimeni nu știe ce plănuiesc Spiridușii, spuse mercenara, cu fața împietrită. Nu știm dacă bestiile scapă din lesa Marilor Lorzi sau dacă acestea sunt atacuri plănuite. Am păzit un nobil bătrân, care spunea că situația s-a înrăutățit în ultimii cincizeci de ani. A luat un vas spre sud, acum două săptămâni și mi-a spus că ar trebui să plec, dacă știi ce e bine pentru mine. Înainte de a ne despărți, a recunoscut că a aflat de la unul dintre prietenii lui că, în toiul nopții, o haită de martax a traversat zidul și a distrus jumătate din orașul său.

– Matrax? am întrebat eu.

Știam că existau diferite tipuri de spiriduși, că erau la fel de mulți ca alte specii de animale, dar, după nume, știam doar câteva feluri.

Ochii negri ca noaptea ai mercenarei licăriră.

– Au corpul mare, cât al unui urs, capul, ca al unui leu, și trei rânduri de dinți, mai ascuțiți decât ai unui rechin. Și sunt răi – mai răi decât toți trei la un loc. Nobilul mi-a spus că i-au sfârtecat pe locuitorii orașului.

Mi se întorsese stomacul. În spatele nostru, surorile mele păreau foarte fragile – cu pielea lor palidă, infinit mai delicată și mai ușor de sfâșiat. Împotriva unui matrax, nu aveam nicio șansă. Copiii celor Binecuvântați erau proști – niște proști fanatici.

– Așadar, nu știm ce înseamnă toate aceste atacuri, continuă mercenara, în afară de faptul că tot mai mulți apelează la serviciile mele și că nu trebuie să te apropii de zid. Mai ales dacă Marii Spiriduși încep să apară – sau, mai rău, dacă apare unul dintre Marii Lorzi. Pe lângă ei, matrax par niște câini.

I-am examinat cicatricile de pe mâinile crăpate de frig.

– Ai înfruntat vreodată un alt fel de spiriduș?

Închise ochii.

– Nu vrei să știi, fato. Doar dacă vrei să vomțiți ce ai mâncat la micul dejun.

Într-adevăr, mă simțeam rău, îmi era greață și eram agitată.

– Mai periculos decât un matrax? am îndrăznit să întreb.

Femeia își ridică mâneca hainei groase, dezvăluind un antebraț bronzat și musculos, brăzdat de cicatrice oribile și răsucite. Rontunjimea acestora semăna cu...

– Nu avea forța brută și nici nu era de mărimea unui matrax, spuse ea, dar mușcătura a fost plină de otravă. Două luni – atât am stat la pat; au trecut patru luni până când am avut puterea de a merge din nou.

Ridică un crac al pantalonilor.

Frumos, m-am gândit, în timp ce groaza îmi zvârcoli stomacul. În contrast cu pielea bronzată, venele erau negre – complet negre, întinse ca pânza de păianjen și răsfirate ca firicele de gheață.

– Vindecătorul a spus că nu se mai putea face nimic, că sunt norocoasă că pot să merg cu veninul încă prezent în picioare. Poate că, într-o zi, mă va omorî, poate că mă va schilodi. Dar, cel puțin, voi muri știind că l-am ucis.

Coborându-și manșeta pantalonilor, sângele păru să-mi înghețe în vene. În cazul în care cineva din piață văzuse ce-mi arătase, nu îndrăzneam să vorbească despre asta – sau să se apropie. Și mie îmi ajunsese pentru o zi. Așadar, am făcut un pas înapoi, calmându-mă în ciuda lucrurilor văzute și auzite.

– Mulțumesc pentru avertismente, i-am spus eu.

Privi în spatele meu și schiță un zâmbet.

– Succes!

Apoi, o mână subțire mă prinse de braț, trăgându-mă după ea. Fără să mă uit, știam că era Nesta.

– Sunt periculoși, șopti Nesta, înfigându-și degetele în brațul meu, continuând să mă îndepărteze de mercenară. Nu te mai apropia de ei.

Pentru o clipă, m-am uitat la ea, apoi la Elain, a cărei față se îngălbenise și se crispase.

– Ar trebui să știu ceva? am întrebat în șoaptă.

Nu-mi aminteam ultima dată în care Nesta încercase să mă avertizeze în legătură cu ceva. Elain era singura de care avea grijă cu adevărat.

– Sunt niște brute și ar lua orice ban ar putea, chiar și cu forța.

M-am uitat la mercenară, care încă își examina noile blănuri.

– Te-a jefuit?

– Nu ea, murmură Elain. Altcineva care a trecut pe aici. Aveam doar câteva monede și el s-a mâniat, dar...

– De ce nu l-ai reclamat, sau de ce nu mi-ai spus?

– Ce ai fi putut să faci? întrebă Nesta cu dispreț. Îl provocai la luptă cu arcul și săgețile tale? Și, în haznaua asta de oraș, cui i-ar păsa dacă am spune ceva?

– Lui Thomas Mandray al tău? am rostit eu, calmă.

Ochii Nestei străluciră, dar o mișcare din spatele meu îi atrase atenția și încercă să zâmbească drăguț, amintindu-și, probabil, de banii pe care îi aveam acum.

– Te așteaptă prietenul tău.

M-am întors. Într-adevăr, Isaac ne privea din partea cealaltă a pieței, cu brațele încrucișate, rezemat de o clădire. Deși era fiul cel mai mare al singurului fermier înstărit din satul nostru, încă era slab din cauza iernii, iar părul lui castaniu părea neîngrijit. Oarecum chipeș, cu o voce blândă, rezervat, dar cu un fel de întunecime ascunsă, care

ne apropiase și care ne făcuse să înțelegem ce vieți mizerabile aveam să ducem pentru totdeauna.

Ne știam vag de ani de zile, de când familia mea se mutase în sat, dar, până când nu ne-am plimbat pe strada principală într-o după-amiază, niciodată nu mă gândisem prea mult la el. Vorbeam doar despre ouăle pe care le aducea la piață, iar eu admiram mulțimea de culori din coșul pe care îl purta – nuanțe de maro, maro-gălbui și cele mai deschise nuanțe de albastru și verde. Simplu, ușor și poate puțin ciudat, m-a condus acasă, făcându-mă să nu mă simt atât de... singură. O săptămână mai târziu, l-am tras în hambarul acela dărăpănat.

În cei doi ani în care ne-am întâlnit, el a fost primul și singurul meu iubit. Câteodată ne întâlneam în fiecare noapte, timp de o săptămână, alteori trecea câte o lună fără să ne vedem. Dar, de fiecare dată, era la fel: ne dezbrăcam repede și ne sărutam. Câteodată, vorbeam sau, mai degrabă, el vorbea despre presiunea și obligațiile pe care i le atribuisse tatăl său. Deseori, nu vorbeam deloc. Nu știam dacă ne pricepeam să facem amor, dar tot era o eliberare, o amânare, puțin egoism.

Nu ne iubeam și nu ne iubiserăm niciodată – cel puțin nu în modul la care presupuneam că se refereau oamenii când vorbeau despre dragoste – totuși, o parte din mine se prăbușise când îmi spusese că urma să se însoare în curând. Nu eram încă suficient de disperată încât să-i cer să mă vadă după căsătorie.

Isaac își înclină capul într-un gest familiar, apoi merse încet în josul străzii, în afara orașului și spre hambarul vechi, unde obișnuia să mă aștepte. Nu ne ascundeam relația, dar eram precauți, astfel încât să nu fie prea evidentă.

Nesta țâțâi, încrucișându-și brațele.

– Sper că voi doi sunteți atenți.

– Este puțin cam târziu să te prefaci că-ți pasă, am spus eu.

Dar eram atenți. Deoarece eu nu îmi puteam permite, Isaac îmi cumpăra băutura contraceptivă. Știa că altfel nu l-aș fi lăsat să mă

atingă. Am băgat mâna în buzunar, scoțând o monedă de douăzeci de mărci. Elain respiră adânc, iar eu nu m-am deranjat să mă uit la niciuna din surorile mele în timp ce i-am pus-o în palmă și i-am spus:

– Ne vedem acasă.

Mai târziu, după încă o cină la care am mâncat căprioară, când eram cu toții adunați în jurul focului pentru o oră de liniște înainte de culcare, le-am urmărit pe surorile mele șușotind și râzând împreună. O parte din mine le invidiasse întotdeauna pentru cât erau de apropiate. Cheltuiseră toți banii – pe ce, nu știu, deși Elain adusese dălți noi pentru sculpturile tatălui nostru. Pelerina și ghețele despre care se plânseseră toată noaptea trecută fuseseră prea scumpe. Însă nu le-am certat pentru asta, fiindcă Nesta ieși a doua oară să mai taie lemne, fără să-i cer. Din fericire, îi evitaseră pe Copiii celor Binecuvântați.

Tatăl meu moțăia în scaun, cu bastonul așezat pe genunchiul rănit. Era momentul potrivit să discut cu Nesta despre Thomas Mandray. M-am întors spre ea, dorind să vorbesc. Dar se auzi un urlet care aproape că mă asurzi, iar surorile mele țipară în timp ce zăpada năvăli în cameră, iar o formă imensă apăru mârâind în pragul ușii.

CAPITOLUL

4

Nu știu cum am pus mâna pe cuțitul de vânătoare cu mâner din lemn. Primele câteva clipe fură estompate de mârâitul bestiei uriașe cu blană aurie, de țipetele surorilor mele, de frigul usturător care se revârsa în cameră, de figura îngrozită a tatălui meu.

Mi-am dat seama că nu era un matrax, deși ușurarea dură doar o clipă. Bestia trebuie să fi fost mare cât un cal, iar în vreme ce trupul îi semăna oarecum cu al unei feline, capul era clar al unui lup. Nu mi-am dat seama ce erau coarnele ca de elan care îi ieșeau din cap. Dar, fie că era un leu, un câine sau un elan, nu m-am îndoit de stricăciunile pe care le putea face cu ghearele lui negre, ca niște pumnale, și de rănilile pe care le puteau provoca acei colți galbeni.

Dacă aș fi fost singură în pădure, poate că m-aș fi lăsat copleșită de frică, poate că aș fi căzut în genunchi și aș fi plâns, așteptând o moarte rapidă. Dar nu aveam timp să mă îngrozesc, nu aveam de gând să-l las să înainteze niciun centimetru, în ciuda faptului că îmi auzeam pulsul în urechi. Cumva, am ajuns în fața surorilor mele tocmai când creatura se lăsa pe picioarele din spate și zbieră printre colți:

– *CRIMINALILOR!*

Dar un alt cuvânt răsună prin mine:

Spiriduș.

Talismanele ridicole de pe pragul uşii erau la fel de bune ca pânzele de păianjen. Ar fi trebuit să o întreb pe mercenară cum îl omorâse pe acel spiriduș. Gâtul gros al bestiei părea însă un loc bun în care să-mi înfig cuțitul.

Am îndrăznit să arunc o privire peste umăr. Surorile mele țipară, îngenunchind în fața peretelui cu șemineu, iar tatăl meu se ghemui în fața lor. Încă un corp de apărat. Prostește, am mai făcut un pas spre spiriduș, lăsând masa între noi, încercând să-mi opresc mâinile din tremurat. Arcul și tolba mea erau în cealaltă parte a camerei, în spatele bestiei. Ar fi trebuit să-l ocolesc pentru a ajunge la săgeata din frasin – și să am destul timp să trag cu arcul.

– *CRIMINALILOR!* zberă din nou bestia, cu părul ridicat.

– T-te rog, se bâlbâi tata, din spatele meu, negăsindu-și curajul de a veni lângă mine. Orice am făcut, am făcut fără să știm, și...

– N-n-n-am omorât pe nimeni, adăugă Nesta, înecându-se, suspinând, cu mâna ridicată deasupra capului, de parcă minuscula brățară din fier ar fi apărat-o împotriva creaturii.

Am luat încă un cuțit de bucătărie de pe masă, cel mai bun lucru pe care îl puteam face, asta dacă nu găseam o cale să ajung la tolba.

– Ieși afară! m-am răstit eu la creatură, agitând cuțitele în fața mea.

Nu vedeam nimic din fier ce ar fi putut fi folosit drept armă – doar să fi aruncat spre el cu brățărilor surorilor mele.

– Ieși și pleacă!

Deși cuvintele erau tăioase, îmi tremurau genunchii și îmi era greu să țin cuțitele în mâini. Un cui... aș fi luat un nenorocit de cui din fier, dacă aș fi avut de unde.

Drept răspuns, urlă la mine, iar întreaga casă se cutremură, făcând farfuriile și ceștile să zornăie. Dar urletul îi expuse gâtul masiv. Nu mă pricepeam să arunc, dar, cu toate acestea, am azvârlit cuțitul de vânătoare spre el.

Îl lovi repede cu o labă, atât de repede, că abia l-am văzut, trimițându-l cu viteză la distanță, în timp ce se repezi cu dinții spre fața mea.

Am sărit înapoi, aproape împiedicându-mă de tatăl meu, care era ghemuit. Spiridușul ar fi putut să mă omoare – ar fi putut; totuși, săritura fu un avertisment. Plângând, Nesta și Elain se rugară zeilor de mult uitați, care s-ar fi putut ascunde prin preajmă.

- CINE L-A OMORÂT?

Creatura se îndreptă spre noi. Puse o labă pe masă, care scârțâi sub greutatea sa. Intrând una câte una în lemn, ghearele lui scoaseră un zgomot surd.

Am îndrăznit să mai fac un pas în față, în timp ce bestia își întinse botul peste masă, ca să ne miroasă. Ochii lui erau verzi – cu pete de culoarea chihlimbarului. Nu erau ochi de animal, nu cu forma și culoarea aceea. Vocea îmi era surprinzător de calmă când l-am întrebat:

- Pe cine am omorât?

El mârâi pe un ton coborât, care făcu lupul din pădure să pară un câțel.

- Lupul, spuse el, iar inima mi se poticni.

Răgetul dispăru, dar mânia persistă – poate chiar cu urme de regret.

Plânsetul lui Elain deveni un țipăt ascuțit. Mi-am ținut capul ridicat.

- Un lup?

- Un lup mare cu o blană gri, mârâi el drept răspuns.

Ar ști dacă l-am mințit? Spiridușii nu puteau minți – toți muritorii aveau asta – dar puteau oare să detecteze minciunile spuse de oameni? Nu aveam nicio șansă să scăpăm din această luptă, dar poate că erau și alte soluții.

- Dacă a fost omorât din greșeală, i-am spus bestiei cât am putut de calmă, ce plată am putea oferi în schimb?

Toate acestea erau un coșmar; într-o clipă, aveam să mă trezesc lângă foc, extenuată din cauza zilei petrecute la piață și a după-amiezii cu Isaac.

Bestia scăpă un lătrat care ar fi putut fi un răs amar. Împinse masa, pentru a păși într-un mic cerc din fața ușii spulberate. Frigul era atât de intens, încât tremuram.

– Plata pe care trebuie s-o oferi este cea cerută de Tratatul încheiat de tărâmurile noastre.

– Pentru un lup? am întrebat eu, iar tatăl meu îmi murmură numele, în semn de avertisment.

Îmi aminteam vag că mi se citise Tratatul în timpul lecțiilor din copilărie, dar nu-mi aminteam nimic despre lupi...

Bestia veni rapid spre mine.

– Cine a omorât lupul?

I-am țintuit cu privirea ochii ca de jad.

– Eu l-am omorât.

El clipi, aruncă o privire spre surorile mele, apoi, înapoi spre mine, uitându-se la cât de slabă eram – fără îndoială, vedea că eram fragilă.

– Sigur minți pentru a-i salva.

– Nu am omorât nimic! se tângui Elain. Te rog... te rog, cruță-ne!

Nesta o făcu rapid să tacă, printre propriile suspine, și o împinse pe Elain mai departe, în spatele ei. Văzând aceasta, am simțit un gol în piept.

Tata se ridică, gemând din cauza durerii din piciorul care îl făcea să șchioapete, dar, înainte de a se apropia de mine, am repetat:

– Eu l-am omorât.

Bestia, care le miroși pe surorile mele, mă examinează. Mi-am îndreptat umerii.

– Azi am vândut blana la piață. Dacă aș fi știut că era un spiriduș, nu m-aș fi atins de el.

– Mincinoaso, mârâi el. Ai știut. Ai fi fost mai tentată să-l omori dacă ai fi știut că era unul ca mine.

Adevărat, adevărat, adevărat.

– Mă poți condamna?

– Te-a atacat? Ai fost provocată?

Am vrut să spun da, însă...

– Nu, am zis eu, scăpând un mârâit. Dar, având în vedere tot ce ne-a făcut specia voastră și ce le place încă să ne facă, chiar dacă aș fi știut cu siguranță, a meritat. Mai bine să mor cu fruntea sus, decât târându-mă ca un vierme fricos.

Răspunsul lui mârâit era definiția mâniei și a supărării.

Lumina focului străluci pe colții lui expuși, iar eu m-am întrebat cum s-ar simți pe gâtul meu și cât de tare ar țipa surorile mele, înainte de a muri și ele. Știam însă, cu o claritate neașteptată, că Nesta i-ar fi permis lui Elain să fugă. Nu tatălui meu, pe care îl disprețuia cu toată inima ei de oțel. Nu mie, deoarece Nesta știuse și urâse întotdeauna faptul că noi două eram fețele aceleiași monede și că puteam lupta singură. Dar pentru Elain, cultivatoarea de flori, cu inima bună... Nesta s-ar fi sacrificat.

Acea scânteie de înțelegere mă făcu să îndrept spre bestie cuțitul care îmi rămăsese.

– Ce plată solicită Tratatul?

Continuând să mă privească, spuse:

– Viață pentru viață. Orice atac neprovocat asupra spiridușilor, din partea oamenilor, se plătește doar cu viața unui alt om.

Surorile mele se opriră din plâns. Mercenara din oraș omorâse un spiriduș, dar acesta o atacase primul.

– Nu am știut, am spus eu. Nu am știut această parte din Tratat.

Spiridușii nu puteau minți – și vorbise destul de clar, fără jocuri de cuvinte.

– Cei mai mulți dintre voi, muritorii, ați ales să uitați de acea parte a Tratatului, spuse el, ceea ce face ca pedeapsa ta să fie mult mai plăcută.

Genunchii îmi tremurară. Nu puteam scăpa, nu puteam depăși situația. Nici măcar nu puteam fugi, deoarece el bloca singura cale spre ușă.

- Fă-o afară, am șoptit eu, cu vocea tremurând. Nu... aici. Nu unde familia mea va trebui să-mi spele sângele.

Dacă avea să îi lase să trăiască.

Spiridușul se strădui să râdă pervers.

- Ești dispusă să-ți accepți soarta atât de ușor?

Când m-am uitat fix la el, îmi spuse:

- Pentru că ai avut curajul să-mi ceri unde anume să te omor, îți voi împărtăși un secret, omule: într-un fel, Prythian trebuie să-ți revindice viața pentru cea pe care ai luat-o. Așadar, ca reprezentant al tărâmului nemuritorilor, pot să te tai ca pe un porc sau... poți să traversezi zidul și să-ți trăiești restul vieții în Prythian.

Am clipit.

- Poftim?

El vorbi lent, de parcă aș fi fost cu adevărat la fel de proastă ca un porc.

- Poți să mori în seara asta sau să-ți oferi viața tărâmului Prythian, trăind pentru totdeauna acolo, uitând de tărâmul oamenilor.

- Fă-o, Feyre, șopti tata, din spatele meu. Du-te.

Fără să mă uit la el, l-am întrebat:

- Unde să trăiesc? Fiecare centimetru din Prythian este mortal pentru noi. Mai bine aș muri în seara asta decât să trăiesc în teroare dincolo de zid, până când, fără îndoială, îmi voi găsi sfârșitul într-un mod mult mai îngrozitor.

- Am terenuri, spuse șoptit spiridușul, aproape fără tragere de inimă. Îți voi permite să locuiești acolo.

- De ce te-ai deranja?

Poate că era o întrebare prostească, dar...

- Mi-ai omorât prietenul, mârâi bestia. L-ai ucis, l-ai jupuit, l-ai vândut la piață, iar apoi ai spus că a meritat-o și, cu toate acestea, ai curajul să-mi pui la îndoială generozitatea? Ce lucru tipic omenească, păru să adauge în șoaptă.

- Nu trebuia să-mi oferi alternativa.

M-am apropiat atât de mult, încât i-am simțit respirația fierbinte pe față. Într-adevăr, spiridușii nu puteau minți, dar puteau să omită informații.

Bestia mârâi din nou.

- Ce greșeală din partea mea să uit că oamenii ne desconsideră atât de mult! Voi, oamenii, nu mai înțelegeți mila? Întrebă el, cu colții la doar câțiva centimetri de gâtul meu. Dă-mi voie să-ți explic, fetițo: fie vii să locuiești în casa mea din Prythian, oferindu-ți astfel viața pentru cea a lupului, fie ieși chiar acum și te voi face bucățele. Este alegerea ta.

Am auzit mersul șchiopătând al tatălui meu înainte de a mă apuca de umăr.

- Vă rog, domnule, Feyre este cea mai mică fată a mea. Vă implor să o cruțați. Ea este tot... este tot...

Răcnetul bestiei îl împiedică să mai vorbească. Auzind însă acele câteva cuvinte pe care reușise să le spună, efortul pe care îl făcuse... era ca o sabie îndreptată spre stomacul meu.

- Vă rog... zise tatăl meu, tremurând și ploconindu-se.

- Liniște, izbucni creatura.

Iar eu m-am înfuriat atât de mult, încât cu greu m-am abținut să nu-i înfig pumnalul în ochi. Știam că, până să apuc să ridic mâna, avea să-și încleșteze colții în jurul gâtului meu.

- Pot să-ți dau aur... spuse tatăl meu, iar mânia mea se stinse.

Cerșitul era singura modalitate prin care putea face rost de bani. Chiar și atunci, era norocos să primească doar câteva monede din cupru. Văzuserăm cât de lipsiți de compasiune erau oamenii înstăriți din satul nostru. De ani de zile știam că monștrii din tărâmul muritorilor erau la fel de răi precum cei de dincolo de zid.

Bestia rânji.

- Cât valorează viața fiicei tale? Crezi că echivalează cu o sumă?

Nesta încă o ținea pe Elain în spatele ei. Elain era atât de palidă, încât chipul i se asorta cu zăpada care intra pe ușa deschisă. Nesta

urmărea însă, încruntată, fiecare mișcare a bestiei. Nu se deranja să se uite la tata – de parcă i-ar fi știut deja răspunsul.

Pentru că tata nu răspunse, am îndrăznit să mai fac un pas spre bestie, atrăgându-i atenția. Trebuia să îl scot afară – să-l îndepărtez de familia mea. După modul în care îmi deviase cuțitul, singura speranță de scăpare era să-l iau, cumva, prin surprindere. Având un auz foarte fin, mă îndoiam că urma să am o șansă curând, cel puțin nu până când credea că sunt supusă. Dacă aș fi încercat să-l atac sau să fug, mi-ar fi distrus familia din pură plăcere. Apoi, m-ar fi găsit din nou. Singura soluție era să plec. Mai târziu, aș fi putut găsi ocazia de a-i tăia gâtul bestiei. Sau, cel puțin, să-l rănesc destul de tare, încât să am timp să fug.

Câtă vreme spiridușii nu mă găseau, nu mă puteau obliga să respect Tratatul. Chiar dacă asta m-ar fi transformat într-o blestemată de călcătoare de jurăminte. Dar să fi mers cu el însemna să încalc cea mai importantă promisiune pe care o făcusem vreodată. Cu siguranță ar fi eclipsat un vechi tratat pe care nici măcar nu-l semnaseam.

Am ținut mai relaxat mânerul pumnalului și m-am uitat fix în acei ochi verzi, făcând o pauză lungă înainte de a spune:

– Când plecăm?

Trăsăturile de lup erau în continuare fioroase, rele. Orice speranță de mă lupta pe care o mai aveam dispăru când se deplasă spre ușă – nu din cauza freamătului lăsat în urmă. Scoase săgeata din frasin, o mirosi și rânji privind-o. Cu două mișcări, o rupse în două și o aruncă în focul care ardea în spatele surorilor mele înainte de a se întoarce din nou către mine. Mi-am înțeles condamnarea când rosti:

– Acum.

Acum. Chiar și Elain își înalță capul, uitându-se îngrozită la mine. Dar eu nu am putut să mă uit nici la ea, nici la Nesta – nu când erau încă ghemuite acolo, în tăcere. M-am întors spre tatăl meu. Ochii îi sclipiră, așadar m-am uitat la cele câteva dulapuri pe care le

aveam – narcise prea galbene și decolorate, care se arcuiau peste mânăre. Acum.

Bestia se plimba în pragul ușii. Nu voiam să mă gândesc la locul în care urma să mergem sau ce avea să îmi facă. Ar fi fost o prostie să fug înainte de momentul potrivit.

– Căprioara ar trebui să vă ajungă două săptămâni, i-am spus tatălui meu, adunându-mi hainele pentru a face față frigului. Începeți cu carnea proaspătă, apoi mâncați pastrama – știi cum să o prepari.

– Feyre... spuse tatăl meu, dar am continuat, potrivindu-mi pelerina:

– Banii de pe blănuri i-am lăsat pe bufetul din bucătărie. Dacă ești chibzuit, îți vor ajunge o vreme.

În cele din urmă, m-am uitat iar la tatăl meu și mi-am permis să-i memorez trăsăturile feței. Ochii mă înțepară, dar am alungat umezeala clipind și punându-mi mânușile uzate.

– Când vine primăvara, vânează în dumbrava de la sud de cotul râului Silverspring – acolo își fac iepurii vizuine. Roagă-l pe Isaac Hale să-ți arate cum să faci capcane. L-am învățat anul trecut.

Tatăl meu dădu din cap, acoperindu-și gura cu mâna. Bestia mă avertiză mârâind și se strecură afară, în noapte. Am reușit să îl urmez, dar m-am oprit pentru a-mi privi surorile, ghemuite încă lângă foc, de parcă nu ar fi îndrăznit să se miște înainte de plecarea mea.

Elain îmi pronunță numele, dar rămase ghemuită, cu fruntea plecată. Așadar, m-am întors spre Nesta, a cărei față rece și severă semăna foarte mult cu a mamei.

– Orice ai face, am spus eu șoptit, nu te căsătorești cu Thomas Mandray. Tatăl lui își bate soția și niciunul dintre fiii săi nu face nimic să îl oprească.

Nesta mări ochii, dar eu am adăugat:

– Vânățiile sunt mai greu de ascuns decât sărăcia.

Nesta înțepeni și nu spuse nimic – ambele mele surori tăcură în timp ce m-am întors către ușa deschisă. O mână mă cuprinsese însă de braț, trăgându-mă pentru a mă opri.

Întorcându-mă spre el, tatăl meu deschise și închise gura. Afară, bestia, simțind că fusesem reținută, mârâi.

– Feyre, spuse tatăl meu.

Degetele îi tremurară când îmi cuprinse mâinile, dar ochii îi deveniră mai clari și mai îndrăzneți, așa cum nu îi mai văzusem de mult.

– Întotdeauna ai fost prea bună pentru locurile astea, Feyre. Prea bună pentru noi, prea bună pentru toți.

Mă strânse de mâini.

– Dacă vei scăpa vreodată, dacă îi vei convinge vreodată că ți-ai plătit datoria, să nu te întorci.

Nu mă așteptasem la un rămas-bun sfâșietor, dar nici asta nu-mi imaginasem.

– Să nu te mai întorci niciodată, spuse tatăl meu, eliberându-mi mâinile pentru a mă scutura de umeri. Feyre.

Îmi rosti numele poticnindu-se, înghițind cu greutate.

– Du-te într-un loc nou și fă-ți o reputație.

Dincolo, bestia era doar o umbră care mă îndemna spre un destin pe care îl adusesem fără voie asupra mea și a familiei mele. O viață pentru o viață – dar dacă viața oferită ca plată însemna și pierderea celorlalte trei? Gândul era suficient să mă întărească, să-mi dea speranță.

Nu-i spusese niciodată de promisiunea pe care i-o făcusem mamei, iar acum nu avea sens să îi explic. Așadar, m-am eliberat din strânsoarea lui și am plecat.

Am lăsat sunetul zăpezii care îmi scârțâia sub tălpi să alunge cuvintele tatălui meu, urmând bestia spre pădurea învăluită de întunericul nopții.

CAPITOLUL

S

Fiecare pas spre pădure era prea rapid, prea ușor, conducându-mă prea curând spre chinul și suferința care mă așteptau. Nu am îndrăznit să privesc înapoi spre casă.

Am intrat în pădure. Întunericul ne chema spre depărtări.

O iapă albă, cu părul ca zăpada proaspătă în lumina lunii, aștepta răbdătoare – liberă – lângă un copac. Își coborî capul – parcă în semn de respect – în vreme ce bestia se îndreptă greoaie spre ea.

Cu laba sa enormă, îmi făcu semn să încălec. Totuși, calul rămase calm, chiar dacă bestia trecuse destul de aproape încât să îl sfârtece cu o singură lovitură. Nu mai călărisem de ani de zile și chiar și atunci călărisem doar un ponei; urcându-mă însă în șa, pe jumătate înghețată, m-am bucurat de căldura calului, care porni la drum. Fără o lumină care să mă ghideze, am lăsat-o să urmeze bestia. Amândoi erau aproape de aceeași mărime. Nu am fost surprinsă când ne-am îndreptat spre nord – spre teritoriul spiridușilor – deși stomacul mi se încleștă atât de mult, încât mă duru.

Să locuiesc împreună cu el. Puteam să-mi trăiesc tot restul vieții de muritoare pe pământurile lui. Poate că era un gest făcut din milă, dar, pe de altă parte, nu specificase exact cum anume aveam să trăiesc. Tratatul le interzicea spiridușilor să ne ia în sclavie, dar poate că acest lucru nu se aplica oamenilor care omorâseră spiriduși.

Probabil că urma să ne îndreptăm spre crăpătura din zid de care se folosisese ca să ajungă aici, să mă fure. Și, odată trecuți prin zidul invizibil, de îndată ce ne aflam în Prythian, familia mea nu avea să mă mai găsească vreodată. Urma să fiu un mieluşel în regatul lupilor. Lupilor... lupului.

Omorâsem un spiriduș. Asta făcusem.

Gâtul mi se uscă. Omorâsem un spiriduș, care arăta și se comporta ca un lup. Nu am reușit să mă simt prost din cauza aceasta. Nu când îmi lăsasem în urmă familia, care, cu siguranță, avea să moară de foame; nu când asta însemna dispariția unei creaturi rele și îngrozitoare de pe fața pământului. Bestia îmi arsese săgeata din frasin – așadar, trebuia să mă bazez pe noroc pentru a mai obține vreodată o așchie de lemn și a avea șansa de a-l ucide. Sau de a-l răni.

Faptul că le cunoșteam slăbiciunea, sensibilitatea lor în fața frasinului, era singurul motiv pentru care le supraviețuisem Marilor Spiriduși în timpul răzvrătirii din trecut, un secret trădat de unul de-al lor.

Sângele mi se răci și mai mult, căutând inutil orice urmă de trunchi îngust cu o mulțime de crengi, despre care aflasem că indica existența frasinilor. Nu mai văzusem niciodată pădurea atât de nemișcată. Orice s-ar fi aflat acolo, trebuie că era blând în comparație cu bestia de lângă mine, în ciuda iepei care era calmă în preajma acesteia. Speram că, odată intrați pe tărâmul lui, avea să-i țină la distanță pe ceilalți spiriduși.

Prythian. Cuvântul, prevestitorul morții, răsuna iar și iar prin mine.

Pământuri – el spusese că avea pământuri, dar ce fel de locuință? Calul meu era frumos, iar șaua era din piele scumpă, ceea ce însemna că, într-un fel, păstra o legătură cu viața civilizată. Nu auzisem niciodată detalii despre viețile Marilor Spiriduși și ale zânelor – nu aflasem mai nimic, în afară de abilitățile și de dorințele lor mortale. Am strâns frâiele, pentru a-mi opri mâinile din tremurat.

Prea puțini oameni își puteau povesti experiențele personale din Prythian. Muritorii care treceau dincolo de zid – fie de bunăvoie, ca

tribut din partea Copiilor celor Binecuvântați, fie furați – nu se mai întorceau niciodată. Am aflat majoritatea legendelor de la săteni, deși, ocazional, tatăl meu îmi spunea o poveste mai blândă – sau două – în serile în care încerca să-și amintească de existența noastră.

De când ne știam, Marii Spiriduși guvernau părțile nordice ale lumii noastre – de la imensa insulă aflată dincolo de marea îngustă care ne separa de continentul uriaș, dincolo de fiordurile nu foarte adânci, pustiurile înghețate și deșerturile măcinate de nisip, și tocmai până la marea ocean din partea cealaltă. Unele teritorii ale zânelor erau imperii; unele erau controlate de regi și regine. Apoi, mai existau locuri ca Prythian, care era împărțit și condus de șapte Mari Lorzi – niște ființe cu o putere atât de mare, încât legenda pretindea că, într-o clipă, puteau să dărâme clădiri, să despartă armate sau să te măcelărească. Nu mă îndoiam de asta.

Nimeni nu-mi spusese vreodată de ce oamenii alegeau să rămână pe tărâmurile noastre, în condițiile în care ni se dăduse un teritoriu foarte mic, în preajma ținutului Prythian. Niște proști – cei câțiva oameni rămași aici după Război trebuie să fi avut gânduri sinucigașe, dacă alegeau să trăiască atât de aproape de Prythian. În ciuda Tratatului vechi de secole dintre tărâmurile muritorilor și cele ale spiridușilor, în zidul de apărare care le separa existau crăpături, găuri suficiente de mari pentru ca acele creaturi mortale să se strecoare pe teritoriul nostru și să se amuze chinându-ne.

Asta era partea Prythianului pe care Copiii celor Binecuvântați nu binevoiau să o recunoască niciodată. Poate că o parte a Prythianului pe care urma să o văd curând. Stomacul mi se întoarse pe dos. „Să trăiesc împreună cu el“, mi-am amintit iar și iar. „Să trăiesc“, nu să mor.

Cu toate că se presupune că puteam trăi și într-o temniță. Probabil că avea să mă închidă și să uite că existam, să uite să mă hrănească, să uite că oamenilor le trebuiau lucruri precum mâncarea, apa și căldura.

Mergând în fața mea, coarnele bestiei se răsuciră spre cerul nopții și fuioare de respirație fierbinte îi ieșiră, ondulându-se, pe nări. Trebuia să facem un popas la un moment dat – granița cu Prythian era la o distanță de câteva zile. Imediat ce ne-am oprit, am rămas trează toată noaptea și nu l-am scăpat din priviri. Chiar dacă îmi arse săgeata din frasin, îmi ascunsesem în pelerină cuțitul rămas. Poate că seara aceasta avea să-mi ofere șansa de a-l folosi.

Lăsându-mă cuprinsă de groază, mânie și disperare, nu m-am gândit însă doar la soarta mea. Continuându-ne călătoria, în singurele sunete scoase de zăpada care scârțâia sub labe și copite, am alternat între îngâmfare prostească la gândul că familia moarte de foame, dându-mi astfel seama cât de importantă eram, și agonia orbitoare cauzată de gândul că tata avea să cerșească pe străzi, împiedicându-se de piciorul rănit, mergând de la un om la altul. Și, ori de câte ori priveam bestia, îl vedeam pe tata șchiopătând prin oraș, cerșind o monedă ca să le țină în viață pe surorile mele. Mai rău, m-am gândit la ce ar fi fost Nesta în stare să facă pentru a o ține în viață pe Elain. Moartea tatălui meu nu ar fi deranjat-o, dar ar fi putut să mintă, să fure și să vândă orice de dragul lui Elain... și al ei.

Am observat modul în care se mișca, încercând să găsesc o urmă – orice – de slăbiciune. Nu am putut găsi niciuna.

– Ce fel de spiriduș ești? l-am întrebat, cuvintele fiindu-mi aproape înghițite de zăpadă, de copaci și de cerul plin de stele.

Bestia nu se deranjă să se întoarcă. Nu se deranjă să-mi vorbească. O atitudine corectă. La urma urmelor, îi omorâsem prietenul.

Am încercat din nou:

– Ai un nume?

Sau orice denumire, pentru a-l putea blestema.

Scoase un sunet care ar fi putut fi un răs amar.

– Chiar contează pentru tine, omule?

Nu am răspuns. Ar fi putut foarte bine să se răzgândească și să nu îmi mai cruțe viața.

Dar poate că aveam să scap înainte de a hotărî să mă omoare. Mi-aș fi luat familia și am fi călătorit clandestin pe o corabie și am fi navigat foarte, foarte departe. Poate că aveam să încerc să-l omor, indiferent de inutilitatea gestului, indiferent dacă ar fi constituit un alt atac neprovocat, doar pentru că eram cea care îmi revendicasesm viața, când acești spiriduși le prețuiam prea puțin pe ale noastre. Mercenara supraviețuise – poate că aveam să supraviețuiesc și eu. Poate.

Am vrut să-l întreb din nou cum îl cheamă, dar mârâi iritat. Nu aveam șansa să lupt, să ripostez, când, deodată, un miros greu și metalic îmi înțepă nasul. Extenuarea mă cuprinsese, iar întunericul mă înghiți complet.

M-am trezit zdruncinată pe cal, legată cu sfori invizibile. Soarele era deja pe cer.

Magie – asta fusese mirosul, asta mă ținea călare, cu membrele lipite strâns, împiedicându-mă să scot cuțitul. Am recunoscut puterea până în măduva oaselor, din memoria și groaza colectivă a unor muritori. Cât timp fusesem inconștientă? Cât timp mă ținuse el inconștientă, ca să nu trebuiască să-mi vorbească? Două zile – dura două zile să ajung de acasă până la zid și să intru în granița sudică a ținutului Prythian. Chiar dormisem fermecată atât de mult timp?

Scrâșnind din dinți, aș fi putut să-i cer niște răspunsuri – aș fi putut striga la el, în vreme ce mergea încă nepăsător, tot înainte. Apoi, însă, păsări ciripitoare zburară pe lângă mine, iar o briză ușoară îmi atinse fața. Am zărit o poartă metalică, împrejmuțată de un gard viu.

Închisoarea sau salvarea mea – nu puteam să îmi dau seama care era varianta corectă.

Poarta se deschise fără portar sau santinelă, iar bestia intră. Indiferent de voința mea, calul îl urmă.

CAPITOLUL

6

Proprietatea se întindea peste un teren acoperit de verdeață. Nu mai văzusem niciodată ceva asemănător – nici măcar fosta noastră moșie nu se putea compara cu așa ceva. Era acoperit cu trandafiri și iederă, cu terase, balcoane și scări care porneau din laturile de alabastru. Curtea era mărginită de pădure, dar se întindea atât de mult, încât abia vedeam linia copacilor din depărtare. Foarte multă culoare și lumină, multă mișcare și textură... Abia reușeam să observ detaliile. Ar fi fost inutil să pictez așa ceva, nu aș fi reușit să redau totul cu fidelitate. Admirația ar fi putut să-mi învingă frica dacă locul nu ar fi fost complet gol și liniștit. Chiar și grădina prin care am trecut, urmând o potecă pietruită spre ușile principale ale casei, părea tăcută și adormită. Deasupra mulțimii de iriși violeți, ghiocei palizi și narcise galbene ca untul se legănau în briza parfumată, iar o duhoare slabă de metal îmi gădilă nările.

În mod sigur era un loc magic, deoarece aici era primăvară. Ce putere ticăloasă posedau ei, de le permitea să-și facă pământurile atât de diferite de ale noastre, să controleze anotimpurile și vremea, de parcă le-ar fi stăpânit? Transpirația mi se prelinse pe spate, iar rândurile de haine începură să mă sufocă. Mi-am rotit încheieturile mâinilor și mi-am schimbat poziția în șa. Sforile care mă țineau dispăruseră.

Spiridușul hoinări înainte, sărind sprinten pe scara mare din marmură care ducea spre ușile imense din stejar, cu o mișcare energetică și fluidă. Ușile se deschiseră fără zgomot în fața lui, iar el intră. Pară îndoială că plănuse toată această sosire – ținându-mă inconștientă, ca să nu știu unde mă aflau, ca să nu știu cum să mă întorc acasă sau să văd ce alte teritorii ale spiridușilor s-ar fi putut ascunde între mine și zid. Mi-am căutat cuțitul, dar am dat doar de straturi de haine zdrențuite.

Gândul că acele gheare îmi trecuseră prin pelerină pentru a-mi găsi cuțitul îmi lăsă gura uscată. Mi-am înăbușit mânia, groaza și dezgustul, în vreme ce murgul meu se opri, de bunăvoie, în capul scărilor. Mesajul era destul de clar. Impozanta casă părea că privea, așteptând.

Peste umăr, am privit spre porțile încă deschise. Dacă aș fi vrut să fug, ar fi trebuit să o fac acum.

Spre sud – tot ce trebuia să fac era să merg spre sud și, în cele din urmă, aș fi ajuns la zid. Asta dacă nu m-aș fi întâlnit cu altcineva între timp. Am tras frâiele, dar iapa a rămas pe loc, chiar dacă mi-am infipt călcâiele în coastele ei. Am fluierat ascuțit. Bine. Pe jos.

Genunchii îmi cedară când am atins pământul, vederea fiindu-mi tulburată de scânteii luminoase. Am apucat șaua și m-am strâmbat din cauza durerii și a foamei care îmi răvășeau simțurile. Acum, trebuia să plec acum. Am vrut să mă mișc, dar lumea încă se învârtea și scânteia.

Doar un prost ar fi fugit fără mâncare, fără putere. Nu m-aș fi îndepărtat niciun kilometru în felul acesta. Nu aș fi reușit să merg un kilometru fără să mă prindă și să mă sfâșie în bucăți, așa cum îmi promisese.

Tremurând, am respirat adânc. Mâncare – trebuia să obțin mâncare, apoi, să fug cu următoarea ocazie. Părea un plan destul de bun.

Când mi-am recăpătat echilibrul, am lăsat calul la baza scărilor, urcând câte o treaptă. Ținându-mi respirația, am trecut prin ușile deschise spre umbrele din casă.

Interiorul era și mai opulent. Marmura cadrilată alb-negru strălucea la picioarele mele, întinzându-se spre nenumărate uși și o scară imensă. Un hol lung se întindea în față, spre ușile imense din sticlă din celălalt capăt al casei, prin care am zărit o a doua grădină, mai mare decât cea din față. Nici urmă de o temniță – nici țipete sau rugăminți care să se înalțe din camerele ascunse dedesubt. Nu, doar un mârâit grav, sosit dintr-o cameră din apropiere, atât de grav, încât vasele de pe mesele dispersate pe hol, care erau pline cu buchete mari de hortensii, zăngăniră. Ca și când ar fi răspuns, ușile lustruite din lemn din stânga mea se deschiseră. Un ordin de îndeplinit.

Cu degetele tremurând, m-am frecat la ochi. Știam că Marii Spiriduși își construiseră cândva palate și temple în jurul lumii – clădiri distruse, din ciudă, de strămoșii mei muritori, după război – dar nu mă gândisem niciodată la felul în care puteau trăi astăzi, la eleganța și bogățiile pe care le puteau avea. Nu mă gândisem niciodată că spiridușii, acești monștri sălbatici, ar putea poseda domenii mai mari decât orice așezare a muritorilor. Poate că zvonurile despre Prythian, cum că ar fi fost un loc groaznic și nemilos, erau greșite.

Intrând în încăpere, m-am încordat.

O masă lungă – mai lungă decât orice altă masă pe care o avusem vreodată în conacul nostru – ocupa cea mai mare parte a spațiului. Era plină cu mâncare și vin – cu atât de multe feluri de mâncare, unele dintre ele aburind, încât îmi lăsă gura apă. Măcar erau obișnuite, nu delicatose de-ale spiridușilor: pui, pâine, mazăre, pește, sparanghel, miel... ar fi putut alcătui un festin la orice conac al muritorilor. O altă surpriză – dacă nu era complet inutilă. Bestia făcu un semn spre scaunul uriaș din capul mesei.

Am zăbovit în pragul ușii, uitându-mă la toată mâncarea aceea fierbinte și minunată – pe care nu puteam să o mănânc. Aceasta era prima regulă învățată încă de când eram copii – de obicei, prin cântece și poezii: dacă ghinionul te obliga să-i ții companie unui spiriduș, nu trebuia să bei sau să mănânci ceea ce îți oferea. Niciodată. Doar

dacă voiai să sfârșești fiindu-le sclav, cu mintea și cu trupul – doar dacă voiai să sfârșești dus înapoi în Prythian. Ei bine, a doua parte se întâmplase deja, dar poate că aveam o șansă să o evit pe prima.

Bestia se trânti pe scaun, iar lemnul scârțâi și, într-o sclipire de lumină albă, se transformă într-un bărbat cu părul blond.

Mi-am înăbușit un strigăt și m-am împins spre peretele cu lambrouri de lângă ușă, pipăind ornamentele de pe tocul ușii, încercând să apreciez distanța dintre mine și ieșire. Această bestie nu era nici om, nici un spiriduș inferior. Era unul dintre Marii Spiriduși, unul din clasa conducătoare nobiliară: frumos, mortal și nemilos.

Era tânăr – sau partea feței pe care o vedeam părea tânără. Nasul, obrajii și sprâncenele erau acoperite de o splendidă mască aurie, incrustată cu smaralde în formă de fuioare de frunze. Vreo modă absurdă a Marilor Spiriduși, fără îndoială. I se zăreau doar ochii – același pe care îi avea și ca bestie –, un maxilar puternic și gura, o linie subțire.

– Ar trebui să mănânci, spuse el.

Spre deosebire de eleganța măștii lui, tunica de culoare verde-închis pe care o purta era mai degrabă obișnuită, scoasă în evidență doar de cingătoarea din piele aflată de-a curmezișul pieptului său larg. Era mai mult pentru luptă, nu un element de stil, chiar dacă nu purta arme la vedere. Nu era doar unul dintre Marii Spiriduși, ci și... un războinic.

Nu am vrut să mă gândesc la motivul pentru care purta ținuta de războinic și am încercat să nu mă uit prea insistent la cureaua din piele care strălucea în lumina soarelui ce pătrundea prin ferestrele din spatele lui. Nu mai văzusem un cer atât de senin de luni de zile. Își umplu un pahar cu vin dintr-o splendidă carafă din cristal și bău pe nerăsuflăte. De parcă ar fi avut nevoie.

M-am îndreptat încet spre ușă, inima bătându-mi atât de repede, încât am crezut că urma să vomit. Răceala balamalelor metalice îmi înțepă degetele. Dacă mă mișcam repede, puteam să ies din casă și

să alerg spre poartă în câteva secunde. Fără îndoială, el era mai rapid, dar dacă i-aș fi aruncat în cale câteva dintre frumoasele piese de mobilier de pe hol, aș fi putut să-l încetinesc. Iar urechile lui de Spiriduș, cu vârfurile delicate și ascuțite, mi-ar fi detectat și cea mai mică mișcare.

– Cine ești? am reușit să-l întreb.

Părul lui auriu-deschis era foarte asemănător cu blana bestiei. Mai mult ca sigur, încă își ascundea ghearele imense pe sub piele.

– Ia loc, spuse el ursuz, făcând un semn larg cu mâna spre masă. Mănâncă.

Iar și iar, am repetat versurile în minte. Nu merita – cu siguranță nu merita să-mi potolesc foamea cu riscul de a-i fi sclavă, cu trup și suflet.

El mârâi pe un ton grav:

– Preferi să leșini?

– Nu este bună pentru oameni, am reușit să spun, ofensându-l.

El pufni în râs – într-un râs mai sălbatic decât orice altceva.

– Mâncarea este bună pentru tine, omule.

Mă fixă cu acei ochi ciudați și verzi, de parcă ar fi putut să-mi detecteze orice mișcare a mușchilor.

– Pleacă, dacă vrei, adăugă el rânjind. Nu sunt temnicerul tău. Porțile sunt deschise – poți să locuiești oriunde în Prythian.

Și, cu siguranță, aș fi putut fi mâncată sau chinuită de vreun spiriduș nenorocit. În ciuda faptului că fiecare centimetru din acest loc era civilizată, curat și frumos, trebuia să plec, să mă întorc la familia mea. Promisiunea făcută mamei mele, atât de rece și orgolioasă, era tot ce aveam. Nu m-am apropiat de mâncare.

– Bine, spuse el mârâind și începu să se servească.

Nu trebui să înfrunt consecințele unui alt refuz, pentru că cineva trecu pe lângă mine, îndreptându-se direct spre capul mesei.

– Ei bine? întrebă străinul – un alt Mare Spiriduș, cu părul roșu și îmbrăcat elegant, cu o tunică de un argintiu-deschis; și el purta o mască.

Schiță o plecăciune bărbatului așezat, apoi își încrucișă brațele. Cumva, nu mă zărise. Eram încă lipită de perete.

– Ei bine, ce?

Cel care mă captură făcu un semn din cap, mișcarea fiind mai mult animalică, și nu umană.

– Atunci, Andras este mort?

Temnicerul, salvatorul meu, orice ar fi fost, încuviință, dând din cap.

– Îmi pare rău, îi spuse el în șoaptă.

– Cum? întrebă străinul, iar încheieturile degetelor i se albiră când își strânse pumnii uriași.

– Cu o săgeată din frasin, spuse celălalt.

Interlocutorul lui, cu părul roșu, sâsâi.

– Cerințele Tratatului m-au condus spre muritori. I-am acordat un refugiu.

– O fată... o muritoare chiar l-a ucis pe Andras.

Nu era o întrebare, pe cât un șir de cuvinte înveninate. Aruncă o privire spre capătul mesei, unde se afla scaunul meu gol.

– Tratatul a găsit-o răspunzătoare pe fată.

Cel cu masca aurie râse grav și amar și arătă spre mine.

– Magia Tratatului m-a condus chiar până în pragul ușii ei.

Străinul se roti grațios. Masca de culoarea bronzului, modelată după trăsăturile unei vulpi, îi ascundea tot, în afară de jumătatea de jos a feței – împreună cu mare parte din ceea ce părea a fi o cicatrice aspră și urâtă, care pornea de la sprânceană și se continua până la maxilar. Nu îi ascundea ochiul lipsă – sau sfera sculptată și aurie care îl înlocuise și care se mișca de parcă l-ar fi putut folosi. Ochiul acela mă privi fix.

Chiar și din partea cealaltă a camerei, vedeam cum ochiul roșu rămas i se mărea. Miroși o dată, cu buzele puțin ridicate, dezvăluindu-și dinții albi și drepecți, apoi se întoarse spre celălalt spiriduș.

– Glumești, șopti el. Chestia aia slăbănoagă l-a doborât pe Andras cu o singură săgeată din frasin?

Ticălos – un ticălos absolut. Ce păcat că nu aveam acum săgeata, ca să îl rănesc și pe el!

– A recunoscut fapta, spuse cel cu părul auriu, plimbându-și un deget pe buza pocalului.

O gheară lungă și mortală ieși în afară, zgâriind metalul. M-am străduit să respir normal. Mai ales când el adăugă:

– Nu a încercat să nege.

Spiridușul cu mască de vulpe se lăsă pe marginea mesei, iar lumina îi scoase în evidență părul lung și roșu ca focul. Puteam să înțeleg de ce purta masca, din cauza acelei cicatrice cumplite și a ochiului lipsă, dar celălalt Mare Spiriduș părea în regulă. Poate că o purta din solidaritate. Poate că asta explica moda absurdă.

– Ei bine, se agită cel cu părul roșu, acum ne-am procopsit cu aia, mulțumită milei tale inutile, și ai distrus...

Am făcut un pas în față, doar un pas. Nu știam sigur ce urma să spun, dar, deoarece se vorbea astfel despre mine... Mi-am ținut gura închisă, dar pasul înainte fu suficient.

– Te-ai bucurat când mi-ai omorât prietenul, omule? întrebă cel cu părul roșu. Ai ezitat sau ura din inima ta te-a dominat prea mult ca să te mai gândești să-l cruți? Probabil că, pentru o muritoare atât de neînsemnată ca tine, experiența de a-l doborî a fost foarte satisfăcătoare.

Cel cu părul auriu nu spuse nimic, dar își încleștă maxilarul. Câtă vreme mă studiau, mi-am dus mâna spre cuțitul care nu era acolo.

– În orice caz, continuă cel cu masca de vulpe, întorcându-se din nou spre interlocutorul lui, zâmbind disprețuitor.

Probabil că ar fi răs dacă aș fi scos o armă, pentru a-l ataca.

– Poate că există o cale de a...

– Lucien, spuse calm cel care mă capturase, numele răsunând ca un mârâit. Poartă-te frumos.

Lucien înțepeni, dar sări și se înclină în fața mea.

– Scuzele mele, domnișoară.

O altă glumă pe seama mea.

- Sunt Lucien. Curtean și emisar.

Gesticulă spre mine.

- Ochii tăi sunt ca stelele, iar părul tău, ca aurul lustruit.

Se încruntă, așteptând să-mi spun numele. Dar să-i fi spus ceva despre mine, despre familia mea și despre locul din care veneam...

- Numele ei este Feyre, spuse cel care se afla la conducere – bestia.

Probabil că aflase cum mă chema de acasă. Mă privi din nou cu acei ochi uimitori și apoi se uită spre ușă.

- Alis te va conduce spre camera ta. Poți să faci o baie și să-ți schimbi hainele.

Nu știam dacă era sau nu o insultă. Am simțit o mână fermă pe cot și am tresărit. O femeie plinuță, cu păr castaniu, și care purta o mască înfățișând o pasăre, mă trase de braț și își înclină capul spre ușa deschisă din spatele nostru. Șorțul ei alb peste rochia maro, țesută în casă, era curat – o servitoare. Asta însemna că masca era ceva la modă.

Dacă le păsa atât de mult de hainele lor și chiar și de ale servitorilor, poate că erau destul de superficiali și de vanitoși încât să-i păcălesc, în ciuda straielor militare ale săpânului lor. Totuși, erau Mari Spiriduși. Trebuia să fiu inteligentă și tăcută și să aștept momentul potrivit evadării. Așadar, am lăsat-o pe Alis să mă conducă. Cameră... nu celulă. O mică ușurare.

Când am plecat, Lucien mârâi:

- Acea este mâna despre care zeii credeau că e o amenințare? Ea l-a doborât pe Andras? Nu ar fi trebuit să-l trimitem acolo – niciunul dintre ei nu ar fi trebuit să fie acolo. A fost o misiune prostească.

Mârâitul lui era mai mult amar decât amenințător. Putea și el să se transforme?

- Poate că ar trebui să luăm măsuri – poate că este timpul să punem punct. Aruncă fata undeva, omoar-o, nu-mi pasă – aici nu este decât o povară. Mai curând ți-ar înfige un cuțit în spate decât să ne vorbească – mie sau oricăruia dintre noi.

– Nu, spuse celălalt. Nu vom acționa până când nu vom ști sigur că nu mai există altă cale. În ceea ce o privește pe fată, rămâne Nevătămată. Am încheiat discuția. Viața ei în acea cocioabă a fost destul de grea.

Obrajii mi se încălziră și am evitat să o privesc pe Alis, cu toate că simțeam că se uita la mine. O cocioabă – presupun că asta era casa noastră, în comparație cu locul acesta.

– Atunci, ți-ai terminat treaba, fiule. Sunt sigur că îl va înlocui cu succes pe Andras – poate că se va antrena alături de ceilalți, la graniță.

Un mârâit iritat răsună în aer.

Holurile strălucitoare și fără pată mă înghițiră înainte să aud mai multe.

Alis mă conduse pe holuri din aur și argint, până când am ajuns într-un dormitor generos de la etajul al doilea. Recunosc, nu m-am luptat prea mult când Alis și alți doi servitori, mascați și ei, mă îmbăiară, mă tunseră, și apoi mă pensară până când m-am simțit ca un pui pregătit pentru cină. După părerea mea, puteau, la fel de bine, să mă mănânce la următoarea masă.

Doar promisiunea Marelui Spiriduș – de a-mi trăi viața în Prythian, și nu de a muri – mă împiedică să mi se facă rău la gândul acesta. În vreme ce spiridușii arătau ca niște oameni, cu excepția urechilor, nu am aflat niciodată cum li se adresau Marii Spiriduși servitorilor. Dar nu am îndrăznit să-i întreb sau să le vorbesc, nu când mă atingeau, nu când erau atât de aproape de mine încât trebuia să mă controlez pentru a nu tremura.

Totuși, am aruncat o privire spre rochia din catifea de culoarea turcoazului, pe care Alis o întinsese pe pat, înfășurându-mă strâns în halatul meu alb, așezându-mă pe un scaun și cerând să mi se înapoieze vechile haine. Alis a refuzat, iar când am insistat încercând

din răspuțeri să par patetică, tristă și săracă, ea ieși din cameră. Nu mai purtasem o rochie de mulți ani. Nu aveam de gând să încep acum, nu când evadarea era prioritatea mea principală. Într-o rochie nu aș fi putut să mă mișc în voie.

Înfășurată în halat, am stat câteva minute, cântecele micilor pășări din grădina de dincolo de fereastră fiind singurele sunete care se auzeau. Nu țipete, nici zăngănit de arme, nicio aluzie care să indice un măcel sau o tortură.

Dormitorul era mai mare decât întreaga noastră casă, iar ornamentele erau, de asemenea, aurii. Le-aș fi considerat de prost gust dacă nu s-ar fi asortat cu mobila de culoarea fildeșului și cu covoarele. Patul imens era de o culoare asemănătoare, iar perdelele care atârnavă de la impozantul cap al patului fluturau în adierea slabă a brizei care intra pe fereastra deschisă. Rochia mea era din cea mai fină mătase, cu margini din dantelă – destul de simplă și de rafinată încât i-am mângâiat gulerul.

Cele câteva povești pe care le auzisem erau pline de minciuni – sau neclare, din cauza celor cinci sute de ani de separație. Da, eram încă o pradă, încă născută slabă și inutilă în comparație cu ei, dar acest loc era... liniștit. Calm. Doar dacă nu era și asta o iluzie, iar porțița de scăpare din Tratat era o minciună – o farsă care să mă liniștească înainte ca ei să mă distrugă. Marilor Spiriduși le plăcea să se amuze cu mâncarea.

Ușa scârțâi, iar Alis se întoarse cu un teanc de haine în brațe. Ridică o cămașă udă și cenușie.

– Vrei să porți asta? M-am uitat la găurile din părțile laterale și din mâneci. S-a destrămat în clipa în care spălătoresele au pus-o în apă.

Îmi arată niște zdrențe maro.

– Acestea sunt rămășițele pantalonilor tăi.

Am reprimat înjurătura pe care voiam să o rostesc. Poate că era o servitoare, dar putea să mă omoare foarte ușor.

– Acum vei purta rochia? întrebă ea.

Știam că ar fi trebuit să mă ridic, să mă conformez, dar am rămas în continuare pe scaun. Pentru o clipă, Alis mă privi descumpănită înainte de a pleca iar.

Se întoarse cu o tunică și cu o pereche de pantaloni care mi se potriveau, ambele foarte colorate. Puțin excentrice, dar nu m-am plâns nici când am îmbrăcat cămașa albă din mătase, nici când mi-am încheiat tunică de un albastru-închis și mi-am trecut mâna peste broderia aspră și aurie de pe revere. Probabil că tunică valora o avere – și am ignorat acea parte inutilă a minții mele care admira lucrurile frumoase, ciudate și colorate.

Eram prea tânără ca să-mi amintesc prea multe despre declinul tatălui meu. Mă tolerase îndeajuns încât să-mi permită să zăbovesc în birourile sale, și, uneori, chiar îmi explicase valoarea diverselor bunuri, detalii uitate de multă vreme. Timpul petrecut în birourile lui – pline de mirosuri de mirodenii exotice și de muzică în limbi străine – forma majoritatea celor câteva amintiri fericite. Nu trebuia să știu valoarea tuturor lucrurilor din această cameră ca să înțeleg că doar perdelele de culoarea smaraldului – din mătase și catifea aurie – puteau să ne hrănească toată viața.

Un fior mă trecu pe șira spinării. Eram plecată de câteva zile. Carnea de căprioară era, probabil, deja pe terminate.

Alis mă conduse spre un scaun cu spătar jos aflat în fața șemi-neului înnegrit, iar eu nu am ripostat când îmi trecu un pieptăn prin păr și începu să mi-l împletească.

– Ești aproape numai piele și os, spuse ea, atingându-mi ușor scalpul cu degetele.

– Asta le face iarna bieților muritori, am spus eu, străduindu-mă să nu fiu sarcastică.

Ea râse forțat.

– Dacă ești înțeleaptă, îți vei ține gura închisă și urechile deschise. Asta te va ajuta mai mult aici decât o gură slobodă. Și să fii atentă – aici, până și simțurile vor încerca să te trădeze.

Am încercat să mă retrag când am auzit avertismentul. Alis continuă:

- Unii sunt supărați din cauza morții lui Andras. Dacă mă întrebi pe mine, Andras era o santinelă bună, dar știa ce urma să înfrunte odată trecut dincolo de zid – știa că era foarte posibil să dea de necazuri. Și ceilalți înțeleg termenii Tratatului – chiar dacă prezența ta aici, mulțumită milei stăpânului nostru, ar putea să nu le fie pe plac. Așadar, ține-ți capul plecat și niciunul dintre ei nu te va deranja. Deși Lucien ar putea să o facă, dacă vei avea curajul să îl provoci.

Nu îl aveam și, când am vrut să o mai întreb pe cine ar fi trebuit să evit, deschise ușa care dădea spre hol, pentru că terminase deja aranjarea părului.

CAPITOLUL

I

Marele Spiriduș cu părul auriu și Lucien stăteau la masă când Alis mă aduse înapoi. Nu mai aveau farfurii în fața lor, dar încă sorbeau din pocalurile aurii. Aur adevărat, nu vopsit sau plakat. Așteptând în mijlocul camerei, m-am gândit la tacâmurile noastre des-perecheate. Atâta bogăție... atâta bogăție amețitoare, pe când noi nu aveam nimic.

„O bestie îmblânzită pe jumătate“, așa mă numise Nesta. Dar, în comparație cu el, cu locul acesta, cu modul elegant în care își țineau pocalurile, cu felul în care mă numea om cel cu părul auriu... toți eram bestii pe jumătate îmblânzite pentru Marii Spiriduși. Chiar dacă ei erau cei care puteau să aibă gheare și blană.

Am privit mâncarea care mai era pe masă. Eram flămândă – eram atât de amețită, încât am crezut că aveam să leșin.

Masca Marelui Spiriduș cu părul auriu străluci în ultimele raze ale soarelui de după-amiază.

– Înainte să întreb: mâncarea este încă bună.

Îmi arată scaunul din cealaltă parte a mesei. Nici urmă de gheare. Pentru că nu m-am mișcat, oftă tăios.

– Ce vrei, atunci?

Nu am spus nimic.

Lucien se mișcă încet de-a lungul mesei.

– Ți-am spus eu, Tamlin.

Aruncă o privire spre prietenul lui.

– În mod sigur, ultimele decenii ți-au știrbit priceperea în ceea ce privește femeile.

Tamlin. El mârâi spre Lucien, mișcându-se pe scaun. Am încercat să nu mă încordez auzind cealaltă informație care îi scăpase lui Lucien. Decenii.

Tamlin nu părea cu mult mai în vârstă ca mine, dar spiridușii erau nemuritori. Putea să aibă sute de ani, dacă nu mii. Gura mi se uscă în vreme ce le studiam fețele ciudate și mascate – stranii, primitive și poruncitoare. Precum cele ale unor zei neclintiți sau curteni sălbatici.

– Ei bine, spuse Lucien, țintuindu-mă cu ochiul său roșiatic, acum arăți mult mai bine. O ușurare, presupun, deoarece vei trăi cu noi. Deși tunica nu este la fel de frumoasă ca o rochie.

Lupi gata să atace – asta erau, la fel ca prietenii lor.

– Prefer să nu port rochia aceea, am spus eu prea conștientă de dilecția mea, de fiecare respirație.

– Și de ce nu? întrebă încet Lucien.

Tamlin răspunse în locul meu.

– Deoarece este mai ușor să ne omoare purtând pantaloni.

Am vrut să țip la ei să mă lase în pace, dar, în schimb, am spus, calmă:

– Acum că sunt aici, ce... gânduri ai cu mine?

Lucien pufni, dar Tamlin mârâi iritat:

– la loc.

Un scaun liber fusese tras la capătul mesei. Toate acele mâncăruri fierbinți și care abureau îmbietor! Probabil că servitorii aduseră din nou mâncare cât timp mă spălasem. O mare risipă. Mi-am strâns pumnii.

– Nu te vom mușca.

Dinții albi ai lui Lucien străluciră într-un fel care sugera exact opusul. I-am evitat privirea, acel ochi ciudat din metal, însuflețit, care mă fixă când m-am apropiat de scaun și m-am așezat.

Tamlin se ridică și ocoli masa – apropiindu-se tot mai mult, cu mișcări domoale și mortale – un prădător puternic. Îmi fu greu să stau nemișcată – mai ales când ridică o farfurie, o aduse lângă mine și o umplu cu sos și carne.

– Mă pot servi și singură, am șoptit.

Aș fi zis orice, orice, doar să-l țin departe de mine.

Tamlin se opri atât de aproape, încât o singură mișcare a ghearelor ascunse pe sub piele ar fi putut să-mi sfâșie gâtul. De asta nu avea nicio armă la cingătoare. De ce să le fi folosit, când el însuși se născuse pentru a fi o armă?

– Pentru un om, este o onoare să fie servit de un Mare Spiriduș, spuse el tăios.

Am înghițit cu greu. Continuă să-mi umple farfuria cu diferite mâncăruri, oprindu-se doar când aceasta deveni un morman de carne, sos și pâine, iar apoi îmi turnă în pahar un vin alb și spumos. Am răsuflat ușurată când se îndreptă spre scaunul lui, deși, probabil, putea să mă audă.

Nu voiam decât să-mi îngrop fața în farfurie și apoi să mănânc până dau de masă, dar mi-am pus mâinile sub coapse și i-am privit fix pe cei doi spiriduși.

Ei se uitară la mine mai atent decât de obicei. Tamlin își îndreptă puțin spatele și spuse:

– Arăți... mai bine decât înainte.

Era un compliment? Aș fi putut să jur că Lucien îl încurajase pe Tamlin, dând din cap.

– Și părul tău este... curat.

Poate că foamea mă făcea să-mi imaginez aceste încercări jalnice de măgulire. Cu toate acestea, m-am lăsat pe spate și am vorbit calm, pe un ton jos, la fel cum i-aș fi vorbit oricărui alt prădător.

– Ești un Mare Spiriduș, un spiriduș nobil?

Lucien tuși și se uită la Tamlin.

– Poți răspunde la întrebarea asta.

– Da, răspunse Tamlin, încruntându-se, de parcă și-ar fi căutat cuvintele. Reuși să spună doar: „Suntem“.

Bine. Un bărbat–spiriduș care nu vorbește mult. Îi omorâsem prietenul, eram un oaspete nedorit. Nici eu nu aș fi vrut să stau de vorbă cu mine, dacă aș fi fost în locul lui.

– Acum că sunt aici, ce vrei să faci cu mine?

Tamlin continuă să mă privească.

– Nimic. Fă ce vrei.

– Deci, nu voi fi sclava ta? am îndrăznit să întreb.

Lucien se înecă din cauza vinului, dar Tamlin nu zâmbi.

– Eu nu țin sclavi.

Am trecut cu vederea ușurarea pe care am simțit-o auzind acest lucru.

– Și ce ar trebui să fac aici cu viața mea? am insistat eu. Vrei... vrei să-mi câștig existența? Să lucrez?

O întrebare prostească, dacă nu se gândise la asta, dar trebuia să știu.

Tamlin înțepeni.

– Ce faci cu viața ta nu mă privește.

Lucien își drese zgomotos vocea, iar Tamlin îi aruncă o privire. După un schimb de priviri pe care nu l-am înțeles, Tamlin oftă și spuse:

– Nu ai nicio... pasiune?

– Nu.

Nu era cu totul adevărat, dar nu voiam să-i spun despre pictură. Nu când părea să aibă dificultăți în a purta o discuție politicoasă cu mine.

– Tipic omenesc, mormăi Lucien.

Tamlin se strâmbă și nu îl mustră. În schimb, spuse:

– Uplete-ți timpul cum vrei, numai să nu dai de necazuri.

– Deci, vrei cu adevărat să rămân aici pentru totdeauna.

„Deci voi sta aici, în lux, în timp ce familia mea moare de foame!” era ceea ce voiam să spun, de fapt.

– Nu eu am făcut regulile, mârâi Tamlin.

– Familia mea moare de foame, am spus eu. Nu mă deranja să îl implor – nu pentru asta. Făcusem și respectasem o promisiune în urmă cu atât de mult timp, încât eram nimic și nimeni fără aceasta.

– Te rog, lasă-mă să plec. Trebuie să fie... o altă chichiță în regulile Tratatului, un alt mod de a-mi ispăși pedeapsa.

– Să-ți ispășești pedeapsa? întrebă Lucien. Ți-ai cerut măcar scuze?

Se pare că dorința de a mă flata dispăruse. Așadar, l-am privit pe Lucien în ochiul său roșiatic rămas și am spus:

– Îmi pare rău.

Lucien se lăsă pe spătarul scaunului.

– Cum l-ai omorât? A fost o luptă sângeroasă sau doar o crimă cu sânge-rece?

Coloana îmi înțepeni.

– L-am rănit cu o săgeată din frasin. Apoi, i-am aruncat în ochi una obișnuită. Nu s-a apărut. După prima săgeată, nu a făcut decât să se uite la mine.

– Totuși, l-ai omorât, deși nu a încercat să te atace. Apoi, l-ai jupuit, spuse el printre dinți.

– Destul, Lucien, mârâi Tamlin spre curtean. Nu vreau să aud detalii.

Se întoarse către mine – bătrân, feroce și neînduplecat.

Am vorbit înainte să poată spune ceva.

– Familia mea nu va rezista nici măcar o lună fără mine.

Lucien chicoti, iar eu am scrâșnit din dinți.

– Știi cum este să-ți fie foame? am întrebat eu, condusă de mânie. Ai idee cum este să nu știi când vei mânca data următoare?

Tamlin își încleștă maxilarul.

– Familia ta trăiește și este bine îngrijită. Îi desconsideri atât de mult pe spiriduși încât crezi că le-aș lua singura sursă de venit și hrană, fără să o înlocuiesc?

M-am îndreptat de spate.

– Juri?

Chiar dacă spiridușii nu puteau să mintă, trebuia să îl aud zicând-o. Răse, neîncrezător.

- Pe tot ce sunt și posed.

- De ce nu mi-ai spus asta când am plecat de acasă?

- M-ai fi crezut? Acum mă crezi?

Tamlin își înfipse ghearele în cotierele scaunului.

- De ce aș crede tot ce-mi spui? Toți vă pricepeți să răstălmăciți adevărul în avantajul vostru.

- Unii ar spune că nu e înțelept să insulti un Spiriduș în casa lui, mă avertiză Tamlin. Unii ar spune că ar trebui să fii recunoscătoare că te-am găsit eu, înaintea altcuiva din specia mea, pentru revenirea datoriei, pentru că ți-am cruțat viața și pentru că, apoi, ți-am oferit șansa de a trăi confortabil.

M-am ridicat în picioare; la naiba cu înțelepciunea și, când eram pe cale să răstorn scaunul, niște mâini invizibile îmi apucară brațele și mă așezară la loc.

- Să nu faci ceea ce te gândeai să faci, spuse Tamlin.

Am rămas nemișcată, în vreme ce magia îmi arse nările. Am încercat să mă răsucesc în scaun, verificând legăturile invizibile. Aveam însă brațele legate, iar spatele îmi era atât de lipit de spătar încât, mă durea. Am aruncat o privire spre cuțitul de lângă farfuria mea. Pe acela ar fi trebuit să-l iau mai întâi – chiar dacă ar fi fost o încercare inutilă.

- Te avertizez o singură dată, spuse calm Tamlin. Doar o dată, apoi depinde de tine, omule. Nu-mi pasă dacă pleci să locuiești în altă parte a Prythianului. Dar, dacă treci dincolo de zid, dacă fugi, atunci nu se va mai îngriji de familia ta.

Cuvintele lui mă loviră în cap ca niște pietre. Dacă aș fi evadat, dacă aș fi încercat să fug... mi-aș fi osândit familia. Și chiar dacă aș fi îndrăznit să risc... chiar dacă aș fi reușit să ajung la ei, unde i-aș fi dus? Nu puteam să-mi îmbarc surorile pe un vas – și, odată ajunse în altă parte, undeva în siguranță... nu am fi avut unde să locuim.

Dar ca el să se folosească de familia mea ca să mă condiționeze, să o lipsească de șansa de supraviețuire dacă aș fi încălcat regulile...

Am deschis gura, dar mârâitul lui făcu paharele să zornăie.

– Nu găsești că este un târg corect? Și, dacă fugi, atunci s-ar putea să nu mai ai atât de mult noroc data viitoare când cineva va veni să te recupereze.

Ghearele i se retraseră sub degete.

– Mâncarea nu este nici fermecată, nici vrăjită și, dacă leșini, va fi din vina ta. Așa că vei sta la masa asta și vei mânca, Feyre. Iar Lucien se va strădui să fie politicos.

Îi aruncă o privire tăioasă. Lucien ridică din umeri.

Legăturile invizibile se slăbiră, iar eu am tresărit când mi-am lovit mâinile de partea de dedesubt a mesei. Legăturile de la picioare și de pe talia mea rămaseră intacte. O privire în ochii verzi ai lui Tamlin îmi spuse ce voiam să știu: fie că eram sau nu oaspetele lui, nu aveam să mă ridic de la masa aceea până când nu mâncam ceva. Urma să mă gândesc mai târziu la schimbarea bruscă intervenită în planul meu de a evada. Acum... pentru moment... m-am uitat la furculița din argint și am ridicat-o cu grijă.

Încă mă priveau – îmi urmăreau fiecare gest, mișcarea nărilor când am mirosit mâncarea din farfurie. Nu se simțea niciun miros metalic de magie. Și spiridușii nu puteau să mintă. Așadar, trebuie că avea dreptate în ceea ce privea mâncarea. Împungând o bucată de pui, am luat o mușcătură.

Mă abțineam cu greu să nu clefăi. De mult nu mai mâncasem atât de bine. Nici hrana pe care o gustasem înainte de pierderea averii nu se putea compara cu asta. În liniște, am mâncat tot din farfurie, conștientă de faptul că Marele Spiriduș îmi urmărea fiecare mușcătură, dar când m-am întins pentru o a doua porție de tartă cu ciocolată, mâncarea dispăru. Dispăru fără urmă, de parcă nici nu ar fi existat.

Înghițind greu, am lăsat furculița pe masă, pentru ca ei să nu vadă că mâna începuse să-mi tremure.

- Încă o înghițitură și ți se făcea rău, spuse Tamlin, sorbind lung din pocalul lui, iar Lucien chicoti, tolănit în scaunul său.

Legăturile care mă țineau se slăbiră. O încuviințare tăcută a faptului că aveam voie să plec.

- Mulțumesc pentru mâncare, am spus eu.

Nu m-am putut gândi la altceva.

- Nu vrei să rămâi la un pahar de vin? spuse Lucien cu răutate.

Mi-am sprijinit mâinile de scaun, ca să mă ridic.

- Sunt obosită. Aș vrea să dorm.

- Au trecut câteva decenii de când am văzut unul ca tine, spuse Lucien, dar voi, oamenii, nu vă schimbați niciodată, deci nu cred că greșesc dacă te întreb de ce îți displace atât de mult compania noastră, când sunt sigur că bărbații din lumea voastră nu sunt prea arătoși.

Din celălalt capăt al mesei, Tamlin îi aruncă emisarului o privire lungă, în semn de avertisment. Lucien nu o luă în seamă.

- Ești un Mare Spiriduș, am spus eu ferm. Te-aș întreba de ce te ai deranjat să mă inviți aici - sau să iei cina cu mine.

Ce nebunie! Într-adevăr, ar fi trebuit să mă omoare de zece ori până acum.

- Așa este, zise Lucien. Dar fă-mi pe plac: ești o femeie din specia umană și, totuși, ai prefera să mănânci cărbuni încinși decât să stai aici mai mult decât este necesar. Lăsând deoparte asta - își flutură mâna spre ochiul metalic și cicatricea oribilă de pe chip - cu siguranță nu e atât de groaznic să ne privești.

Vanitate și aroganță tipică spiridușilor. Cel puțin în această privință, legendele erau adevărate. Am ascuns faptul că știam acest lucru.

- Sau poate că ai pe cineva acasă. Poate că pețitorii care stau la noadă la ușa casei tale ne fac să părem niște viermi, în comparație cu ei.

Spuse destul de multe încât să am o mică satisfacție zicând:

- Am fost apropiată de un bărbat din satul meu.

„Înainte ca acel Tratat să mă ia de acolo, înainte de a-mi fi clar că vouă vă este permis să ne faceți ce vreți, iar noi abia dacă putem riposta.”

Tamlin și Lucien se priviră, dar Tamlin fu cel care mă întrebă:

– Îl iubești pe acest bărbat?

– Nu, am spus eu, cât de calm am putut.

Nu era o minciună, dar, chiar dacă aș fi simțit ceva pentru Isaac, răspunsul meu ar fi fost același. Era destul că Marii Spiriduși știau de existența familiei mele. Nu am vrut să-l adaug și pe Isaac pe lista aceea.

Cei doi bărbați se priviră din nou.

– Tu... iubești pe altcineva? întrebă Tamlin printre dinți.

Am izbucnit într-un râs aproape isteric.

– Nu.

M-am uitat la ei. Ce prostie! Aceste ființe criminale și nemuritoare chiar nu aveau ceva mai bun de făcut decât să-mi pună astfel de întrebări?

– Chiar asta vrei să afli? Dacă îmi pari mai frumos decât un bărbat uman și dacă am un iubit acasă? De ce te deranjezi să mă întreb, când eu voi rămâne captivă aici, pentru tot restul vieții mele?

Am simțit cum mânia fierbinte îmi afecta simțurile.

– Vrem să aflăm mai multe despre tine deoarece vei rămâne aici pentru multă vreme, spuse Tamlin, serios. Mândria lui Lucien tinde însă să îi afecteze comportamentul.

Oftă, de parcă ar fi fost gata să pună capăt discuției și spuse:

– Du-te și te odihnește. Amândoi am fost ocupați zilele acestea, așadar, dacă ai nevoie de ceva, cere slujitorilor. Te vor ajuta.

– De ce? am întrebat eu. De ce ești atât de generos?

Lucien îmi aruncă o căutătură care îmi sugera că nici el nu știa, având în vedere că îi omorâsem prietenul, dar Tamlin mă fixă cu privirea câteva clipe.

– Și așa omor prea des, rosti Tamlin în cele din urmă, ridicându-și umerii lași. Și nu ești destul de importantă încât să ne deranjezi aici, doar dacă hotărăști să cauți să ne omori.

O căldură slabă îmi cuprinse obrajii și gâtul. Neînsemnată – da, eram neînsemnată în fața vieților și a puterilor lor. La fel de neimportantă ca desenele coșcovite pe care le pictasem prin casă.

- El bine... mulțumesc, am spus eu, deloc recunoscătoare.

Dădu ușor din cap și îmi făcu semn să plec. Eram alungată, ca un om umil ce eram. Lucien își sprijini bărbia într-un pumn și îmi zâmbi leneș, pe jumătate.

Destul. M-am ridicat în picioare și m-am retras către ușă. Dacă le-aș fi întors spatele, ar fi fost ca și când m-aș fi îndepărtat de un lup, care îmi cruța sau nu viața. Nu spuseră nimic în momentul în care m-am strecurat pe ușă, afară.

O clipă mai târziu, râsul zgomotos al lui Lucien răsună pe holuri, urmat de un mârâit tăios, care îl reduce la tăcere.

În ciuda faptului că fusesem lăsată să trăiesc, am dormit groaznic în acea seară, iar încuietoarea de la ușa dormitorului meu îmi păru mai mult o glumă.

M-am trezit înainte de răsăritul soarelui, dar am rămas în pat, privind tavanul filigranat, urmărind cum lumina în creștere se strecura printre draperii, savurând moliciunea saltelei de sub mine. De obicei, ieșeam din casă la răsărit – deși surorile mele mă sâsâiau în fiecare dimineață pentru că le trezeam atât de devreme. Dacă aș fi fost acasă, aș fi intrat deja în pădure, ca să nu pierd nicio rază a prețioasei lumini solare, ascultând ciripitul somnoros al celor câteva păsări. În schimb, acest dormitor și casa erau liniștite – patul imens era străin și gol. Eram obișnuită să simt căldura trupurilor surorilor mele, suprapuse peste al meu.

Probabil că, având mai mult loc, Nesta își întindea picioarele și zâmbea. Poate că era mulțumită, imaginându-și că spiridușul mă mănucase – folosindu-se, probabil, de această veste pentru a primi mai multă atenție din partea sătenilor. Poate că știrea avea să-i îndemne

să-mi ajute familia. Sau poate că Tamlin le dăduse bani suficienți pentru mâncare, sau orice ar fi însemnat să „aibă grijă“ de ei – astfel încât să reziste peste iarnă. Sau poate că sătenii urmau să se întoarcă împotriva familiei mele și să o alunge în afara orașului, nedorindu-și să fie asociați cu oameni care aveau de-a face cu tărâmul Prythian.

Mi-am îngropat fața în pernă, trăgând pătura mai sus. Dacă Tamlin avusese, într-adevăr, grijă de ei, dacă acele beneficii aveau să înceteze în momentul în care traversam zidul, probabil că întoarcerea mea ar fi fost mai degrabă un motiv de ură, și nu de bucurie.

Părul tău este... curat. Un compliment jalnic. Presupun că dacă mă invitase să locuiesc aici pentru a-mi cruța viața, nu putea fi în totalitate rău. Poate că doar încerca să ne aplaneze începutul foarte, foarte violent. Poate... poate că exista vreo cale să-l conving să găsească o porțiță de scăpare, să afle vraja din Tratat care ar fi putut să mă cruțe. Și dacă nu aveam nevoie de ceva, atunci cineva...

Alunecam dintr-un gând într-altul, încercând să mi le pun în ordine, când încuietoearea ușii se deschise și...

Se auzi un scârțâit, urmat de un zgomot surd, iar eu m-am ridicat și am văzut-o pe Alis grămadă pe podea. Sfoara pe care o făcusem din marginile draperiei atârna acum, desfăcută din locul în care o agătasem, ca să lovească în ochi pe oricine ar fi intrat. Era tot ce reușisem să fac din ce aveam la îndemână.

– Îmi pare rău, îmi pare rău, am spus fără să mă gândesc, sărind din pat, dar Alis era deja în picioare și vorbea printre dinți, în timp ce își scutura șorțul.

Se uită la sfoara care atârna de candelabru.

– Ce naiba este...

– Nu m-am gândit că va intra cineva atât de devreme și am vrut să o scot, și...

Alis mă măsură din cap până-n picioare.

– Crezi că o bucată de sfoară care mă lovește în față m-ar putea împiedica să îți rup oasele?

Sângele îmi îngheță.

- Crezi că l-ar afecta cumva pe vreunul dintre noi?

Probabil că mi-aș fi cerut scuze în continuare dacă nu ar fi rânjit la mine. Mi-am încrucișat brațele.

- Era o alarmă, ca să am timp să fug. Nu era o capcană.

Părea pregătită să mă scuipe, dar, apoi, își miji ochii ageri și căprui.

- Fetițo, nu poți să ne păcălești.

- Știu, am spus, cu inima calmă, într-un sfârșit. Dar, cel puțin, nu mi-aș înfrunța moartea fără să știu.

Alis izbucni în râs.

- Stăpânul meu și-a dat cuvântul că poți trăi aici – să trăiești, nu să mori. Ne vom supune.

Studie bucata de sfoară care atârna.

- Chiar trebuia să distrugi acele draperii minunate?

Nu am vrut – am încercat să n-o fac, dar am schițat un zâmbet. Alis se îndreptă spre rămășițele draperiei și le trase într-o parte, dezvăluind un cer încă violet, stropit cu nuanțele de portocaliu și purpuriu ale răsăritului.

- Îmi pare rău, am spus din nou.

Alis țâțâi.

- Măcar ești dispusă să lupți, fato, trebuie să recunosc.

Am vrut să vorbesc, dar o altă servitoare cu masă în formă de pasăre intră cu tava pe care se afla micul dejun. Mă salută rapid, puse tava pe măsuța de lângă fereastră și dispăru în camera de baie. Sunetului apei care curgea umplu camera.

M-am așezat la masă și am privit cu atenție supa, ouăle și șunca... șunca! Din nou, mâncăruri foarte asemănătoare celor de dincolo de zid. Nu știu de ce mă așteptasem la altceva. Alis îmi turnă o cană de ceva ce părea a fi, și mirosea, a ceai.

- Ce este locul acesta? am întrebat eu încet. Unde se află acest loc?

- Este un loc sigur și asta e tot ce trebuie să știi, spuse Alis, așezând ceainicul pe masă. Cel puțin, casa asta este sigură. Dacă mergi puțin împrejurimi, să fii atentă.

Bine – dacă nu voia să îmi răspundă la această întrebare... am încercat din nou.

– De ce fel de... spiriduși trebuie să mă feresc?

– De toți, spuse Alis. Stăpânul meu te poate proteja doar aici. Vor dori să te vâneze și să te omoare doar pentru că ești om, indiferent de ce i-ai făcut lui Andras.

Încă un răspuns inutil. Am început să mănânc micul dejun, iar ea se strecură în baie. După ce am terminat de mâncat și de făcut baie, am refuzat ajutorul lui Alis și m-am îmbrăcat singură cu o altă tunică frumoasă – de un purpuriu atât de închis, încât ar fi putut fi negru. Aș fi vrut să știu numele culorii – am reținut-o, oricum. Am încălțat ghetele maro pe care le purtasem seara trecută și, stând în fața unei măsuțe de toaletă din marmură, lăsând-o pe Alis să-mi împletească părul ud, m-am ferit de reflexia mea.

Nu era plăcută – deși nu din cauza aspectului. Nu a nasului aproape drept, ci a celeilalte trăsături moștenite de la mama. Încă îmi aminteam cum i se încrețea nasul când râdea fals la glumele nesărate ale vreunei prietene fabulos de bogate.

Măcar aveam gura delicată a tatălui meu, deși îmi ridiculiza poameții prea ascuțiți și obrajii scobiți. Nu am reușit să-mi privesc ochii ușor căzuți. Știam că aș fi văzut-o pe Nesta sau pe mama uitându-se la mine. Câteodată, mă întrebam dacă de asta îmi insultaseră surorile mele fizicul. Eram departe de a fi urâtă, dar... moșteneam prea multe din trăsăturile oamenilor pe care îi iubisem și-i urâsem, pentru ca Nesta să le poată suporta. Să mă suporte.

Deși, presupun că lui Tamlin – unui Mare Spiriduș obișnuit cu frumusețea eterică, fără cusur – îi fusese greu să-mi facă un compliment.

Alis îmi termină de împletit părul, iar eu am sărit de pe bancă, înainte de a-mi putea pune florile mici din coșul pe care îl adusese. M-aș fi ridicat la adevărata mea valoare, dacă nu aș fi suferit din cauza sărăciei, dar acest lucru nu mă interesase niciodată cu adevărat. Frumusețea nu însemna nimic în pădure.

Când am întrebat-o pe Alis ce trebuia să fac acum – ce aveam să fac cu viața mea de muritoare – ea ridică din umeri și îmi sugerează să mă plimb prin grădini. Auzind-o, aproape am râs la cât de superficială mi se părea ideea, dar nu am spus nimic. Ar fi fost o prostie să mi alung posibili aliați. Mă îndoiam că auzea la fel de bine ca Tamlin și nu am întrebat-o dacă așa era, dar... Măcar plimbarea îmi dădea șansa de a mă obișnui cu împrejurimile – și de a afla dacă exista altcineva care să pledeze pentru mine în fața lui Tamlin.

Holurile erau tăcute și goale – ciudat, pentru o proprietate atât de mare.

El îi menționaseră pe ceilalți seara trecută, dar eu nu i-am văzut și nici nu i-am auzit. O briză calmă cu parfum de... zambile, mi-am dat cu seama – doar pentru că Elain le avea în mica ei grădină – plutea pe holuri, aducând cu ea ciripitul unei păsări de stof. O pasăre pe care acasă nu o auzeam vreme de luni de zile – asta dacă nu cumva nu le auzeam deloc.

Eram aproape de marea scară, când am observat tablourile.

Ieri nu îmi permisesem să mă uit la ele, dar acum, pe holul gol și fără nimeni care să mă vadă... o strălucire de culoare în mijlocul unui fundal întunecos, care mă făcu să mă opresc, un exces de culoare și o textură care mă obligară să rămân în fața ramei aurite.

Niciodată nu mai văzusem ceva asemănător.

„Este doar o natură moartă“, spuse o parte din mine. Și așa era: o vază din sticlă verde, cu multe flori care se revărsau peste buza îngustă a acesteia, flori și frunze de toate formele, mărimile și culorile – trandafiri, lalele, zorele, solidago, ferigi, bujori...

Ce talent fusese necesar să le facă să pară atât de naturale, să le facă mai mult decât naturale... Doar o vază cu flori, pe un fundal întunecat, dar, mai mult decât atât, florile păreau să vibreze din cauza propriilor lumini, de parcă ar fi sfidat umbrele adunate în jurul lor. Cât talent fusese necesar pentru ca vaza din sticlă să capteze acea lumină, să o unduiască împreună cu apa dinăuntru, ca și

când vaza chiar ar fi cântărit ceva deasupra pedestalului din pia-tră... Remarcabil.

Aș fi putut să mă uit la tablou ore întregi – și nenumăratele pic-turi de pe hol mi-ar fi ocupat întreaga zi, dar... grădina. Planurile.

Totuși, înaintând, nu puteam nega faptul că acest loc era mult mai... civilizată decât crezusem. Chiar liniștit, dacă aș fi putut să recunosc.

Dacă Marii Spiriduși erau într-adevăr mai buni decât mă făcu-seră să cred legendele oamenilor și zvonurile, atunci poate nu mi-ar fi fost atât de greu să o conving pe Alis de cât eram de nefericită. Dacă aș fi reușit să o am de partea mea, să o conving că Tratatul mă neîndreptățise cerându-mi o asemenea plată, poate s-ar fi interesat dacă exista vreo metodă prin care să mă scape de această datorie și...

– Tu, spuse cineva, iar eu am sărit un pas în spate.

O siluetă masculină, impunătoare, stătea în fața mea, în lumina ușii din sticlă deschise dinspre grădină.

Tamlin. Purta acele haine de războinic care se mulau pentru a-i evidenția corpul musculos, iar trei cuțite simple se aflau acum în teci, de-a lungul cingătoarei lui – fiecare suficient de lung încât să pară că ar fi putut să mă spintece la fel de ușor ca ghearele bestiei. Părul blond era legat la spate, dezvăluindu-i urechile ascuțite – și acea mască frumoasă și ciudată.

– Unde mergi tu? întrebă el destul de ursuz, încât mi se păru că îmi ordonă să-i răspund.

Tu – m-am întrebă dacă își amintea măcar cum mă chema.

Am stat o clipă, cât să-mi adun forța în picioare ca să mă ridic din poziția în care mă aflam, pe jumătate aplecată.

– Bună dimineața, am spus eu hotărâtă.

Măcar era un salut mai bun decât „Tu“.

– Ai spus că-mi pot petrece timpul oricum doresc. Nu mi-am dat seama că sunt arestată la domiciliu.

Își încleștă maxilarul.

– Bineînțeles că nu ești arestată la domiciliu.

Rostind acele cuvinte, nu am putut să nu observ frumusețea masculină a maxilarului puternic, strălucirea aurie a pielii lui bronzate. Probabil că era chipeș – asta dacă își scotea vreodată masca.

Când își dădu seama că nu aveam să-i răspund, schiță ceea ce am presupus că era un zâmbet și întrebă:

- Vrei să-ți arăt împrejurimile?

- Nu, mulțumesc, am reușit să rostesc, conștientă de fiecare mișcare ciudată pe care am făcut-o când am trecut pe lângă el.

El veni în calea mea – atât de aproape, încât trebui să facă un pas înapoi.

- Am stat în casă toată dimineața. Am nevoie de niște aer proaspăt.

„Iar tu ești atât de neînsemnată, încât nu-mi vei cauza probleme.“

- Mă descurc, am spus, încercând să-l evit nonșalant. Ai fost... suficient de generos.

Am încercat să par serioasă.

Nefiind obișnuit cu refuzurile, îmi zâmbi pe jumătate, nu la fel de plăcut.

- Ai vreo problemă cu mine?

- Nu, am spus eu în șoaptă și am ieșit pe ușă.

El mârâi încet.

- Nu te voi omori, Feyre. Nu îmi încalc promisiunile.

Privind peste umăr, aproape că m-am împiedicat pe treptele grădinii. El stătea în capătul scării, la fel de solid și antic precum pietrele îngălbenite ale conacului.

- Să mă omori, nu – dar să mă rănești? Este aceasta o altă chi-chiță? Una pe care Lucien, sau oricine altcineva de aici, ar putea să o folosească împotriva mea?

- Ei se supun ordinului de a nu te atinge.

- Și, cu toate acestea, sunt încă prinsă în tărâmul tău, pentru că am încălcat o regulă despre care nici nu știam că exista. De ce se afla prietenul tău în pădure în acea zi? Credeam că Tratatul vă interzice să pătrundeți pe pământurile noastre.

Mă țintui cu privirea. Poate că mersesem prea departe, punând prea multe întrebări. Poate că știa de ce îl întrebasesem acest lucru.

– Acel Tratat, spuse el calm, nu ne interzice nimic, cu excepția înrobirii voastre. Zidul este neplăcut. Dacă am vrea, am putea să îl spulberăm și să trecem dincolo, să vă omorâm pe toți.

Sângele mi se răci. Poate că eram obligată să trăiesc în Prythian pentru totdeauna, dar familia mea... Am întrebat încet:

– Vreți să distrugeți zidul?

Mă măsură din priviri, de parcă s-ar fi întrebat dacă meritam efortul de a-mi explica, și-mi spuse:

– Nu mă interesează tărâmul muritorilor, deși nu pot vorbi în numele speciei mele.

Încă nu-mi răspunsese la întrebare.

– Atunci, prietenul tău ce făcea acolo?

Tamlin tăcu. Până și modul în care respira dezvăluia o grație primară și nepământeană.

– E o boală pe aceste tărâmuri. Peste tot în Prythian. Există de aproape cincizeci de ani. De aceea casa și pământurile sunt atât de goale: mulți au plecat.

Vorbea rar, cu grijă, de parcă ar fi fost un efort să recunoască toate aceste lucruri în fața unui om.

– Boala se răspândește încet, dar a făcut ca magia să se comporte ciudat. Propriile-mi puteri s-au diminuat din această cauză. Aceste măști – își atinse fața – sunt rezultatul unui val al bolii, care a avut loc în timpul unui bal mascat, în urmă cu patruzeci și nouă de ani. Nici măcar acum nu ni le putem da jos.

Am clipit. Prizonierii măștilor – timp de aproape cincizeci de ani. Eu aș fi înnebunit, mi-aș fi jupuit pielea de pe față.

– Ca bestie, nu aveai mască – și nici prietenul tău.

– Atât de cruntă este boala.

Ori trăiai ca o bestie, ori purtând o mască.

– Ce... ce fel de boală este asta?

– Nu este o boală, nu este o pedeapsă sau o maladie. Se răsfrânge doar asupra magiei, asupra celor care locuiesc în Prythian. În ziua aceea, Andras era dincolo de zid deoarece eu l-am trimis să caute un leac.

– Poate afecta oamenii?

Stomacul mi se întoarse pe dos.

– Va trece peste zid?

– Da, spuse el. Există posibilitatea să afecteze muritorii și teritoriul vostru. Nu știu mai multe. Se răspândește încet, iar specia voastră este în siguranță, pentru moment. Nu am făcut niciun progres de zeci de ani – magia pare să se fi stabilizat, cu toate că și-a mai pierdut din putere.

Faptul că recunoscuse atât de multe spunea destule despre felul în care își imagina viitorul meu: nu aveam să mă mai întorc vreodată acasă, să întâlnesc un alt om căruia i-aș fi putut divulga această vulnerabilitate secretă.

– O mercenară mi-a spus că ea crede că spiridușii s-ar putea gândi să ne atace. Are vreo legătură cu asta?

Probabil puțin surprins, schiță un zâmbet.

– Nu știu. Vorbești des cu mercenarii?

Am înțepenit.

– Vorbesc cu oricine se deranjează să-mi spună ceva util.

El își îndreptă spatele și doar promisiunea de a nu mă omorî mă împiedică să mă retrag. Apoi, își roti umerii, de parcă și-ar fi scuturat supărarea.

– Capcana cu sfoară, pe care ai pus-o în camera ta, era pentru mine?

Mi-am trecut zgomotos limba peste dinți.

– Poți să mă condamni, dacă era?

– Feyre, poate că mă transform într-un animal, dar sunt civilizat.

Deci, măcar își amintea cum mă chema. M-am uitat atent la mâinile lui, la vârfurile ascuțite ca niște lame de ras ale ghearelor curbate, care îi ieșeau prin pielea bronzată.

Observându-mi privirea fixă, își ascunse mâinile la spate și rosti brusc:

– Ne vedem la cină.

Nu era o rugămintă, dar tot am încuviințat când am trecut prin gardul viu, fără să-mi pese unde mergeam, câtă vreme el rămânea în urma mea.

O boală din tărâmul lor, care le afecta magia, scurgând-o din ei... o vrajă nenorocită care, cândva, ar fi putut să se răspândească și spre lumea oamenilor. După atâtea secole fără magie... am fi fost lipsiți de apărare împotriva ei, împotriva oricărui lucru pe care l-ar fi putut face oamenilor.

M-am întrebat dacă vreunul dintre Marii Spiriduși s-ar fi deranjat să-i avertizeze pe oameni.

Nu trecu mult până să aflu răspunsul.

CAPITOLUL

8

M-am prefăcut a hoinări prin grădinile frumoase și liniștite, însemnând în minte cărările și ascunzătorile bune, în caz că aş fi avut vreodată nevoie de ele. Îmi luase armele, iar eu nu eram destul de proastă încât să sper că aveam să găsec pe acolo un frasin, din care să-mi fac altele. Centura lui era însă plină de cuțite – trebuia să aibă un arsenal pe undeva, pe moșie. Iar dacă nu, dacă găseam o altă armă, atunci, de nevoie, aş fi furat-o. Doar ca să fiu sigură.

În urma inspecției atente din seara precedentă, am aflat o fereastră care nu era încuiată. Nu mi-ar fi fost greu să mă strecur afară și să cobor pe butucii de glicină – mă cățarasem în destui copaci încât să nu mă deranjeze înălțimea. Nu că aş fi plănuit să evaderez, dar cel puțin, era bine de știut, asta dacă aş fi fost destul de disperată să risc așa ceva.

Nu puneam la îndoială spusele lui Tamlin, cum că restul Prythianului era periculos pentru un om – și, dacă într-adevăr aceste țărâmurii erau bolnave deocamdată, îmi era bine aici.

Dar nu voiam – nu puteam – pur și simplu... să accept că aveam să rămân acolo pentru totdeauna, chiar dacă familia mea era în grija cuiva, nu fără să încerc să găsec pe cineva care să-mi susțină cererea înaintea lui Tamlin.

„Deși Lucien ar putea să o facă dacă l-ar enerva cineva, dacă ai avea curajul să o faci“, îmi spusese Alis cu o zi înainte.

Mergând, mi-am ros unghiile ascuțite, gândindu-mă la fiecare plan posibil și la pericole. Nu mă pricepusem niciodată să vorbesc prea bine, nu învățasem niciodată războiul social pe care surorile și mama mea îl stăpâneau, dar mă descurcam binișor când vindeam blănuri la piața din sat.

Așadar, poate trebuia să-l caut pe emisarul lui Tamlin, chiar dacă mă detesta. În mod clar, nu voia să locuiesc acolo – sugerându-i să mă omoare. Poate că ar fi fost nerăbdător să mă trimită înapoi, să-l convingă pe Tamlin să găsească o altă cale de a respecta Tratatul, dacă una ca asta există.

M-am așezat pe o bancă dintr-un chioșc acoperit cu degetariță, când sunetul pașilor pe prundișul mișcător umplu aerul. Două perechi de picioare ușoare și rapide. M-am îndreptat de spate, uitându-mă în direcția din care venisem, dar cărarea era goală.

Am zăbovit la marginea unui câmp deschis, cu flori de piciorul-cocoșului. Câmpul, în nuanțe vii de verde și galben, era gol. În spatele meu se ivi un măr pădureț, noduros, complet înflorit, ale cărui petale cădeau pe banca umbrită pe care voiam să mă așez. O briză făcu ramurile să foșnească, împrăștiind o cascadă de petale albe. Ca niște fulgi.

Am continuat să explorez grădina, câmpul, cu grijă, privind și ascultând atent orice sunet scos de acele două perechi de picioare. Nu era nimic în copac sau în spatele acestuia. Am simțit o furnicătură pe șira spinării. Petrecusem destul timp în pădure încât să am încredere în instinctele mele.

Cineva stătea în spatele meu – poate că erau două persoane. O adultmecare ușoară și un chicotit ascuns se auziră în apropiere, iar inima îmi ajunse în gât. Am aruncat cu grijă o privire peste umăr, dar nu am văzut decât o lumină argintie pâlپând în colțul câmpului meu vizual.

Trebuia să mă întorc. Trebuia să o înfrunt.

Prundișul scârțâi mai aproape. Sclipirea din colțul ochiului se mări – separându-se în două figuri mici – nu mai înalte de talia mea. Mi-am strâns pumnii.

- Feyre!

Vocea lui Alis străbătu grădina, iar eu am tresărit când mă strigă din nou.

- Feyre, prânzul! strigă ea.

M-am răsucit, gata să țip, avertizând-o că în spatele meu se aflau două siluete, dar ființele strălucitoare dispăruseră împreună cu dulmecările și chicotelile lor, iar eu m-am trezit în fața unei statui mănecate de vreme, reprezentând doi miei care săreau veseli. Mi-am frecat gâtul.

Alis mă strigă din nou, iar eu am respirat adânc și m-am întors la conac. Trecând prin gardul viu, întorcându-mă cu grijă pe aceeași cale, nu am putut însă să scap de sentimentul că eram urmărită de cineva curios și dornic de joacă.

În acea seară, la cină, am furat un cuțit. Doar ca să am ceva – orice – care să mă apere.

Se dovedi că acea cină fu singura masă la care am fost invitată, ceea ce era în regulă. Trei mese pe zi cu Tamlin și Lucien ar fi fost un chin. Puteam să îndur să stau o oră la masa lor luxoasă, dacă asta îi făcea să creadă că eram docilă și că nu plănuiam să-mi schimb soarta.

Câtă vreme Lucien îi povesti lui Tamlin despre un defect al ochiul său magic, sculptat, care, într-adevăr, îi permitea să vadă, am strecurat cuțitul în mâneca tunicii. Inima îmi bătu atât de repede, încât am crezut că au auzit-o, dar Lucien continuă, iar Tamlin își concentrează atenția asupra curteanului său.

Cred că ar fi trebuit să-i compătimesc pentru măștile pe care erau forțați să le poarte, pentru boala care le infectase magia și oamenii. Dar cu cât interacționam mai puțin cu ei, cu atât era mai bine, mai ales când Lucien părea să găsească orice spuneam ca fiind omenesc amuzant și needucat. Nu mi-ar fi folosit dacă aș fi țipat la el. Să-i

întru în grații avea să fie o luptă grea doar pentru faptul că eu eram în viață, iar prietenul lui, nu. Trebuia să am de-a face singură cu el, altfel riscam să-i trezesc prea repede suspiciunea lui Tamlin.

Când mâncam cât de mult puteam fără să mi se facă rău, îi studiam. Părul roșu al lui Lucien strălucea în lumina focului, iar nestematele de la garda sabiei sale scânteiau – lama foarte diferit îndobitită față de centura pentru cuțite pe care Tamlin încă o purta de-a curmezișul pieptului. Dar aici nu aveai cu cine să te lupți cu sabia. Și, în vreme ce sabia era incrustată cu pietre prețioase și filigran, era destul de mare încât să nu fie doar un obiect de decor. Poate că avea legătură cu acele ființe invizibile din grădină. Poate că își pierduse ochiul și căpătase acea cicatrice în luptă. Gândul acesta îmi îngheță sângele.

Alis îmi spusese că eram în siguranță în casă, dar mă avertizase să fiu atentă. Ce s-ar fi putut ascunde în afara casei – sau cine ar fi putut să-mi folosească simțurile umane împotriva mea? Cât de departe mergea ordinul lui Tamlin de a nu fi rănită sau omorâtă? Ce fel de autoritate avea?

Lucien făcu o pauză, rânjind spre mine, ceea ce îi urâți și mai mult cicatricea.

– Îmi admirai sabia sau doar te gândeai cum să mă omori, Feyre?

– Bineînțeles că nu, am spus eu șoptit și m-am uitat la Tamlin.

Petele aurii din ochi lui străluciră, chiar și din celălalt capăt al mesei. Inima îmi bătu foarte repede. Mă auzise cumva luând cuțitul, auzise sunetul metalului pe lemn? M-am forțat să mă uit din nou la Lucien.

Rânjetul lui inert și hain încă îi atârna pe chip. Să mă port civilizată, să fiu cuminte, poate să-l câștig de partea mea... puteam să fac asta.

Tamlin rupse tăcerea.

– Lui Feyre îi place să vâneze.

– Nu îmi place să vânez.

Poate că ar fi trebuit să folosesc un ton mai politic, dar am continuat:

– Vânez de nevoie. Cum de ai știut asta?

Privirea fixă a lui Tamlin era goală; mă evalua.

– Aveai un arc și săgeți în... casă.

M-am întrebat dacă era să spună „cocioabă“.

– Când am văzut mâinile tatălui tău, mi-am dat seama că nu el era cel care le folosea.

Gesticulă spre mâinile mele, pline de bătăături și cicatrice.

– I-ai spus despre rații și banii de pe blănuri. Spiridușii pot fi multe lucruri, dar nu suntem proști. Nu cred că legendele voastre ridicole pretind și asta.

Deși cuvintele urâte ale copiilor din sat, care vorbeau despre cum sărăcise tatăl meu, nu mă afectaseră niciodată, Elain venea adesea plângând acasă, iar Nesta, înțepată și răutăcioasă. Ridicolă, nesemnificativă – așa mă vedeau Tamlin și ceilalți. Nu ar fi trebuit să mă afecteze – ar fi trebuit să am mai multă mândrie. Dar acești spiriduși nemuritori și lipsiți de griji, cu atât de multă mâncare încât ar fi putut să ne hrănească pe toți din satul nostru timp de un an, îmi spulberaseră, cumva, mândria în doar câteva zile.

M-am holbat la firimiturile de pâine și la urmele de sos din farfuria mea din aur. Dacă aș fi fost acasă, aș fi lins farfuria, disperată după încă puțină hrană. Iar în ceea ce privea farfuriile... aș fi putut cumpăra doi cai, un plug și un teren doar cu una dintre ele.

Opulența locului mă dezgusta la fel de mult ca modul rapid în care mă adaptasem la aceasta.

Lucien își drese vocea.

– Câți ani ai?

– Nouăsprezece. Plăcut, civilizată...

– Atât de tânără și atât de serioasă! Și deja o asasină iscusită, exclamă Lucien!

Mi-am strâns pumnii, dar am respirat adânc. Docilă, neamenințătoare, blândă... Aveam de gând să respect promisiunea făcută mamei. Grija pe care o avea Tamlin față de familia mea nu era aceeași cu grija mea pentru ei. Acel vis mărunț și sălbatic putea încă deveni

realitate: surorile mele, măritate și cu o situație bună, plecate, și o viață întreagă împreună cu tatăl meu, cu destulă mâncare pentru amândoi și poate suficient timp cât să pictez puțin – sau să aflu ce îmi doream eu. Putea încă să prindă viață – poate într-un ținut îndepărtat – dacă aveam să scap vreodată de această învoială și având permisiunea de a pleca. Puteam încă să mă agăț de acea fărâmə de vis, deși, cel mai probabil, acești Mari Spiriduși ar fi răs la cât de tipic omenesc era să gândesc atât de mărunț, să vreau atât de puțin.

Cu toate acestea, fiecare mică informație mi-ar fi putut fi de folos și, dacă mi-aș fi arătat interesul pentru ei, poate că s-ar fi apropiat de mine. Ce era asta, dacă nu o altă capcană din pădure? Așadar, i-am întrebat:

– Deci, asta faceți voi cu viețile voastre? Cruțați oamenii în fața Tratatului și mâncați bine?

M-am uitat la centura lui Tamlin, la hainele de războinic, la sabia lui Lucien.

Lucien rânji.

– Pe deasupra, dansăm cu spiritele sub lună plină și răpim copiii oamenilor din leagăne, ca să-i înlocuim cu alții...

– Nu... îl întrerupse Tamlin, cu o voce profundă, dar calmă, mama ta nu ți-a spus nimic despre noi?

Am împuns masa cu degetul arătător, înfigându-mi unghiile scurte în lemn.

– Mama nu a avut timp să-mi spună povești.

Măcar acea parte a trecutului meu puteam să le-o dezvălui.

Pentru prima dată, Lucien nu răsese. După o pauză mai degrabă nefirească, Tamlin mă întrebă:

– Cum a murit?

Când mi-am ridicat sprâncenele, el adăugă, mai blând:

– Nu am văzut nici urmă de femeie în vârstă în casa ta.

Prădător sau nu, nu aveam nevoie de mila lui. Totuși, am spus:

– De tifos. Când aveam opt ani.

M-am ridicat de pe scaun ca să plec.

– Feyre, spuse Tamlin, și m-am întors pe jumătate.

Un mușchi din obraz i se încordă.

Lucien se uită la noi, mișcându-și ochiul metalic, dar nu spuse nimic. Apoi, Tamlin scutură din cap, cu o mișcare mai degrabă animalică, și murmură:

– Îmi pare rău pentru pierderea ta.

Întorcându-mă și plecând, am încercat să nu mă strâmb. Nu voiam și nu aveam nevoie de condoleanțele lui – nu pentru mama mea, fiindcă îmi lipsise atât de multă vreme. Preferam ca Tamlin să mă considere nepoliticoasă, necivilizată și nedemnă de grija și atenția lui.

Mai degrabă l-aș fi convins pe Lucien să vorbească pentru mine cu Tamlin – și asta curând, înainte să apară oricare dintre ceilalți pe care îi menționaseră sau înainte ca boala asta a lor să se răspândească. A doua zi, atunci aveam să-i vorbesc, să-l testez puțin.

În camera mea, am găsit o mică tolbă în dulap, pe care am umplut-o cu haine de schimb și în care am pus cuțitul furat. Era o lamă jalnică, dar un tacâm era mai bun decât nimic. Asta doar în cazul în care urma să mi se permită vreodată să plec – și trebuia să plec imediat.

O măsură de precauție.

CAPITOLUL

9

În dimineața următoare, când Alis și cealaltă servitoare îmi pregăteau baia, m-am gândit la planul meu. Tamlin spusese că el și Lucien aveau diverse obligații și, în afară de faptul că, în urmă cu o zi, dădusem peste el în casă, nu-i văzusem prin preajmă. Deci, să-l gădesc pe Lucien – singur – era primul punct de pe ordinea de zi.

O întrebare aruncată ca din întâmplare lui Alis o făcu să-mi spună că ea credea că, astăzi, Lucien patrula la graniță – și că trebuie că era la grajduri, pregătindu-se de plecare. De îndată ce m-am îmbrăcat, imediat ce servitoarele plecară, am ieșit în grabă din cameră, rugându-mă să nu fi fost prea târziu să-l prind singur.

Eram la jumătatea grădinii, îndreptându-mă spre un grup de clădiri pe care le văzusem cu o zi înainte, când Tamlin rosti în spatele meu:

– Nicio capcană astăzi?

Am înghețat instantaneu și m-am uitat peste umăr. Se afla la câțiva metri distanță.

Cum de se strecurase într-o așa liniște pe prundiș? Era ceva specific spiridușilor, fără îndoială. Mi-am calmat pulsul și mintea și i-am spus, pe cât de politicoasă am putut:

– Ai zis că sunt în siguranță aici. Așadar, te-am ascultat.

Își miji puțin ochii, dar afișă ceea ce am presupus că era o încercare de a zâmbi cât mai plăcut.

– Ce aveam de făcut de dimineață s-a amânat, rosti el.

Într-adevăr, nu mai avea nici tunica obișnuită și nici centura, iar mânecile cămășii lui albe erau suflecate până la coate, dezvăluindu-i brațele bronzate și musculoase.

– Dacă vrei să faci un tur al împrejurimilor... dacă te interesează noua ta... reședință, pot să te conduc.

Din nou, acel efort de a fi serviabil, chiar dacă fiecare cuvânt părea să-i provoace suferință. Poate că, în cele din urmă, Lucien ar fi putut să-l influențeze. Și, până atunci, cât de departe aș fi putut merge, dacă depunea un efort atât de mare încât să-și oblige curtenii să jure că nu aveau să mă rănească, să mă apere de Tratat? I-am zâmbit prietenos și i-am spus:

– Aș prefera să-mi petrec ziua singură, cred. Dar mulțumesc pentru propunere.

El se încordă.

– Dar...

– Nu, mulțumesc, l-am întrerupt eu, minunându-mă puțin de îndrăzneala mea.

Trebuia însă să-l prind singur pe Lucien, trebuia să-l testez. Poate că deja plecase.

Tamlin își strânse pumnii, de parcă s-ar fi luptat să nu-și scoată ghearele. Dar nu mă muștră, nu făcu altceva în afară de a se întoarce în casă, fără să mai spună nimic.

Aș fi putut fi intrigată dacă nu aș fi plănuit să plec, în cele din urmă, din acest loc. Destul de curând, dacă aveam noroc, Tamlin nu mai avea să fie problema mea. M-am grăbit spre grajduri, ascunzând informația. Poate că, într-o zi, dacă m-ar fi eliberat vreodată, dacă ar fi existat un ocean și ani de zile între noi, m-aș fi gândit retrospectiv și m-aș fi întrebat de ce se deranjase.

Am încercat să nu par prea nerăbdătoare și să nu gâfâi prea tare când am ajuns, în sfârșit, la frumoasele grajduri vopsite. Nu mă miră faptul că băieții de la grajduri purtau toți măști care semănau cu un

cal. De ei mi-a fost puțin milă pentru ceea ce le făcuse boala, pentru măștile ridicole pe care trebuiau să le poarte acum, până când cineva și-ar fi dat seama cum să anuleze magia care le ținea legate de fețele lor. Dar niciunul dintre ajutoarele de la grajduri nu se uită la mine – fie pentru că nu meritam efortul, fie pentru că și ei mă detestau pentru că îl omorâsem pe Andras.

Încercarea de a părea neinteresată luă sfârșit când, în cele din urmă, l-am găsit pe Lucien călare pe un cal negru, rânjindu-mi cu dinții lui prea albi.

– Bună dimineața, Feyre.

Am încercat să-mi ascund rigiditatea umerilor și să zâmbesc.

– Te plimbi sau doar reconsideri oferta lui Tam, de a trăi împreună cu noi?

Am încercat să-mi aduc aminte cuvintele pe care le născocisem mai devreme, cele prin care să-l câștig de partea mea, dar el râse – și nu într-un mod plăcut.

– Vino acum. Astăzi trebuie să patruez în pădurea din sud și sunt curios în ceea ce privește... abilitățile pe care le-ai folosit ca să-mi dobori prietenul, fie că a fost sau nu un accident. A trecut ceva vreme de când nu am mai întâlnit un om, ca să nu mai spun de un ucigaș de spiriduși. Vino cu mine la vânătoare!

Perfect – cel puțin această parte decursese bine, chiar dacă părea la fel de încântătoare ca înfruntarea unui urs în propriul bârlog. Totuși, nu puteam să par prea nerăbdătoare. Așadar, am pășit într-o parte, ca să-l las pe băiatul de la grajduri să treacă. El se mișcă grațios, la fel ca toți cei de aici. Nici el nu se uită la mine – nu știam ce părere avea despre prezența unui asasin de spiriduși în grajdul lui.

Modul în care vânam eu nu îmi permitea să călăresc. Metoda mea consta în urmărirea atentă și în plasarea capcanelor. Nu știam cum să vânez călare pe cal. Lucien acceptă o tolă cu săgeți de la băiatul care se întorsese din grajd, dând din cap în semn de mulțumire.

lui zâmbi într-un fel care nu se reflectă nici în ochiul lui metalic, nici în cel roșiatic.

– Nicio săgeată din frasin astăzi, din nefericire.

Mi-am încleștat maxilarul ca să mă abțin să-i dau o replică. Tamlin își dăduse cuvântul că nimeni nu avea să se atingă de mine, și, cum spiridușii nu puteau minți, am presupus că eram în siguranță alături de Lucien – într-o oarecare măsură. Dar, de vreme ce nu îi era permis să mă rănească, nu am înțeles de ce mă invitase să merg cu el; poate doar ca să-și bată joc de mine în fel și chip. Probabil că era cu adevărat plictisit. Cu atât mai bine pentru mine.

Așa că am ridicat din umeri.

– Ei bine... cred că sunt deja îmbrăcată pentru vânatoare.

– Perfect, spuse Lucien, ochiul metalic strălucindu-i în lumina soarelui care pătrundea prin ușile deschise ale grajdului.

M-am rugat ca Tamlin să nu intre, să nu hotărască să facă o plimbare de unul singur și să ne surprindă aici.

– Să mergem, atunci, am spus eu, iar Lucien făcu semn să mi se pregătească un cal.

Cât am așteptat, m-am sprijinit de peretele din lemn, supraveghind ușa ca să-l zăresc pe Tamlin, și i-am răspuns amabil la remarcile despre vreme.

Din fericire, în scurtă vreme mă aflam călare pe o iapă albă, călărind cu Lucien prin pădurea însuflețită de primăvară, dincolo de grădini. Pe cărarea lată, am păstrat o distanță apreciabilă față de spiridușul cu mască de vulpe, în speranța că ochiul său nu putea să vadă prin ceafă.

Am alungat acest gând, care nu-mi pică bine, împreună cu acea parte din mine care se minuna de felul în care soarele lumina frunzele și de mănunchiurile de flori de șofran care creșteau ca niște străluciri de un purpuriu viu, pe fundalul în culori de maro și verde. Acelea erau lucruri inutile planurilor mele, detalii neimportante care blocau orice altceva: forma și înclinarea potecii, copacii în care

puteam să mă cațăr, sunetul surselor de apă din apropiere. Acele lucruri m-ar fi putut ajuta să supraviețuiesc, dacă aș fi avut vreodată nevoie de ele. Dar, ca și restul terenurilor, pădurea era complet goală. Nici urmă de spiriduși, niciun Mare Spiriduș rătăcitor. Foarte potrivit pentru mine.

– Ei bine, cu siguranță ai liniștea necesară vânătorii, spuse Lucien, rămânând în urmă pentru a călări lângă mine.

Mai bine așa, decât să par prea nerăbdătoare și prea prietenoasă, trebuia să-l las pe el să vină la mine.

Am ajustat greutatea curelei tolbei pe care o purtam de-a curmezișul pieptului, apoi mi-am trecut un deget de-a lungul curbei netede a arcului din lemn de tisă din poala mea. Arcul era mai mare decât cel pe care îl foloseam acasă, săgețile mai grele și vârfurile lor mai groase. Probabil că aș fi ratat orice țintă până când m-aș fi obișnuit cu greutatea și echilibrul arcului.

În urmă cu vreo cinci ani, am luat ultimii bani ai tatălui meu, din fosta noastră avere, ca să-mi cumpăr un arc și săgeți. De atunci, am alocat lunar o mică sumă pentru a-mi procura săgeți și coarde de rezervă.

– Ei bine? insistă Lucien. Niciun vânat de aici nu e destul de bun pentru tine ca să-l omori? Am trecut pe lângă destule veverițe și păsări.

Bolta de deasupra arunca umbre pe masca lui de vulpe – lumină, umbră și metal strălucitor.

– Se pare că ai suficientă mâncare pe masă, nu trebuie să o mai înmulțesc și eu, mai ales când rămân mereu multe resturi.

Mă îndoiam că o veveriță ar fi fost suficient de bună pentru masa lor.

Lucien pufni, dar nu mai spuse nimic altceva când am trecut pe sub liliacul înflorit, ale cărui conuri purpurii erau suficient de aplecate încât să-mi atingă obrazul, ca niște degete catifelate și reci. Parfumul dulce și proaspăt îmi rămase în nări chiar și după ce am

mers mai departe. „Inutil“, mi-am spus eu. Deși... tușișu l des de dincolo ar fi putut fi o ascunzătoare bună, la nevoie.

- Ai spus că ești emisarul lui Tamlin, am îndrăznit să rostesc. Emisarii patrulează de obicei terenul?

O întrebare normală și dezinteresată.

Lucien țâțâi.

- Sunt emisarul lui Tamlin în situații oficiale, dar aceasta era tura lui Andras. Așadar, cineva trebuia să-i ia locul.

Am înghițit în sec. Andras avea aici un loc și prieteni – nu era doar un spiriduș necunoscut și neînsemnat. Fără îndoială, i se simțea mai mult lipsa decât mie.

- Îmi... pare rău, am spus – și vorbeam serios. Nu am știut ce... ce însemna pentru voi toți.

Lucien ridică din umeri.

- Tamlin a spus același lucru, fapt pentru care te-a adus aici. Sau poate că arătai atât de jalnic în acele zdrențe, încât i s-a făcut milă de tine.

- Nu aș fi venit cu tine dacă aș fi știut că vei folosi această plimbare ca pe un pretext de a mă insulta.

Alis îmi spusese că Lucien avea nevoie de cineva care să îl înfrunte. Destul de simplu.

Lucien pufni.

- Îmi cer scuze, Feyre.

Poate că l-aș fi făcut mincinos, dacă nu aș fi știut că nu poate minți. Ceea ce însemna că scuza... era sinceră? Nu puteam să-mi dau seama.

- Deci, spuse el, când vei începe să încerci să mă convingi să îl rog pe Tamlin să găsească o cale de a te elibera de regulile Tratatului?

Am încercat să nu tresar.

- Poftim?

- De asta ai fost de acord să vii aici, nu-i așa? De ce ai apărut la grajduri exact când eram pe cale să plec?

Îmi aruncă o privire piezișă cu ochiul lui roșiatic.

– Sincer, sunt impresionat – și flatat – că tu crezi că aş putea să-l conving pe Tamlin.

Nu mi-aș fi arătat toate cărțile din mână, nu încă.

– Despre ce vorbești...

Capul lui ridicat fu un răspuns suficient. Chicoti și spuse:

– Înainte să-ți risipești una dintre prețioasele tale răsufări umane, dă-mi voie să-ți explic două lucruri. Unu: dacă aş fi avut de ales, ai fi dispărut, deci nu ai fi avut cum să mă convingi. Doi: Nu am de ales, deoarece nu există o alternativă la cerințele Tratatului. Nu există nicio altă portiță de scăpare.

– Dar... dar trebuie să existe ceva...

– Îți admir curajul, Feyre, cu adevărat. Sau, poate, prostia. Dar, deoarece Tam nu te va sfâșia, aceasta fiind prima mea opțiune, ești blocată aici. Asta dacă nu vrei să te descurci de una singură prin Prythian, ceea ce – mă măsură din priviri – nu te-aș sfătui.

Nu – nu, nu aş putea... să rămân aici. Pentru totdeauna. Până la moarte. Poate... poate exista cumva o altă cale sau cineva care ar fi putut găsi o scăpare. Mi-am stăpânit respirația neuniformă, alungând gândurile care mă înspăimântau.

– O încercare curajoasă, spuse Lucien, rânjind.

Nu m-am deranjat să-mi ascund privirea aruncată în direcția lui.

Am mers în liniște și, în afară de câteva păsări și veverițe, nu am văzut nimic – nu am auzit nimic – neobișnuit. După câteva minute, îmi liniștisem suficient gândurile dezordonate încât să spun:

– Unde sunt restul curtenilor lui Tamlin? Au plecat într-adevăr toți din cauza acelei boli magice?

– De unde știi despre asta?

Mă întrebă atât de încet, încât mi-am dat seama că el credea că mă referisem la altceva.

Nu am afișat nicio emoție.

– O moșie obișnuită are emisari? Servitorii pălăvrăgesc. Nu de asta i-ați pus să poarte măști-păsări la acea petrecere?

Lucien se încruntă, iar cicatricea i se întinse.

– În seara aceea, fiecare a ales ce să poarte, în cinstea talentului lui Tamlin de a se transforma. Chiar și servitorii. Dar acum, dacă am avea de ales, le-am da jos cu mâinile goale, spuse el, trăgând de propria mască. Nu se mișcă.

– Ce s-a întâmplat cu magia, de s-a manifestat așa?

Lucien râse amar.

– Ceva a venit din fundul Iadului, spuse el, apoi se uită de jur împrejur și înjură. Nu ar fi trebuit să spun asta. Dacă ea ar afla...

– Cine?

Culoare se prelinse de pe pielea lui atinsă de soare. Își trecu o mână prin păr.

– Nu contează, rosti el și respiră adânc. Cu cât știi mai puține, cu atât mai bine. Poate că pe Tam nu-l deranjează să-ți spună despre boală, dar eu nu aș spune asta atât de ușor unui om care ar vinde informația celui care oferă mai mult.

M-am supărat, dar puținele informații pe care mi le împărtășise străluceau ca pietrele prețioase. O „ea“ care îl speriasse pe Lucien destul de mult încât să se îngrijoreze... să se teamă că ar fi putut fi ascultat, spionat și urmărit de cineva. Chiar și aici. Am privit cu atenție umbrele dintre copaci, dar nu am văzut nimic.

Prythian era condus de șapte Mari Lorzi – poate ea era cea care conducea acest teritoriu; dacă nu era un Mare Lord, atunci era o Mare Doamnă, asta dacă acest lucru era posibil.

– Câți ani ai? l-am întrebat eu, sperând că va continua să-mi divulge tot mai multe informații.

– Mulți, răspunse el.

Scrută tufișurile, dar eu aveam sentimentul că nu se uita după vânat. Umerii lui erau prea încordați.

– Ce fel de puteri ai? Te poți transforma, ca Tamlin?

El oftă, privind către cer înainte de a mă studia cu grijă, mijind acel ochi metalic cu o concentrare descurajată.

– Încerci să-mi afli slăbiciunile, ca să poți...

M-am încruntat la el.

– Bine. Nu, nu mă pot transforma. Doar Tam poate face asta.

– Dar prietenul tău a apărut în formă de lup. Sau poate că asta nu era...

– Nu, nu. Andras era și el Mare Spiriduș. Tam ne poate transforma în altceva, dacă trebuie. Totuși, o face doar pentru santinele. Când Andras a trecut dincolo de zid, Tam l-a transformat într-un lup – ca să nu fie reperat ca spiriduș, deși mărimea lui era un indiciu suficient de limpede.

Un fior – atât de violent, încât nu mi-am dat seama că privirea roșie ca focul a lui Lucien era îndreptată spre mine – mă trecu pe șira spinării. Nu am avut curajul să întreb dacă Tamlin m-ar fi putut transforma în altceva.

– În orice caz, continuă Lucien, Marii Spiriduși nu au anumite puteri, la fel ca spiridușii mai mici. Nu am o afinitate nativă, dacă asta mă întrebi. Nu extermin tot ce întâlnesc în cale, nu atrag muritorii spre ape ca să-i omor și nici nu răspund la orice întrebare, dacă mă prinzi. Noi existăm doar pentru a conduce.

M-am întors în altă direcție, ca să nu vadă că-mi dădusem ochii peste cap.

– Presupun că, dacă aș fi fost una dintre voi, aș fi fost un spiriduș obișnuit, nu un Mare Spiriduș? Un spiriduș inferior, ca Alis, așteptând să te servesc?

El nu răspunse, ceea ce însemna că răspunsul era „da”. Cu o asemenea aroganță, nu era de mirare că Lucien îmi considera respingătoare prezența ca înlocuitor al prietenului său. Și, de vreme ce, probabil, avea să mă deteste veșnic, deoarece îmi stricase planurile înainte de a începe, l-am întrebat:

– Cum de te-ai ales cu acea cicatrice?

Se încruntă.

- Nu am tăcut când ar fi trebuit și am fost pedepsit pentru asta.

- Tamlin ți-a făcut asta?

- La naiba, nu. El nu era acolo. Dar m-a înlocuit, după aceea.

Mai multe răspunsuri-care-nu-erau-răspunsuri.

- Deci, există spiriduși care chiar răspund la orice întrebare –
dacă îi prinzi?

Poate că ei știau cum să mă scape de termenii Tratatului.

- Da, spuse el, ferm. Spiridușii Suriel. Dar sunt bătrâni, răi, și nu merită să riști să ieși ca să îi cauți. Și, dacă ești destul de proastă încât să continui să pari atât de intrigată, voi deveni suspicios și îi voi spune lui Tam să te țină în arest la domiciliu. Deși cred că ai merita, dacă ai fi într-adevăr atât de proastă să cauți un astfel de spiriduș.

Dacă era atât de îngrijorat, atunci asta însemna că se ascundeau prin apropiere. Lucien își întoarse rapid capul spre dreapta, ascultând, ochii lucindu-i ușor. Părul de pe ceafă mi se ridică. Mi-am încordat imediat arcul, îndreptându-l în direcția în care Lucien privea atent.

- Lasă arcul, șopti el pe un ton grav și aspru. Lasă nenorocitul de arc și uită-te înainte.

Am făcut așa cum mi-a spus, iar părul de pe mâini mi se ridică în momentul în care ceva foșni în tufiș.

- Nu reacționa, spuse Lucien, concentrându-și și el privirea înainte, în vreme ce ochiul metalic nu se mai roti și nu mai scoase niciun zgomot. Indiferent de ceea ce simți sau vezi, să nu reacționezi. Să nu te uiți. Privește fix înainte.

Am început să tremur, strângând hăturile în mâinile-mi transpirate. Aș fi putut să mă întreb dacă era vreun fel de glumă oribilă, dar fața lui Lucien devenise foarte, foarte palidă. Caii noștri își lipiră urechile de cap, dar continuă să meargă, de parcă ar fi înțeles și ei ordinul lui Lucien.

Apoi, am simțit efectul.

CAPITOLUL 10

Sângele îmi îngheță în vine când o răceală se strecură în apropiere. Nu vedeam nimic, doar un tremur ușor în colțul ochiului, dar calul înțepeni sub mine. Mi-am fixat privirea în gol. Chiar și pădurea, liniștitoare și primăvărată, părea să se retragă, să se veștejească și să înghețe.

Ființa rece trecu tăcută pe lângă noi, înconjurându-ne. Nu vedeam nimic, dar o simțeam. Și, în memoria mea, o voce antică și seacă șopti:

Îți voi măcina oasele între gheare; îți voi bea măduva; mă voi înfrupta din carnea ta. Sunt cea de care te temi, sunt cea care te îngrozește... Uită-te la mine. Uită-te la mine.

Am încercam să înghit, dar nu am reușit. Am continuat să privesc bolta, copacii, orice altceva în afară de masa rece care se rotea continuu în jurul nostru.

Uită-te la mine.

Voiam să mă uit – trebuia să văd ce era.

Uită-te la mine.

Am fixat cu privirea trunchiul aspru al unui ulm aflat în depărtare, gândindu-mă la lucruri plăcute, precum pâinea fierbinte și burțile pline...

Îmi voi umple stomacul cu tine. Te voi devora. Uită-te la mine.

Un cer de noapte senin și înstelat, liniștit, scânteietor și nesfârșit. Răsăritul de vară. O baie răcoritoare într-o baltă din pădure. Întâlnirile cu Isaac, când mă pierdeam o oră sau două în corpul lui, în respirațiile noastre împărtășite.

Era peste tot în jurul nostru, atât de rece, încât îmi clănțăneau dinții. *Uită-te la mine.*

M-am uitat fix la acel trunchi de copac, tot mai apropiat, fără să îndrăznesc să clipesc. Ochi, care mă dureau, se umplură de lacrimi pe care le-am lăsat să cadă, refuzând să recunosc ființa care pândea în jurul nostru.

Uită-te la mine.

Și, chiar când am crezut că aveam să o fac, când ochii mă durură foarte mult pentru că nu mă uitam, răceala dispăru în tufișuri, lăsând în urma ei o dâră de plante ofilite. Doar după ce Lucien expiră, iar caii noștri își scuturară capetele, am îndrăznit să mă las în șa. Până și florile de șofran păreau să se înalțe din nou.

– Ce a fost asta? am întrebat eu, ștergându-mi lacrimile de pe față. Lucien era încă palid.

– Nu vrei să știi.

– Te rog. Era acel Suriel de care ai pomenit?

Când îmi răspunse, răgușit, ochiul roșiatic al lui Lucien se întunecă.

– Nu. Era o creatură care nu ar trebui să fie pe pământurile astea. Noi o numim Bogge. Nu poți nici să o vânezi, nici să o omori, nici măcar cu dragele tale săgeți din frasin.

– De ce nu mă pot uita la ea?

– Deoarece atunci când te uiți la ea – când o recunoști – devine reală. Atunci poate să te omoare.

Un fior îmi trecu pe șira spinării. Acesta era Prythianul la care mă așteptasem – creaturile care făceau oamenii să vorbească despre ele în șoaptă chiar și acum. Motivul pentru care nu am ezitat,

nici măcar pentru o clipă, când am crezut că acel lup ar fi putut fi un spiriduș.

– I-am auzit vocea în minte. Mi-a cerut să o privesc.

Lucien își mișcă umerii.

– Ei bine, mulțumește-le zeilor că nu ai făcut-o. Mi-ar fi stricat tot restul zilei să curăț mizeria aceea.

Schiță un zâmbet. Eu nu i-am zâmbit.

Auzeam încă vocea lui Bogge șoptindu-mi printre frunze, chemându-mă.

După o oră de hoinărit printre copaci, timp în care abia ne-am vorbit, mă oprisem suficient din tremurat încât să mă întorc spre el.

– Deci, ești bătrân, am spus eu, iar Lucien își coborî capul. Și porți o sabie și patrulezi la graniță. Ai luptat în Război?

Bine – poate că nu renunțasem la curiozitatea mea în privința ochiul său.

Tresări.

– La naiba, Feyre, nu sunt chiar atât de bătrân.

– Și totuși, ești un războinic? Ai putea să mă omori, dacă s-ar ajunge la asta?

Lucien izbucni în râs.

– Nu sunt la fel de bun ca Tam, dar știu cum să-mi mânuiesc armele.

Atinse mânerul sabiei.

– Vrei să te învăț cum să mânuiești o sabie, sau deja știi, o, puternică vânătoare muritoare? Dacă l-ai doborât pe Andras, probabil că nu mai trebuie să înveți nimic. Doar unde să țintești, nu-i așa?

Își atinse pieptul.

– Nu știu cum să mânuiesc o sabie. Știu doar să vânez.

– Este același lucru, nu-i așa?

– Pentru mine, este altceva.

Lucien tăcu, gândindu-se.

– Presupun că voi, oamenii, sunteți niște lași detestabili care ați fi făcut pe voi, v-ați fi ghemuit și ați fi așteptat să muriți, dacă ați fi știut cu siguranță ce era Andras. Insuportabil.

Lucien oftă în timp ce mă examină.

- Încetezi vreodată să fii atât de serioasă și monotona?

- Încetezi vreodată să fii atât de nesuferit? i-am răspuns eu.

Moartă - ar fi trebuit să fiu cu adevărat moartă pentru asta.

Dar Lucien rânji la mine.

- Mult mai bine.

Se părea că Alis nu se înșelase.

Orice încercare de armistițiu clădisem în acea după-amiază dispăru la cină.

Tamlin stătea pe scaunul lui, cu o gheară scoasă, trasând cercuri pe pocal. Se opri de îndată ce am intrat, urmată de Lucien. Ochii lui verzi mă țintuiră pe loc.

Corect. Îl alungasem dimineată, pretinzând că voiam să fiu singură.

Tamlin își întoarse încet privirea către Lucien, a cărui față devenise cenușie.

- Am fost la vânătoare, spuse Lucien.

- Am auzit, rosti Tamlin tăios, uitându-se la noi în timp ce ne așezam. Și, v-ați distrat?

Încet, gheara lui se retrase sub piele.

Lucien nu răspunse, lăsându-mă pe mine. Lașul. Mi-am dres vocea.

- Într-un fel, am spus eu.

- Ați prins ceva?

Rosti sacadat fiecare cuvânt.

- Nu.

Lucien tuși spre mine, de parcă m-ar fi îndemnat să spun mai multe.

Dar nu aveam nimic de spus. Tamlin se uită fix un lung moment, apoi începu să mănânce, nedorind să-mi vorbească.

- Tam, spuse Lucien șoptit.

Tamlin își ridică privirea, acei ochi verzi mai mult animalici decât umani. Un mod prin care-i ceru lui Lucien să vorbească.

Lucien înghiți în sec.

– Bogge era astăzi în pădure.

Furculița din mâna lui Tamlin se îndoi singură, când spuse cu un calm mortal:

– Ați dat de ea?

Lucien încuviință.

– A trecut mai departe, dar s-a apropiat. Probabil că a trecut granița.

Metalul scârțâi când Tamlin își scoase ghearele și distruse furculița. Se ridică în picioare cu o mișcare puternică și brutală. Am încercat să nu tremur văzând cât era de furios, văzând cum caninii părură să i se lungească atunci când rosti:

– Unde în pădure?

Lucien îi spuse. Tamlin aruncă o privire spre mine înainte de a ieși din cameră, închizând în urma lui ușa cu o blândețe formidabilă.

Lucien oftă, împingându-și farfuria din care mâncase doar jumătate din mâncare și își frecă tâmplele.

– Unde pleacă? am întrebat eu, uitându-mă spre ușă.

– Să o vâneze pe Bogge.

– Ai spus că nu poate fi omorâtă, că nu o poți înfrunta.

– Tam poate.

Respirația mi se opri pentru o clipă. Morocănosul Mare Spiriduș, care mă lăuda cu jumătate de gură, era capabil să omoare o ființă ca Bogge. Și, totuși, el mă servise în acea primă seară, îmi oferise viața în locul morții. Știam că era mortal, că era un fel de războinic, dar...

– Deci, s-a dus să o vâneze pe Bogge în locul în care am fost astăzi, mai devreme?

Lucien ridică din umeri.

– Dacă va urmări traseul, o va găsi acolo.

Nu știam cum ar fi putut înfrunta cineva oroarea nemuritoare pe care o văzusem, dar... nu era problema mea.

Și, doar pentru că Lucien nu mai mânca, nu însemna că eu aveam să mă opresc. Lucien, pierdut în gânduri, nici măcar nu băgă de seamă cât de mult înfulecasem.

M-am întors în camera mea și – trează și fără nimic de făcut – am început să supraveghez grădina, așteptând întoarcerea lui Tamlin. Nu se întoarse.

Am ascuțit pe o bucată de piatră luată din grădină cuțitul pe care îl ascusesem. Trecu o oră și Tamlin tot nu se întoarse.

Luna răsări, transformând grădina de dedesubt în argint și umbre. Ridicol. Era complet ridicol să-i aștept întoarcerea, să văd dacă, într-adevăr, îi supraviețuise lui Bogge. M-am întors cu spatele la fereastră, fiind pe cale să mă târăsc spre pat.

Dar ceva se mișcă în grădină.

M-am ascuns lângă fereastră, nevrând să fiu prinsă așteptându-l și am aruncat o privire afară.

Nu era Tamlin – dar cineva se ascundea lângă gardul viu, cu fața spre casă. Uitându-se spre *mine*.

Un bărbat, cocoșat, și...

Respirația mi se opri când spiridușul se apropie șchiopătând – făcând doi pași în lumina care se strecura din casă.

Nu era un spiriduș, ci un om.

Era tatăl meu.

CAPITOLUL

II

Nu mi-am acordat șansa de a intra în panică, de a mă îndoii, de a face orice, dar, punându-mi o tunică peste alta și înfășurându-mă într-o pelerină, băgând în gheață cuțitul pe care îl furasem, mi-am dorit să fi furat niște mâncare de la micul dejun. Ar fi fost o povară să car hainele în plus din tolbă.

Tatăl meu. Tatăl meu venise să mă ia, să mă salveze. Însemna că beneficiile oferite de Tamlin după plecarea mea nu îl tentaseră prea mult. Poate avea o barcă pregătită să ne ducă departe, foarte departe – poate vânduse cumva casa și obținuse destui bani încât să se stabilească într-un loc nou, pe un alt continent.

Tatăl meu... tatăl meu beteag și infirm venise.

Privind atent terenul de sub fereastra mea, mi-am dat seama că nu era nimeni afară, iar liniștea din casă îmi spunea că nimeni nu-l reperase încă pe tata. Continuă să aștepte lângă gardul viu, făcându-mi acum semn. Cel puțin, Tamlin nu se întorsese.

Aruncând o ultimă privire prin camera mea, ascultând să văd dacă se apropia cineva pe hol, am apucat spalierul cu glicină din apropiere și am coborât din clădire.

Am tresărit la sunetul pietrișului de sub ghetă, dar tatăl meu deja se îndrepta spre porțile exterioare, șchiopătând cu bastonul lui. Cum de ajunsese acolo? Probabil că în apropiere erau niște cai. Era foarte

subțire îmbrăcat pentru iarna care ne aștepta odată ce traversam zăpezile, dar îmbrăcasem destule haine încât să-i dau și lui câteva, dacă ar fi avut nevoie.

Cu mișcări ușoare și tăcute, evitând cu grijă lumina lunii, m-am grăbit după tatăl meu. El se mișcă surprinzător de repede spre gardul viu întunecat și dincolo de poartă.

În casă ardeau doar câteva lumânări. Nu am îndrăznit nici să respir mai zgomotos, nici să-l strig pe tata în timp ce șchiopăta spre poartă. Dacă plecam acum, dacă avea într-adevăr niște cai, am fi putut să parcurgem jumătate din drumul spre casă înainte să-și dea cineva seama că dispărusese. Apoi, am fi fugit – de Tamlin, de boala care ar fi putut să ne invadeze în curând pământurile.

Tatăl meu ajunsese în dreptul porților. Erau deja deschise, pădurea întunecată de dincolo de ea chemându-ne. Probabil că ascunsese caii mai departe. Se întoarse spre mine, cu acea față cunoscută, crispată și tensionată, cu acei ochi căprui, care erau limpezi pentru prima dată, și îmi făcu un semn. *Grăbește-te, grăbește-te*, păru să strige fiecare mișcare a mâinii lui.

Inima îmi bătea cu putere în piept, în gât. Mai aveam doar câțiva pași acum – spre el, spre libertate, spre o nouă viață...

O mână se înfășură în jurul brațului meu și mă smuci.

– Pleci undeva?

Rahat, rahat, rahat.

Ridicându-mi îngrozită privirea către el, ghearele îmi rupseră straturile de haine.

Nu am îndrăznit să mă mișc, nu când buzele i se subțiară, iar mușchii maxilarului îi tremurară. Nu când deschise gura și i-am zărit colții – lungi, sfâșietori, strălucind în lumina lunii.

Avea să mă omoare – chiar aici, apoi urma să îl ucidă pe tata. Fără porțițe de scăpare, fără complimente, fără milă. Nu îi mai păsa. Eram ca și moartă.

– Te rog, am șoptit eu. Tatăl meu...

– Tatăl tău?

Își ridică privirea spre porțile din spatele meu, iar mârâitul lui răsună prin mine când își arată colții.

– De ce nu te mai uiți o dată? întrebă el iritat și îmi dădu drumul.

Amețită, am făcut un pas în spate, m-am întors, trăgând o gură de aer pentru a-i spune tatălui meu să fugă, dar...

Dar nu era acolo. Doar un arc gălbui și o tolă cu săgeți, rămase sprijinite de porți. Frasin de munte. Nu fuseseră acolo câteva clipe mai devreme, nu...

Acestea se ondulară, de parcă ar fi fost o apă, apoi arcul și tolba se transformară într-un pachet mare, plin cu provizii. O altă ondulare – și surorile mele se îngrămădiră, plângând.

Genunchii îmi cedară.

– Ce este... nu am rostit întrebarea până la capăt.

Tatăl meu stătea acum acolo.

– Nu ai fost avertizată să fii atentă? izbucni el. Nu ți s-a spus că simțurile tale umane te vor trăda?

Trecu pe lângă mine și mârâi atât de urât, încât orice ar fi fost acel lucru de lângă porți sclipi și țâșni afară – la fel de repede ca fulgerul în întuneric.

– Proasto, îmi spuse el, întorcându-se. Dacă vei dori vreodată să fugi, măcar să o faci în timpul zilei.

Se uită insistent la mine, iar colții i se retraseră încet. Ghearele rămaseră.

– Există lucruri mai rele decât Bogge, care umblă noaptea prin pădure după pradă. Chestia aia de la porți este una dintre ele – și tot i-ar fi luat o vreme să te devoreze.

Cumva, am reușit din nou să vorbesc. Și, dintre toate lucrurile pe care le-aș fi putut spune, am zis, fără să mă gândesc:

– Poți să mă condamni? Tatăl meu infirm apare sub fereastra mea și te aștepti să nu fug spre el? Chiar ai crezut că voi rămâne aici de plăcere, pentru totdeauna, cu toate că ai grijă de familia mea, din

cauza vreunui Tratat care nu are nicio legătură cu mine și care permite speciei voastre să omoare oameni după bunul plac?

Își flexă degetele, de parcă ar fi încercat să-și retragă ghearele, dar ele rămaseseră afară, gata să sfâșie carne și oase.

- Ce vrei, Feyre?

- Vreau să plec acasă!

- Acasă la ce, mai exact? Ai prefera o existență umană mizabilă în locul celei de aici?

- Am făcut o promisiune, am spus eu, respirând agitat. Mamei mele, când a murit. Că voi avea grijă de familia mea. Tot ceea ce am făcut în fiecare zi și în fiecare oră a fost pentru a-mi ține promisiunea. Și doar pentru că vânam pentru a-mi salva familia, pentru a-i hrăni, sunt forțată acum să o încalc.

El se îndreptă spre casă, iar eu l-am evitat, înainte de a-l urma. Ghearele i se retraseră încet, de parcă ar fi făcut un mare efort să-și calmeze furia de prădător. Nu se uită la mine când îmi spuse:

- Nu îți încalci promisiunea – ba chiar o împlinești și mai mult rămânând aici. Familia ta este mai bine îngrijită acum decât atunci când erai acolo.

Îmi trecură prin fața ochilor picturile coșcovite și decolorate din casă. Poate că aveau să uite cine le pictase. Lipsiți de importanță – așa urmau să fie toți acei ani pe care îi dăruisem familiei mele, la fel de ne semnificativi cum eram și eu pentru acești Mari Spiriduși. Până și visul acela de a trăi cândva cu tatăl meu, cu suficientă mâncare, bani și culori... fusese visul meu – nu al altcuiva.

Mi-am masat pieptul.

- Nu pot, pur și simplu, să renunța la asta, la ei. Indiferent de ce-ai spune.

Chiar dacă fusesem o proastă – un om tâmpit să cred că tata chiar ar fi venit vreodată după mine.

Tamlin mă privi câș.

- Nu renunți la ei.

– Trăind în lux, îmbuibându-mă cu mâncare? Cum nu...

– Cineva are grijă de ei – li se oferă mâncare și confort, spuse el. Sunt hrăniți și îngrijiți. Dacă nu putea să mintă, dacă era adevărat... atunci, era mai mult decât aș fi îndrăznit vreodată să sper.

Atunci... promisiunea făcută mamei era împlinită.

Vorbele lui mă uimira suficient de mult încât, mergând, să tac o clipă.

Acum, viața mea aparținea Tratatului, dar... poate că, într-un fel sau altul, fusesem eliberată.

Ne apropiaserăm de treptele care conduceau spre conac și, în sfârșit, l-am întrebat:

– Lucien patrulează la graniță, iar tu ai amintit și de alte santinele – cu toate acestea, nu am văzut niciuna. Unde sunt?

– La graniță, spuse el, de parcă ar fi fost un răspuns suficient. Apoi, adăugă: Nu avem nevoie de santinele, dacă sunt aici.

Deoarece el era îndeajuns de mortal. Am încercat să nu mă gândesc la asta, dar tot l-am întrebat:

– Atunci, ai fost instruit ca războinic?

– Da.

Fiindcă nu am răspuns, el adăugă:

– Mi-am petrecut cea mai mare parte din viață la granițe, în trupa de război a tatălui meu, antrenându-mă pentru ca, într-o zi, să-l slujesc pe el – sau pe ceilalți. Nu eu trebuia... să conduc aceste ținuturi.

Platitudinea tonului său când rosti acele vorbe îmi spuse destul despre ce simțea în legătură cu titlul său și despre necesitatea prezenței prietenului care avea darul vorbirii.

Ar fi fost prea personal, i-aș fi cerut prea mult dacă l-aș fi întrebat din ce cauză se schimbase atât de mult situația. Așadar, mi-am dres vocea și l-am întrebat:

– Ce fel de spiriduși umblă după pradă în pădurea de dincolo de această poartă – dacă Bogge nu era cel mai rău dintre ei? Ce era cea ființă?

De fapt, am vrut să-l întreb: *Ce m-ar fi chinuit și m-ar fi mâncat? Cine ești tu, atât de puternic, încât ei nu reprezintă nicio amenințare pentru tine?*

Se opri pe prima treaptă, așteptându-mă să-l ajung din urmă.

- Un puca. Se folosesc de propriile tale dorințe pentru a te ademeni într-un loc îndepărtat. Apoi, te mănâncă. Încet. Probabil ți-a simțit mirosul de om în pădure și l-a urmărit până acasă.

Nu mă deranja să-l las să mă vadă tremurând. Tamlin continuă:

- Cândva, aceste pământuri erau bine păzite. Spiridușii mai periculoși erau ținuți la granițele teritoriului lor, supravegheați de Spiridușii Lorzi din zonă sau alungați în ascunzători. Creaturile ca puca nu ar fi îndrăznit niciodată să calce pe aici. Dar acum, boala care a infectat ținutul Prythian a slăbit apărarea care îi ținea la distanță.

Făcu o pauză lungă, de parcă nu ar fi putut să vorbească.

- Acum, lucrurile sunt diferite. Nu e recomandat să călătorești de unul singur noaptea - mai ales dacă ești om.

În comparație cu prădătorii înnașcuți, precum Lucien și Tamlin, care nu aveau nevoie de arme ca să vâneze, oamenii erau la fel de vulnerabili ca niște copii. I-am privit mâinile, dar nu am văzut nici urmă de gheare. Își înfrâna din nou pornirile.

- Ce altceva s-a mai schimbat? I-am întrebat, urmându-l pe treptele din marmură.

De această dată, nici măcar nu se uită peste umăr ca să mă vadă când roști:

- Totul.

Așadar, urma, într-adevăr, să locuiesc acolo pentru totdeauna. Indiferent de cât de mult îmi doream să mă asigur că vorbele lui Tamlin, cum că familia mea se afla pe mâini bune, erau adevărate, indiferent de cât pretindea că, aflându-mă departe, aveam mai multă

grijă de familia mea... Chiar dacă rămânând în Prythian respectam cu adevărat jurământul făcut mamei mele... Fără povara acelei promisiuni, eram goală și pustie.

În următoarele trei zile, m-am trezit alăturându-mă lui Lucien pe fosta rută de patrulare a lui Andras, în timp ce Tamlin îl căuta pe Bogge, fără ca noi să îl vedem. În ciuda faptului că uneori era un ticălos, Lucien nu păru deranjat de compania mea, vorbind foarte mult, ceea ce era în regulă – îmi lăsa timp să mă gândesc la consecințele tragerii unei singure săgeți.

O săgeată. Nu am tras niciuna în timpul acelor trei zile în care ne-am plimbat călare de-a lungul graniței. Chiar în acea dimineață, zărind o căprioară roșcată într-o vale, mi-am țintit din instinct săgeata, gata să-i nimeresc ochiul, când Lucien mă luă peste picior spunându-mi că măcar ea nu era un spiriduș. Am privit-o cu atenție – era, grasă, sănătoasă și mulțumită – apoi am coborât arcul, am pus săgeata la loc în tolă și am lăsat căprioara să plece. De ce să fi vânat, când mâncarea era din belșug?

Nu l-am văzut pe Tamlin în preajma conacului – plecase noaptea, să o vâneze pe Bogge, mă informă Lucien. Chiar și la cină, vorbea puțin, înainte de a pleca devreme – continuându-și vânătoarea noapte după noapte. Nu mă deranja absența lui. Era o ușurare.

În a treia noapte de după întâlnirea mea cu puca, abia am apucat să mă așez înainte ca Tamlin să se ridice, aruncând scuza că nu voia să piardă vremea.

Pentru o clipă, Lucien și cu mine am privit tăcuți în urma lui.

Fața lui Lucien era palidă și crispată.

– Îți faci griji pentru el, am spus eu.

Lucien se lăsă pe scaun, un gest cu totul nedemn pentru un Lord Spiriduș.

– Tamlin are... toane, rosti el cu grijă, obosit.

– Nu vrea să-l ajuți să o vâneze pe Bogge?

– Preferă să fie singur. Și, având o Bogge pe pământurile noastre... nu cred că ai înțelege. Nu ar trebui să fie aici, dar faptul că este îl enervează. Puca sunt destul de mici ca să nu-l deranjeze, dar chiar și după ce ar sfârteca-o pe Bogge, tot s-ar gândi la asta.

– Nu îl poate ajuta nimeni?

– Probabil că i-ar face bucați pentru neascultarea ordinului de a nu se apropia.

Am simțit o răceală în ceafă.

– Ar fi atât de brutal?

Lucien examinează vinul din pocalul său.

– Nu îți păstrezi puterea fiind prietenul tuturor. Și, printre spiriduși, indiferent de rang, este necesar să ai o mână fermă. Suntem prea puternici, prea plictisiți de nemurire, ca să ne verifice oricine altcineva.

Părea o poziție singuratică și retrasă, mai ales pentru cineva care nu și-o dorise în mod special. Nu știam de ce asta mă deranja atât de mult.

Zăpada cădea abundent și fără milă, ajungându-mi deja până la genunchi când am încordat arcul – tot mai tare, până când îmi tremură brațul. În spatele meu, o umbră pândea – nu, privea. Nu am îndrăznit să mă întorc și să mă uit la ea, să văd cine putea fi în acea umbră, observând, nu când lupul mă țintuia cu privirea din cealaltă parte a luminișului.

Nu făcea decât să se uite. De parcă ar fi așteptat, provocându-mă să trag o săgeată din lemn de frasin.

Nu – nu, nu voiam să o fac, nu de această dată, nu din nou, nu...

Dar nu îmi puteam controla degetele, niciunul dintre ele, iar lupul încă mă privea fix când am tras.

O singură lovitură – una singură, direct prin acel ochi auriu.

O dără de sânge stropi zăpada, un sunet înfundat al unui corp greu, un oftat. *Nu.*

Cel căzut în zăpadă nu era un lup – nu, era un om înalt și bine clădit.

Nu... nu un om, un Mare Spiriduș, cu urechi ascuțite.

Am clipit, iar atunci – atunci mâinile mele fură calde și murdare de sânge, corpul lui roșu și fără piele, aburind în frig, iar pielea lui – pielea lui – era cea pe care o țineam în mâini, și...

M-am trezit cu transpirația curgându-mi pe spate și m-am forțat să respir, să deschid ochii și să rețin fiecare detaliu al dormitorului întunecat. Real – era real.

Încă vedeam acel Mare Spiriduș cu fața în jos în zăpadă, cu săgeata mea în ochi, roșu și însângerat peste tot pe unde îl tăiasem și îi jupuisem pielea.

Fierea îmi înțepă gâtul.

Nu era real. Era doar un vis. Chiar dacă ceea ce îi făcusem lui Andras, în forma lui de lup, era... era...

Mi-am frecat fața. Poate că de vină era liniștea, pustietatea zilelor trecute – poate că era doar din cauza faptului că nu mai trebuia să mă gândesc oră de oră cum să-mi țin familia în viață, dar... regretul și poate rușinea îmi acoperiseră limba și oasele.

Am tremurat de parcă nu aș fi putut să alung acea senzație și am împins cearșafurile, ridicându-mă din pat.

CAPITOLUL

12

Mergând pe holurile liniștite și întunecate ale conacului, în vreme ce servitorii și Lucien dormeau deja de multă vreme, n-am putut să scap cu totul de groaza și de crima din visul meu. Trebuia să fac ceva – orice – după acel coșmar, chiar dacă asta însemna să evit somnul. Cu o bucată de hârtie într-o mână și cu un creion în cealaltă, mi-am surprins atent pașii, notând ferestrele, ușile și ieșirile, însemnând ocazional X-uri pe pergament și desenând schițe neclare.

Era tot ce puteam face și, pentru orice om citit, însemnările mele nu ar fi avut niciun înțeles. Dar eu nu știam să scriu sau să citesc, în afară de literele de bază, iar harta mea provizorie era mai bună decât nimic. Dacă aveam să rămân aici, era esențial să cunosc cele mai bune ascunzători, cea mai ușoară cale de a scăpa, în cazul în care lucrurile ar fi mers vreodată prost pentru mine. Nu puteam să renunț la instinct.

Era prea întuneric pentru a admira vreunul dintre tablourile aliniate pe pereți și nu am îndrăznit să aprind o lumânare. În ultimele trei zile, când îmi făcusem curaj să admir arta, holul fusese plin de servitori – iar partea din mine care vorbea cu vocea lui Nesta se amuzase la ideea unui om ignorant, care încerca să admire arta spiridușilor. „Atunci, altă dată“, îmi spusese. Aveam să găsec o altă zi, o oră liniștită în care nu era nimeni în preajmă, ca să le privesc.

Acum, zilele erau destule... o viață întreagă în fața mea. Poate... aveam să-mi dau seama ce îmi doream de la ea.

M-am strecurat pe scara principală, lumina lunii inundând dalele albe și negre de la intrarea în hol. Am ajuns pe ultima treaptă și, cu picioarele goale pe dalele reci, am ascultat. Nu se auzea nimic – nimeni.

Am pus mica mea hartă pe masa din hol și am desenat câteva X-uri și cercuri care reprezentau ușile, ferestrele, scările din marmură. Voiam să mă familiarizez atât de mult cu această casă, încât să mă pot orienta chiar dacă m-ar fi orbit cineva.

O briză îi anunță sosirea – și m-am întors de la masă spre holul lung, spre ușile din sticlă deschise dinspre grădină.

Uitasem cât de uriaș era în această formă – uitasem de coarnele curbate și de fața de lup, de corpul ca de urs, care se mișca grațios ca o felină. Ochii lui verzi străluciră în întuneric, fixându-mă, și, în timp ce ușile se închiseră încet în urma lui, sunetul ghearelor pe marmură umplu holul. Am rămas pe loc, neîndrăznind să tresar sau să mișc vreun mușchi.

Șchiopăta ușor. În lumina lunii, în urma lui rămâneau pete întunecate și strălucitoare.

Continuă să se apropie de mine, furând aerul din tot holul. Era atât de mare, încât spațiul păru înghesuit, ca o cușcă. Zgârieturi ale ghearelor, respirația neregulată, sânge care picura.

Își schimba forma cu fiecare pas, iar eu am închis ochii din cauza strălucirii sale orbitoare. Când ochii mi se obișnuiră, în sfârșit, cu întunericul, el stătea în fața mea.

Stătea, dar... dar nu arăta la fel. Nici urmă de centură sau de cuțite. Hainele îi erau sfâșiate – tăieturi lungi, urâte, care mă făcură să mă întreb cum de nu era eviscerat și mort. Pielea musculoasă care se zărea pe sub cămașă era însă netedă, nevătămată.

– Ai omorât-o pe Bogge?

Abia dacă puteam șopti.

- Da.

Un răspuns sec. De parcă nu s-ar fi deranjat să-și amintească să fie amabil. Ca și cum eu aș fi fost ultima pe lista lui de priorități.

- Ești rănit, am spus eu și mai încet.

Intr-adevăr, mâna îi era acoperită de sânge, care se scurgea pe podea. Își privi mâna indiferent - de parcă ar fi trebuit să facă un efort imens ca să-și amintească de faptul că o avea și că era rănită. Ce dorință și ce putere fuseseră necesare ca să o omoare pe Bogge, ca să înfrunte acea amenințare nenorocită? Cât de mult trebuise să caute în sinea lui - în puterile lui nemuritoare și în animalul care locuia acolo - ca să o omoare?

Își coborî privirea spre harta de pe masă și, cu o voce golită de orice - emoție, mânie sau amuzament - întrebă:

- Ce este aceea?

Am înșfăcat harta.

- M-am gândit că ar trebui - să învăț împrejurimile.

Pic, pic, pic.

Am vrut să-i aduc aminte de starea în care se afla mâna lui, dar el îmi spuse:

- Nu știi să scrii, nu-i așa?

Nu i-am răspuns. Nu știam ce să îi spun. Om ignorant și neînsemnat.

- Nu-i de mirare că ai devenit atât de bună la alte lucruri.

Am bănuț că încă se gândea la întâlnirea cu Bogge, dacă nu realizase complimentul pe care mi-l făcuse. Dacă era un compliment.

O altă picătură de sânge pe marmură.

- Unde îți putem curăța mâna?

El își ridică din nou privirea spre mine. Nemișcat, tăcut și obosit. Apoi, spuse:

- Avem o mică infirmerie.

Am vrut să-mi spun că era probabil cel mai util lucru pe care-l aflasem toată seara. Urmându-l însă într-acolo, evitând dâra de sânge

pe care o lăsa, m-am gândit la ce îmi zisese Lucien despre izolarea lui, la acea povară; m-am gândit la ce îmi spusese Tamlin despre faptul că aceste proprietăți nu ar fi trebuit să fie ale lui și mi-a fost... milă de el.

Mai mult o debara pentru provizii, cu o masă de lucru, și nu un loc pentru găzduit spiriduși bolnavi, infirmeria era bine aprovizionată. Am bănuțit că atât le trebuia, de vreme ce se puteau vindeca singuri, cu puterile lor nemuritoare. Însă această rană – această rană nu se vindeca.

Tamlin se lăsă pe marginea mesei, ținându-și de încheietură mâna rănită, privindu-mă cum căutam prin proviziile din dulapuri și sertare. După ce am adunat tot ce aveam nevoie, am încercat să nu ezit la gândul că trebuia să-l ating, dar... nu mi-am permis să mă îngrozesc când i-am apucat mâna, simțindu-i căldura pielii ca pe un infern, spre deosebire de degetele mele reci.

I-am curățat mâna însângerată și murdară – cu grijă și cu atenție, adunându-mi curajul pentru prima apariție a acelor gheare. Nu își scoase însă ghearele, vorbindu-mi câtă vreme i-am bandajat mâna – destul de surprinzător, nu erau decât câteva tăieturi urâte, care nu trebuiau cusute.

I-am legat bandajul și m-am îndepărtat, ducând bolul cu apă sângerie la chiuveta din fundul încăperii. Mă fixă cu privirea cât am terminat de făcut curat, iar camera deveni prea mică, prea fierbinte. O omorâse pe Bogge și scăpase aproape nevătămat. Dacă Tamlin era atât de puternic, atunci probabil că Marii Lorzi ai ținutului Prythian erau niște semizei. Toate instinctele mele de muritoare fură cuprinse de panică din cauza acestui gând.

Aproape că ajunsese în dreptul ușii deschise, reprimându-mi impulsul de a fugi înapoi în camera mea, când spuse:

- Nu știi să scrii și, totuși, ai învățat să vânez, să supraviețuiești. Cum ai reușit?

M-am oprit, cu mâna pe tocul ușii.

- Așa este când ești responsabil și pentru alte vieți, nu doar pentru a ta, nu-i așa? Faci tot ceea ce trebuie să faci.

- Atunci, avem măcar un lucru în comun.

Stătea încă pe masă, șovăind pe acea linie interioară, dintre aici și acum și acel loc din mintea sa, în care dusesese lupta cu Bogge. M-am întâlnit privirea, încă sălbatică și strălucitoare.

- Nu ești deloc așa cum mă așteptam – de la un om, spuse el.

Nu i-am răspuns, iar el nu și-a luat rămas-bun când am plecat.

În dimineața următoare, coborând pe scara principală, am încercat să nu mă gândesc prea mult la dalele proaspăt spălate ale pardoselii din marmură de la parter – nici urmă de sângele pe care îl pierduse Tamlin. De fapt, am încercat să nu mă gândesc prea mult la întâlnirea noastră.

Când am văzut că nu era nimeni pe holul din față, aproape că am zâmbit în sinea mea – am simțit o undă în acel gol care mă hărțuise. Poate că acum, în acest moment de liniște, puteam, în sfârșit, să privesc arta de pe pereți, să am timp să o observ, să o studiez, să o admir.

Cu inima bătându-mi cu putere la acest gând, eram pe cale să mă îndrept spre un hol pe care îl notasem ca găzduind multe tablouri, când niște voci joase și masculine plutiră dinspre sala de mese.

M-am oprit. Vocile erau joase și destul de încordate, încât am mers tiptil, strecurându-mă în umbrele din spatele ușii deschise. Era un lucru lamentabil și mișelesc – dar ceea ce spuneau mă făcu să nu mă simt deloc vinovată.

- Vreau doar să știu ce crezi că faci.

Era Lucien – cea răutate și mânie cunoscută îi acoperea fiecare cuvânt.

– Dar tu ce faci? se răsti Tamlin.

Prin spațiul dintre balama și ușă, îi vedeam pe amândoi, stând aproape față în față. Pe mâna nebandajată, ghearele îi străluciră în lumina dimineții.

– Eu?

Lucien își duse o mână în dreptul pieptului.

– Pe toți zeii, Tam, nu mai avem timp, iar tu te superi și te încrunți. Nici măcar nu mai încerci să te prefaci.

Am ridicat din sprâncene. Tamlin plecă, dar, o clipă mai târziu, se întoarse, arătându-și dinții.

– A fost o greșeală de la bun început. Nu pot suferi situația asta, nu după ce le-a făcut tatăl meu speciei și pământurilor lor. Nu îi voi călca pe urme, nu voi fi genul acela de persoană. Așa că nu mă mai cicăli.

– Să nu te mai cicălesc? Să te las în pace, în timp ce ne pecetluiești soarta și strici totul? Am rămas cu tine din speranță, nu pentru a te privi poticnindu-te. Pentru cineva care are o inimă de piatră, zilele acestea a ta este cu siguranță moale. Bogge a fost pe pământurile noastre – Bogge, Tamlin! Barierele dintre regate au dispărut, și până și pădurile noastre sunt pline cu gunoaie, ca acei puca. Ai de gând să trăiești acolo și să omori fiecare scursoare care se furișează?

– Ai grijă cum vorbești, spuse Tamlin.

Lucien se apropie de el, arătându-și dinții. O vibrație intensă mă lovi în stomac, iar duhoarea metalică îmi umplu nările. Nu vedeam însă nicio magie, dar o simțeam.

– Nu mă provoca, Lucien.

Tonul lui Tamlin deveni periculos de calm, iar părul de pe ceafă mi se ridică în momentul în care el mârâi ca un animal.

– Crezi că nu știu ce se întâmplă pe pământurile mele? Ce am de pierdut – ce este deja pierdut?

Boala. Poate că era ținută sub control, dar se pare că încă făcea ravagii – încă era o amenințare și poate că una despre care nu voiau să afle, fie din cauză că nu aveau încredere în mine, fie... pentru că nu însemnam nimic pentru ei. M-am aplecat în față, dar, când am făcut-o, degetul îmi alunecă și se lovi ușor, cu un zgomot surd, de ușă. Un om nu ar fi putut să audă, dar ambii Mari Spiriduși se întoarseră.

Prinsă, am pășit spre tocul ușii, dregându-mi vocea. Inima îmi bătea cu putere în timp ce inventam o grămadă de scuze ca să mă protejez, dar m-am uitat la Lucien și m-am străduit să zâmbesc. El făcu ochii mari, iar eu a trebuit să mă întreb dacă era din cauza zâmbetului sau a faptului că păream, cu adevărat, vinovată.

– Ieși la o plimbare? l-am întrebat eu, simțindu-mă puțin rău când i-am făcut un semn cu degetul mare, în spatele meu.

Nu plănuisem să merg cu el astăzi, dar... părea o scuză bună.

Ochiul roșiatic al lui Lucien străluci, dar zâmbetul nu îi confirmă încântarea. Emisarul lui Tamlin – mai calculat și mai politicos decât îl văzusem până acum.

– Nu pot astăzi, spuse el calm.

Iși îndreptă bărbia spre Tamlin.

– Te va însoți el.

Tamlin îi aruncă prietenului său o privire disprețuitoare, pe care nu se deranjă să o ascundă. Centura lui obișnuită era dotată cu mai multe cuțite decât înainte, iar mânerurile metalice ornamentate străluciră când se întoarse spre mine, cu umerii încordați.

– Dacă vrei să pleci undeva, trebuie doar să spui.

Ghearele mâinii lui libere se retraseră sub piele.

Nu. Aproape că am spus-o cu voce tare, când mi-am întors privirea rugătoare spre Lucien. Oferta asta avea vreo legătură cu discuția pe care o auzisem fără să vreau? Lucien mă atinse ușor pe umăr când trecu pe lângă mine.

– Poate mâine, omule.

Singură cu Tamlin, am înghițit cu greu.

El rămăsese acolo, așteptând.

- Nu vreau să merg la vânătoare, am spus eu în cele din urmă. Era adevărat.
- Urăsc vânătoarea.
- Își ridică privirea.
- Atunci, ce vrei să faci?

Tamlin mă conduse pe hol. O briză ușoară, dantelată, cu parfumul trandafirilor, se strecură prin ferestrele deschise, mângâindu-mi chipul.

- Ai mai fost la vânătoare, spuse în sfârșit Tamlin, dar vânătoarea nu te interesează cu adevărat.

Îmi aruncă o privire fugară.

- Nu-i de mirare că voi doi nu prindeți niciodată nimic.

Nici urmă de războinicul rece din seara precedentă sau de Spiridușul nobil și nervos de acum câteva minute. Părea că, acum, era doar Tamlin.

Aș fi fost însă nebună să las garda jos în preajma lui Tamlin sau să cred că faptul că se purta normal însemna ceva, mai ales când, în mod clar, pe proprietatea lui ceva nu era în ordine. O doborâse pe Bogge, iar asta îl făcea să fie cea mai periculoasă creatură pe care o întâlnisem vreodată. Nu știam cum să îl abordez, așa că i-am spus, oarecum fără chef:

- Ce-ți face mâna?

El își îndoi mâna afectată, examinând bandajul alb și curat, care contrasta cu pielea lui bronzată.

- Nu ți-am mulțumit.

- Nici nu trebuia.

El scutură însă din cap, iar părul lui auriu reținu lumina dimineții de parcă ar fi fost niște raze de soare.

- Mușcătura unei Bogge era menită să încetinească vindecarea lui Mare Spiriduș. Suficient de mult încât să ne omoare. Îți sunt recunoscător.

Când am ridicat din umeri, continuă:

- Cum ai învățat să bandajezi răni în felul acesta? Pot să-mi folosești mâna, chiar dacă e bandajată.

- Prin încercări repetate. Trebuia să pot trage cu arcul a doua zi. Nu îmi vorbi când am intrat într-un alt hol din marmură inundat de soare, iar eu am îndrăznit să îl privesc. L-am văzut cum mă studia cu atenție, cu buzele strânse într-o linie subțire.

- De tine a avut grijă cineva vreodată? Întrebă el, calm.

- Nu, am răspuns eu deschis.

De multă vreme nu îmi mai băteam capul cu asta.

- Ai învățat să vânezi tot așa – după multe încercări?

- Am spionat vânătorii, apoi am exersat până când am nimerit ceva. Când ratam, nu mâncam. Așadar, primul lucru pe care l-am învățat a fost cum să țintesc.

- Sunt curios, spuse el nonșalant.

Ambra din ochii lui verzi străluci; poate că nu toate urmele aceluia războinic-bestie dispăruseră.

- Vei folosi vreodată acel cuțit pe care l-ai furat de la masa mea?

Am înlemnit.

- Cum ai știut?

Aș fi putut jura că, pe sub mască, își ridicase sprâncenele.

- Am fost instruit să observ aceste lucruri. Dar, mai mult decât orice, ți-am simțit frica.

- Am crezut că nu a observat nimeni, am mormăit eu.

Zâmbetul lui strâmb era mai sincer decât toate zâmbetele false și complimentele pe care mi le făcuse înainte.

- Indiferent de Tratat, dacă vrei să ai o șansă să scapi de cei din speția mea, va trebui să fii mai creativă, nu să furi cuțite de pe masă, șansă, cu afinitatea ta de a trage cu urechea, poate, cândva, vei învăța ceva valoros.

Urechile mi se înroșiră.

– Eu... eu nu... îmi cer scuze, am mormăit eu.

Dar am rememorat ce auzisem. Nu avea rost să pretind că nu trăsesem cu urechea.

– Lucien a spus că nu ai mult timp. La ce se referea? Vor veni aici mai multe creaturi ca Bogge, din cauza bolii?

Tamlin înțepeni, scrutând holul din jurul nostru, analizând fiecare imagine, sunet și miros. Apoi, ridică din umeri, prea rigid ca să fie un gest natural.

– Sunt nemuritor. Am tot timpul din lume, Feyre.

Îmi rosti numele într-un fel foarte... intim. De parcă nu ar fi fost creatura capabilă să omoare monștrii din coșmaruri. Am vrut să-l întreb mai multe, dar mă întrerupse.

– Forța care ne afectează pământurile și puterile noastre va trece cândva, cu binecuvântarea zeilor. Și, da – acum că Bogge a pătruns în aceste ținuturi, aș spune că este corect să presupun că vor urma și altele, mai ales dacă acel puca a avut atât de mult curaj.

Totuși, dacă granițele dintre regate nu mai existau, așa cum îl auzisem pe Lucien spunând... Dacă totul era diferit în Prythian, din cauza acestei boli, așa cum pretindea Tamlin... Ei bine, nu voiam să mă aflu în mijlocul vreunei revoluții sau al vreunui război violent.

Tamlin merse înainte și deschise ușile duble din capătul holului. Mușchii puternici ai spatelui i se încordară pe sub haine. Părea sculptat în mușchi și piatră, modelat dintr-o putere mai veche decât copacii care se înălțau și decât pietrele care răsăreau din pământul acoperit de verdeață. Nu, puține lucruri mă făceau să uit cine era, de ce anume era capabil. De ce fusese în mod clar instruit să facă.

– Așa cum ai cerut, spuse el, iată biroul.

Văzând ce se ascundea dincolo de el, stomacul mi se întoarse pe dos.

CAPITOLUL 13

Tamlin flutură o mână, și sute de lumânări se aprinseră. În mod clar, orice spusese Lucien, despre magia diminuată și afectată din cauza bolii, nu îl tulburase pe Tamlin atât de mult sau poate că fusese mult mai puternic, dacă putea să-și transforme santinelele în lupi, ori de câte ori voia. Mirosul magiei îmi înțepă simțurile, dar nu mi-am plecat capul. Nu până când am privit înăuntru.

Observând cu atenție biroul imens și opulent, palmele începură să-mi transpire. Cărțile erau aliniată pe fiecare perete ca soldații unei armate tăcute, iar canapele, birouri și covoare mari erau răspândite prin cameră. Trecuse mai mult de o săptămână de când îmi părăsisem familia. Deși tatăl meu îmi spusese să nu mă mai întorc, deși promisiunea făcută mamei era împlinită, puteam măcar să-i anunț că eram în siguranță – oarecum în siguranță. Și să-i avertizez în privința bolii care bântuia prin Prythian și care cândva, curând, ar fi putut să treacă dincolo de zid.

Exista un singur mod de comunicare. Din nefericire, acea opțiune era la fel de greu de pus în practică precum o evadare, propriu-zisă. Dar trebuia să încerc.

– Mai ai nevoie de ceva? întrebă Tamlin, iar eu am tresărit.

Era încă în spatele meu.

– Nu, am răspuns, intrând repede în birou.

Nu puteam să mă gândesc la puterea pe care tocmai mi-o arătase – la ușurința grațioasă prin care adusese la viață atât de multe flăcări. Trebuia să mă concentrez la ceea ce urma să fac.

Nu era în întregime vina mea că abia puteam să citesc. Înainte de pierderea averii, mama ne neglijase incredibil de mult educația, nederanjându-se să angajeze o guvernantă, iar după ce am sărăcit, surorile mele mai mari, care știau să scrie și să citească și care considerau că școala din sat era sub demnitatea noastră, nu se deranjaseră să mă învețe. Puteam să citesc doar cât să mă descurc – doar cât să scriu literele, dar atât de greu, încât simplul fapt de a-mi iscăli numele mă chinuia îngrozitor.

Era și așa destul de rău că Tamlin știa asta. Mă gândisem la cum să procedez pentru ca, odată scrisă, scrisoarea să ajungă la ei – poate că aș fi putut să-i cer o favoare lui sau lui Lucien, dar ar fi fost prea umilitor să-i rog să o scrie. Le auzeam cuvintele: *un om obișnuit și ignorant*. Și, deoarece Lucien părea convins că mă transformam în spion ori de câte ori puteam, fără îndoială ar fi ars scrisoarea și pe oricare alta aș fi încercat să o scriu după aceea. Așadar, dacă voiam să-mi avertizez familia, trebuia să învăț să scriu singură.

– Te las să lucrezi, atunci, spuse Tamlin când tăcerea deveni prea lungă, prea încordată.

Nu m-am mișcat până când nu a închis ușile, lăsându-mă înăuntru. Pulsul îmi crescuse, dar, apropiindu-mă de un raft, am respirat adânc.

A trebuit să fac o pauză ca să iau cina și să dorm, dar m-am întors în birou înainte de răsăritul soarelui. Am găsit o măsuță de scris într-un colț și am luat hârtie și cerneală. Am urmărit cu degetele un rând și am șoptit cuvintele. „Ea își lu-ă... luă pantoful, stă... nd... stând în poz... po...” M-am sprijinit pe spătarul scaunului și mi-am

apăsat pleoapele cu podul palmelor, oftând, agitată. Când am simțit că m-am calmat, am luat condeiul și am subliniat cuvântul: „poziție“.

Cu mâna tremurând, m-am străduit să copiez fiecare literă pe lista pe care o țineam lângă carte și care tot creștea. Erau cel puțin patruzeci de cuvinte, cu litere deformate și greu de descifrat. Aveam să aflu mai târziu modul în care se pronunțau.

M-am ridicat de pe scaun, simțind nevoia să-mi întind picioarele, coloana – sau să plec de lângă lista foarte lungă de cuvinte pe care nu știam cum să le pronunț și departe de căldura permanentă care îmi încălzea acum fața și gâtul.

Biroul era mai mult o bibliotecă, deoarece nu vedeam niciun perete din cauza labirinturilor de rafturi care flancau zona principală și a mezaninului care trona deasupra, acoperit, dintr-un perete în altul de cărți. „Birou“, părea totuși un cuvânt mai puțin amenințător. Am rătăcit printre câteva rafturi, urmând o rază de soare, spre un grup de ferestre, aflate în celălalt capăt al încăperii. M-am trezit privind o grădină cu trandafiri, plină cu zeci de nuanțe de roșu, roz, alb și galben.

Poate că mi-aș fi permis să admir pentru un moment culorile care străluceau în soarele dimineții, umezite de rouă, dacă nu aș fi zărit tablourile care atârnav pe perețele de lângă ferestre.

Nu e un tablou, am gândit eu, clipind și făcând un pas înapoi, pentru a-i observa dimensiunea. Nu, era... am căutat cuvântul în acea parte a minții, pe jumătate uitată. *Pictură murală*. Asta era.

La început, nu am putut face altceva decât să mă holbez la mărirea acesteia, la ambiția care o realizase, la faptul că această capodoperă era ascunsă aici, în spate, pentru ca nimeni să nu o poată vedea vreodată, de parcă ar fi fost ceva obișnuit – absolut banal – să crezi ceva asemănător.

Spunea o poveste – prin felul în care se împleteau culorile, formele și lumina, prin felul în care nuanțele se schimbau pe suprafața picturii. Povestea... ținutului Prythian.

Începea cu un cazan.

Un cazan foarte negru, ținut de mâini feminine, subțiri și strălucitoare, în nesfârșita noapte înstelată. Răsturnat de acele mâini, din acesta curgea un lichid auriu, scânteietor. Nu, nu scânteietor, ci... cu mici simboluri fosforescente, poate semnele vreunei limbi antice a spiridușilor. Orice scria acolo, orice era, conținutul cazanului era răsturnat în vidul de dedesubt, revărsându-se pe pământ pentru a da naștere lumii noastre...

Harta cuprindea în întregime lumea noastră – nu doar pământul pe care ne aflăm, ci și mările și continentele mai mari de dincolo. Fiecare teritoriu era marcat și colorat, unele cu desene complicate ale ființelor care conduseseră cândva acele ținuturi care, acum, aparțineau oamenilor. Toată lumea, mi-am dat eu seama, înfiorându-mă, le aparținuse cândva lor – cel puțin, ei credeau că fusese creată pentru ei de purtătoarele cazanului. Oamenii nu erau menționați – aici, nu se spunea nimic despre noi. Presupun că, pentru ei, eram la fel de neînsemnați ca porcii.

Îmi fu greu să mă uit la următoarea secvență. Era atât de simplă, și totuși atât de detaliată, încât, pentru o clipă, am rămas pe acel câmp de luptă, simțind textura noroiului însângerat de sub mine, umăr la umăr cu mii de alți soldați aliniați, înfruntând hoardele de spiriduși care ne atacau. Un moment de reculegere, înainte de măcel.

Săgețile și săbiile oamenilor păreau inutile împotriva Marilor Spiriduși în armurile lor strălucitoare, sau a spiridușilor cu coamele ridicate, cu gheare și colți. Știam – știam fără să mai văd o altă secvență – că oamenii nu supraviețuiseră acelei lupte. Pata neagră de alături, nuanțată cu străluciri roșii, spunea multe.

Apoi, o altă hartă, una cu tărâmul mult diminuat al spiridușilor. Teritoriile din nord fuseseră îndepărtate și divizate, pentru a face loc Marilor Spiriduși care își pierduseră teritoriile din zona de sud a zidului. Tot ce era în partea de nord le revenea; tot ce era la sud nu

era decât o urmă ștersă. O lume decimată și uitată – de parcă pictorului nu i s-ar fi putut cere să o picteze.

Am scrutat diferitele pământuri și ținuturi date acum Marilor Spiriduși. Un teritoriu încă destul de mare – o putere monstruoasă, răspândită peste partea nordică a lumii noastre. Știam că erau conduse de regi, de regine, de consilii sau de împărătese, dar nu văzusem niciodată o asemenea reprezentare, nu văzusem cât de mult pământ fuseseră obligați să cedeze sudului și cât de înghesuite erau acum teritoriile lor.

Pământul nostru – o insulă imensă – adusese beneficii țărâmului Prythian, în comparație cu vârful de jos, dat nouă, nenorociților de oameni. O mare parte a sacrificiului fusese suportat de partea sudică a celor șapte teritorii: un teritoriu pictat cu brândușe, miei și trandafiri. Teritorii de primăvară.

M-am apropiat până când am văzut pata urâtă și neagră care ținea loc de zid – o altă nuanță care dădea în vileag dușmănia pictorului. Nicio însemnare în teritoriul oamenilor, nimic care să indice vreunul dintre orașele mai mari sau centrele, dar... am găsit zona accidentată în care se afla orașul nostru și pădurea care îl separa de zid. Acea călătorie de două zile îmi păru foarte neînsemnată – prea neînsemnată – în comparație cu puterile care ne pândeau de deasupra. Am trasat cu degetele, o linie pe deasupra vopselei, în sus – sus, peste zid, în aceste teritorii – teritoriile Regatului Primăverii. Din nou, niciun indiciu, dar imaginea era plină de însemnele primăverii: copaci înfloriți, furtuni schimbătoare, animale tinere...

M-am uitat spre nord și m-am retras din nou. Celelalte șase regate ale Prythianului ocupau diverse teritorii. Toamna, Vara și Iarna erau destul de ușor de recunoscut. Apoi, deasupra acestora, două regate strălucitoare: cel din sud, cu un palat mai delicat și mai roșu, era Regatul Zorilor de Zi; deasupra, în auriu strălucitor, galben și albastru, Regatul de Zi. Și, deasupra lui, o zonă montană, întunecată și instelată, întinderea masivă a Regatului de Noapte.

Printre umbrele dintre acei munți erau înfățișate creaturi – niște ochi mici și dinți strălucitori. Un tărâm al frumuseții mortale. Mi se ridică părul de pe mâini.

Poate că dacă nu m-aș fi uitat în inima acelei hărți vii și frumoase, aș fi studiat celelalte regate de dincolo de mări, care flancau pământurile noastre, precum regatul izolat al spiridușilor de la vest, care părea să fi scăpat fără nicio pierdere de teritoriu și care era încă autonom.

În centrul tărâmului, care părea a fi nucleul în jurul căruia se extindea totul sau în care, probabil, lichidul din cazan se revărsase prima dată, era o mică zonă muntoasă și înzăpezită. Din aceasta, se ridica un singur vârf imens. Lipsit de zăpadă și de viață – de parcă elementele ar fi refuzat să-l atingă. Nu existau alte indicii care să arate ce putea fi – niciunul care să-i marcheze importanța, așa că am presupus că privitorii îl știau deja. Aceasta nu era o pictură murală pentru ochii oamenilor.

Cu acel gând, m-am întors la măsuță. Văzusem harta teritoriilor lor – și înțelesesem că nu aveam să mă îndrept niciodată spre nord.

M-am așezat pe scaun și mi-am găsit locul în carte, iar fața mi se încălzi când am privit ilustrațiile răspândite peste tot. Era o carte pentru copii și, totuși, abia m-am descurcat prin cele aproximativ douăzeci de pagini. De ce avea Tamlin cărți pentru copii în bibliotecă sa? Erau din copilăria lui sau pentru copiii pe care spera să îi aibă? Nu conta. Nici măcar nu puteam să le citesc. Uram mirosul acestor cărți – descompunerea paginilor, aluzia batjocoritoare a hârtiei, pielea aspră a copertelor. M-am uitat la bucata de hârtie și la toate acele cuvinte pe care nu le cunoșteam.

Am strâns lista în mână, mototolind hârtia într-o bilă pe care am aruncat-o în coșul de gunoi.

– Aș putea să te ajut să le scrii, dacă acesta este motivul pentru care te afli aici.

Am tresărit în scaun, aproape doborându-l, și m-am întors, văzându-l pe Tamlin în spatele meu, cu un teanc de cărți în mâini. Am

alungat căldura care îmi cuprindea obraji și urechile, panicată din cauza informației despre care ar fi putut să creadă că încercasem să o trimit.

– Să mă ajuți? Vrei să spui că un spiriduș ratează ocazia de a lua peste picior un muritor ignorant?

Lăsă cărțile pe masă, cu maxilarul încordat. Nu puteam să citesc titlurile care străluceau pe cotoarele din piele.

– De ce te-aș lua peste picior pentru un neajuns care nu este din vina ta? Lasă-mă să te ajut. Îți datorez asta, pentru că mi-ai îngrijit mâna.

Neajuns. Era un neajuns.

Totuși, una era să-l bandajez și să-i vorbesc de parcă nu ar fi fost un prădător născut să omoare și să distrugă, dar să-i dezvălui cât de puține știam cu adevărat, să-l las să vadă acea parte din mine care era încă un copil neștiutor și necopt... Chipul nu îi trăda nicio emoție. Cu toate că fusese nemilos, m-am îndreptat de spate.

– Mă descurc.

– Crezi că nu am altceva mai bun de făcut decât să inventez metode complicate de a te umili?

M-am gândit la acea pată de nimic, pe care pictorul o folosisese pentru a reprezenta teritoriile oamenilor, și nu am știut ce răspuns să-i dau – măcar unul politic. Cedasem de prea multe ori în fața lor... a lui.

Tamlin scutură din cap.

– Așadar, îl lași pe Lucien să te ia la vânătoare și...

– Lucien, l-am întrerupt eu șoptit, dar nu domol, nu pretinde să fie altceva decât este.

– Ce vrei să spui? mârâi el, dar nu își scoase ghearele nici când își strânse pumnii pe lângă corp.

Cu siguranță mă lansam pe un drum periculos, dar nu-mi păsa. Chiar dacă îmi oferise adăpost, nu trebuia să-i cad la picioare.

– Înseamnă, am spus eu cu același ton grav și rece, că nu te cunosc. Nu știu cine ești, ce ești cu adevărat sau ce vrei.

– Înseamnă că nu ai încredere în mine.

– Cum aş putea să am încredere într-un spiriduş? Nu vă place să ne omorâți și să ne păcăliți?

Mârâitul lui flutură lumina lumânărilor.

– Nu ești omul la care mă așteptam, crede-mă.

Aproape că am simțit rana din pieptul meu deschizându-se și acele cuvinte groaznice și tăcute revărsându-se. *Incultă, ignorantă, neinteresantă, orgoliosă, rece* – toate, din gura Nestei, a cărei voce batjocoritoare îmi răsună în minte.

Mi-am țuguiat buzele.

El tresări și ridică puțin mâna, de parcă ar fi vrut să mă atingă.

– Feyre, începu el, atât de blând, încât am scuturat din cap și am părăsit camera.

Nu m-a oprit. Însă, în acea după-amiază, când am mers să-mi recuperez lista mototolită din coșul de gunoi, aceasta nu mai era acolo. Iar teancul meu de cărți fusese deranjat, titlurile nu mai erau în ordine. Probabil că fusese vreun servitor, m-am asigurat eu, calmându-mă. Alis sau alt spiriduș cu mască de pasăre, care făcuse curățenie. Nu scrisesem nimic incriminator – nu avea cum să știe că încercam să-mi avertizez familia. Mă îndoiam de faptul că m-ar fi pedepsit pentru asta, dar... Conversația noastră de mai devreme fusese destul de neplăcută.

Totuși, mâinile încă îmi tremurau când m-am așezat pe scaunul de la biroul mic și am găsit pasajul din cartea pe care o folosisem în acea dimineață. Știam că nu era frumos să însemnezi cărțile cu cerneală, dar, dacă Tamlin își permitea să aibă farfurii din aur, putea să înlocuiască o carte sau două.

Am privit fix cartea, fără să văd amestecul de litere.

Poate că fusese o prostie din partea mea să nu îi accept ajutorul, că nu îmi reprimasem orgoliul și că nu îl lăsasem să scrie scrisoarea în câteva clipe. Nici măcar o scrisoare de avertisment, ci doar una prin care să-i înștiințez că eram în siguranță. Dacă avea lucruri mai bune de făcut decât să inventeze metode prin care să mă facă să mă

sunt prost, atunci, cu siguranță, avea lucruri mai bune de făcut decât să mă ajute să notez scrisoarea destinată familiei mele. Cu toate acestea, se oferise să mă ajute.

Un ceas din apropiere anunță ora.

Neajunsuri – încă unul dintre neajunsurile mele. Mi-am masat sprâncenele între degetul mare și cel arătător. Fusese o prostie să-mi porți oarecum rău pentru el – pentru spiridușul singuratic și gânditor, pentru cineva despre care crezusem prostește că i-ar fi păsat dacă ar fi întâlnit pe cineva care poate că simțea la fel, care înțelegea – în felul meu omenesc, ignorant și lipsit de importanță – cum era să porți povara de a avea grijă de alții. Ar fi trebuit să-i las mâna să sângereze în noaptea aceea, să-mi fi dat seama că poate... poate ar fi existat cineva, un om, un spiriduș sau orice altceva, care să fi înțeles ce devenise viața mea – ce devenisem eu – în acești ultimi ani.

Trecu un minut, apoi altul.

Poate că spiridușii nu erau capabili să mintă, dar, cu siguranță, puteau să omită informații; Tamlin, Lucien și Alis se străduiseră să nu-mi răspundă la anumite întrebări. Merita să aflu, să știu mai multe despre boala care îi amenința – să aflu ceva despre asta, de unde venise, ce altceva mai putea să facă și, în special, cum ar fi putut afecta un om.

Și, dacă se întâmpla ca ei să cunoască anumite informații despre vreo porțiță de scăpare uitată a aceluia Tratat nenorocit, dacă știau vreo cale prin care să-mi plătesc datoria și să mă întorc la familia mea, ca să-i pot avertiza eu însămi despre boală... trebuia să risc.

Douăzeci de minute mai târziu, l-am găsit pe Lucien în dormitorul lui. Marcasem pe mica mea hartă unde se afla acesta – într-o cameră separată, de la etajul al doilea, departe de al meu – și, după ce l-am căutat pe unde umbla de obicei, părea a fi singurul loc în care îl puteam găsi. Am bătut la ușa dublă, vopsită în alb.

– Intră, omule.

Probabil că mă putea detecta pur și simplu după ritmul respirației. Sau poate că acel ochi al lui vedea prin ușă.

Am deschis. Ca formă, camera semăna cu a mea, dar era îmbrăcată în nuanțe de portocaliu, roșu și auriu, cu vagi urme de verde și maro. Era de parcă m-aș fi aflat într-o pădure, toamna. Dar în timp ce camera mea avea un aspect delicat și grațios, a lui era mai sobră. În locul frumoasei mese pentru micul dejun, de lângă fereastră, o masă de lucru uzată, acoperită cu diverse arme domina spațiul. Acolo stătea, purtând doar o cămașă albă și pantaloni, iar părul roșu, desprins, strălucea precum un foc lichid. Emisarul lui Tamlin, instruit la curte, era un războinic veritabil.

– Nu te-am mai văzut, am spus eu, închizând ușa și sprijinindu-mă de aceasta.

– A trebuit să aplanez niște conflicte la granița de nord – o misiune oficială a emisarului, spuse el, lăsând din mână cuțitul de vânătoare, cu lamă lungă și periculoasă, pe care îl curăța. M-am întors la timp ca să aud mica ta ceartă cu Tam și am decis că sunt mai în siguranță aici. M-am bucurat, totuși, să aflu că mă apreciezi. Măcar nu sunt primul pe lista celor pe care vrei să-i omori.

I-am aruncat o privire lungă.

– Ei bine, continuă el, ridicând din umeri, se pare că ai reușit să intri destul de adânc pe sub pielea lui Tam, deoarece m-a căutat și aproape că mi-a luat capul. Așadar, presupun că îți pot mulțumi pentru că ai stricat ceea ce ar fi trebuit să fie un dejun liniștit. Din fericire pentru mine, s-a întâmplat ceva în pădurea de vest, iar bietul meu prieten a trebuit să se descurce în singurul fel în care putea. Mă mir că nu te-ai întâlnit cu el pe scări.

Mulțumesc zeilor uitați pentru micile indulgențe.

– Ce anume?

Lucien ridică din umeri, dar mișcarea fu prea încordată ca să pară indiferent.

– Ce se întâmplă de obicei: niște creaturi urâte și nedorite, care s-au revoltat.

Bine, bine că Tamlin era plecat, ca să nu mă prindă în fapt. Încă un strop de noroc.

- Sunt impresionată că mi-ai răspuns la întrebări, am spus eu cât de calm am putut, alegându-mi cu grijă cuvintele. Dar ce păcat că nu ești ca Suriel, care să-mi spună orice vreau să știu, asta dacă aș fi destul de inteligentă încât să te prind.

Pentru un moment, se uită la mine și clipi. Apoi, gura i se strâmbă într-o parte, iar acel ochi metalic bâzâi și mă țintui.

- Presupun că nu-mi vei spune ce vrei să aflu?

- Voi aveți secretele voastre, iar eu le am pe ale mele, am răspuns eu cu grijă.

Nu mi-am dat seama dacă ar fi încercat să mă convingă să mă răzgândesc, în caz că i-aș fi spus adevărul.

- Dar, dacă ai fi un spiriduș Suriel, am adăugat eu cu o lentoare intenționată, în caz că nu înțelesese la ce mă refeream, cum te-aș prinde, mai exact?

Lucien lăsă cuțitul din mână și își curăță unghiile. Pentru o clipă, m-am întrebat dacă îmi va spune ceva. M-am întrebat dacă s-ar duce direct la Tamlin, să mă pârască.

În loc de asta, spuse:

- Probabil aș avea o slăbiciune pentru plantațiile tinere de mes-teceni, din pădurile de vest, și pentru puii de găină proaspăt omorâți și, probabil, aș fi atât de lacom încât nu aș observa lațul cu două bucle, întins în jurul crângului pentru a-mi imobiliza picioarele.

- Hmmm.

Nu am îndrăznit să-l întreb de ce hotărâse să fie atât de cooperant. Există încă o șansă destul de mare să nu fie deranjat de moartea mea, dar mi-am asumat riscul.

- Cumva, te prefer ca Mare Spiriduș.

El rânji, dar amuzamentul nu ținu mult.

- Dacă aș fi destul de nebun și prost încât să mă duc după Suriel, aș lua un arc și tolba cu săgeți și poate un cuțit, unul ca acesta.

Băgă cuțitul pe care-l curățase în teacă și îl puse pe marginea mesei – un dar.

– Și aș fi pregătit să fug cât m-ar ține picioarele când aș elibera-o – spre cea mai apropiată apă curgătoare, pe care ele urăsc să o traverseze.

– Dar nu ești nebun, deci vei fi rămâne aici, în siguranță?

– Voi vâna, din întâmplare, pe câmp și, cu auzul meu superior, s-ar putea să mă simt destul de generos încât să ascult dacă cineva ar striga din pădurile vestice. Dar este un lucru bun că nu am avut niciun rol în a-ți spune să ieși astăzi, deoarece Tam ar sfâșia pe oricine ți-ar spune cum să prinzi un Suriel; și este un lucru bun că oricum aveam de gând să vânez, pentru că, dacă cineva m-ar prinde ajutându-te, ne-ar aștepta probleme mult mai mari. Sper că secretele tale merită.

Îmi spuse toate acestea cu obișnuitul lui rânjet, dar nuanțând lucrurile – un avertisment pe care nu l-am ratat.

O altă ghicitoare – și o altă fărâcă de informație.

– Este un lucru bun că, în timp ce tu ai un auz superior, eu mă pricep de minune să-mi țin gura, i-am zis eu.

Când am luat cuțitul de pe masă și m-am întors pentru a-mi recupera propriul arc din camera mea, el pufni în râs.

– Cred că începe să-mi placă de tine – așa, ca om criminal.

CAPITOLUL

14

Pădurile vestice. Plantații tinere de mesteacăn. Pui de găină morți. Laț cu buclă dublă. Aproape de o apă curgătoare.

Am repetat instrucțiunile lui Lucien în vreme ce am ieșit din conac, dincolo de grădinile cultivate, peste dealurile înverzite și râurile limpezi, intrând în pădurea înfrunzită din depărtare. Nu mă oprise nimeni – nici măcar nu mă văzuse nimeni plecând cu arcul și tolba cu săgeți în spate, și purtând la șold cuțitul lui Lucien. Luasem cu mine o tolbă plină cu pui de găină proaspăt uciși, mulțumită amabilității personalului uimit de la bucătărie, și îmi ascusesem un cuțit în plus în cizmă.

Pământurile erau la fel de goale ca și conacul, cu toate că, ocazional, am zărit cu coada ochiului ceva strălucind. De fiecare dată când mă întorceam pentru a privi, strălucirea se transforma în lumina soarelui, care dansa pe suprafața lacului din apropiere, sau era doar vântul care foșnea frunzele unui smochin singuratic de pe o colină. Când am traversat un lac mare, adăpostit de poalele unui deal înalt, mi s-a putut jura că am văzut patru capete strălucitoare de femei ieșind din apa limpede, privindu-mă. Am grăbit pasul.

Doar ciripitul păsărilor și freamătul animalelor mici îmi dădură de înțeles că am intrat în pădurea vestică, încă înverzită. Nu intrasem în această pădure când fusesem la vânatoare cu Lucien. Nu era

nicio potecă, nimic domesticit în jur. Stejari, ulmi și fagi, împlețiți într-un val de nepătruns, care aproape sugruma puțină lumină care se strecura printre coroanele dese ale copacilor. Pământul acoperit cu mușchi înghițea orice sunet făceam.

Veche, această pădure era antică. Și vie, într-un fel pe care nu-l puteam descrie, ci doar simți până în măduva oaselor. Poate că eram primul om care mergea pe sub acele crengi grele și întunecate în ultimii cinci sute de ani, mirosind prospețimea frunzelor de primăvară, care mascau umezeala și putregaiul.

Mesteceni – apă curgătoare. Mi-am croit drum prin pădure, cu respirația tăiată. Noaptea era periculoasă, mi-am amintit eu. Aveam doar câteva ore până la apus.

Totuși, Bogge ne urmărise în timpul zilei.

Bogge era moartă, iar oroarea pe care o confrunța acum Tamlin locuia în altă parte a acestor tărâmurii. Pământurile Regatului Primăverii, dacă acea pictură murală era corectă. M-am întrebat în ce fel trebuise Tamlin să dea socoteală Marelui Lord al Regatului Primăverii – sau dacă acesta era Marele Lord care îi scosese ochiul lui Lucien. Poate era consoarta Marelui Lord – aceea ea pe care o menționase Lucien – care îi înspăimânta atât de mult. Am alungat acest gând.

Am mers tiptil, cu ochii și urechile în patru, respirând calm. Cu sau fără neajunsuri, tot puteam să vânez, iar răspunsurile de care aveam nevoie meritau efortul.

Am găsit o plantație de mesteceni tineri și subțiri, apoi am mers în cercuri tot mai mari, până când am întâlnit cel mai apropiat râu. Nu era adânc, dar era suficient de lat încât să trebuiască să alerg în salturi pentru a-l traversa. Lucien îmi spusese să găsesc o apă curgătoare, iar asta era destul de bună ca să reușesc să scap. Dacă ar fi trebuit să scap. Poate, din fericire, nu urma să am nevoie de așa ceva.

Am făcut și refăcut câteva trasee diferite spre râu. Și câteva trasee alternative, în caz că nu aș mai fi avut acces la primele când

am fost sigură de fiecare rădăcină, piatră și groapă din împrejurimi, m-am întors la mica plantație înconjurată de acei copaci albi și am întins capcana.

De la locul meu, într-un copac din apropiere – un stejar solid și dens ale cărui frunze dinamice mă ascundeau complet de oricine s-ar fi aflat dedesubt – am așteptat. Și am așteptat. Soarele de după-amiază se strecură pe deasupra capului, destul de fierbinte chiar și printre frunze, încât am fost nevoită să-mi scot pelerina și să-mi suflec mânecile tunicii. Stomacul îmi chiorăi, iar eu am scos o bucată de brânză din rucsac. Trebuia să o mănânc într-o liniște desăvârșită, nu ca pe mărul pe care îl luasem din bucătărie, în drum spre leșire. Când am terminat, am băut din bidonul cu apă pe care îl adusesem, însetată din cauza efortului și a căldurii.

Oare Tamlin sau Lucien se plictiseau vreodată de zilele nesfârșite ale primăverii eterne, sau se aventurau vreodată în alte teritorii, doar ca să experimenteze un anotimp diferit? Nu m-ar fi deranjat să am parte de o primăvara călduroasă și nesfârșită cât timp aș fi avut grijă de familia mea – iarna ne adusese pericolos de aproape de moarte, în fiecare an – dar, dacă aș fi fost nemuritoare, mi-aș fi dorit o schimbare, ca să nu mă plictisesc. Probabil că mi-aș fi dorit asta mai mult decât să stau ascunsă în casă. Totuși, încă nu-mi adunasem curajul să întreb ce mi se strecurase în minte când am văzut pictura murală.

M-am mișcat cât de mult am îndrăznit pe creangă, cât să-i permit sângelui să curgă prin membre. Când un val de liniște veni spre mine, am știut că se apropia ceva. Era de parcă sturzii, veverițele și moliile și-ar fi ținut respirația cât timp ceva trecea.

Încet am pus o săgeată în arcul deja pregătit. Liniștea se strecura tot mai aproape.

Copacii părură să se aplece, crengile împletite se strânsură și mai mult, ca o cușcă vie, care împiedica și cele mai mici păsări să zboare peste coroane.

Poate că fusese o idee foarte proastă. Poate că Lucien îmi supraestimase abilitățile. Sau poate că așteptase ocazia de a mă conduce spre pieire.

Stând pe creangă, mușchii îmi obosiră, dar mi-am păstrat echilibrul – și am ascultat. Apoi, am auzit: o șoaptă, ca o haină trasă peste rădăcini și pietre, o ființă flămândă, adulmecând zgomotos din poiana aflată în apropiere. Părea cumplit. La fel de veche precum copacii.

Întinsesem lațurile cu grijă, făcând să pară că puiul se rătăcise și își rupsese singur gâtul, căutând să se elibereze de o creangă căzută. Avusesem grijă să nu-mi las mirosul să se prindă de pasăre, pe cât posibil. Acești spiriduși aveau însă niște simțuri foarte ascuțite și, chiar dacă îmi acoperisem urmele...

Se auziră un pocnet, un vuiet și un țipăt urât care îmi blocară mușchii, oasele și respirația.

Un alt țipăt înfuriat străpunse pădurea, iar lațurile mele scârțâiră în timp ce țineau, țineau, țineau.

Am coborât din copac și m-am dus să îl întâlnesc pe Suriel.

Cu siguranță Lucien îmi supraestimase abilitățile, am hotărât eu, strecurându-mă spre zână, în valea cu mesteceni. Sau își dorea cu adevărat să mor.

Nu știam la ce să mă aștept când am intrat în cercul de copaci albi – înalți și dreți ca niște stâlpi – dar nu era o siluetă înaltă și subțire în mantie zdrențăroasă. Cu spatele cocoșat spre mine, îi vedeam vertebrele trecând prin materialul subțire. Măinile fusiforme și râioase zgâriau lațul cu unghiile crăpate și îngălbenite.

Fugi, șopti o parte fundamental omenească, profundă din mine.

Mă implora. Fugi fără oprire și nu te uita înapoi.

Dar mi-am păstrat săgeata în arc. Am rostit, încet:

– Ești unul dintre spiridușii Suriel?

Spiridușul înțepeni. Și adulmecă. O dată. De două ori.

Apoi, se întoarse încet spre mine, cu vâlul negru, care îi acoperea capul chel, fluturând în briza slabă.

O față care părea făurită din oase uscate și erodate, cu o piele ulțată sau aruncată, cu o gură fără buze și dinți prea lungi, ținuți de gingii innegrite, cu găuri oblice pentru nări, și ochi... ochi care nu erau altceva decât adâncuri spiralate, albe ca laptele – albul morții, albul bolii, albul cadavrelor curățate cu grijă.

O adunătură de vene și oase, la fel de uscate, întărite și oribile ca textura feței sale mă cercetau pe deasupra gâtului zdrențaros al mantiei negre. Lăsă lațul, iar degetele lui prea lungi se lovira unele de altele, în timp ce mă studia.

– Omule, spuse el, cu o voce care era în același timp una și mai multe, bătrână și tânără, frumoasă și respingătoare.

Intestinele îmi deveniră apose.

– Tu ai pus această capcană inteligentă și rea pentru mine?

– Ești unul dintre spiridușii Suriel? am întrebat din nou, cuvintele-mi fiind abia mai mult decât o respirație răgușită.

– Într-adevăr, sunt.

Clic, clic, clic făcură degetele lui, lovindu-se între ele la fiecare cuvânt.

– Atunci, capcana era pentru tine, am reușit să spun.

Fugi, fugi, fugi.

Rămase așezat, cu picioarele noduroase prinse în lațurile mele.

– Nu am mai văzut de un veac o femeie din rasa omenească.

Vino mai aproape, ca să mă pot uita la cea care m-a prins.

Nu m-am dus.

Pufni într-un râs îngrozitor.

- Care dintre frații mei mi-a trădat secretele?
- Niciunul. Mama mi-a spus povești despre tine.
- Minciuni - îți miros minciunile.

Adulmecă din nou, trosnindu-și degetele. Își înclină capul în lateral, rupând vâlul negru cu o mișcare necontrolată și rapidă.

- Ce ar putea dori o femeie din rasa omenească de la un Suriel?
- Tu să-mi spui, am rostit eu cu blândețe.

El râse încet, din nou.

- E cumva un test? Un test prostesc și inutil, deoarece, dacă ai îndrăznit să mă capturezi, atunci înseamnă că îți dorești foarte mult să știi anumite lucruri.

Nu am spus nimic, iar el a zâmbit cu o gură fără buze, cu dinții înnegriți și oribil de mari.

- Întrebă-mă orice, omule, dar apoi eliberează-mă.

Am înghițit cu greu.

- Nu există - chiar nu există nicio cale să mă întorc acasă?
- Doar dacă vrei ca și familia ta să fie omorâtă împreună cu tine.

Trebuie să rămâi aici.

Orice ultimă rămășiță de speranță de care mă agățam, orice optimism prostesc se ofili și muri. Asta nu schimba nimic. Oricum, înainte de cearta mea cu Tamlin din acea dimineață, nici măcar nu mă gândisem la așa ceva. Poate că venisem aici din ciudă. Deci... în regulă - dacă eram aici, înfruntând o moarte sigură, atunci aș fi putut la fel de bine să aflu ceva.

- Ce știi despre Tamlin?

- Fii mai exact, omule. Fii mai exact, deoarece știu o mulțime de lucruri despre Marele Lord al Regatului de Primăvară.

Pământul se mișcă sub picioarele mele.

- Tamlin este... Tamlin este un Mare Lord?

Clic, clic, clic.

- Nu știi. Interesant.

Tamlin nu era doar un spiriduș obișnuit, care avea un conac, ci... el era un Mare Lord al unuia dintre cele șapte teritorii. Un Mare Lord al Prythianului.

- Știi că acesta este Regatul Primăverii, micule om?

- Da, da, știam asta.

Suriel se așează pe pământ.

- Primăvară, Vară, Toamnă, Iarnă, Zi și Noapte, cugetă el de parcă nici măcar nu îi răspusesem. Cele șapte Regate ale Prythianului, fiecare condus de un Mare Lord, toți ucigători în felul lor. Nu sunt doar puternici - ei sunt Puterea.

De asta reușise Tamlin să o înfrunte pe Bogge și să supraviețuiască. Era un Mare Lord.

Mi-am ascuns frica.

- Toată lumea din Regatul Primăverii este obligată să poarte o mască și, totuși, tu nu o faci, am spus eu cu grijă. Nu ești un membru al Regatului?

- Nu sunt membrul niciunui Regat. Sunt mai bătrân decât Marii Lorzi, mai bătrân decât ținutul Prythian, mai bătrân decât oasele acestei lumi.

Cu siguranță, Lucien îmi supraestimase abilitățile.

- Ce se poate face în legătură cu această boală care s-a răspândit în Prythian, care a furat și a alterat magia? De unde a venit?

- Rămâi cu Marele Lord, omule, spuse Suriel. Asta e tot ce poți face. Vei fi în siguranță. Nu te amesteca; nu căuta răspunsuri după ziua de astăzi sau vei fi devorată de umbrele din Prythian. Te va apăra de ele, așadar, stai pe lângă el și vei fi bine.

Acesta chiar nu era un răspuns. Am repetat:

- De unde a venit boala?

Ochii lăptoși se încruntară.

- Marele Lord nu știe că ai venit astăzi aici, nu-i așa? Nu știe că femeia lui din rasa omenească a venit să îl prindă pe Suriel, deoarece el nu îi poate da răspunsurile pe care le caută. Dar este prea

târziu, omule – pentru Marele Lord, pentru tine, poate și pentru tărâmul vostru.

În ciuda tuturor lucrurilor spuse, în ciuda ordinului de a nu mai pune întrebări și de a rămâne cu Tamlin, cuvintele „femeia lui din specia umană” fură cele care îmi răsunară în minte. Asta mă făcu să strâng din dinți.

Suriel continuă:

– Dincolo de violenta mare de vest există un alt regat al spiridușilor numit Hybern, condus de un rege puternic și rău. Da, de un rege, spuse el când am ridicat o sprânceană. Nu de un Mare Lord – acolo, teritoriul lui nu este divizat în regate. Acolo, el face legea. Oamenii nu mai există în acel regat – deși tronul lui este făcut din oasele lor.

Acea mare insulă pe care o văzusem pe hartă, cea care nu cedase niciun teritoriu oamenilor după Tratat. Și un tron din oase. În stomac, brânza pe care o mâncasem se transformă în plumb.

– De ceva timp, Regele din Hybern este nemulțumit de Tratatul pe care ceilalți Mari Spiriduși ai lumii l-au încheiat cu voi, oamenii, cu mult timp în urmă. Este supărat că a fost forțat să-l semneze, să-i lase pe sclavii lui muritori să plece și să rămână blocat pe insula lui umedă și verde de la capătul lumii. Și, astfel, acum o sută de ani, i-a trimis pe cei mai de încredere și mai loiali comandanți, pe cei mai pricepuți războinici, rămășițele unei vechi armate pe care o condusesese cândva spre continent, să declare un război foarte dur împotriva voastră, a oamenilor, toți la fel de flămânzi și răi ca el. Ca spioni, curteni și amanți, s-au infiltrat în diferitele Regate ale Marilor Spiriduși, regate și imperii din toată lumea timp de cincizeci de ani, iar când au adunat suficiente informații, regele a făcut un plan. Dar acum aproape cincizeci de ani, unul dintre comandanții lui nu i s-a supus. Amăgitoarea. Și...

Suriel se îndreptă de spate.

– Nu suntem singuri.

Am încordat mai puternic arcul, dar l-am îndreptat în jos, scrutând inutil copacii, dar totul se liniștise deja în prezența lui Suriel.

- Omule, trebuie să mă eliberezi și să fugi, spuse ea, mărindu-și ochii plini de moarte. Fugi la conacul Marelui Stăpân. Nu uita ce ți-am spus - rămâi cu Marele Stăpân și vei trăi să vezi cum totul se va îndrepta.

- Ce este?

Dacă aș fi știut ce venea, aș fi avut o șansă mai bună să...

- Naga - spiriduși făcuți din umbre, ură și putreziciune. Mi-au auzit strigătul - și te-au mirosit. Eliberează-mă, omule. Mă vor întemnița, dacă mă prind aici. Eliberează-mă și întoarce-te lângă Marele Stăpân.

La naiba. La naiba.

M-am întins către laț, obligându-mă să las arcul și să iau cuțitul, dar patru siluete ca niște umbre, atât de întunecate, încât păreau făcute dintr-o noapte fără stele, alunecară printre mesteceni.

CAPITOLUL 15

Naga izvorau dintr-un coșmar. Acoperiți cu solzi negri și nimic mai mult, erau o combinație oribilă de trăsături de șarpe și corpuri de bărbați umanoizi, ale căror brațe puternice se sfârșeau cu gheare negre și lustruite, menite să sfâșie carnea.

Acestea erau creaturile legendelor pline de sânge, care se strecuraseră prin zid ca să chinuie și să omoare muritorii. Cei pe care aș fi fost bucuroasă să-i omor în acea zi, în pădurea înzăpezită. Ochii lor imenși, în formă de migdală, ne examinară cu lăcomie pe mine și pe Suriel.

Patru dintre ei se opriră de partea cealaltă a poienii, Suriel aflându-se între mine și ei, iar eu mi-am îndreptat săgeata spre cel din centru...

Creatura zâmbi, dezvăluind un rând de dinți foarte ascuțiți și o limbă despăcată și argintie, care îi atârna afară.

– Mama Întunecată ne-a trimis un dar astăzi, fraților, spuse el, uitându-se la Suriel, care zgâria acum lațul.

Ochii de ambră ai creaturilor naga se fixară asupra mea.

– Și o masă.

– Nu prea ai ce mânca, spuse altul, flexându-și ghearele.

Am început să mă retrag – spre râu, spre conacul de dincolo de acesta, cu săgeata îndreptată spre ei. Un țipăt de-al meu l-ar fi

informat pe Lucien – dar nu puteam să respir. Și ar fi putut să nu vină deloc, dacă mă trimisese aici. Mi-am concentrat simțurile pe pași în retragere.

– Omule, mă imploră Suriel.

Aveam zece săgeți – nouă, imediat ce o trăgeam pe cea din arc. Niciuna nu era din frasin, dar poate că i-ar fi reținut pe naga suficient timp încât să fug.

M-am mai retras un pas. Cei patru naga se apropiară ca și când ar fi savurat lentoarea vânătorii, ca și când ar fi știut că deja câștigaseră.

Aveam trei secunde să mă hotărâsc. Trei secunde să-mi pun în aplicare planul.

Cu mâna tremurând, am încordat mai mult arcul.

Apoi, am țipat. Ascuțit și tare și cu fiecare moleculă de aer din plămânii mei prea încordați.

Acum că naga erau concentrați asupra mea, am tras spre sfoara care îl ținea pe loc pe Suriel.

Lațul se desfăcu. Ca o umbră în vânt, Suriel dispăru, o rafală întunecată care îi făcu pe cei patru naga să se retragă, șovăitori.

Cel mai apropiat de mine fugi spre Suriel, întinzându-și linia puternică a gâtului acoperit cu solzi. Nu mai era nicio șansă ca mișcările mele să nu mai fie considerate un atac neprovocat – nu acum, când văzuseră cât de bine țineam. Voiau în continuare să mă omoare.

Așadar, am tras cu săgeata.

Vârful străluci ca o stea căzătoare prin întunericul pădurii și dură o clipă până să lovească ținta, iar sângele țâșni în aer. Naga se rostogoli pe spate chiar în momentul în care cei trei rămași se întoarseră spre mine. Nu știam dacă îl omorâsem. Dispăruse deja.

Am alergat spre râu pe ruta calculată mai devreme, fără să îndrăznesc să privesc înapoi. Lucien spusese că avea să fie în apropiere, dar eram încă în adâncul pădurii, încă departe de conac și de ajutor.

Crengi și ramuri trosniră în spatele meu – prea aproape – și mârâituri care sunau foarte diferit de cele ale lui Tamlin, ale lui Lucien, ale unui lup sau ale oricărui alt animal umplură pădurea liniștită.

Singura mea speranță de a scăpa cu viață era să fug mai repede decât ei, suficient timp cât să ajung la Lucien, iar asta doar dacă era acolo, așa cum promisese. Nu mi-am permis să mă gândesc la toate dealurile pe care trebuia să le urc imediat ce ieșeam din pădure. Sau la ce aveam să fac dacă Lucien se răzgândise.

Trosnetul desişului se auzi mai tare și mai aproape, iar eu am virat spre dreapta, sărind peste râu. Apa curgătoare ar fi putut să îl oprească pe Suriel, dar un sâsâit și o bufnitură, la mică distanță în urma mea, îmi dădură de înțeles că nu îi împiedicase pe naga.

Am cotit prin desiş, iar spinii îmi zgâriară obrazii. Abia le simțeam înțepăturile sau sângele cald care-mi curgea pe față. Nu fu timp nici măcar să mă strâmb de durere, nu când două siluete întunecate mă flancară, apropiindu-se pentru a-mi tăia calea.

Genunchii protestară când m-am forțat și mai mult, concentrându-mă la strălucirea care creștea în capătul pădurii. Naga din dreapta mea se năpusti însă spre mine, atât de repede, încât am putut doar să sar într-o parte ca să evit ghearele sfâșietoare.

M-am împiedicat, dar am rămas în picioare tocmai când naga din stânga mea se năpusti. M-am oprit brusc și am balansat arcul cu o mișcare largă. Aproape că l-am scăpat când a atins acea față de șarpe, iar oasele i se zdrobiră cu un țipăt oribil. Am sărit repede peste imensul corp căzut, fără să mă opresc și fără să mă uit după ceilalți.

Am înaintat trei metri înainte ca al treilea naga să pășească în fața mea.

Am balansat arcul spre capul lui. Se feri. Ceilalți doi sâsâiră, apropiindu-se în spatele meu, iar eu am apucat mai bine arcul.

Eram înconjurată.

M-am întors încet, pregătită să lovesc cu arcul.

Unul dintre ei mă adulmecă, mărindu-și acele nări ca niște fante.

- Creatură umană sfrijită, spuse el celorlalți, ale căror zâmbete
 mă lărgiră. Știi ce am pierdut din cauza ta?

Nu aveam de gând să cedez fără luptă, fără să iau cu mine câțiva
 dintre ei.

- Du-te dracului, am spus gâfâind.

Ei râseră, apropiindu-se. Am tras cu arcul spre cel mai apropiat.
 Acesta se feri, chicotind.

- Ne vom juca – deși s-ar putea să nu ți se pară amuzant.

Am strâns din dinți și am tras din nou. Nu urma să fiu vânată ca
 o câprioară înconjurată de lupi. Aveam să scap; aveam...

O mână neagră cu gheare îmi apucă arcul și un trosnet răsună
 prin pădurea prea liniștită.

Aercul îmi ieși rapid din piept și am avut timp să mă întorc doar
 pe jumătate înainte ca unul dintre ei să mă apuce de gât și să mă
 trântască. Îmi lovi brațul de pământ atât de tare încât mă durură
 oasele, iar degetele mi se răsfirară, scăpând ce mai rămăsese din
 arcul meu.

- Când vom termina să-ți jupuim pielea, îți vei dori să nu fi in-
 trat în Prythian, îmi spuse el în față, băgându-mi pe gât duhoarea
 de hoit.

M-am înecat.

- Te vom tăia în felii atât de subțiri, încât nu va mai rămâne ni-
 mic de dat la ciori.

O flacăra albă și fierbinte mă străbătu. Mânie, groază sau instinct
 sălbatic, nu știu ce era. Nu m-am gândit. Am apucat cuțitul din gheață
 și l-am înfipt în gâtul tare.

Când mi-am strigat furia, groaza, sângele îmi șiroi pe față și în
 gură. Naga se lăsă pe spate. M-am ridicat înainte ca alți doi să mă
 poată imobiliza, dar ceva tare ca piatra mă lovi în față. Căzând la
 pământ, am simțit gust de sânge, pământ și iarbă. Am văzut stele
 verzi și m-am ridicat din nou în picioare, din instinct, apucând
 cuțitul de vânătoare al lui Lucien.

Nu așa, nu așa, nu așa.

Unul dintre ei sări spre mine, iar eu m-am ferit într-o parte. Îmi prinse mantia cu ghearele și o trase, sfâșiind-o chiar în momentul în care însoțitorul lui mă aruncă la pământ, rupându-mi mâinile cu labele.

– Vei sângera, gâfâi unul din ei, râzând în sinea lui la vederea cuțitului pe care-l ridicasem. Te vom tăia încet.

Își mișcă ghearele – perfecte pentru tăieturi adânci și brutale. Deschise gura din nou și un răget asurzitor răsună prin poiană.

Nu ieșise însă din gâtul creaturii.

Zgomotul nu se împrăștiase înainte ca naga să zboare de pe mine, sfărâmându-se atât de tare de un copac, încât lemnul se crăpă. I-am recunoscut strălucirea aurie a măștii, părul și ghearele lungi și mortale, înainte ca Tamlin să sfâșie creatura.

Naga care mă ținea țipă și mă eliberă, sărind în picioare când ghearele lui Tamlin îi sfărtecară gâtul însoțitorului său. Carnea și sângele zburară.

Am rămas la pământ, așteptând, cu lama pregătită.

Tamlin mai urlă o dată, arătându-și caninii lungi; măduva din oase mi se răci, iar creatura care mai rămase fugi spre pădure. Făcu doar câțiva pași înainte ca Tamlin să-l atace, punându-l la pământ, eviscerându-l cu o singură mișcare lungă.

Am rămas unde eram, cu fața pe jumătate afundată în frunze, crengi și mușchi. Nu am încercat să mă ridic. Tremuram atât de tare, încât am crezut că aveam să mă dezmembez. Era tot ce puteam face pentru a ține în continuare cuțitul. Tamlin se ridică în picioare, smulgându-și ghearele din abdomenul creaturii. Sângele curgea din ele, pătând mușchiul verde.

Mare Lord. Mare Lord. Mare Lord.

Furia sălbatică încă îi mocnea în privire, iar eu am tresărit când a îngenuncheat lângă mine. A întins din nou mâna spre mine, dar m-am smucit înapoi, departe de ghearele însângerate, încă la vedere

M-am ridicat în șezut înainte de a tremura din nou. Știam că nu puteam să mă ridic în picioare.

- Feyre, spuse el.

Mânia îi dispăru din ochi, iar ghearele se retraseră înapoi sub piele, dar răgetul încă răsuna în urechile mele. Sunetul fusese doar o furie primară.

- Cum?

A fost tot ce am reușit să spun, dar el m-a înțeles.

- Am urmărit o haită de naga – aceștia patru au scăpat și, probabil, ți-au luat urma prin aceste păduri. Te-am auzit țipând.

Deci, nu știa despre Suriel. El venise să mă ajute.

Îmi întinse mâna, iar eu am tremurat când și-a trecut degetele reci și ude peste obrazul meu, care mă durea și ustura. Sânge – erau patate de sânge. Și, judecând după cât de lipicioasă era fața mea, știam că eram destul de împrăscată cu sânge încât să nu mai conteze.

Durerea feței și a brațului se diminuează, apoi dispăru. Se încruntă puțin când îmi văzu vânătaia deja apărută pe obraz, dar zvâcnirea se redusese rapid. Mirosul metalic al magiei mă învălui, apoi zbură cu o briză ușoară.

- Am găsit unul mort la un kilometru distanță, continuă el, luându-și mâinile de pe față cât își scoase centura și tunica, pe care mi-o înmână.

Partea din față a tunicii mele fusese sfâșiată de ghearele acelor naga.

- Am văzut una dintre săgețile mele în gâtul lui, așa că i-am urmărit până aici.

Am îmbrăcat tunica lui Tamlin peste a mea, fără a lua în seamă cât de ușor i se vedeau mușchii sculptați pe sub cămașa albă, felul în care hainele îmbibate cu sânge îi scoteau și mai mult în evidență. Un prădător pur-sânge, instruit să ucidă fără să stea pe gânduri, fără remușcări. Am tremurat din nou și am savurat căldura care trecea

prin material. *Mare Lord*. Trebuia să-mi fi dat seama, să fi bănuît. Poate că nu am vrut – poate că îmi fusese frică.

– Poftim, spuse el, ridicându-se în picioare și întinzându-mi o mână pătată de sânge.

Nu am îndrăznit să privesc spiridușii naga omorâți când i-am apucat mâna întinsă și m-am ridicat. Genunchii îmi tremurau, dar am rămas în picioare.

Am privit mâinile noastre unite, ambele acoperite cu sânge care nu ne aparținea.

Nu, nu fusese singurul care vărsase sânge acum. Probabil că asta mă transformase și pe mine într-o bestie ca el. Dar mă salvase. Omorâse pentru mine.

– Vreau să știi ce făceai aici, spuse el.

„Nu. Cu siguranță, nu.“ Nu după ce mă avertizase deja de nenumărate ori.

– M-am gândit să nu mă limitez la casă și grădină. Nu mi-am dat seama că am ajuns atât de departe.

El îmi lăsă mâna și oftă zgomotos.

– În zilele în care sunt plecat să rezolv... probleme, stai aproape de casă.

Am dat din cap, puțin amorțită.

– Mulțumesc, am mormăit eu, luptându-mă cu tremuratul care îmi chinuia corpul și mintea.

Faptul că eram acoperită de sângele creaturilor naga devenise aproape insuportabil.

– Nu, nu pentru asta. Pentru că mi-ai salvat viața, vreau să spun.

Mi-am dorit să-i spun cât de mult însemna pentru mine faptul că Marele Lord al Regatului Primăverii credea că meritam să fiu salvată, dar nu mi-am găsit cuvintele.

Colții îi dispărură.

– Atât... am putut să fac. Ei nu ar fi trebuit să intre atât de mult pe pământurile mele.

scutură din cap, mai mult ca pentru sine.

– Să mergem acasă, spuse el, scutindu-mă de efortul de a-i explica de ce venisem aici, în primul rând.

Nu m-am îndurat să-i spun că acel conac nu era casa mea – că s-ar fi putut nici să nu mai am o casă.

Ne-am întors în liniște, amândoi murdari de sânge și palizi. Încă simțeam măcelul pe care îl lăsasem în urmă – pământul și copacii îmbibați cu sânge. Bucățile de naga.

Ei bine, măcar aflasem ceva de la Suriel. Chiar dacă nu era în întregime ce voiam să aud – sau să aflu.

„Rămâi cu Marele Lord.“ Bine – părea destul de ușor. În ceea ce privea însă lecția de istorie pe care voia să mi-o dea, despre regi răi și comandanții lor și legătura pe care o avea cu faptul că trebuia să fie alături de Marele Lord, boala... Încă nu aveam destule detalii încât să-mi avertizez familia. Suriel îmi spusese însă să nu mai caut răspunsuri.

Aveam sentimentul că aș fi făcut o prostie dacă nu i-aș fi ascultat sfatul. Atunci, familia trebuia să se descurce cu puținele informații pe care le aveam. Speram că aveau să fie suficiente.

Nu l-am mai întrebat pe Tamlin nimic despre naga – despre cât de mulți omorâse înainte ca acei patru să scape – nu i-am mai pus nicio întrebare, deoarece nu am remarcat nicio urmă de sentiment al victoriei, ci, mai degrabă, un fel de nesfârșită rușine și înfrângere.

CAPITOLUL 16

După ce m-am înmuiat în cadă timp de aproape o oră, m-am trezit stând pe un scaun cu spătarul lăsat, în fața șemineului aprins din camera mea, savurând senzația pe care mi-o dădea Alis, care îmi pieptăna părul ud. Deși cina trebuia să fie servită curând, Alis îmi aduse o ceașcă de ciocolată topită și refuză să mai facă altceva până când nu luam câteva guri.

Era cel mai bun lucru pe care îl gustasem vreodată. Am băut din cana grea cât timp Alis mi-a pieptănat părul, aproape torcând la senzația pe care mi-o dădeau degetele ei subțiri de-a lungul scalpului meu.

Când am fost sigură că toate celelalte servitoare coborâseră la parter ca să ajute la masa de seară, mi-am pus cana în poală.

– Dacă mai mulți spiriduși vor trece granițele regatului și vor ataca, va începe un război?

„Poate că ar trebui să luăm atitudine – poate că a sosit timpul să spunem stop“, îi zisese Lucien lui Tamlin în acea primă seară.

Peria se opri.

– Nu pune asemenea întrebări. Vei atrage ghinionul.

M-am răsucit pe scaun, ridicându-mi privirea spre fața ei mascată.

– De ce nu-și stăpânesc ceilalți Mari Lorzi supușii? De ce li se permite acestor creaturi groaznice să meargă pe unde vor? Cineva... cineva a început să-mi spună o poveste despre un rege din Hybern...

Alis mă apucă de umăr și mă întoarse.

- Nu e treaba ta.

- O, ba eu cred că este.

M-am întors din nou, apucând spătarul scaunului din lemn.

- Dacă toate astea scapă în lumea oamenilor - dacă începe un război sau dacă această boală ne otrăvește pământurile...

Am alungat spaima care mă copleșea. Trebuia să-mi avertizez familia - trebuia să le scriu. Curând.

- Cu cât știi mai puține, cu atât mai bine. Lasă-l pe Lordul Tamlin să se ocupe de asta - este singurul care o poate face.

Asta spusese și Suriel. Ochii căprui ai lui Alis erau duri, neiertători.

- Credeai că nimeni nu mi-ar spune ce ai cerut din bucătărie astăzi sau că nu și-au dat seama pe cine voiai să prinzi? Fată proastă. Dacă Suriel nu ar fi fost în toane bune, ai fi meritat moartea pe care ti-ar fi oferit-o. Nu știi ce este mai rău: asta sau prostia ta cu puca.

- Tu ai fi făcut altceva? Dacă ai fi avut o familie...

- Am o familie.

Am măsurat-o din priviri. Nu avea niciun inel pe deget.

Alis îmi observă privirea și spuse:

- Sora mea și partenerul ei au fost omorâți acum aproape cincizeci de ani, lăsând în urmă doi copii. Tot ce fac, toată munca mea, este pentru acei băieți. Așadar, fetișo, nu ai dreptul să mă privești așa și să mă întrebi dacă aș fi făcut altfel.

- Unde sunt? Locuiesc aici? Poate că de aceea erau cărți pentru copii în birou. Poate că acele două mici siluete strălucitoare din grădina... Poate că ei erau.

- Nu, nu locuiesc aici, spuse ea, prea tăios. Sunt în altă parte - foarte departe.

M-am gândit la vorbele ei, apoi mi-am înclinat capul.

- Copiii spiriduși cresc diferit? Dacă părinții lor au fost omorâți în urmă cu aproape cincizeci de ani, e puțin probabil să mai fie copii mici.

– O, unii cresc la fel ca voi și se pot reproduce la fel de des ca iepurii, dar sunt alții – ca mine, ca Marea Zână – care rareori pot face copii. Cei care se nasc îmbătrânesc ceva mai lent. Toți am fost șocați când sora mea a născut un al doilea copil, doar cinci ani mai târziu, iar cel mai mare nici nu va ajunge la maturitate până la vârsta de șaptezeci și cinci de ani. Dar aceștia sunt foarte rari – toți copiii noștri sunt așa – și mult mai dragi nouă decât pietrele prețioase sau aurul.

Strânse din dinți suficient de tare încât să știu că era tot ce aveam să aflăm de la ea.

– Nu am vrut să pun la îndoială dăruirea ta pentru ei, am spus eu în șoaptă.

Pentru că nu a răspuns, am adăugat:

– Înțeleg ce vrei să zici, că faci totul pentru ei.

Alis își țuguie buzele, dar spuse:

– Data viitoare când nebunul de Lucien îți mai oferă sfaturi despre cum să prinzi un Suriel, vino la mine. Pui morți de găină, pe naiba! Tot ce trebuie să faci este să îi oferi o mantie nouă și o ai la picioarele tale.

Până să intru în sala de mese, m-am oprit din tremurat și m-am încălzit puțin. Fie că era sau nu Marele Lord al Prythianului, nu avea să mă intimideze – nu după cele trăite astăzi.

Lucien și Tamlin mă așteptau deja la masă.

– Bună seara, am spus eu, mergând spre scaunul meu obișnuit.

Lucien își înclină capul, ușor mirat, iar eu am dat subtil din cap când m-am așezat. Secretul lui încă era în siguranță, deși merita să fie bătut pentru că mă trimisese atât de nepregătită să prind un Suriel.

Lucien se aplecă puțin în scaun.

- Am auzit că voi doi ați avut o după-amiază destul de emoționantă. Aș fi vrut să fiu acolo, să vă ajut.

O scuză ascunsă, rostită cu jumătate de gură, dar eu mi-am înclinat din nou capul, ușor, către el.

- Ei bine, încă arăți minunat, fără a ține seama de după-amiaza infernală, spuse cu o delicatețe puțin forțată.

Am pufnit. În viața mea nu arătasem niciodată minunat.

- Credeam că spiridușii nu pot minți.

Tamlin se înecă cu vinul, dar Lucien rânji, întinzându-și acea cicatrice mare și urâtă.

- Cine ți-a spus asta?

- Toată lumea o știe, am răspuns eu, umplându-mi farfuria și începând să pun sub semnul întrebării tot ce îmi spusese până atunci, fiecare declarație pe care o acceptasem ca pe un pur adevăr.

Lucien se lăsă pe spătarul scaunului, zâmbind cu încântarea unei feline.

- Bineînțeles că putem minți. Considerăm minciuna o artă. Am mințit când le-am spus muritorilor din Antichitate că nu putem minți. Cum altfel am fi putut să-i facem să aibă din nou încredere în noi și să ne facă voia?

Gura mea deveni o linie subțire. Spunea adevărul, deoarece, dacă mințea... Logica acestui fapt mă derută.

- Fierul? am reușit eu să întreb.

- Nu are niciun efect. Doar frasinul, după cum bine știi.

Fața mi se încălzi. Crezusem tot ce îmi spusese. Poate că și Suriel mințise azi, în legătură cu acea lungă explicație despre politica țării spiridușilor. Despre faptul că trebuia să rămân cu Marele Lord și că totul avea să fie bine, într-un sfârșit.

M-am uitat la Tamlin. Marele Lord. Asta nu era o minciună – simțeam în oase acest adevăr. Chiar dacă nu se purta ca nemiloșii Mari Lorzi din legende, care sacrificaseră fecioare și omorâseră oameni după bunul plac. Nu, Tamlin era... exact ca bogățiile și confortul

Prythianului, pe care le descriau acei fanatici Copii ai celor Binecu-vântați, cu ochi de vițel.

– Chiar dacă Lucien a dezvăluit unele dintre secretele noastre cele mai bine păzite, spuse Tamlin, mârâind spre interlocutorul lui când rosti ultimul cuvânt, niciodată nu am folosit împotriva ta informațiile greșite pe care le ai.

Privirea lui o întâlnește pe a mea.

– Niciodată nu te-am mințit intenționat.

Am reușit să dau din cap și am luat o gură mare de apă. Am mâncat în liniște, prea ocupată să încerc să descifrez fiecare cuvânt auzit fără să vreau de când sosisem aici, încât nu mi-am dat seama când Lucien se ridică de la masă înainte de desert. Am fost lăsată singură cu cea mai periculoasă ființă pe care o întâlnisem vreodată.

Pereții camerei se strânseseră în jurul meu.

– Te simți... mai bine?

Deși își sprijinea bărbia într-un pumn, îngrijorarea – și poate surpriza faptului că era îngrijorat – îi strălucea în ochi.

Am înghițit în sec.

– Dacă nu voi mai întâlni vreodată un naga, mă voi considera norocoasă.

– Ce cauți în pădurea vestică?

Adevăr sau minciună, minciună sau adevăr... ambele.

– Am auzit cândva o legendă despre o creatură care îți răspunde la întrebări, dacă o prinzi.

Tamlin tresări când ghearele îi ieșiră, tăindu-i fața. Rănile i se închiseră însă imediat, pe pielea aurie curgându-i doar o dâră de sânge, pe care o șterse cu mâneca.

– Ai fost să prinzi un Suriel.

– Am prins un Suriel, l-am corectat eu.

– Și ți-a spus ce voiai să știi?

Nu eram sigură dacă respira.

– Am fost întreruptă de naga înainte de a-mi spune ceva important.

Își strânse buzele.

– Aș țipa, dar cred că ziua de azi a fost o pedeapsă suficientă.

Scutură din cap.

– Chiar l-ai prins pe Suriel. O fată din specia umană!

Făcând abstracție de mine și de tot ce se întâmplase după-amiază, m-am strâmbat.

– Se presupune că e greu?

Chicoti, apoi scoase ceva din buzunar.

– Ei bine, dacă sunt norocos, nu va trebui să prind un Suriel ca să aflu ce este asta.

Îmi arată lista mea mototolită cu cuvinte.

Inima mi se prăvăli în stomac.

– Este... nu puteam să mă gândesc la o minciună potrivită – totul era absurd.

– Neobișnuit? Coadă? Căsăpi? Conflagrație? citi el lista.

Mi-a venit să mă ghemuiesc și să mor. Cuvinte pe care nu le-am recunoscut din carte – cuvinte care păreau atât de simple, atât de absurd de ușoare, acum că le rostea cu voce tare.

– Este un poem despre cum să mă omori și să îmi arzi corpul?

Am simțit un nod în gât și a trebuit să-mi strâng pumnii, ca să nu-mi ascund fața în spatele lor.

– Noapte bună, am spus eu, aproape șoptit, și m-am ridicat, cu genunchii tremurând.

Când am ajuns lângă ușă, îmi vorbi din nou.

– Îi iubești foarte mult, nu-i așa?

M-am întors pe jumătate spre el. Ochii lui verzi îi întâlneau pe ai mei când se ridică de pe scaun și veni spre mine. Se opri la o distanță onorabilă.

Încă ținea strâns în mână lista de cuvinte stâlcite.

– Mă întreb dacă familia ta știe asta, murmură el, că tot ce ai făcut nu a avut legătură cu promisiunea făcută mamei tale sau cu tine, ci cu ei.

Nu am spus nimic, neavând încredere în voce să-mi ascundă rușinea.

Știu – știu că atunci când am spus-o mai devreme nu a sunat bine, dar aș putea să te ajut să scrii...

– Lasă-mă în pace, i-am zis eu.

Aproape că am ieșit din cameră când am dat peste cineva – peste el. Am făcut un pas înapoi. Uitasem cât de rapid era.

– Nu te insult.

Vocea lui calmă făcu totul să sune mai rău.

– Nu am nevoie de ajutorul tău.

– Evident că nu, spuse el, zâmbind pe jumătate.

Dar zâmbetul îi dispăru.

– Un om care poate doborî un spiriduș în blană de lup, care l-a prins pe Suriel și a ucis doi naga de unul singur...

Se sufocă de răs și își scutură capul. Lumina focului dansă pe masca lui.

– Sunt proști. Proști să nu vadă asta.

Se strâmbă, dar în ochii lui nu se citi răutate.

– Poftim, spuse, întinzându-mi lista de cuvinte.

Am băgat-o în buzunar. M-am întors, dar el mă apucă ușor de braț.

– Ai renunțat la foarte multe pentru ei.

Își ridică și cealaltă mână, de parcă ar fi vrut să-mi mângâie obrazul. M-am pregătit să mă atingă, dar își coborî mâna înainte să o facă.

– Știi măcar să râzi?

Mi-am smucit mâna, incapabilă să-mi opresc cuvintele mâni-oase. La naiba cu Marele Lord!

– Nu vreau mila ta.

Ochii lui de jad erau atât de strălucitori, încât mă hipnotizau.

– Dar un prieten?

– Spiridușii pot să fie prieteni cu muritorii?

- Acum cinci sute de ani, mulți spiriduși erau prieteni cu muritorii într-atât, încât să meargă la război în numele lor.

- Poftim?

Nu mai auzisem asta niciodată, iar lucrul acesta nu era reprezentat în acea pictură murală din birou.

Ridică din umeri.

- Cum crezi că armatele oamenilor au supraviețuit atât de mult și au făcut atâtea stricăciuni până când specia mea a acceptat chiar și să încheie un tratat? Doar cu arme din frasin? Au existat spiriduși care au luptat și murit de partea oamenilor, pentru libertatea lor, și care au suferit când singura soluție a fost să ne separăm.

- Ai fost unul dintre ei?

- Atunci eram un copil, prea tânăr ca să înțeleg ce se întâmpla sau să mi se spună, măcar, zise el.

Un copil. Ceea ce însemna că ar fi trebuit să aibă peste...

- Dar, dacă aș fi avut vârsta potrivită, aș fi fost unul dintre ei. Împotriva sclaviei, împotriva tiraniei, mi-aș fi înfruntat bucuros moartea, indiferent de libertatea cui aș fi apărât-o.

Nu eram sigură că aș fi procedat la fel. Prioritatea mea ar fi fost să-mi protejez familia - și aș fi ales orice tabără ar fi putut să o țină în mai multă siguranță. Până acum, nu mă gândisem la asta ca la o slăbiciune.

- Dacă te ajută cu ceva, spuse Tamlin, familia ta știe că ești în siguranță. Nu-și amintesc bestia care a dat buzna în casa lor și cred că o mătușă îndepărtată și foarte bogată te-a chemat să o ajuți, deoarece este pe patul de moarte. Știu că ești în viață, hrănită și îngrijită. Știu și că au existat zvonuri despre o... amenințare din Prythian și sunt pregătiți să fugă dacă apare vreunul dintre semnele care prevestesc prăbușirea zidului.

- Tu... tu le-ai modificat amintirile?

Am făcut un pas înapoi. Aroganța spiridușilor, o asemenea aroganță încât să ne modifice mințile, să ne implanteze gânduri de parcă nu ar fi fost o violare...

– Le-am vrăjit amintirile – am pus un văl peste ele. M-am temut că tatăl tău ar putea să vină după tine sau să convingă niște săteni să traverseze zidul împreună cu el, încalcând și mai mult Tratatul.

Și ar fi murit oricum cu toții, imediat ce ar fi dat de puca, Bogge sau naga. O liniște îmi acoperi mintea, până când am devenit atât de extenuată, încât nu am mai putut gândi, până când nu am mai reușit să mă abțin să spun:

– Nu îl cunoști. Tata nu s-ar fi deranjat să o facă.

Tamlin se uită la mine pentru mult timp.

– Ba da, ar fi făcut-o.

Dar nu ar fi făcut-o – nu cu acel genunchi sucit, pe care l-ar fi folosit drept scuză. În acel moment, mi-am dat seama că iluzia creată de puca dispăruse.

Hrăniți, îngrijiți și în siguranță – fuseseră avertizați despre boală, fie că înțeleseseră acel avertisment, fie că nu. Privirea lui era sinceră. Mersese mai departe decât aș fi bănuțit, pentru a-mi domoli grijile.

– Chiar i-ai avertizat despre posibila amenințare?

El dădu serios din cap.

– Nu un avertisment direct, ci unul țesut în vraja memoriei lor – împreună cu un ordin de a fugi la primul semn că nu este în regulă ceva.

Aroganță de spiriduș, dar... dar făcuse mai mult decât aș fi putut face eu. Familia mea ar fi putut să-mi nesocotească scrisoarea cu totul. Dacă aș fi știut că avea aceste abilități, poate că i-aș fi cerut Marelui Lord să le vrăjească amintirile, dacă nu ar fi făcut-o chiar el.

Chiar nu aveam de ce să mă îngrijorez, în afară de faptul că probabil mă uitaseră mai curând decât mă așteptam. Nu puteam să-i învinovățesc. Îmi ținusem promisiunea, îmi dusesem sarcina la bun sfârșit... Ce mai aveam de făcut?

Lumina focului dansă pe masca lui, încălzind aurul și făcând muraldele să strălucească, în varii culori și nuanțe cărora nu le știam numele, pe care voiam să le cataloghez și să le unesc. Culori pe care nu aveam niciun motiv să nu le studiez acum.

- Să pictez, am spus eu, abia suflând.

El își înclină capul, iar eu am înghițit, îndreptându-mi umerii.

- Dacă... dacă nu cer prea mult, aș vrea niște vopsea. Și pensule.

Tamlin clipi.

- Ți place arta? Ți place să pictezi?

Cuvintele lui stângace nu erau neplăcute. Fură suficiente încât să spun:

- Da. Nu, nu pictez frumos, dar, dacă nu este un deranj prea mare... Voi picta afară, ca să nu fac mizerie, dar...

- Afară, în casă, pe acoperiș... pictează oriunde vrei. Nu-mi pasă, spuse el. Dar dacă îți trebuie vopsea și pensule, vei avea nevoie și de hârtie și pânză.

- Pot să lucrez - să ajut pe la bucătărie sau în grădină - să plătesc pentru ele.

- Mai mult i-ai încurca. Va dura câteva zile să fac rost de ele, dar vopseaua, pensulele, pânzele și spațiul sunt ale tale. Lucrează oriunde vrei. Casa asta este și așa prea curată.

- Mulțumesc, vorbesc serios, cu adevărat. Mulțumesc.

- Desigur, zise calm.

M-am întors, dar el vorbi din nou:

- Ai văzut galeria?

Am întrebat, pe nerăsuflăte:

- Există o galerie în casa asta?

Rânji. Marele Lord al Regatului Primăverii rânji cu adevărat.

- Am închis-o când am moștenit acest loc.

Când moștenise titlul pe care nu părea încântat să îl păstreze.

- Părea o pierdere de timp ca servitorii să o păstreze curată.

Bineînțeles că da, pentru un războinic instruit.

– Măine voi fi ocupat, iar galeria trebuie curățată, deci... continuă el. Poimăine... lasă-mă să ți-o arăt poimăine.

Își frecă gâtul, roșind puțin în obraji – mai energic și emotiv decât îl văzusem până acum.

– Te rog, îmi va face plăcere.

Și l-am crezut.

Am dat prostește din cap. Dacă picturile de pe hol erau superbe, atunci cele alese pentru galerie trebuie că depășeau imaginația mea de om.

– Mi-ar plăcea foarte mult.

Încă îmi zâmbea larg, fără reținere și fără să ezite. Isaac nu îmi zâmbise niciodată în felul acesta. Isaac nu mă făcuse niciodată să îmi pierd suflul, nici măcar pentru o clipă.

Am plecat destul de uimită, apucând hârtia mototolită din buzunar, de parcă gestul m-ar fi împiedicat să zâmbesc.

CAPITOLUL

17

M-am trezit tresărind în mijlocul nopții, gâfâind. Visasem tăcâmintul degetelor osoase ale lui Suriel, rânjetele creaturilor naga și o femeie, palidă și fără față, care-mi zgâria gâtul cu unghiile roșii ca sângele, sfâșiindu-mă puțin câte puțin. Mă tot întreba cum mă cheamă, dar, de fiecare dată când încercam să vorbesc, sângele îmi bolborosea prin rănilor superficiale de pe gât, înecându-mă.

Mi-am trecut mâinile prin părul ud de transpirație. Când mi-am revenit din gâfâit, un altfel de sunet umplu aerul, strecurându-se înăuntru pe sub ușă, din holul de la intrare. Strigăte și țipetele cuiva.

M-am ridicat imediat din pat. Strigătele nu erau agresive, ci, mai degrabă, poruncitoare, pretențioasă. Țipetele, însă...

Deschizând brusc ușa, fiecare fir de păr de pe corp mi se ridică. Poate că aș fi rămas pe loc sau m-aș fi ascuns de frică, dar mai auzisem țipete ca acela, în pădurea de acasă, când nu omoram prada din prima încercare, iar animalele sufereau. Nu puteam suporta așa ceva. Trebuia să știu ce se întâmpla.

Am ajuns în capul scării principale la timp pentru a vedea ușile de la intrare ale conacului deschizându-se cu o lovitură și pe Tamlin dând buzna, cu spiridușul care țipa pe umărul lui. Spiridușul era aproape la fel de mare ca Tamlin și, totuși, Marele Lord îl ducea de parcă ar fi fost un sac de cereale. Părea a fi o altă specie de spiriduș,

mai neînsemnat, cu pielea albastră, membre mari, urechi ascuțite și păr lung, brunet. Chiar și din vârful scărilor, vedeam sângele care șiroia pe spatele spiridușului – sânge de la cioturile negre care îi ieșeau din omoplați. Sângele care acum îi uda tunica verde a lui Tamlin, cu pete strălucitoare. Unul dintre cuțitele de la centură îi lipsea.

Lucien dădu buzna în foaierul de la parter în momentul în care Tamlin strigă:

– Masa – golește-o!

Lucien împinse vasele cu flori de pe masa lungă aflată în mijlocul holului. Ori Tamlin nu gândea clar, ori îi era frică să piardă minute în plus ducându-l la infirmerie. Sunetul de sticlă spartă mă făcu să mă mișc; m-am aflat la jumătate scării înainte ca Tamlin să-l pună pe spiridușul care țipa cu fața în jos, pe masă. Acesta nu purta mască; nu avea cu ce să ascundă agonia care îi contorsiona trăsăturile lungi și nepământene.

– Cercetașii l-au găsit aruncat chiar peste graniță, îi explică Tamlin lui Lucien, dar își îndreptă privirea spre mine.

Mă avertiza, dar am mai coborât o treaptă.

– Este din Regatul Verii.

– La naiba, spuse Lucien, examinând rănilile.

– Aripile mele, spuse sufocat spiridușul, holbându-se în gol cu ochii lui negri și lucioși. Ea mi-a luat aripile.

Din nou, acea „ea” care le bântuia existența. Cine era? Dacă nu conducea Regatul Primăverii, atunci, poate, conducea un alt regat. Tamlin făcu un semn cu mâna, iar apa fierbinte și bandaje apărură, pur și simplu, pe masă. Gura mi se uscă, dar am ajuns la baza scărilor și m-am îndreptat spre masă și spre moartea care plutea cu siguranță în acest hol.

– Mi-a luat aripile, spuse spiridușul, tremurând puternic. Mi-a luat aripile, repetă el, strângând marginea mesei cu degetele sale subțiri și albastre.

Tamlin murmură un sunet delicat – delicat într-un fel pe care nu l mai auzisem – și luă o cârpă, ca să o înmoaie în apă. M-am așezat în partea opusă lui și am rămas fără aer când am văzut rănille.

– Oricine ar fi fost „ea”, nu îi luase aripile. I le smulsese.

Sângele șiroia din cioturile catifelate și negre de pe spatele spiridușului. Rănille erau zimțate – cartilajul și țesutul erau rupte și arătau ca niște tăieturi neregulate. De parcă i-ar fi retezat aripile puțin câte puțin.

– Mi-a luat aripile, spuse spiridușul din nou, cu vocea spartă.

Tremurând și intrând în stare de șoc, venele din aur pur – irizate, cu un fluture albastru, îi sclipiră prin piele.

– Stai nemișcat, îi ordonă Tamlin, storcând cârpa. Vei sângera mai mult.

– N-n-nu, zise spiridușul și începu să se întoarcă pe spate, îndepărtându-se de Tamlin, de durerea pe care o simțea, cu siguranță, atunci când cârpa îi atingea rănille deschise ale cioturilor.

Din instinct, din milă sau din disperare, poate, i-am apucat brațele și l-am împins înapoi, ținându-l pe masă cât de blând am putut. El se zvârcoli destul de tare și trebui să mă concentrez doar asupra lui. Pielea îi era netedă ca o catifea și alunecoasă, o textură pe care nu aș fi putut niciodată să o pictez, nici dacă aș fi avut la dispoziție o veșnicie ca să exersez. L-am ținut însă cu forța, strângând din dinți și dorindu-mi să se oprească. M-am uitat la Lucien, dar culoarea îi părăsise chipul – lăsând în urmă doar o neplăcută nuanță alb-verzuie.

– Lucien, spuse Tamlin – un ordin calm.

Lucien continuă însă să se holbeze la spatele distrus al spiridușului și la cioturi cu ochiul lui din metal, care se mărea și se micșora. Făcu un pas înapoi. Și încă unul. Apoi, vomită într-un ghiveci de flori, înainte de a fugi din cameră.

Spiridușul se răsuci din nou, iar eu l-am ținut strâns, cu mâinile tremurânde din cauza efortului. Rănille trebuie că îl slăbiseră mult, dacă puteam să-l țin pe loc.

- Te rog, i-am spus eu. Te rog, nu te mai mișca.
- Mi-a luat aripile, suspină spiridușul. Ea mi le-a luat.
- Știu, am murmurat, simțind durerea în degete. Știu.

Tamlin atinse cârpa de unul din cioturi, iar spiridușul țipă atât de tare, încât simțurile mi se stinseră, făcându-mă să mă retrag, clătinându-mă. Încercă să se ridice, dar brațele îi cedară și se prăbuși din nou, cu fața în jos.

Sângele șiroi – atât de repede și de strălucitor, încât îmi luă o clipă să-mi dau seama că o astfel de rană necesita un bandaj de compresie – și că spiridușul pierduse până acum prea mult sânge pentru ca bandajul să mai schimbe ceva. Curgea pe spatele lui și pe masă și apoi către margine și *pic-pic-picura* pe podea, aproape de picioarele mele.

L-am văzut pe Tamlin uitându-se la mine.

- Sângele nu se coagulează, spuse el printre dinți, în timp ce spiridușul găfâia.

- Nu poți face o vrajă? l-am întrebat eu, vrând să-i pot smulge masca de pe chip, ca să-i văd expresia feței.

Tamlin înghiți cu greu.

- Nu. Nu pentru o rană mare. Puteam cândva, dar nu mai pot acum.

Spiridușul de pe masă scânci, găfâind mai lent.

- Mi-a luat aripile, șopti el.

Ochii verzi ai lui Tamlin licăriră și atunci mi-am dat seama că acel spiriduș avea să moară. Moartea nu doar că plutea în acel hol; număra ultimele bătăi ale inimii spiridușului.

L-am luat pe spiriduș de o mână. Pielea era aproape întărită și, poate mai mult din reflex decât din altă cauză, degetele lui lungi le înfășurară pe ale mele, acoperindu-le cu totul.

- Mi-a luat aripile, spuse el din nou, tremurând mai puțin.

Am dat la o parte părul lung de pe fața pe jumătate întoarsă a spiridușului, dezvăluind un nas micuț și o gură plină de dinți ascuțiți. Mă privi cu ochii lui negri, implorând stăruitor.

- Va fi bine, i-am spus și am sperat că nu-mi simțea minciunile în același fel în care o făcea Suriel.

I-am mângâiat părul moale, a cărui textură era ca o noapte lichidă - încă una pe care nu aveam să o pot picta niciodată, dar pe care aș fi încercat să o redau, poate pentru totdeauna.

- Va fi bine.

Spiridușul închise ochii și mă strânse de mână.

Ceva cald îmi atinse picioarele și nu trebui să mă uit în jos ca să-l văd sângele băltind în jurul meu.

- Aripile mele, șopti spiridușul.

- Le voi recupera.

Spiridușul se luptă să-și deschidă ochii.

- Juri?

- Da, am răspuns eu.

Era prima promisiune mincinoasă pe care o făcusem vreodată - și m-am urât pentru asta. Spiridușul reuși să schițeze un zâmbet și închise din nou ochii. Buzele îmi tremurară. Mi-am dorit să-i fi spus altceva, să-i fi oferit ceva în locul acelei promisiuni goale. Tamlin începu însă să vorbească, iar eu mi-am ridicat privirea, văzând cum îl luă pe spiriduș de cealaltă mână.

- Zeii să te mântuiască, spuse el, recitând cuvintele unei rugăciuni probabil mai vechi decât tărâmul oamenilor. Zeița Mamă să te adăpostească. Să treci dincolo de porți și să simți mirosul aceluia tărâm nemuritor al abundenței. Unde nu există răutate și durere.

Vocea lui Tamlin oscilă, dar reuși să termine.

- Du-te și pășește în eternitate.

Spiridușul oftă pentru ultima dată, iar mâna lui se lăsă moale într-a mea. Cu toate acestea, nu i-am dat drumul și am continuat să-i mângâi părul, chiar și când Tamlin își retrase mâna și se îndepărtă câțiva pași de masă.

Am simțit că Tamlin mă privea, dar nu aveam de gând să renunț, deoarece nu știam cât dura ca sufletul să iasă din corp. Am stat în balta de sânge până când mi s-a făcut frig, ținându-i mâna subțire

și mângâindu-i părul, întrebându-mă dacă știa că îl mințisem când îi jurasem că urma să își recapete aripile, întrebându-mă dacă, în locul în care plecase acum, le primise înapoi.

Undeva în casă, un ceas anunță ora, iar eu am simțit mâna lui Tamlin pe umărul meu.

– A murit. Lasă-l.

Am privit cu atenție fața spiridușului – nepământească, neomească. Cine era atât de crud încât să-l rănească așa?

– Feyre, spuse Tamlin, strângându-mă de umăr.

Am strecurat părul spiridușului după urechea lui ascuțită, dorindu-mi să-i fi știut numele, și i-am dat drumul mâinii.

Tamlin mă conduse la etaj, amândoi nebăgând în seamă petele de sânge lăsate în urmă sau partea din față a cămășii mele de noapte, îmbibată de sânge. Cu toate acestea, m-am oprit în capul scării, eliberându-mă din strânsoarea lui, și m-am uitat la masa din holul de la parter.

– Nu putem să-l lăsăm acolo, am spus eu, coborând o treaptă.

Tamlin mă prinse de cot.

– Știi, zise el, lipsit de vlagă și obosit. Am vrut mai întâi să te conduc la etaj. Înainte de a-l îngropa.

– Vreau să merg cu tine.

– Noaptea este prea periculos ca să...

– Pot să-mi păstrez...

– Nu, spuse el, cu ochii verzi licărindu-i.

M-am îndreptat de spate, dar el oftă, coborându-și umerii.

– Trebuie să fac asta. Singur.

Își ținu capul plecat și umerii curbați spre interior. Fără gheare și fără colți – nu se putea face nimic împotriva acestui dușman, împotriva acestui destin. Nu avea cu cine să se lupte. Așadar am dat din cap, deoarece și eu aș fi vrut să fiu singură, și m-am întors spre dormitorul meu. Tamlin rămase în capul scării.

– Feyre, spuse el atât de încet, încât trebui să mă întorc din nou spre el. De ce?

Iși înclină capul într-o parte.

– În mod normal, îți displace specia noastră. Și, după ce s-a întâmplat cu Andras...

Chiar și în holul întunecat, umbrele se vedeau în ochii lui, de obicei strălucitori.

– Deci, de ce?

Am făcut un pas spre el, tălpile mele acoperite cu sânge lipindu-se de covor. Am privit în josul scărilor, spre locul în care se vedea corpul întins al spiridușului și cioturile aripilor sale.

– Pentru că nu aș vrea să mor singură, am spus eu, iar vocea îmi tremură privindu-l din nou pe Tamlin, forțându-mă să-l privesc în ochi. Pentru că aș vrea ca și pe mine să mă țină cineva de mână până la sfârșit și puțin după aceea. Om sau spiriduș, oricine asta merită.

Am înghițit cu greu, gâtul fiindu-mi dureros de strâmt.

– Regret ce i-am făcut lui Andras, am rostit eu, atât de găuit încât abia m-am auzit. Regret că am avut o asemenea ură în inimă. Mi-aș dori să repar răul făcut și... Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău.

Nu-mi aminteam ultima dată când vorbisem așa cuiva – asta dacă o făcusem vreodată. El însă încuviință și se întoarse, iar eu m-am întrebat dacă ar fi trebuit să spun mai multe, dacă ar fi trebuit să îngenunchez și să-i cer iertare. Dacă era atât de îndurerat și se simțea atât de vinovat față de un străin, atunci, față de Andras... Până să apuc să vorbesc, el coborâse deja treptele.

L-am urmărit – i-am urmărit fiecare mișcare, mușchii vizibili prin acea tunică îmbibată cu sânge, am urmărit acea povară invizibilă care îi încovoia umerii. Nu mă privi când ridică trupul distrus și îl cără spre ușile grădinii – dincolo de câmpul meu vizual. M-am dus la fereastra din capătul scărilor și l-am urmărit pe Tamlin ducând spiridușul prin grădina luminată de lună și prin câmpiile care se întindeau dincolo de aceasta. Nu privi în urmă nici măcar o dată.

CAPITOLUL

18

A doua zi, până când am luat masa, m-am spălat și m-am îmbrăcat, sângele spiridușului fusese curățat. Nu m-am grăbit, iar în jurul prânzului am ajuns în capătul de sus al scărilor, examinând holul de la intrare, de la parter. Doar ca să mă asigur că nu mai era acolo.

Eram hotărâtă să-l găsesc pe Tamlin și să-i explic, cu adevărat, cât de rău îmi părea pentru ceea ce-i făcusem lui Andras. Dacă trebuia să stau aici, cu el, puteam măcar să încerc să repar răul făcut. Am aruncat o privire pe fereastra din spatele meu, a cărei priveliște era atât de întinsă, încât vedeam chiar și oglinda de apă de dincolo de grădină.

Apa era foarte calmă, iar cerul vibrant și norii mari și pufoși de deasupra se reflectau perfect. Mi se păru nepotrivit să întreb de obiecte după noaptea trecută, dar poate... poate de îndată ce acele culori și pensule soseau, aș fi putut să mă aventurez până la iaz, ca să-l immortalizez.

Aș fi privit în continuare acea pată de culoare, lumina și textura, dacă Tamlin și Lucien nu ar fi apărut dintr-o altă aripă a conacului, discutând despre vreo patulă de la graniță sau despre orice altceva. Tăcură când am coborât scările, iar Lucien ieși pe ușa din față, fără să-mi spună măcar bună dimineața – îmi făcu un semn cu mâna, indiferent. Nu era un gest răutăcios, dar, în mod clar, nu avea nicio

intenție să se alăture conversației pe care Tamlin și cu mine urma să o purtăm.

Am aruncat o privire în jur, sperând să văd vreo culoare din cele promise, dar Tam arată spre ușile deschise de la intrare, prin care leșise Lucien. Prin acestea, am văzut ambii noștri cai, înșeuăți și așteptând. Lucien se urca deja în șaua celui de-al treilea cal. M-am întors către Tamlin.

Rămâi lângă el: va avea grijă de mine și lucrurile se vor îndrepta.
Bine. Puteam face asta.

– Unde mergem? am mormăit eu cu jumătate de gură.

– Instrumentele tale vor sosi abia mâine, iar galeria a fost curățată și întâlnirea mea a fost amânată.

Era incoerent?

– M-am gândit să facem o plimbare – fără să omorâm ceva sau să ne facem griji în privința creaturilor naga.

Chiar dacă îmi vorbi zâmbind pe jumătate, întristarea i se citea în ochi. Într-adevăr, avusesem parte de destule morți în ultimele două zile. Destul cu omorâtul spiridușilor. Cu omorâtul oricăror alte ființe. Nu avea nicio armă la centură sau în dreptul șoldului, dar mânerul unui cuțit îi străluci la gheată.

Unde îl îngropase pe acel spiriduș? Un Mare Lord săpase un mormânt pentru un străin. Poate că nu aș fi crezut dacă mi s-ar fi spus, dacă nu mi-ar fi oferit un adăpost în loc să mă omoare.

– Încotro? l-am întrebat.

Îmi zâmbi, fără să-mi răspundă.

Nu am reușit să-mi găsesc cuvintele în momentul în care am ajuns – și am știut că nu aș fi putut să-i redau frumusețea, chiar dacă aș fi încercat să-l pictez. Nu era doar cel mai frumos loc în care fusem vreodată sau care mă umplea de dor și bucurie, ci părea pur și

simplicu... perfect. Ca și când culorile, luminile și texturile lumii se uniseră pentru a forma un loc fără cusur – o adevărată părticică de frumusețe. După seara precedentă, mă aflam exact unde trebuia.

Ne-am așezat pe o movilă înverzită, care se ridica deasupra unui luminiș cu stejari atât de mari și de înalți, încât ar fi putut fi stâlpii și turlele unui castel antic. Sclipirile smocurilor pufului de păpădie pluteau pe lângă noi, iar pământul era acoperit cu brândușe care se legănau, ghiocci și zambile. Am ajuns acolo la o oră sau două după prânz, dar lumina era puternică și aurie.

Deși eram doar noi trei, aș fi putut jura că auzeam cântece. Mi-am cuprins genunchii și m-am delectat privind vâlceaua.

– Am adus o pătură, spuse Tamlin.

M-am uitat peste umăr și l-am văzut făcându-mi semn din bărbie spre pătura purpurie pe care o întinseseră la câțiva metri distanță. Lucien se așeză, întinzându-se. Tamlin rămase în picioare, așteptând să-i răspund.

Am scuturat din cap și am privit înainte, trecându-mi mâna prin iarba moale ca puful, catalogându-i culoarea și textura. Nu mai pipăisem o astfel de iarbă, și cu siguranță nu aveam să stric această experiență stând pe o pătură.

În spatele meu am auzit niște șoapte grăbite și, până să mă întorc să mă uit, Tamlin se așezase lângă mine. Maxilarul îi era destul de încordat, așa că am privit înainte.

– Ce este locul acesta? l-am întrebat, trecându-mi iar degetele prin iarbă.

Din colțul ochiului, am zărit albul zâmbetului lui Tamlin, care era doar o siluetă aurie, strălucitoare.

– O vâlcea.

În spatele nostru, Lucien pufni.

– Îți place? mă întrebă Tamlin în grabă.

Verdele ochilor lui se potrivea cu iarba dintre degetele mele, iar scânteile de culoarea ambrei erau ca razele de soare care treceau

printre copaci. Chiar și masca lui, ciudată și străină, părea să se potrivească în peisaj – de parcă acest loc fusese făcut doar pentru el. Mi-l puteam imagina în forma lui de bestie, ghemuit în iarbă, moțând.

– Poftim? am întrebat eu.

Uitasem ce mă întrebuse.

– Îți place? repetă el, iar buzele lui schițară un zâmbet.

Am respirat anevoie și am privit din nou vâlceaua.

– Da.

El chicoti.

– Doar atât? Da?

– Ai vrea să fac plecăciuni de recunoștință pentru că m-ai adus aici, Mare Lord?

– Ah. Suriel nu ți-a spus nimic important, nu-i așa?

Zâmbetul lui îmi stârni curajul.

– Mi-a spus că-ți place să fii mângâiat și că, dacă sunt o fată istețată, aș putea să te dresez, cu bunătăți.

Tamlin își ridică fruntea spre cer și izbucni în râs. Fără să vreau, am râs și eu încet.

– M-ai luat prin surprindere, spuse Lucien în spatele meu. Ai făcut o glumă, Feyre.

M-am întors pentru a-i arunca un zâmbet rece.

– Nu vrei să știi ce a spus Suriel despre tine.

M-am încruntat, iar Lucien își ridică mâinile în semn de înfrângere.

– Aș plăti bani buni ca să aud ce crede Suriel despre Lucien, spuse Tamlin.

Se auzi pocnetul unui dop, urmat de sunetele lui Lucien care goli conținutul sticlei, mormăind și chicotind:

– Auzi, să te mângâie.

Cu o privire încă amuzată, Tamlin mă prinse de cot și mă ridică în picioare.

– Haide, spuse el, făcându-mi semn din cap spre poalele dealului, către micul râu care curgea la baza acestuia. Vreau să-ți arăt ceva.

M-am ridicat, dar Lucien a rămas așezat pe pătură, întinzând sticla de vin în semn de salut. Luă o gură, după care se așeză pe spate și privi coroanele verzi.

Fiecare mișcare a lui Tamlin era precisă și eficientă, picioarele lui musculoase mângâind pământul în timp ce mergeam printre copacii înalți, sărind peste mici pâraie și urcând dealuri abrupte. Ne-am oprit în vârful unei movile, iar mâinile îmi căzură, moi, pe lângă corp. Acolo, în poiana înconjurată de copaci înalți, se afla un iaz scânteietor. Chiar și de la distanță, mi-am dat seama că nu era apă, ci altceva mult mai rar și infinit mai prețios.

Tamlin mă prinse de încheietura mâinii și mă trase spre poalele dealului, zgâriindu-mi ușor pielea cu degetele-i bătătorite. Îmi dădu drumul ca să sară mai ușor peste rădăcina unui copac, dintr-o singură mișcare, și se îndreptă spre marginea apei. Puteam doar să scrâșnesc din dinți în timp ce îl urmam, șovăitoare, împiedicându-mă de rădăcini.

Se aplecă lângă iaz și își umplu palma. Își înclină mâna, lăsând apa să cadă.

– Uită-te!

Scânteierea argintie a apei care se scurse din mâna lui făcu apa iazului să unduiască și să strălucească în culori diferite, și...

– Arată ca lumina stelelor, am spus eu.

El izbucni în râs, umplându-și și golindu-și mâna din nou. M-am uitat uimită la apa scânteietoare.

– Chiar este lumina stelelor.

– Imposibil, am spus eu, luptându-mă cu impulsul de a mai face un pas către apă.

– Acesta este Prythian. Conform legendelor voastre, nimic nu este imposibil.

– Cum? am întrebat eu, continuând să privesc iazul – argintiul, dar și albastrul, roșul, rozul și galbenul care sclipeau în adâncuri, luminozitatea acestuia...

– Nu știu, nu am întrebat niciodată și nimeni nu mi-a explicat vreodată.

Când nu am reușit să-mi desprind privirea, râse, distrăgându-mi atenția – doar ca să-l văd descheindu-și tunică.

– Sari în apă, îmi zise el, iar invitația îi licări în ochi.

Să înotăm, dezbrăcați, doar noi. Cu un Mare Lord. Am scuturat din cap, retrăgându-mă un pas. Degetele lui se opriră în dreptul celui de-al doilea nasture de la guler.

– Nu vrei să știi cum este?

Nu știam la ce se referea: cum era să înot în lumina stelelor sau să înot cu el?

– Eu... nu.

– Bine.

Își lăsă tunică descheiată. Pe dedesubt i se vedeau mușchii, acoperiți de pielea aurie.

– De ce aici? l-am întrebat eu, luându-mi privirea de la pieptul lui.

– Când eram copil, acesta era locul meu preferat de vânătoare.

– Când se întâmplă asta? nu m-am putut abține să nu întreb.

Îmi aruncă o privire.

– Acum foarte mult timp.

O spuse atât de încet, încât m-am rușinat. Într-adevăr, trebuie să fi fost acum foarte mult timp, dacă în vremea Războiului era copil.

Ei bine, dacă tot începusem, am îndrăznit să-l întreb:

– Lucien este în regulă? După noaptea trecută, vreau să spun.

Păruse la fel de meschin și lipsit de respect, dar vomitase la vederea spiridușului muribund.

– Nu... a reacționat bine.

Tamlin ridică din umeri, dar îmi răspunse cu blândețe:

– Lucien... Lucien a îndurat lucruri care au făcut ca evenimentul de noaptea trecută să fie... dificil de suportat. Nu mă refer doar la cicatricea de la ochiul lui, deși sunt sigur că seara trecută i-a amintit și de asta.

Tamlin își frecă gâtul, apoi îmi întâlnește privirea. În ochi și în conturul maxilarului i se citea o povară străveche.

– Lucien este fiul cel mai mic al Marelui Lord al Regatului Toamnei.

M-am îndreptat de spate.

– Cel mai mic din cei șapte frați. Regatul Toamnei este... foarte crud. Frumos, dar frații lui se percep ca niște contracandidați, deoarece cel mai puternic dintre ei va moșteni titlul, nu cel mai în vârstă. În Prythian e peste tot la fel, în fiecare Regat. Lui Lucien nu i-a păsat niciodată de acest lucru, nu s-a așteptat să fie încoronat ca Mare Lord, așa că și-a petrecut tinerețea făcând tot ce nu ar fi trebuit să facă fiul unui Mare Lord: a hoinărit prin regate, s-a împrietenit cu fiii celorlalți Mari Lorzi – rostind aceste vorbe, o scânteie licări în ochii săi – și și-a petrecut timpul cu femei care nu erau nici pe departe din nobilimea Regatului Toamnei.

Tamlin se opri pentru o clipă, iar eu aproape că am simțit durerea când spuse:

– Lucien s-a îndrăgostit de o zână pe care tatăl lui a considerat-o foarte nepotrivită pentru cineva din neamul lui. Lucien a spus că nu-i pasă că nu era de sânge nobil, că era sigur că această uniune urma să aibă loc în curând, că se va căsători cu ea și că va lăsa regatul tatălui și fraților săi intriganți.

Oftă gâtuit.

– Tatăl lui a omorât-o. A executat-o în fața lui Lucien, în timp ce doi dintre frații lui mai mari l-au ținut și l-au obligat să se uite.

Stomacul mi se întoarse pe dos, iar eu mi-am apăsât pieptul cu mâna. Nu puteam să-mi imaginez, nu puteam să înțeleg o asemenea pierdere.

– Lucien a plecat. Și-a blestemat tatăl, a abandonat titlul și Regatul Toamnei și a plecat. Și, fără un titlu care să-l protejeze, frații lui s-au gândit să elimine încă un pretendent la coroana de Mare Lord. Trei dintre ei s-au dus să-l omoare; doar unul s-a întors.

– Lucien... i-a omorât?

– El a omorât unul, spuse Tamlin. Eu l-am omorât pe celălalt, deoarece au intrat pe teritoriul meu, iar eu eram Mare Lord și puteam face tot ce doream cu intrușii care amenințau pacea de pe pământurile mele. O declarație brutală și rece. L-am revendicat pe Lucien ca pe unul dintre ai mei – l-am numit emisar, deoarece s-a priceput din totdeauna să le vorbească oamenilor, în vreme ce mie... mi se pare ceva dificil. De atunci, a rămas aici.

– În calitate de emisar pentru celelalte curți, am început eu, a mai avut de-a face cu tatăl lui? Sau cu frații săi?

– Da. Tatăl lui nu și-a cerut niciodată scuze, iar frații săi se tem prea mult de mine ca să riște să-l rănească.

Cuvintele nu exprimau o aroganță, ci adevărul rece.

– Dar el nu a uitat niciodată ce i-au făcut zânei sau ce au încercat să-i facă frații lui. Chiar dacă pretinde că a uitat.

Și nu prea era o scuză pentru tot ce îmi spusese sau îmi făcuse Lucien, dar... Acum înțelegeam. Înțelegeam zidurile și barierele pe care, fără îndoială, le ridicase în jurul lui. Pieptul mi se strânse, prea mic să cuprindă durerea care prindea viața în mine. Am privit iazul luminilor strălucitoare ale stelelor și am oftat adânc. Trebuia să schimb subiectul.

– Ce s-ar întâmpla dacă aș bea apa?

Tamlin se încordă puțin, apoi se relaxă, de parcă s-ar fi bucurat să scape de acea veche supărare.

– Legenda pretinde că ai fi fericită până la ultima suflare. Poate că amândoi avem nevoie de un pahar, adăugă el.

– Nu cred că mi-ar ajunge tot iazul, am spus, iar Tamlin râse.

– Două glume într-o zi – un miracol trimis de zei, rosti el.

Am schițat un zâmbet. Se apropie cu un pas, de parcă ar fi lăsat în urmă acea întunecată și tristă pată a celor petrecute lui Lucien, iar lumina stelelor dansă în ochii lui când mă întrebă:

– Ce ți-ar trebui ca să fii fericită?

M-am îmbujorat până în vârful urechilor.

– N... nu știi.

Era adevărat – nu mă gândisem deloc la ce însemna asta, în afară de a le mărita pe surorile mele, de a avea suficientă mâncare pentru mine și tatăl meu și timp pentru a învăța să pictez.

– Hmm, spuse el, fără să se îndepărteze. Ce zici de sunetul zambilelor? Sau de o fundă din raze de soare? Sau de o ghirlandă din lumina lunii?

Rânji răutăcios.

Era, într-adevăr, Marele Lord al Prythianului, dar „Marele Lord al Nebuniei“ ar fi fost titlul care i s-ar fi potrivit mai bine. Iar el știa – știa că aveam să-l refuz, că faptul că eram singură cu el îmi ținea treze toate simțurile.

Nu. Nu aveam să-i dau satisfacția de a mă stânjeni. Destul mă rușinasem în ultima vreme... mă săturasem de acea fată închisă într-o platoșă din gheață și amărăciune. Așadar, i-am zâmbit, dându-mi silința să pretind că stomacul nu mi se întorcea pe dos.

– Mi-ar face mare plăcere să înotăm.

Nu mi-am permis să anticipez. Și m-am simțit foarte mândră că degetele nu mi-au tremurat când mi-am scos ghetetele, mi-am deschiat tunică și pantalonii, și când le-am aruncat pe iarbă. Lenjeria mea intimă era destul de decentă încât să nu arate prea multe, dar, stând pe malul înverzit, tot l-am privit în ochi. Aerul era cald și liniștit, iar o briză ușoară îmi sărută abdomenul gol.

Încet, foarte încet, mă măsură. De parcă mi-ar fi studiat fiecare centimetru de piele, fiecare rotunjime. Și, în ciuda lenjeriei mele de culoarea fildeşului, mă dezbracă din priviri.

Ochii ni se întâlneau și îmi zâmbi ușor, înainte de a-și scoate hainele. Nasture cu nasture. Aș fi putut jura că strălucirea din ochi îi devenise una suficient de flămândă și de sălbatică, încât să trebuiască să privesc în altă parte.

Înainte de a intra în apă, mi-am permis să-i zăresc pieptul larg, brațele musculoase și picioarele puternice. Nu avea constituția lui Isaac,

al cărui corp nu semăna cu al unui bărbat în toată firea. Nu – corpul falnic al lui Tamlin fusese șlefuit în secole de luptă și brutalitate.

Lichidul era minunat de cald, iar eu m-am scufundat destul de mult încât să înot puțin și să dau din picioare pe loc. Nu era apă, era ceva mai fin și mai dens. Și nu era nici ulei, ci era ceva mai limpede, mai puțin vâscos. Ca și când aș fi fost înfășurată într-o mătase caldă. Fiind atât de preocupată să mă bucur de substanța argintie care-mi trecea printre degete, nu l-am observat până când nu a venit lângă mine.

– Cine te-a învățat să înoți? întrebă el și se scufundă.

Când ieși la suprafață, rânji, iar fire strălucitoare de lumină stellară se prelinseră de-a lungul marginilor măștii lui.

Nu m-am scufundat, neștiind dacă glumise în legătură cu apa care m-ar fi făcut fericită, dacă aș fi băut-o.

– Când aveam doisprezece ani, i-am văzut pe copiii din sat înotând într-un lac și mi-am dat singură seama cum se face.

Fusese cea mai îngrozitoare experiență din viața mea și înghițisem jumătate de lac învățând să înot, dar înțelesesem principiul, reușisem să-mi înving panica și groaza și să am încredere în mine. Părea o abilitate vitală să știi să înot – una care, într-o zi, ar fi putut face diferența dintre viață și moarte. Cu toate acestea, nu mă așteptasem niciodată la așa ceva.

Se scufundă din nou și, când ieși la suprafață, își trecu o mână prin părul auriu.

– Cum și-a pierdut tatăl tău averea?

– De unde ai aflat asta?

Tamlin pufni.

– Nu cred că țăranii au dicția ta.

O parte din mine fu tentată să născocească un comentariu despre snobism, dar... ei bine, avea dreptate, iar eu nu-l puteam învinovăți pentru că era un fin observator.

– Tatălui meu i se spunea Prințul Comercianților, am spus eu deschis, călcând apa mătăsoasă și ciudată.

Nu trebuia să depun niciun efort – era atât de caldă și atât de ușoară, încât mi se părea că pluteam în aer, că fiecare durere pe care o simțeam dispărea.

– Acel titlu, pe care l-a moștenit de la tatăl său, care, la rândul lui, l-a moștenit de la străbunicul meu, era o minciună. Era doar un nume bun, care masca trei generații de datornici. Ani de zile, tata a încercat să găsească o cale de a scăpa de acele datorii și, când a găsit ocazia să le plătească, a profitat fără să țină cont de riscuri.

Am înghițit.

– În urmă cu opt ani, a încărcat toată averea pe trei nave care navigau spre Bharat, în căutare de mirodenii și haine scumpe.

Tamlin se încruntă.

– Într-adevăr, riscant. Apele acelea sunt o capcană mortală, dacă nu urmezi o rută ocolitoare.

– Ei bine, el nu a mers pe ocolite. Ar fi durat prea mult, iar creditorii noștri îi respirau în ceafă. Așadar, și-a asumat riscul de a trimite navele direct spre Bharat. Dar n-au ajuns niciodată pe acele țărmuri.

Mi-am băgat din nou părul în apă, alungând amintirea feței tatălui meu în ziua în care am aflat despre naufragiu.

– Când navele s-au scufundat, creditorii s-au învârtit în jurul lui ca lupii. L-au distrus, până când tot ce a mai rămas din el a fost un nume compromis și câteva monede din aur, care putea cumpăra casa aceea. Aveam unsprezece ani. Tatăl meu... După acest eveniment a încetat, pur și simplu, să mai încerce.

Nu am reușit să îi povestesc și finalul urât – când celălalt creditor venise cu bătașii lui, ca să-i distrugă piciorul tatălui meu.

– Atunci ai început să vânezi?

– Nu, cu toate că ne-am mutat, dar a durat cam trei ani până când am rămas fără niciun ban, am spus eu. Am început să vânez la paisprezece ani.

Ochii îi sclipiră – nici urmă de acel luptător obligat să accepte povara unui Mare Lord.

- Și, iată-te acum. Ce altceva ai mai învățat de una singură?

Poate din cauza iazului fermecat sau poate datorită interesului real din spatele întrebării i-am zâmbit și i-am povestit despre anii petrecuți în pădure.

Obosită, dar surprinzător de mulțumită de cele câteva ore petrecute înotând, mâncând și trândăvind în vâlcea, în acea după-amiază, l-am privit pe Lucien pe drumul de întoarcere către conac. Traversam o pajiște întinsă, cu iarbă nouă de primăvară, când mă surprinse uitându-mă la el pentru a zecea oară, iar eu mi-am adunat curajul în momentul în care l-am părăsit pe Tamlin.

Ochiul lui metalic mă privi cu atenție, celălalt rămânând circumspect, dezinteresat.

- Da?

Cuvântul fu suficient cât să mă convingă să nu întreb nimic despre trecutul lui. Și eu aș fi urât mila. Iar el nu mă cunoștea - nu destul de bine încât să nu mă disprețuiască dacă aș fi pomenit ceva, chiar dacă faptul că îi cunoșteam trecutul mă apăsa, mă făcea să sufăr pentru el.

Am așteptat până ce Tamlin ne lăsă mult în urmă, până când auzul lui de Mare Lord nu ar mai fi interceptat niciunul dintre cuvintele mele.

- Nu am reușit să-ți mulțumesc pentru sfatul dat în privința lui Suriel.

Lucien se încordă.

- Poftim?

Am privit înainte, la felul ușor în care Tamlin călărea, la calul de loc deranjat de greutatea puternicului călăreț.

- Dacă încă îți dorești să mor, am spus în șoaptă, va trebui să te străduiești mai mult.

Lucien oftă.

– Nu asta am intenționat.

I-am aruncat o privire lungă.

– Nu aş fi vărsat nicio lacrimă, adăugă el.

Ştiam că era adevărat.

– Dar ceea ce ți s-a întâmplat...

– Am glumit, i-am zis eu și am schițat un zâmbet.

– Nu se poate să mă ierți atât de ușor pentru că te-am pus în pericol.

– Nu. Și o parte din mine ar vrea să te bată pentru că nu m-ai avertizat în legătură cu Suriel. Dar înțeleg: sunt un om, care ți-a omorât prietenul și care acum locuiește în casa ta și trebuie să ai de-a face cu mine. Înțeleg, i-am repetat.

Tăcu destul de mult, iar eu am crezut că avea să-mi răspundă. Tocmai în momentul în care eram pe cale să mă îndepărtez, îmi vorbi.

– Tam mi-a spus că ai tras prima săgeată ca să-i salvezi viața lui Suriel. Nu pe a ta.

– Mi s-a părut cea mai bună alegere.

Mă privi, cu mai multă admirație decât oricând.

– Cunosc mult prea mulți Mari Lorzi și spiriduși mai neînsemnați care nu ar fi văzut așa lucrurile – sau care nu s-ar fi deranjat.

Întinse mâna spre ceva din dreptul coastelor și îl aruncă spre mine. Trebui să mă lupt să rămân în șa, încercând să îl prind – un cuțit de vânătoare cu pietre prețioase. L-am prins.

– Te-am auzit țipând, spuse el cât studiam lama din mâinile mele.

Nu mai ținusem niciunul atât de bine lucrat, atât de bine echilibrat.

– Și am ezitat. Nu mult, dar am ezitat înainte de a veni în fugă. Chiar dacă Tam a ajuns acolo la timp, tot mi-am încălcat promisiunea în acele secunde în care am așteptat. Făcu un semn, din bărbie, spre cuțit.

– Este al tău. Să nu mi-l înfigi în spate, te rog.

CAPITOLUL

19

În dimineața următoare, vopseaua și proviziile apărură de oriunde le scosese Tamlin sau servitorii, dar înainte ca Tamlin să mă lase să le văd, mă conduse prin toate coridoarele, până când am ajuns într-o aripă în care nu mai pătrunsesem niciodată, nici măcar în explorările mele nocturne. Pardoseala din marmură strălucea atât de tare, încât trebuie că fusese spălată de curând, iar acea briză cu parfum de trandafiri intra prin ferestrele deschise. Toate acestea, făcuse toate astea pentru mine. De parcă mi-ar fi păsat de pânze de păianjen sau de praf.

Când se opri în fața ușilor din lemn, zâmbetul pe care îl schiță fu suficient cât să mă facă să spun, fără să gândesc:

- De ce, de ce ai făcut asta?

Zâmbetul dispăru.

- A trecut multă vreme de când aceste lucruri au fost apreciate de cineva. Îmi place să le văd folosite din nou.

Mai ales când sângele și moartea invadaseră fiecare aspect al vieții sale.

Deschise ușile galeriei, iar respirația mi se tăie.

Pardoseala galbenă din lemn strălucea de curățenie, lumina puternică se revărsa prin ferestre. Camera era goală, cu excepția câtorva scaune mari și a câtorva bănci pentru a privi...

Abia am sesizat că am intrat în galeria lungă, ridicându-mi privirea spre tablouri cu o mână în jurul gâtului.

Atât de multe și atât de diferite și, cu toate acestea, aranjate ca să se potrivească fără cusur... O multitudine de viziuni, de fragmente și de unghiuri ale lumii. Peisaje, portrete, naturi moarte... fiecare, o poveste și o experiență, fiecare, o voce care striga, șoptea sau cânta despre cum fusese acel moment, acel sentiment, fiecare, un strigăt în vidul timpului că fuseseră aici, că existaseră. Unele fuseseră pictate prin ochi ca ai mei, de artiști care văzuseră în culori și forme pe care le înțelegeam. Unele aveau culori pe care nu le luasem în considerare; acestea ofereau o viziune asupra lumii care îmi spunea că fuseseră realizate de altfel de ochi. O poartă spre mintea unei creaturi foarte diferite față de mine și, totuși... și totuși i-am privit lucrarea și am înțeles, am simțit și mi-a păsat.

– N-am știut, spuse Tamlin din spatele meu, că oamenii sunt în stare să...

Se opri când m-am întors, iar mâna pe care mi-o pusesem la gât coborî spre piept, unde inima îmi bătea cu putere și durere și cu o smerenie copleșitoare – cu smerenie în fața acelei opere splendide de artă.

Rămase în picioare lângă uși, cu fruntea înclinată în felul lui animalic, fără cuvinte.

Mi-am șters obrazii umezi.

– Este...

Perfect, minunat, dincolo de imaginația mea nu erau vorbele care să exprime ceea ce voiam să spun. Mi-am ținut mâna peste piept, în dreptul inimii.

– Mulțumesc, am rostit.

Asta fu tot ce am putut să-i spun – ca să-i arăt ce însemnau aceste tablouri – și faptul că îmi era permis să intru în acea cameră.

– Poți veni aici oricând vrei.

I-am zâmbit, abia reușind să-mi stăpânesc bucuria din inimă. Zâmbetul lui fu nesigur, dar strălucitor, apoi mă lăsă să admir galeria în liniște.

Am stat acolo ore întregi – am rămas până când m-am îmbătat cu artă, până am amețit de foame și am rătăcit afară pentru a găsi ceva de mâncare.

După masa de prânz, Alis îmi arată o cameră goală de la primul etaj, în care se aflau o masă plină cu pânze de diferite mărimi, pennele ale căror mânere din lemn galben străluceau în lumina perfectă și clară, și culori – atât de multe culori, în afară de cele patru de bază la care sperasem, încât respirația mi se tăie din nou.

Și, după ce Alis plecă și liniștea se instalează în camera mea, care mă aștepta...

Am început să pictez.

Săptămânile trecură. Am pictat și-am tot pictat, în mare parte lucruri inutile și îngrozitoare.

Nu am lăsat pe nimeni să-mi vadă tablourile, indiferent de cât de mult insistă Tamlin și de cât de mult rânji Lucien uitându-se la hainele mele pătate de vopsea; niciodată satisfăcută de faptul că munca mea nu se potrivea cu imaginile care îmi ardeau în minte. Pictam adesea de la răsărit până la apus, câteodată în acea cameră, alteori afară, în grădină. Zilele nu se mai deosebeau unele de altele. Ocazional, luam o pauză ca să explorez pământurile Regatului Primăverii împreună cu Tamlin pe post de ghid, întorcându-mă cu idei noi, care mă făceau să sar din pat în dimineața următoare și să desenez sau să mâzgălesc scenele sau culorile, așa cum le văzusem.

Erau însă și zile când Tamlin era chemat să înfrunte cea mai nouă amenințare de la graniță și nici măcar pictatul nu mă putea distra până când se întorcea, acoperit de sânge care nu era al lui,

câteodată în formă de bestie, câteodată ca Mare Lord. Nu îmi dădea niciodată detalii, iar eu nu mă gândeam să i le cer; faptul că se întorcea în siguranță era suficient.

În jurul conacului nu se vedea nici urmă de creaturi naga sau Bogge, însă nu m-am apropiat de pădurile vestice, chiar dacă le pictam destul de des, din memorie. Și, cu toate că visele mele continuau să fie chinuite de morțile la care asistasem, de cele pe care le cauzasem și de acea femeie palidă și oribilă care mă sfâșia în bucăți – toate acestea supravegheate de o umbră pe care nu reușeam să o zăresc – treptat, am încetat să mă mai îngrozesc.

„Rămâi cu Marele Lord. Vei fi în siguranță.“ Așa am și făcut.

Regatul Primăverii era un tărâm al dealurilor verzi, al pădurilor luxuriante și al lacurilor adânci și limpezi. Magia nu doar că exista în dâmburi și gropi, ci creștea acolo. Ori de câte ori încercam să o pictez, nu reușeam niciodată să o immortalizez, să o surprind. Așa că, uneori, îndrăzneam să-l pictez pe Marele Lord, care călărea alături de mine când hoinăream pe pământurile lui, în zilele libere, pe Marele Lord, căruia eram bucuroasă să îi vorbesc sau alături de care să-mi petrec orele într-o tăcere confortabilă.

Probabil că liniștea magiei îmi întuneca gândurile; nu m-am mai gândit la familia mea până când nu am trecut de gardul viu de dincolo de zid într-o dimineață, căutând un nou loc în care să pictez. O briză dinspre sud, proaspătă și calmă, îmi zbârli părul. Primăvara cobora acum în lumea muritorilor.

Cum de trecuse atât de mult timp? Familia mea, vrăjită, îngrijită și în siguranță, încă nu știa unde eram. Lumea muritorilor... își reluase traiul, de parcă eu nu aș fi existat. Șoapta unei vieți mizerabile – dispărută, neamintită de nimeni dintre cunoscuții mei sau de cei la care țineam.

În acea zi, nici nu am pictat și nici nu am călărit alături de Tamlin. În schimb, am stat în fața pânzei albe, fără nicio culoare în minte.

Acasă, nimeni nu avea să își aducă aminte de mine – pentru ei, eram moartă. Iar Tamlin mă lăsase să-i uit. Poate că și culorile

fuseseră o amăgire, un mod de a mă împiedica să-mi mai fac griji pentru ei, de a nu mai fi o pacoste dorindu-mi să-i văd. Sau poate că ei îmi distrăgeau atenția de la orice se întâmpla cu boala și ținutul Prythian. Am încetat să-mi mai pun întrebări, așa cum îmi ordonase Suriel – ca un om prost, inutil și ascultător.

Fu nevoie de o voință fără margini ca să rezist în timpul cinei. Tamlin și Lucien îmi observară starea de spirit și continuară să discute între ei. Acest lucru nu ajută cu nimic furiei mele crescânde și, după ce am mâncat pe săturate, am mers prin grădină sub lumina lunii și m-am pierdut în labirintul din gard viu și printre straturile de flori.

Nu-mi păsa încotro mă îndreptam. După un timp, m-am oprit în grădina cu trandafiri. Lumina lunii păta petalele roșii cu un purpuriu închis, lăsând o strălucire argintie pe florile albe.

– Tatăl meu a aranjat ca grădina asta să fie creată pentru mama, spuse Tamlin, din spatele meu.

Nu m-am deranjat să mă întorc cu fața spre el. Când se opri lângă mine, mi-am înfipt unghiile în palme.

– A fost un dar de împerechere.

Am privit florile, fără să văd nimic. Probabil că florile pe care le pictasem pe masa de acasă se fărâmaseră sau dispăruseră până acum. Poate chiar Nesta le răzuise.

Unghiile îmi înțepară pielea palmelor. Fie că Tamlin avea grijă de ei sau nu, fie vrăjindu-le sau nu amintirile, fusesem... ștersă din viețile lor. Uitată. Îl lăsasem să mă șteargă. Îmi oferise culori, spațiu și timp să exersez; îmi arătase iazuri cu lumină stelară și curcubeie selenare și pești care puteau merge pe uscat. Îmi salvase viața ca un cavaler descins dintr-o legendă, iar eu acceptasem totul, ca pe vinul spiridușilor. Nu eram mai bună decât Copiii fanatici ai celor Mincuvântați.

În întuneric, masca lui era de culoarea bronzului, iar smaraltele străluceau.

– Pari... supărată.

M-am îndreptat către cea mai apropiată tufă de trandafiri și am rupt unul, înțepându-mă cu spinii. Nu am luat în seamă durerea, căldura sângelui care picura. Nu aș fi putut niciodată să-l pictez cu adevărat – nu l-aș fi redat niciodată așa cum o făcuseră acei artiști, în tablourile din galerie. Nu aveam să pictez niciodată mica grădină a lui Elain din afara casei așa cum mi-o aminteam, chiar dacă familia mea nu-și aducea aminte de mine.

Nu mă muștră pentru că luasem unul dintre trandafirii părinților lui – părinți care erau la fel de absenți ca ai mei, dar care probabil se iubiseră și care îl iubiseră mai mult decât mă iubiseră ai mei. O familie care s-ar fi oferit să plece în locul lui, dacă cineva ar fi venit să-l fure.

Degetele mă înțepară și mă durură, dar am continuat să țin trandafirul în mână când i-am spus șoptit:

– Nu știu de ce îmi este atât de rușine pentru că i-am părăsit. De ce mi se pare atât de egoist și de îngrozitor să pictez. Nu ar trebui... nu ar trebui să mă simt așa, nu? Știi că nu ar trebui să o fac, dar nu mă pot abține.

Trandafirul atârna moale între degetele mele.

– Toți acei ani, tot ce am făcut pentru ei... Iar ei nu au încercat să te oprească să mă iei. Aceasta era imensa durere care mă rupea în două dacă mă gândeam prea mult la asemenea lucruri.

– Nu știu de ce m-am așteptat ca ei... de ce am crezut că iluzia creaturii puca era reală în acea seară. Nu știu de ce mă obosesc să mă mai gândesc la asta. Sau să-mi mai pese.

El tăcu destul de multă vreme, așa că am adăugat:

– În comparație cu tine, cu granițele și magia care s-a diminuat, cred totuși că autocompătămirea este absurdă.

– Dacă te întristează, spuse el cu o blândețe care îmi mângâie oasele, atunci nu cred că este deloc absurd.

– De ce?

O întrebare directă, după care am aruncat trandafirul în tufe.

Mă luă de mâini. Degetele lui bătătorite, puternice și solide, îmi ridicară cu blândețe mâna sângerândă spre gura lui, iar el îmi sărută palma. De parcă gestul însuși ar fi fost un răspuns suficient.

I-am simțit pe piele buzele moi și respirația caldă, iar genunchii îmi cedară când îmi sărută și cealaltă mână. O sărută cu grijă, într-un fel care făcu să-mi pulseze căldura în inimă, între picioare.

Când se retrase, sângele meu străluci pe gura lui. Mi-am privit mâinile pe care încă le ținea într-ale sale și am văzut că rănila dispăruseră. M-am uitat din nou la fața lui, la masca sa aurită, la albul pielii sale, la roșul buzelor acoperite cu sânge, în timp ce murmură:

- Să nu te simți prost nicio clipă pentru că faci tot ceea ce te bucură.

Se apropie, eliberându-mi o mână, ca să-mi pună după ureche trandafirul pe care îl rupsesem. Nu știam cum ajunsese în mâna lui sau unde dispăruseră spinii.

Nu m-am putut abține să nu insist:

- De ce, de ce să faci toate acestea?

Se aplecă mai aproape, atât de aproape, încât trebui să-mi las capul pe spate ca să-l văd.

- Deoarece bucuria ta omenească mă fascinează – felul în care trăiești evenimentele, în timpul vieții tale, atât de sălbatic, de profund și deodată, este... încântător. Mă atrage, chiar dacă știu că nu ar trebui, chiar și când încerc să nu mă las fermecat.

Pentru că eram un om și aveam să îmbătrânesc – când se apropie și mai mult, nu mi-am permis să mă gândesc prea departe. Încet, de parcă mi-ar fi dat timp să mă retrag, îmi atinse obrazul cu buzele. Erau moi, calde și înduioșător de blânde. Abia dacă mă mângâie, înainte de a se îndepărta. Nu mă mai mișcasem din clipa în care gura lui îmi atinse pielea.

- Într-o zi – într-o zi, toate lucrurile își vor găsi un răspuns, șopti el, dându-mi drumul mâinii și îndepărtându-se. Dar nu înainte de momentul potrivit. Nu înainte de a fi sigur.

În întuneric, tonul lui fu suficient pentru a-mi da seama că în ochii lui se citea amărăciunea.

Plecă, iar eu am luat o gură de aer, realizând că îmi ținusem respirația.

Abia după ce a plecat am înțeles că tânjeam după căldura și apropierea lui.

Chinul obositor a ceea ce recunoscusem, a ceea ce... se schimbase între noi mă făcu să mă furieșez după micul dejun, căutând adăpostul pădurii pentru a lua o gură de aer curat – și pentru a studia lumina și culorile. Mi-am adus arcul, săgețile și cuțitul de vânătoare incrustat cu pietre prețioase pe care mi-l dăduse Lucien. Mai bine să fiu înarmată decât prinsă cu mâna goală.

M-am strecurat printre copaci și tufe, nu mai mult de o oră, înainte să simt o prezență în spatele meu – care se apropia tot mai mult, făcând animalele să-și caute adăpost. Am zâmbit în sinea mea și, douăzeci de minute mai târziu, m-am așezat pe creanga unui ulm și am așteptat.

Tufele foșniră – nu mai mult ca la o adiere de vânt, dar știam la ce să mă aștept, cunoșteam semnele.

Un trosnet și un răget de furie răsunară peste câmpuri, împrăștiind păsările.

Am coborât din copac și am mers în poieniță, apoi mi-am încrucișat brațele și mi-am ridicat privirea spre Marele Lord, care atârna cu picioarele în sus, în lațul pe care îl întinsesem.

Când m-am apropiat, chiar și cu susul în jos, el îmi zâmbi leneș.

– Om crud.

– Asta se întâmplă când urmărești pe cineva.

El chicoti, iar eu m-am apropiat suficient cât să îndrăznesc să-mi trec un deget prin părul lui auriu, care se legăna chiar deasupra feței

mele, admirându-i multitudinea de culori – nuanțe de galben, maro și auriu. Știam că, probabil, îmi auzea inima bătând cu putere. Își înclină însă capul spre mine, o invitație tăcută, iar eu mi-am trecut degetele prin părul lui – cu blândețe, cu grijă. El toarse, sunețul vuind prin degetele, brațele, picioarele și inima mea. M-am întrebat cum s-ar fi simțit acel sunet, dacă s-ar fi lipit de mine. M-am îndepărtat.

Se răsuci în sus cu o mișcare puternică și lină și tăie cu o singură gheară planta agățătoare pe care o folosisem ca sfoară. Am luat o gură de aer pentru a țipa, dar se roti în cădere, aterizând lin în picioare. Îmi era imposibil să uit vreodată ce era și ce putea să facă. Pași spre mine, continuând să zâmbească.

– Te simți mai bine astăzi?

Am mormăit un răspuns neutru.

– Bun, spuse el, fie ignorându-mi răspunsul, fie ascunzând faptul că era amuzat. Dar, ca să fiu sigur, am vrut să-ți dau asta, adăugă el, scoțând un teanc de hârtii din tunică și întinzându-le.

Privind cele trei bucăți de hârtie, mi-am mușcat buza. Era o serie de... poezii de cinci rânduri. În total, erau opt, iar eu am început să transpir în fața cuvintelor pe care nu le-am recunoscut. Avea să-mi ia toată ziua să-mi dau seama ce însemnau.

– Înainte să fugi sau să începi să țipi... spuse el, ocolindu-mă pentru a se uita peste umărul meu.

Dacă aș fi îndrăznit, m-aș fi sprijinit de pieptul lui. Respirația lui îmi încălzi gâtul și pavilionul urechii.

Își drese vocea și citi primul poem:

*A fost odată o femeie foarte frumoasă,
Curajoasă și puțin neobișnuită,
Care avea puțini prieteni.
Însă ea îi refuza
Pe toți bărbații care stăteau la coadă.*

Sprâncenele mi se ridicară atât de sus, încât am crezut că-mi vor atinge linia părului și m-am întors, clipind la el, respirațiile noastre împletindu-se când el termină de citit poezia cu un zâmbet.

Fără să aștepte răspunsul meu, Tamlin luă hârtia și făcu un pas în spate, pentru a citi a doua poezie, care nu era la fel de politicoasă ca prima. M-am înroșit până să o citească pe cea de-a treia. Tamlin se opri înainte de a o citi pe a patra, apoi îmi înmână hârtiile.

– Ultimul cuvânt din a doua și a patra strofă a fiecărui poem, spuse el, făcând un semn din bărbie spre hârtiile din mâinile mele.

Neobișnuită. Coadă. M-am uitat la al doilea poem. *Omorând. Conflagrație.*

– Acestea sunt... am început eu.

– Lista ta de cuvinte a fost prea bună ca să ratez ocazia. Și nu este deloc potrivită pentru poezii de dragoste.

Când mi-am ridicat sprânceana, cercetându-l în tăcere, el spuse:

– Desfășuram concursuri – pentru cine putea să scrie cea mai obscenă epigramă – când eram cu banda de război a tatălui meu, lângă graniță. Nu-mi place în mod deosebit să pierd, așa că m-am hotărât să devin cel mai bun.

Nu știam cum de își amintise acea listă lungă pe care o întocmisem – nu am vrut să știu. Simțind că eram pe cale să scot o săgeată și să trag în el, Tamlin luă hârtiile și citi al patrulea poem, cel mai obscen și mai groaznic dintre toate.

Când termină, mi-am înclinat capul pe spate și am răcnit, râsul meu auzindu-se ca lumina soarelui care sparge gheața întărită de vreme.

Încă zâmbeam când am ieșit din zăvoi și ne-am îndreptat spre dealurile ondulate, urmând calea șerpuită înapoi spre conac.

– Ai spus... în acea seară, în grădina cu trandafiri...

Mi-am supt dinții pentru o clipă.

- Ai spus că tatăl tău a plantat-o pentru împerechere – nu pentru nuntă?

- Marii Lorzi se căsătoresc, de cele mai multe ori, spuse el, pielea-i aurie aburind puțin. Și, dacă sunt binecuvântați, își găsesc partenerul. Egalul lor, perechea lor în toate privințele. Marii Lorzi se căsătoresc fără nicio legătură de împerechere, dar, dacă îți găsești perechea, legătura este atât de profundă, încât căsătoria este... neamnificativă, prin comparație.

Nu am avut curaj să întreb dacă spiridușii avuseseră vreodată legături de împerechere cu oamenii, dar, în schimb, am îndrăznit să-l întreb:

- Unde sunt părinții tăi? Ce s-a întâmplat cu ei?

Mușchiul maxilarului i se încordă, iar eu am regretat întrebarea din cauza durerii care scânteia în ochii lui.

- Tatăl meu...

Ghearele îi străluciră în dreptul încheieturilor de la degete, dar nu leșiră mai mult. Cu siguranță puseseam întrebarea greșită – fusesem prea curioasă, deși eram îndreptățită.

- Tatăl meu era la fel de rău ca tatăl lui Lucien. Mai rău. Cei doi frați ai mei mai mari erau exact ca el. Ei aveau sclavi – toți, iar frații mei... Eu eram tânăr când s-a încheiat Tratatul, dar îmi amintesc încă ce obișnuiau frații mei să...

Se opri.

- M-a marcat – destul de mult încât atunci când te-am văzut pe tine, când ți-am văzut casa, nu am putut – nu mi-am permis să fiu cu ci. Nu v-aș fi făcut niciun rău ție și familiei tale, nu v-aș fi supus mofturilor spiridușilor.

Sclavi – aici existaseră sclavi. Nu voiam să știu – nu le căutasem urmele, nici chiar după cinci sute de ani. Pentru lumea lui, pentru cea mai mare parte a oamenilor săi, eram puțin mai bună ca un sclav. De aceea îmi oferise porțița de scăpare, de aceea îmi oferise libertatea de a trăi oriunde aș fi vrut în Prythian.

- Mulțumesc, i-am spus eu.

El ridică din umeri, de parcă asta i-ar fi alungat bunătatea, po-
vara vinei care încă îi apăsa pe umeri.

Și mama ta? am întrebat eu.

Tamlin oftă.

– Mama mea l-a iubit profund pe tata. Prea mult, poate, dar erau
împerecheați, și... Chiar dacă vedea ce tiran era, nu spunea nimic rău
despre el. Nu m-am așteptat niciodată – nu am vrut niciodată – titlul
tatălui meu. Frații mei nu m-ar fi lăsat să trec de adolescență, dacă
ar fi bănuit că îl voiam. Așadar, când am fost destul de mare, m-am
alăturat companiei de război a tatălui meu și am fost instruit în așa
fel încât, cândva, să-l pot servi pe tatăl meu sau pe oricare dintre
frații mei care ar fi moștenit titlul.

Își îndoi mâinile, de parcă ar fi văzut ghearele de dedesubt.

– Din tinerețe mi-am dat seama că a mă lupta și a ucide erau cam
singurele lucruri la care mă pricepeam.

– Mă îndoiesc de asta, am spus eu încet.

El îmi zâmbi, crispat.

– O, pot cânta la vioară, dar fiii Marilor Lorzi nu devin menestrei.
Așa că m-am antrenat și am luptat pentru tatăl meu împotriva oricui
mi-a spus să lupt, și aș fi fost fericit să las intrigile fraților mei. Puterea
mea a continuat însă să crească și nu am putut să o ascund – nu
printre ai noștri.

Scutură din cap.

– Din fericire sau nefericire... toți au fost omorâți de Marele Lord
al unui regat rival. Eu am fost cruțat, din nu știu ce motiv, sau dato-
rită norocului dăruit de zei. Mama și cu mine i-am jelit. Ceilalți...

Ridică din umeri, prea încordat.

– Frații mei nu ar fi încercat să mă salveze de o soartă ca a ta.

Mi-am ridicat privirea spre el. O lume atât de dură și de brutală –
în care familiile se omorau între ele pentru putere și răzbunare, din
cauza dușmăniei și a dorinței de a deține controlul. Poate genero-
zitatea și bunătatea lui erau o reacție împotriva acelor lucruri –

poate că, văzându-mă pe mine, se văzuse pus în situația de a se uita într-un fel de oglindă.

– Îmi pare rău pentru mama ta, i-am spus eu, părerea de rău fiind tot ce-i puteam oferi, tot ce îmi putuse oferi și el mie, odată.

El schiță un zâmbet.

– Deci, așa ai devenit Mare Lord.

– Mulți dintre Marii Lorzi sunt instruiți încă de la naștere în ceea ce privește manierele, legile și strategiile de război. Când mi-a revenit titlul, a fost o... tranziție grea. Mulți dintre curtenii tatălui meu au preferat să plece în alte regate decât să mârâie la ei un războinic-bestie.

Nesta îmi spusese cândva că eram „o bestie pe jumătate domestică”. Am făcut un efort să nu îl iau de mână, să nu vin spre el și să îi spun că am înțeles. În schimb, i-am zis doar atât:

– Atunci, sunt niște idioți. Ai protejat aceste pământuri de boală, când se pare că toți ceilalți nu s-au descurcat la fel de bine. Sunt niște idioți, am spus din nou.

Întinericul licări însă în ochii lui Tamlin, iar umerii lui îmi păzură puțin căzuți. Înainte să-l pot întreba ce nu era în regulă, am ieșit din pădurice, în fața unei întinderi de dealuri și coline care șerpuiau înainte. La distanță, în vârful multora dintre acestea erau niște spiriduși mascați, care făceau ceea ce păreau a fi focuri neaprinse.

– Ce sunt acelea? am întrebat șovăitor.

– Pregătesc focuri de tabără pentru *Calanmai*. Este peste două zile.

– Pentru ce?

– Noaptea Focurilor?

Am scuturat din cap.

– Nu avem sărbători pe tărâmul oamenilor. Nu după ce voi... ai voștri au plecat. În unele locuri, este interzis. Noi nici măcar nu ne amintim numele zeilor voștri. Ce sărbătorește *Cala*... Noaptea Focurilor?

El își frecă gâtul.

– Este un ritual de primăvară. Aprindem focuri și... magia pe care o creăm regenerează pământul pentru tot restul anului.

– Cum creați magia?

– Este un ritual. Dar este specific spiridușilor.

Își încordă maxilarul și continuă să meargă, îndepărtându-se de focurile neaprinse.

– S-ar putea să vezi mai mulți spiriduși prin preajmă ca de obicei, spiriduși din acest regat și din alte teritorii, care sunt liberi să treacă granița în acea seară.

– Am crezut că boala i-a alungat pe mulți dintre ei.

– Așa este, dar unii vor fi aici. Să ai grijă... să te ferești de toți. Vei fi în siguranță în casă, dar, dacă te întâlnești cu unul dintre ei înainte de aprinderea focurilor, la apusul soarelui de peste două zile, nu-l lua în seamă.

– Nu sunt invitată la ritualul vostru?

– Nu. Nu ești.

Își strânse pumnul și îl relaxă, din nou și din nou, de parcă ar fi încercat să-și stăpânească ghearele.

Indiferent de cât de mult am încercat să-i uit spusele, am simțit un gol în piept.

Am mers spre casă într-o tăcere încordată pe care nu o mai înduraseram de câteva săptămâni. Apoi, Tamlin se încordă în clipa în care am intrat în grădină. Nu din cauza mea sau a conversației noastre incomode. Era liniște, acea groaznică tăcere care, de obicei, însemna că unul dintre spiridușii meschini se afla în apropiere. Tamlin își arătă dinții, cu un mârâit slab, și se uită la mine.

– Ascunde-te și, indiferent de ce auzi, să nu ieși.

După aceea, dispăru.

Singură, am privit în ambele părți ale potecii pietruite, ca o proastă. Dacă într-adevăr era ceva acolo, aș fi fost prinsă în câmp deschis. Poate că era rușinos să nu merg în ajutorul lui, dar el era Marele Lord. Nu aș fi făcut decât să-l încurc.

M-am ascuns în spatele gardului viu, apoi i-am auzit apropiindu-se pe Tamlin și... pe Lucien. Am înjurat în tăcere și am înțepenit. Poate că aș fi putut să mă strecur și să traversez câmpurile, spre grajduri. Dacă ar fi fost ceva în neregulă, grajdurile nu doar că mi-ar fi oferit un adăpost, ci și un cal pe care să pot fugi. Era cât pe ce să ajung la iarba înaltă, la câțiva pași dincolo de marginea grădinii, când mârâitul lui Tamlin răsună prin aer, de cealaltă parte a gardului viu.

M-am întors – doar cât să-i văd prin frunzișul des. „Ascunde-te“, îmi spusese el. Dacă m-aș fi mișcat acum, cu siguranță m-ar fi văzut.

- Știi ce zi este, spuse Tamlin, dar nu lui Lucien.

Cei doi stăteau, mai degrabă, cu fața spre... nimic. Spre cineva care nu era acolo. Cineva invizibil. Aș fi crezut că îmi joacă o festă, dacă nu aș fi auzit răspunsul unei voci joase, imateriale.

- Comportamentul tău neschimbat atrage multă atenție la curte, spuse vocea profundă și șuierătoare.

În ciuda căldurii zilei, mă trecu un fior.

- Ea a început să se întrebe de ce nu ai renunțat încă. Și de ce patru naga au fost omorâți, în urmă cu foarte puțin timp.

- Tamlin nu este ca toți ceilalți proști, izbucni Lucien, cu umerii trași înapoi pentru a se ridica la înălțimea lui, mai pregătit de luptă decât îl văzusem până atunci.

Nu era de mirare că avea toate acele arme în camera lui.

- Dacă ea așteaptă capete plecate, atunci este mai idioată decât am crezut.

Vocea șuieră, iar zgomotul îmi îngheță sângele în vene.

- Vorbești atât de urât despre cea care vă ține soarta în mâini? Cu un singur cuvânt, ar putea distruge această proprietate jalnică. Nu a fost mulțumită când a auzit că ți-ai trimis războinicii.

Vocea părea acum întoarsă către Tamlin.

- Dar, cum nu s-a întâmplat nimic, a ales să nu ia în seamă acest fapt.

Marele Lord mârâi pe un ton grav, dar rosti calm:

– Spune-i că m-am săturat să adun gunoiul pe care îl aruncă la granițele mele.

Vocea chicoti, auzindu-se ca nisipul mișcător.

– Ea îi eliberează ca pe niște daruri – și ca pe un memento a ce se va întâmpla dacă te va prinde că încerci să încalci termenii...

– Nu îi încalcă, mârâi Lucien. Acum, pleacă. Ne-am săturat de neamul vostru care roiește pe la granițe – nu vrem să ne pângăriți și casa. La drept vorbind, stați dracului departe de peșteră. Nu este un drum obișnuit pentru gunoaiele de teapa ta, ca să treceți pe acolo oricând doriți.

Tamlin mârâi, încuviințând.

Creatura invizibilă râse din nou, un sunet foarte groaznic și urât.

– Deși ai o inimă din piatră, Tamlin, spuse creatura, iar Tamlin înțepeni, cu siguranță ea găzduiește foarte multă frică.

Vocea scăzu într-o șoaptă.

– Nu-ți face griji, Mare Lord.

Rosti titlul ca pe o glumă.

– Curând, totul va fi bine.

– Să arzi în iad, răspunse Lucien în locul lui Tamlin, iar creatura râse din nou, înainte ca fâlfăitul unor aripi din piele să vuiască și un vânt murdar să îmi înțepe fața. Apoi, totul se liniști.

După o clipă, amândoi oftară adânc. Am închis ochii, având și eu nevoie să-mi calmez respirația, dar niște mâini mari mă prinseră de umeri, iar eu am țipat.

– A plecat, spuse Tamlin, dându-mi drumul. A fost nevoie de toată voința mea ca să nu mă sprijin pe gardul viu.

– Ce ai auzit? întrebă Lucien, venind de după colț, cu mâinile încrucișate.

I-am privit chipul lui Tamlin, dar am văzut că era atât de alb de mânie – mânios pe acea creatură – încât m-am simțit nevoită să mă uit din nou la Lucien.

- Nimic – eu... ei bine, nimic din care să înțeleg ceva, am spus eu, și era adevărat.

Nimic din toate astea nu avea sens. Nu mă puteam opri din tremurat. Ceva din acea voce smulsesese căldura din mine.

- Cine... ce era aceea?

Tamlin începu să meargă, pietrișul frământându-se sub ghețele lui.

- În Prythian există anumiți spiriduși care au inspirat legendele de care voi, oamenii, vă temeți atât de mult. Unii, ca acela, sunt mișcări intrupate.

În acea voce șuierată am auzit țipetele victimelor omenești, rugămintele fecioarelor ale căror piepturi fuseseră despicate pe altarele de sacrificiu. Menționarea unei „curți“, diferită, se pare, de cea a lui Tamlin – ea era cea care îi omorâse pe părinții lui Tamlin? O Mare Zână, poate, în locul unui Lord. Luând în considerare cât de nemiloși erau Marii Lorzi cu propriile familii, probabil că erau de coșmar pentru inamicii lor. Și, dacă urma să aibă loc un război între curți, dacă boala îl slăbise deja pe Tamlin...

- Dacă Attorul a văzut-o... spuse Lucien, aruncând o privire împrejur.

- Nu a văzut-o, mârâi Tamlin peste umăr, apoi se uită la mine, încă palid de furie, cu buzele strânse. Ne vedem la cină.

Înțelegând că trebuia să plec și dorindu-mi să ajung în dormitor și să încui ușa, m-am întors încet spre casă, gândindu-mă la cine era ea, cea care îi făcea pe Tamlin și Lucien atât de nervoși și care îi dădea ordine acelei creaturi, ca mesager al ei.

Briza de primăvară îmi șopti că nu voiam să știu.

CAPITOLUL 20

După o cină încordată, în timpul căreia Tamlin abia dacă ne vorbi lui Lucien și mie, am aprins toate lumânările din camera mea pentru a alunga umbrele.

Nu am ieșit afară a doua zi, iar când m-am așezat să pictez, ce se ivi pe pânza mea fu o creatură înaltă, scheletică, având aripi imense din piele și urechi de liliac. Botul îi era deschis într-un răget, dezvăluind mai multe rânduri de colți în timp ce se pregătea să zboare. Pictându-l, aș fi putut jura că simțeam mirosul respirației care ducea nea a hoit și aerul de sub aripi, care șoptea promisiunea morții.

Produsul finit fu atât de înfiorător, încât a trebuit să pun deoparte tabloul, în partea din spate a camerei, și am plecat să o conving pe Alis să mă lase să ajut la prepararea mâncării din bucătărie, pentru Noaptea Focurilor. Aș fi făcut orice doar ca să evit să ies în grădină, unde ar fi putut să apară Attorul.

Ziua Noptii Focurilor – *Calanmai*, o numise Tamlin – sosi, iar eu nu i-am văzut pe Tamlin sau pe Lucien toată ziua. Când după-amiaza se transformă în amurg, m-am trezit din nou în principala aripă a casei. Niciunul dintre servitorii cu fețe de păsări nu era de găsit. În bucătărie nu era nici personalul, nici mâncarea pe care o preparaseră timp de două zile. Se auzi sunetul tobelor.

Ritmul venea de foarte departe – de dincolo de grădină, de dincolo de domeniul de vânătoare, de pădurea care se întindea în spațiile acestuia. Erau profunde, ademenitoare. O singură bătaie trezea două chemări, drept răspuns. Era o chemare.

Am rămas lângă ușile grădinii, aruncând o privire asupra proprietății, în vreme ce văzduhul se acoperea cu nuanțe de roșu și portocaliu. La distanță, pe dealurile dinspre pădure, câteva focuri încăreau, nori de fum negru se uneau pe cerul rubiniu – focurile neaprinse pe care le văzusem în urmă cu două zile. Mi-am amintit că nu era invitată. Neinvitată la petrecerea care-i făcuse pe toți spiridușii din bucătărie să chicotească și să râdă între ei.

Sunetul tobelor se auzi mai repede, mai tare. Deși mă obișnuisem cu izul magiei, mirosul metalic în creștere, mai intens decât îl simțisem până acum, îmi înțepă nasul. Am făcut un pas în față, apoi m-am oprit, apucând tocul ușii. Ar fi trebuit să mă întorc în casă. În spatele meu, soarele care apunea păta dalele albe și negre ale pardoselli din hol cu o nuanță de portocaliu sclipitor, iar umbra-mi alungită părea să pulseze în ritmul tobelor.

Până și grădina în care, de obicei, răsuna bâzâitul orchestrei locatarilor, se liniștise la auzul tobelor. Un șnur... un șnur legat de abdomenul meu mă trăgea spre acele dealuri, ordonându-mi să merg și să ascult tobele spiridușilor...

Poate că, dacă Tamlin nu ar fi apărut în hol, m-aș fi dus.

Nu purta cămașă, ci doar centura, de-a curmezișul pieptului muscular. Mânerul sabiei strălucea auriu în lumina soarelui care apunea, iar capetele împănate ale săgeților, pătate cu roșu, îi ieșeau deasupra umerilor largi. L-am fixat cu privirea, iar el se uită la mine. Războinicul întruchipat.

– Unde pleci? am reușit să întreb.

– Este *Calanmai*, spuse el hotărât. Trebuie să plec.

Făcu semn din bărbie spre focuri și tobe.

– Ce să faci? l-am întrebat, uitându-mă la arcul din mâna lui.

Înima îmi răsuna în ritmul tobelor de afară, pulsând mai sălbatic.

Pe sub masca aurită, ochii îi erau umbriți.

– În calitate de Mare Lord, trebuie să particip la Marele Ritual.

– Ce este Marele...

– Du-te în camera ta, mârâi el, privind spre focuri. Încuie ușile, pune un laț, fă ce știi.

– De ce? am vrut eu să aflu.

Vocea Attorului îmi șerpui printre amintiri. El spusese ceva despre un ritual specific spiridușilor – ce naiba era asta? Judecând după arme, trebuie că era brutal și violent – mai ales dacă înfățișarea de bestie a lui Tamlin nu era o armă suficientă.

– Fă cum ți-am spus.

Caninii începură să i se lungească. Inima îmi bătu mai repede.

– Să nu ieși până dimineată.

Ritmul tobelor se simți mai puternic, mai rapid, iar mușchii gâtului lui Tamlin tremurară, de parcă nemișcarea le-ar fi cauzat durere.

– Pleci la luptă? am șoptit, iar el a râs zgomotos.

Ridică mâna de parcă ar fi vrut să-mi atingă brațul, dar o cobori înainte ca degetele să atingă materialul tunicii mele.

– Feyre, să rămâi în camera ta.

– Dar eu...

– Te rog.

Înainte să-i pot cere să se răzgândească și să mă ia cu el, plecă în fugă. Când sări treptele spre grădină, viori și rapid ca un cerb, mușchii puternici ai spatelui i se mișcară. Dispăru în câteva secunde.

Am făcut așa cum îmi ordonase, deși, la puțin timp după aceea, mi-am dat seama că mă încuiasem în cameră fără să fi luat cina. Din cauza bătăilor neîncetate de tobă și a nenumăratelor focuri de tabără care se iveau de-a lungul dealurilor îndepărtate, nu am putut să nu mă plimb încolo și-ncoace prin cameră, privind afară, spre flăcările care ardeau la distanță.

Rămâi în camera ta.

O voce sălbatică și rea îmi șopti însă altceva printre bătăile de tobe. „Du-te“, îmi spuse vocea, îndemnându-mă. „Du-te și te uită.“

Înainte de ora zece, nu am mai putut suporta. Am urmat sunetul tobelor.

Grajdurile erau goale, dar Tamlin mă învățase în aceste ultime săptămâni cum să călăresc fără șa, iar iapa mea albă o luă curând la trap. Nu fu nevoie să o ghidez – urmă și ea ademenirea tobelor și urcă prima colină.

Fumul și magia pluteau în aer dense. Ascunsă de mantia mea cu glugă, am privit uimită în timp ce mă apropiam de primul foc imens de tabără, aflat în vârful dealului. Pe acolo se învârteau sute de Mari Lorzi, dar, în afară de măștile diferite pe care le purtau, nu am reușit să observ alte trăsături. De unde veniseră, unde locuiau, dacă aparțineau de Regatul Primăverii, dar nu stăteau la conac? Când am încercat să mă uit mai atent la detaliile chipurilor lor, totul a devenit o pată de culoare. Erau mai solizi când îi vedeam cu coada ochiului, dar când mă întorceam cu fața spre ei, vedeam umbre și culori care se roteau.

La mijloc era o magie – un fel de vrajă aruncată asupra mea, menită să mă împiedice să-i văd bine, așa cum fusese vrăjită și familia mea. M-aș fi infuriat și m-aș fi gândit să mă întorc la conac dacă tobele nu mi-ar fi răsunat prin oase și dacă acea voce sălbatică nu m-ar fi chemat.

Am descălecat, dar am rămas lângă iapă, făcându-mi loc prin mulțime cu trăsăturile mele umane și acuzatoare ascunse de umbrele glugii. M-am rugat ca fumul și nenumăratele miresme ale diversilor Mari Lorzi și spiriduși să fie suficiente încât să-mi acopere mirosul de om, dar, înaintând, am verificat dacă aveam la șold cele două cuțite.

Cu toate că toboșarii cântau lângă foc, spiridușii se adunară într-o vale dintre dealurile din apropiere. Mi-am legat calul de un smochin singuratic aflat în vârful unei coline și i-am urmat, savurând ritmul

pulsator al tobelor care răsuna prin pământ și prin tălpile mele. Nimeni nu se uită de două ori în direcția mea.

Aproape că am alunecat pe malul abrupt ajungând în vale. Într-un capăt, gura unei peșteri se deschidea în coasta domoală a dealului. Exteriorul acesteia fusese împodobit cu flori, crengi și frunze, iar eu am zărit porțiunea de început a unei pardoseli acoperite cu blană, chiar dincolo de intrarea în peșteră. Interiorul nu se vedea deoarece, de la intrare, camera urmărea o curbă, dar lumina focului dansa pe pereți.

Ce se întâmpla în peșteră – sau ce era pe cale să se întâmple – era centrul atenției spiridușilor fantomatici, care se aliniau de fiecare parte a cărării lungi ce ducea într-acolo. Cărarea șerpuia în valea dintre dealuri, iar Marii Lorzi se legănau pe loc, mișcându-se în ritmul tobelor, ale căror bătăi îmi răsunau în stomac.

I-am privit legănându-se, apoi m-am mișcat pe loc. Asta îmi fusese interzis să fac? Părea un lucru inofensiv. Am scrutat zona luminată de foc, încercând să văd prin vâlul de fum și întuneric. Nu am zărit nimic interesant, și niciunul dintre spiridușii mascați nu mă băgă în seamă. Rămăseseră pe potecă, sporindu-și numărul cu fiecare minut. Ceva avea să se întâmple cu siguranță – orice ar fi fost, era Marele Ritual.

M-am întors pe coasta dealului și am stat lângă marginea focului de tabără din apropierea copacilor, privind spiridușii. Eram pe cale să-mi adun curajul să întreb un spiriduș mai neînsemnat, care era în trecere – un servitor cu mască de pasăre, ca Alis – ce fel de ritual urma să aibă loc, când cineva mă apucă de braț și mă răsuci.

Am clipit în fața celor trei străini, încremenind când le-am văzut chipurile ascuțite – fără măști. Arătau ca niște Mari Lorzi, dar erau oarecum diferiți de aceștia, ceva mai înalți și mai slabi decât Tamlin sau decât Lucien, iar ochii lor, de un negru infinit, erau mai răi. Așadar, erau Spiriduși.

Cel care mă ținea de braț îmi zâmbi de sus, dezvăluindu-și dinții puțin ascuțiți.

– O femeie din specia omenească, murmură el, măsurându-mă din priviri. Nu am mai văzut una ca tine de ceva timp.

Am încercat să-mi smucesc mâna, dar el îmi ținu ferm cotul.

– Ce vrei? l-am întrebat calm și rece.

Cei doi spiriduși care îl flancau îmi zâmbiră, iar unul din ei mă apucă de celălalt braț tocmai când voiam să iau cuțitul.

– Vrem doar să ne distrăm de Noaptea Focurilor, spuse unul din ei, întinzând o mână, prea lungă și palidă, pentru a-mi aranja o șuviță de păr.

Mi-am ferit capul și am încercat să-i evit atingerea, dar nu renunță. Niciunul dintre spiridușii din apropierea focului de tabără nu reacționează – nimeni nu se deranjează să se uite.

Dacă aș fi strigat după ajutor, mi-ar fi răspuns careva? Mi-ar fi răspuns Tamlin? Nu aveam cum să fiu atât de norocoasă din nou – probabil că îmi folosisem cu naga porția de noroc alocată.

Mi-am tras mâinile cu putere. Prinsoarea lor mă strânse până când mă duru și îmi ținură mâinile departe de cuțite. Cei trei se apropiară, luându-mă de lângă ceilalți. Am privit împrejur, căutând un aliat. Erau tot mai mulți spiriduși fără mască. Cei trei chicotiră, pe un ton scăzut și sâsâit care îmi traversă corpul. Nu-mi dădusem seama de cât de departe stăteam de toți ceilalți – de cât de mult mă apropiasem de marginea pădurii.

– Lasă-mă în pace, am spus, mai tare și mai mânioasă decât m-aș fi așteptat, având în vedere că genunchii începeau să-mi tremure.

– O declarație curajoasă pentru un om, de *Calanmai*, rosti cel care mă ținea de brațul stâng.

Focul nu se reflecta în ochii lui. Era ca și când ar fi absorbit lumina. M-am gândit la naga, ale căror corpuri oribile se potriveau cu inimile lor putrede. Cumva, acești spiriduși frumoși și eterici erau mult mai răi.

– Ne vom distra după încheierea Ritualului, nu-i așa? O bucurie – ce bucurie! – să găsești o femeie din specia omenească aici.

l-am arătat dinții.

– Ia-ți mâinile de pe mine, am rostit destul de tare încât să audă toată lumea.

Unul dintre ei își coborî mâna pe lângă mine, degetele lui osoase împungându-mi coastele și șoldurile. M-am smucit înapoi, doar ca să mă lovesc de cel de-al treilea, care își împleti degetele lungi prin părul meu și strânse puternic. Nimeni nu se uită; nimeni nu remarcă.

– Încetează, am spus eu gătuit când începură să mă îmbrâncească spre linia copacilor, spre întuneric.

I-am împins și i-am lovit; nu făcură altceva decât să șuiere. Unul dintre ei mă împinse, iar eu m-am împiedicat, scăpând din prinoarea lor. Pământul se adânci sub mine și m-am întins după cuțite, dar niște mâini solide mă apucară de sub umeri înainte de a le putea scoate sau de a cădea în iarbă.

Mâinile erau puternice – mari și calde. Deloc asemănătoare cu degetele ascuțite și osoase ale celor trei spiriduși, care tăcură când acel cineva care mă prinsese cu blândețe mă ridică în picioare.

– Aici erai. Te-am căutat, zise vocea joasă și senzuală a unui bărbat, pe care nu o mai auzisem niciodată.

Am continuat să-i privesc pe cei trei spiriduși, adunându-mi puterile ca să fug în clipa în care bărbatul din spatele meu păși lângă mine și mă cuprinse de umeri cu o mână.

Cei trei spiriduși neînsemnați se albiră la față, mărimdu-și ochii negri.

– Mulțumesc pentru că ați găsit-o pentru mine, le spuse salvatorul meu, calm și elegant. Bucurați-vă de Ritual.

Ultimele cuvinte fură destul de înțepătoare, iar spiridușii încremeniră. Fără niciun alt comentariu, fugiră înapoi spre focurile de tabără.

Am ieșit din adăpostul oferit de brațul salvatorului meu și m-am întors pentru a-i mulțumi.

În fața mea se afla cel mai frumos bărbat pe care-l văzusem vreodată.

CAPITOLUL 21

Străinul radia eleganță și calm. Fără îndoială, era un Mare Lord. Părul lui negru și scurt strălucea precum penele corbului, contrastând cu pielea-i palidă și ochii de un albastru atât de profund, încât erau violet, chiar și în lumina focului. Când mă privi, îmi zâmbi amuzat.

Pentru o clipă, am tăcut amândoi. „Mulțumesc“ nu părea cuvântul potrivit pentru ce făcuse pentru mine, dar felul în care stătea, complet nemișcat, și noaptea care parcă se aduna în jurul lui mă făcură să ezit să vorbesc – mă făcură să vreau să fug în direcția opusă.

Nici el nu purta mască. Atunci, însemna că era din alt regat.

O jumătate de zâmbet se undui pe buzele lui senzuale.

- Ce cauți aici o femeie muritoare, în Noaptea Focurilor?

Vocea lui, ca torsul unui iubit, mă înfioră, mângâindu-mi fiecare mușchi, os și nerv.

Am făcut un pas înapoi.

- Prietenii mei m-au adus.

Ritmul bătăilor de tobe era în creștere, către un punct culminant pe care nu îl înțelegeam. Trecuse foarte mult timp de când nu mai văzusem o față nemascată care să arate ca a unui om, chiar dacă vag. Hatnele lui, complet negre și fin lucrate, erau destul de mulate pe corpul lui încât am înțeles cât de minunat era, de parcă ar fi fost creat din noaptea însăși.

– Și cine sunt prietenii tăi?

Continuă să îmi zâmbească – un prădător care își evalua prada

– Două doamne, am mințit din nou.

– Cum le cheamă?

Făcu încă un pas, băgându-și mâinile în buzunar. M-am retras încă puțin, în tăcere. Scăpasem de trei monștri ca să dau peste ceva mai rău?

Chicoti în clipa în care faptul că nu aveam să-i răspund deveni evident.

– Cu plăcere, spuse el. Pentru că te-am salvat.

Aroganța lui mă enerva, dar m-am mai retras un pas. Eram destul de aproape de focul de tabără, de acea mică vale în care spiridușii se adunaseră, încât să fi reușit să ajung, dacă aș fi fugit. Poate cuiva avea să i se facă milă de mine – poate că Lucien sau Alis erau acolo.

– Ciudat lucru ca un muritor să fie prieten cu doi spiriduși, spuse el gânditor și începu să se învârtă în jurul meu.

Aș fi putut să jur că fuioare de noapte înstelată pluteau în urma lui. Oamenii nu se tem de noi, de obicei? Și tu, la drept vorbind, nu trebuia să rămâi de partea ta de zid?

Mă temeam de el, dar nu voiam să-și dea seama.

– Ne cunoaștem de o viață. Nu am avut de ce să mă tem de ei.

Se opri pentru a mă studia. Stătea acum între mine și focul de tabără – și calea mea de evadare.

– Și, cu toate acestea, te-au adus la Marele Ritual și te-au abandonat.

– S-au dus să ia niște gustări, am spus, iar el a zâmbit mai larg.

Vorbele mele mă dăduseră de gol. Zărisem servitorii ducând mâncarea, dar... poate că nu acolo.

Îmi mai zâmbi o clipă. Nu mai văzusem niciodată pe nimeni atât de chipeș – și nu auzisem niciodată atât de multe semnale de alarmă răsunându-mi în minte din această cauză.

– Mă tem că gustările sunt foarte departe, spuse el, venind acum mai aproape. S-ar putea să treacă o vreme până când se vor întoarce. Între timp, pot să te însoțesc undeva?

Își scoase o mână din buzunar, pentru a-mi oferi brațul.

Reușise să îi sperie pe toți acei spiriduși fără să ridice un deget.

- Nu, am spus eu, cu limba groasă și grea.

El își flutură mâna spre vale - către tobe.

- Atunci, bucură-te de Ritual. Încearcă să nu intri în bucluc.

Ochii îi străluciră într-un fel care îmi sugeră că a nu intra în bucluc însemna să stau foarte departe de el. Dar aveam foarte multe întrebări - și, cu toate că ar fi putut fi cel mai mare risc pe care mi-l așmasem vreodată, am spus, fără să gândesc:

- Așadar, nu ești din Regatul Primăverii?

El se întoarse spre mine, cu mișcări rafinate, însoțite de o putere mortală, dar eu am rămas locului când îmi zâmbi leneș.

- Ți se pare că sunt din Regatul Primăverii?

Rosti cuvintele cu o aroganță specifică nemuritorilor. Râse în barbă.

- Nu, nu fac parte din nobilul Regat al Primăverii. Și mă bucur pentru asta.

Gesticulă spre fața lui, pe care ar fi trebuit să poarte o mască.

Ar fi trebuit să plec, ar fi trebuit să tac.

- Atunci, de ce ești aici?

Ochii remarcabili ai bărbatului părură să strălucească - destul de mortal, încât am făcut un pas înapoi.

- Deoarece, în această seară, toți monștrii au fost eliberați din cuști, indiferent de regatul din care fac parte. Așadar, până la răsăritul soarelui, pot să hoinăresc pe unde vreau.

Alte ghicitori și întrebări fără răspuns. Îmi ajunsese, mai ales când zâmbetul lui deveni rece și crud.

- Bucură-te de Ritual, i-am repetat, cât de curajos am putut.

M-am grăbit înapoi spre vale, prea conștientă de faptul că îi înțorream spatele. Eram recunoscătoare să mă pierd în mulțime, mergând de-a lungul potecii, spre peșteră, încă așteptând să se întâmple ceva.

Când m-am oprit din tremurat, m-am uitat împrejur la spiridușii adunați. Cei mai mulți dintre ei purtau măști, dar erau și câțiva, ca acel străin periculos și acei trei spiriduși îngrozitori, care nu aveau deloc măști. Erau spiriduși care fie nu aparțineau niciunui regat, fie erau membri ai altor regate. Nu puteam să îi deosebesc. Cercetând atent mulțimea, ochii mei îi întâlneau pe cei ai unui spiriduș mascat, aflat dincolo de potecă. Unul era roșiatic și strălucea la fel de intens ca părul lui roșu. Celălalt era... metalic. Am clipit amândoi în același timp, apoi ochii lui se măriră. Dispăru fără urmă și, o secundă mai târziu, cineva mă apucă de cot și mă trase din mulțime.

– Ai înnebunit? țipă Lucien la mine, acoperind tobele.

Era palid la față ca o fantomă.

– Ce cauți aici?

Niciunul dintre spiriduși nu ne remarcă – se holbau toți la potecă – departe de peșteră.

– Am vrut să... am început eu, dar Lucien înjură violent.

– Idioato! țipă el la mine, apoi aruncă o privire în spatele lui, spre locul în care se uitau ceilalți spiriduși. Om inutil și prost.

Fără a mai spune un cuvânt, mă puse pe umăr ca pe un sac de cartofi.

În ciuda zbaterii și a strigătelor de protest, în ciuda cererilor de a-mi aduce calul, el mă ținu ferm, iar când m-am deranjat să-mi ridic privirea, mi-am dat seama că alerga repede. Mai repede decât orice altceva. Mi se făcu atât de rău, încât am închis ochii, dar el nu se opri până ce aerul nu deveni mai răcoros și mai calm, până când nu lăsă mult în urmă bătăile de tobe.

Lucien mai că mă trânti pe podeaua holului din conac, iar când m-am ridicat, am văzut că era la fel de palid ca mai devreme.

– Muritoare proastă, izbucni el. Nu ți-a spus să rămâi în camera ta?

Lucien se uită peste umăr, spre dealuri, unde tobele deveniseră foarte zgomotoase și rapide, ca o furtună.

- Nu am făcut nimic...

- Nici măcar nu era ceremonia!

Doar atunci i-am văzut transpirația de pe chip și panica strălucindu-i în ochi.

- Pe toți zeii, dacă Tam te găsea acolo...

- Și ce dacă? am întrebat, țipând și eu.

Uram să mă simt ca un copil neascultător.

- Este Marele Ritual, arde-m-ar focul! Nu ți-a spus nimeni ce este?

Tăcerea mea fu un răspuns suficient. Mai că vedeam ritmul tobelor pulsându-i pe sub piele, chemându-l să se alăture din nou mulțimii.

- Noaptea Focurilor marchează începutul oficial al primăverii – atât în Prythian, cât și în lumea muritorilor, spuse Lucien.

Deși îmi vorbea calm, glasul îi tremura puțin. M-am sprijinit de peretele holului, forțându-mă să par indiferentă.

- Aici, culturile noastre depind de magia pe care o regenerăm în timpul *Calanmai* – în seara aceasta.

Mi-am băgat mâinile în buzunarele pantalonilor. Tamlin spusese ceva asemănător, în urmă cu două zile. Lucien tresări de parcă ar fi îndepărtat o atingere invizibilă.

- Regenerăm magia prin Marele Ritual. Fiecare dintre cei șapte Mari Lorzi ai țărâmului Prythian face asta în fiecare an, deoarece magia lor vine din pământ și tot acolo se întoarce, la sfârșit – este un schimb.

- Dar ce este? am întrebat eu, iar el țâțâi.

- În această seară, Tam va permite... magiei puternice și teribile să intre în corpul lui, spuse Lucien, fixând cu privirea focurile din depărtare. Magia va prelua controlul minții, al corpului și al sufletului său și îl va transforma într-un Vânător. Îl va umple cu singurul lui scop: acela de a o găsi pe Fecioară. Împerecherea lor va elibera și răspândi magia pe pământ, unde va regenera viața pentru tot restul anului.

Fața mi se înfierbântă, iar eu m-am luptat cu impulsul de a mă fâțâi.

– În seara aceasta, Tam nu va fi spiridușul pe care îl cunoști, spuse Lucien. Nu va ști nici măcar cum îl cheamă. Magia îl va consuma cu totul, cu excepția acelei singure comenzi – și nevoi.

– Cine este această Fecioară? am întrebat eu.

Lucien pufni.

– Nimeni nu va ști, până la momentul potrivit. După ce Tam va prinde cerbul alb și îl va sacrifica, se va îndrepta către acea peșteră sacră, unde va găsi poteca plină cu femei spiriduș, care așteaptă să fie alese ca partener pentru această seară.

– Poftim?

Lucien râse.

– Da, Tamlin trebuie să aleagă una dintre toate acele femei spiriduș care erau în jurul tău. Este o onoare să fie aleasă, dar el o alege din instinct.

– Dar tu și alți spiriduși bărbați erai acolo.

Fața mă ardea atât de tare, încât am început să transpir. De aceea veniseră acolo cei trei spiriduși îngrozitori – și crezuseră că simpla mea prezență însemna că eram bucuroasă să mă supun lor.

– Ah.

Lucien chicoti.

– Ei bine, Tam nu este singurul care are șansa de a săvârși ritualul în această seară. După ce alege, suntem liberi să ne amestecăm, iar distracția noastră din seara aceasta va ajuta pământul, chiar dacă nu se compară cu Marele Ritual.

Îndepărtă acea mână invizibilă pentru a doua oară și privi spre dealuri.

– Totuși, ai avut noroc că te-am găsit, spuse el încet. Pentru că te-ar fi mirosit și te-ar fi revendicat, dar nu Tamlin te-ar fi dus în acea peșteră.

Când îmi întâlni privirea, mă trecu un fior.

- Și nu cred că ți-ar fi plăcut. În seara asta nu se face dragoste.

Mi-am înghițit greața.

- Ar trebui să plec, spuse Lucien, privind spre dealuri. Trebuie să mă întorc înainte să sosească la peșteră – și măcar să încerc să-l controlez când îți va simți mirosul și nu te va găsi în mulțime.

Gândul că Tamlin m-ar fi siluit mă făcu să-mi vină rău. Dar, auzind asta... că o parte sălbatică din el mă dorea... Îmi era greu să respir.

- Feyre, să nu ieși din camera ta în această seară, îmi spuse Lucien, îndreptându-se către porțile grădinii. Indiferent de cine bate la ușă, să nu o deschizi. Să nu ieși până când nu se va face dimineața.

La un moment dat, stând la măsuța de toaletă, am ațipit. M-am trezit în clipa în care tobele se opriră. O liniște înfiorătoare trecu prin casă, iar părul de pe mână mi se ridică în clipa în care magia trecu pe lângă mine, unduindu-se în afară.

Cu toate că nu am vrut, m-am gândit la sursa probabilă și am zâmbit, chiar dacă pieptul mă strângea. Am aruncat o privire la ceas. Era trecut de ora două dimineața.

Ei bine, cu siguranță nu se grăbise să termine ritualul, ceea ce însemna, probabil, că fata fusese frumoasă și fermecătoare și îi trezise instinctele.

M-am întrebat dacă se bucurase să fie aleasă. Posibil. Venise pe deal de bunăvoie. Și, la urma urmelor, Tamlin era un Mare Lord și era o mare onoare. Credeam că Tamlin era chipeș. Teribil de chipeș. Chiar dacă nu-i vedeam partea de sus a feței, avea ochi delicați și niște buze pline și frumos arcuite. Apoi, corpul lui, care era... era... Am șuierat și m-am ridicat.

M-am uitat fix spre ușă, la lațul pe care îl pusesem. Cât era de absurd – de parcă bucățile de sfoară și lemn ar fi putut să mă protejeze împotriva demonilor din acest ținut.

Simțind nevoia să fac ceva cu mâinile, am desfăcut cu grijă lațul. Apoi, am descuiat ușa și am ieșit pe hol. Ce sărbătoare ridicolă! Absurdă. Era bine că oamenii renunțaseră la așa ceva.

Am ajuns în bucătăria goală, m-am îndopat cu o jumătate de pâine, un măr și o tartă cu lămâie. Am ciugulit dintr-un biscuit cu ciocolată, îndreptându-mă către atelierul meu de pictură. Trebuia să scap de câteva dintre imaginile pline de furie din mintea mea, chiar dacă ar fi însemnat să pictez la lumina lumânării.

Tocmai coteam pe hol, când o siluetă înaltă de bărbat apărură în fața mea. Lumina lunii care intra pe fereastra deschisă îi făcu masca să pară argintie și părul auriu – dezlegat și încoronat cu frunze de laur – să strălucească.

– Unde te duci? întrebă el.

Vocea lui nu era chiar pământeană.

Mi-am reprimat un fior.

– Să iau o gustare, am spus eu, apropiindu-mă de el, foarte conștientă de fiecare mișcare, de fiecare respirație.

Pieptul lui dezgolit era pictat cu spirale de culoare albastru-închis de drobușor și, judecând după urmele lăsate pe vopsea, mi-am dat seama unde fusese atins. Am încercat să nu le observ coborând pe abdomenul lui musculos.

Când am dat să trec pe lângă el m-a apucat atât de repede, încât nu am văzut nimic până ce nu m-a lipit de perete. Apucându-mă încheieturile, biscuitul îmi căzu din mână.

– Ți-am simțit mirosul, spuse el, în vreme ce pieptul pictat se ridica și cobora foarte aproape de al meu. Te-am căutat, dar nu erai acolo.

Mirosea a magie. Când m-am uitat în ochii lui, rămășițele puterii licăriră. Nici urmă de bunătate, umor ambiguu și muștrări blânde. Tamlin pe care îl știam dispăruse.

– Dă-mi drumul, i-am spus pe cât de calm am putut, dar ghearele îi ieșiră în afară, înfigându-se în lemn, deasupra mâinilor mele.

Încă sub influența magiei, era pe jumătate sălbatic.

– M-ai înnebunit, mârâi el, iar sunetul îmi vibră pe gât și de-a lungul sânilor până când mă duru. Te-am căutat și nu erai acolo. Pentru că nu te-am găsit, spuse el, apropiindu-și fața de a mea, până ce am respirat același aer, am fost obligat să aleg pe altcineva.

Nu puteam să scap. Nu eram însă sigură că voiam să scap.

– Mi-a cerut să nu fiu blând nici cu ea, mârâi el, dinții strălucindu-i în lumina lunii.

Își apropie buzele de urechea mea.

– Totuși, cu tine aș fi fost blând.

M-am înfiorat când am închis ochii. Fiecare centimetru din corpul meu se încordă în vreme ce cuvintele lui răsunară prin mine.

– Te-aș fi făcut să-mi gemi numele neîncetat. Și mi-ar fi luat foarte, foarte mult timp, Feyre.

Îmi rosti numele ca pe o mângâiere, iar respirația lui fierbinte îmi gădilă urechea. Spatele mi se arcui puțin.

Își scoase ghearele din perete, iar genunchii îmi cedară când îmi dădu drumul. M-am ținut de perete ca să nu cad la podea, ca să nu mă țin de el – nu știam dacă să-l lovesc sau să-l mângâi. Am deschis ochii. Încă zâmbea – zâmbea ca un animal.

– De ce aș vrea resturile altcuiva? am întrebat eu, ca să-l resping.

Îmi apucă din nou mâinile și mă mușcă de gât.

Am țipat când și-a înfipt dinții în punctul moale dintre gât și umăr. Nu puteam să mă mișc – nu puteam să gândesc, iar lumea mea se limita la senzația buzelor și a dinților lui pe gâtul meu. Nu îmi străpunse pielea, ci, mai degrabă, o mușcă pentru a mă ține pe loc. Apăsarea corpului său de al meu, duritatea și blândețea mă făcură să văd roșu – să văd fulgere, mă făcu să-mi zdrobesc coapsele de ale lui. Ar fi trebuit să-l urăsc – pentru ritualul său prostesc, din cauza femeii avute în seara aceea...

Mușcătura slăbi, iar limba mângâie locurile în care fuseseră dinții lui. Nu se mișcă – rămase pe loc, sărutându-mi gâtul. Intens,

posesiv, încet. Căldura pulsă între picioarele mele, iar când corpul lui îl acoperi pe al meu, în fiecare punct dureros, un geamăt imi scăpă printre buze.

Se smuci. Aerul era pătrunzător de rece pe pielea mea dezgolită, iar eu am găfâit când mă privi.

– Să nu-mi mai încalci niciodată ordinele, spuse el, cu o voce ca un tors profund, care ricoșă prin mine, trezind totul și calmându-mă, dorind să-i fac voia.

Apoi, m-am gândit la vorbele lui și m-am îndreptat. Rânji la mine în acel fel sălbatic, iar eu i-am atins fața cu mâna.

– Nu-mi spune ce să fac, i-am zis, iar palma mă ustură. Și nu mă mușca precum o bestie înfuriată.

Chicoti cu amărăciune. Lumina lunii îi schimbă culoarea ochilor în cea a frunzelor umbrite. Mi-am dorit mai mult – am vrut ca duritatea corpului său să-l zdrobească pe al meu; am vrut să-i simt gura, dinții și limba pe pielea mea goală, pe sânii mei, între picioarele mele. Peste tot – voiam să îl simt peste tot. Nevoia mă copleșea.

Nările i se măriră când mă adulmecă – simțind fiecare gând arzător și furios care-mi pulsa prin corp, prin simțuri. În loc să respire, eliberă un vâjâit puternic.

Înainte de a pleca, mârâi o dată, pe un ton grav, frustrat și încrâncenat.

CAPITOLUL

22

M-am trezit când soarele era pe cer, după ce mă zvârcolisem toată noaptea, epuizată și cu dureri în tot corpul.

Servitorii dormeau până mai târziu, după sărbătoarea nocturnă, așa că am făcut o baie lungă și bună. Oricât m-am străduit să uit atingerea buzelor lui Tamlin pe gâtul meu, în locul în care mă mușcaseră aveam o vânătaie imensă. După baie, m-am îmbrăcat și m-am așezat la măsuța de toaletă, ca să-mi împletesc părul.

Am deschis sertarele, căutând o eșarfă sau orice altceva care să-mi acopere vânătaia ce se ivea peste gulerul tunicii mele albastre, dar m-am oprit și m-am privit în oglindă. Se purtase ca o brută și ca un sălbatic și, dacă avea să își revină în simțiri până dimineață, atunci imaginea a ceea ce făcuse urma să fie o mică pedeapsă.

Pufnind, am descheiat gulerul tunicii și mai mult și mi-am aranjat șuvițele rătăcite ale părului blond-castaniu în spatele urechilor, ca să nu o ascund. Eram mai mult decât umilită.

Fredonând și balansându-mi mâinile, am coborât la parter și am urmat mirosul spre sala de mese, unde știam că Tamlin și Lucien luau, în mod obișnuit, micul dejun. Când am deschis ușile, i-am văzut pe amândoi tolăniți în scaunele lor și așa fi putut jura că Lucien dormea pe scaun, cu furculița în mână.

– Bună dimineața, am spus eu veselă, zâmbind siropos spre Marele Lord.

El clipi și ambii spiriduși mă salutară murmurând când m-am așezat în fața lui Lucien, nu pe locul meu obișnuit, ci cu fața spre Tamlin.

Am băut cu nesaț din pocalul meu cu apă înainte de a-mi pune mâncare în farfurie. Mâncând, am savurat tăcerea încordată.

– Pari... împrăștiată, observă Lucien în timp ce-i aruncă o privire lui Tamlin.

Am ridicat din umeri.

– Ai dormit bine?

– Ca un copilăș.

I-am zâmbit. Am mai luat o gură de mâncare și am simțit cum Lucien îmi privea gâtul, pe toate părțile.

– Ce e cu vânătaia aia? mă întrebă Lucien.

Am arătat cu furculița spre Tamlin.

– Întreabă-l pe el. El mi-a făcut-o.

Lucien îl privi pe Tamlin, se uită la mine, apoi îl privi iar și schiță un zâmbet.

– De ce i-ai făcut o vânătaie pe gât lui Feyre? întrebă el, foarte amuzat.

– Am mușcat-o, spuse Tamlin fără să se oprească, în timp ce își tăia friptura. Ne-am întâlnit pe hol, după Ritual.

Eu m-am îndreptat în scaun.

– Se pare că își dorește să moară, continuă el, tăind carnea.

Ghearele îi rămaseră retrase, dar împinseră pielea de deasupra degetelor. Gâtul îmi înțepeni. O, era supărat, furios din cauza nesăbuintei mele de a-mi părăsi camera, dar, cumva, reuși să-și stăpânească mânia foarte bine.

– Deci, dacă Feyre nu se deranjează să-mi asculte ordinele, atunci nu pot fi tras la răspundere pentru consecințe.

– Tras la răspundere? am izbucnit, punându-mi palmele pe masă. M-ai încolțit pe hol, așa cum face un lup cu un iepure!

Lucien își propti un braț pe masă și își acoperi gura cu mâna, iar ochiul lui roșiatic străluci.

- Chiar dacă eu s-ar putea să nu fi fost în apele mele, atât eu, cât și Lucien ți-am spus să rămâi în camera ta, zise Tamlin, atât de calm, încât am vrut să-mi smulg părul.

Nu m-am putut abține. Nici măcar n-am încercat să rezist mâniei roșii ca focul care îmi anulase simțurile.

- Porc de spiriduș ce ești! am țipat, iar Lucien izbucni în râs, aproape răsturnându-se cu tot cu scaun.

Văzând zâmbetului tot mai larg al lui Tamlin, am plecat.

Abia după câteva ore am încetat să mai pictez mici portrete în care Tamlin și Lucien aveau trăsături de porci. Dar, când l-am terminat pe ultimul - intitulat *Doi porci de spiriduși tăvălindu-se în propria mizerie* - am zâmbit în lumina clară și strălucitoare a atelierului meu personal de pictură. Tamlin pe care-l știam revenise.

Acest lucru mă făcu... fericită.

La cină, ne-am cerut scuze. Îmi aduse și un buchet de trandafiri albi din grădina părinților lui și, chiar dacă nu i-am luat în seamă gestul, când m-am întors în cameră m-am asigurat ca Alis să aibă grijă de flori. Ea dădu pieziș din cap spre mine, înainte de a-mi promite că avea să le pună în camera în care pictam. Am adormit cu zâmbetul pe buze.

Pentru prima dată după o perioadă foarte îndelungată, am dormit liniștită.

- Nu știu dacă ar trebui să fiu mulțumită sau îngrijorată, spuse Alis în seara următoare, trecându-mi juponul auriu peste brațele ridicate și apoi trăgându-l în jos.

Am zâmbit puțin, minunându-mă de dantela metalică, delicată, care mi se lipise de brațe și de bust ca o a doua piele, înainte de a aluneca lejer, spre covor.

– Este doar o rochie, am spus, ridicând din nou brațele când aduse rochia diafană de culoare turcoaz.

Era destul de transparentă încât să văd auriul strălucitor al plasei de dedesubt, ușoară, vapoasă și unduitoare, de parcă ar fi plutit pe un curent invizibil.

Alis chicoti în sinea ei și mă conduse spre măsuța de toaletă, ca să-mi aranjeze părul. Acordându-mi prea multă atenție, nu am avut curajul să mă privesc în oglindă.

– Asta înseamnă că de acum vei purta rochii? mă întrebă ea, separându-mi șuvițele pentru a face cine știe ce minuni.

– Nu, am răspuns eu rapid. Vreau să spun – în timpul zilei voi purta hainele mele obișnuite, dar, am crezut... că ar fi frumos să... încerc, măcar în seara asta.

– Înțeleg. Atunci, este bine că nu îți pierzi complet simțul realității.

Mi-am strâmbat gura într-o parte.

– Cine te-a învățat să aranjezi părul în felul ăsta?

Degetele ei se opriră, apoi își continuară treaba.

– Mama ne-a învățat pe mine și pe sora mea, iar ea a învățat de la mama ei.

– Ai trăit dintotdeauna în Regatul Primăverii?

– Nu, răspunse ea, fixându-mi părul în diferite și subtile locuri. Nu, noi suntem din Regatul Verii, rudele mele încă locuiesc acolo.

– Cum de ai ajuns aici?

Cu buzele strânse, Alis îmi întâlni privirea în oglindă.

– Am ales să vin aici, iar rudele au crezut că am înnebunit. Dar sora mea și partenerul ei au fost omorâți și, pentru băieții ei...

Tuși, de parcă s-ar fi înecat cu acele cuvinte.

– Am venit aici pentru a face tot ce știu.

Mă atinse pe umăr.

– Uită-te.

Am îndrăznit să-mi privesc reflexia.

M-am grăbit să ies din cameră, înainte de a-mi pierde curajul.

A trebuit să-mi țin pumnii strânși pe lângă corp ca să evit să-mi ștearg palmele transpirate de rochie când am ajuns în sala de mese și m-am gândit imediat să fug la etaj și să mă schimb în tunică și pantalonii. Știam însă că mă auziseră deja, că mă adulmecaseră sau că își folosiseră oricare dintre simțurile ascuțite pe care le aveau pentru a-mi detecta prezența și, deoarece fuga ar fi înrăutățit situația, m-am aflat în situația de a deschide ușile duble.

Tamlin și Lucien încetară să mai discute, iar eu am încercat să nu-i privesc în ochi când m-am îndreptat către locul meu obișnuit, din capătul mesei.

– Ei bine, am întârziat la ceva foarte important, spuse Lucien și, înainte să-l fac mincinos sau să-l rog să rămână, spiridușul cu mască de vulpe dispăru.

Simțeam cum toată atenția lui Tamlin era concentrată asupra mea – asupra fiecărei respirații și mișcări. Am studiat candelabrele care atârnav deasupra polițelor de lângă masă. Nu aveam nimic de spus care să nu pară absurd – și, totuși, dintr-un motiv oarecare, gura mea începu să se miște.

– Ești foarte departe.

Am gesticulat spre lungimea mesei care ne separa.

– Parcă ai fi în altă cameră.

Sferturi din masă dispărură, lăsându-l pe Tamlin la mai puțin de doi metri, stând la o masă infinit mai intimă. Am țipat și aproape am căzut de pe scaun, iar el a râs când am privit uimită măsuta care se afla acum în fața noastră.

- Este mai bine? întrebă el.

Am dat deoparte gustul metalic al magiei când l-am întrebat:

- Cum... cum ai făcut asta? Unde a dispărut?

El își înclină capul.

- Undeva între. Gândește-te ca la o... debara ascunsă printre buzunarele lumii.

Își îndoi mâinile și își roti gâtul, de parcă ar fi alungat o durere.

- Te solicită?

Transpirația păru să strălucească pe gâtul lui puternic.

Se opri din a-și mai îndoi mâinile și le puse pe masă.

- Cândva, îmi era ușor să fac asta. Însă, acum.. trebuie să mă concentrez.

Din cauza bolii din Prythian și îndatoririi care îi căzuse pe umeri.

- Ai fi putut să te așezi mai aproape, i-am spus.

Tamlin îmi zâmbi leneș.

- Și să ratez ocazia de a mă da mare în fața unei femei frumoase?

Niciodată.

Am zâmbit pe ascuns.

- Chiar ești frumoasă, spuse el încet. Vorbesc serios, adăugă el când m-am strâmbat. Nu te-ai uitat în oglindă?

Cu toate că vânătaia pe care mi-o făcuse încă îmi colora gâtul, eram drăguță. Feminină. Nu m-aș fi aventurat să mă consider frumoasă, dar... nu am dat înapoi. Cele câteva luni petrecute aici făcuseră minuni cu unghiurile neplăcute ale feței mele. Și îndrăznesc să spun că un fel de lumină se furișase în ochii mei – ai mei, nu ai mamei mele sau ai lui Nesta, ci în ai mei.

- Mulțumesc, am spus și am fost recunoscătoare că nu a trebuit să mai spun și altceva cât timp mă servi pe mine, apoi pe el.

Când stomacul meu fu plin ochi, am îndrăznit să-l privesc – să-l privesc cu adevărat – din nou.

Tamlin se sprijinea de spătarul scaunului și, totuși, umerii îi erau încordați, gura, o linie subțire. Nu mai fusese chemat la graniță de

Câteva zile – nu se mai întorsese acoperit de sânge și obosit încă dinainte de Noaptea Focurilor. Și, cu toate acestea... suferea pentru acel spiriduș fără nume din Regatul Verii, cu aripile tăiate. Ce suferințe și poveri mai purta din cauza celor pierduți în acest conflict – din cauza bolii sau a atacurilor de la graniță? Mare Lord – o poziție pe care nu și-o dorise sau la care nu se așteptase, dar a cărei greutate fusese obligat să o poarte, cu onoare.

– Vino, am spus, ridicându-mă de pe scaun și trăgându-l de mână.

Bătăturile lui se atinseră de ale mele și degetele i se încordară când își ridică privirea spre mine.

– Am ceva pentru tine.

– Pentru mine, repetă el atent, dar se ridică.

L-am condus afară din sala de mese. Când am vrut să-i dau drumul la mână, nu mă lăsă. Fu suficient cât să mă facă să merg repede, de parcă aș fi putut să-mi depășesc inima, care-mi bătea cu putere, sau prezența nemuritoare de lângă mine. L-am condus, pe holuri, până când am ajuns în dreptul micului meu atelier de pictură, iar el îmi dădu în sfârșit drumul la mână, cât am căutat cheia. Fără căldura mâinii lui, aerul rece îmi intră în piele.

– Știam că îi vei cere o cheie lui Alis, dar nu am crezut că ai încu-
lat cu adevărat camera, spuse el în spatele meu.

Deschizând ușa, i-am aruncat o privire încruntată peste umăr.

– Toată lumea este băgăcioasă în casa asta. Nu am vrut ca tu sau Lucien să intrați aici înainte să fiu pregătită.

Am intrat în camera întunecată și mi-am dres vocea, o cerere tăcută de a aprinde lumânările. Îi luă mai mult timp decât observasem că îi trebuia înainte, și m-am întrebat dacă faptul că micșorase masa îl epuizase mai mult decât lăsa să se vadă. Suriel îmi spusese că Marii Lorzi erau puterea – și totuși... totuși ceva trebuie că era cu adevărat și pe deplin greșit dacă asta era tot ce putea face. Camera se luminează treptat, iar eu mi-am alungat grijile când am înaintat în cameră. Am respirat adânc și am gesticulat spre șevalet și spre tabloul pe care îl

pusesem acolo. Am sperat că nu avea să observe tablourile pe care le rezemasem de perete.

Se întoarce pe loc, uitându-se în jurul lui, prin cameră.

– Știi că sunt ciudate, am spus eu, cu palmele din nou transpirate. Le-am ascuns la spate.

– Și știi că nu sunt, că nu sunt la fel de bune precum cele pe care le ai aici, dar...

M-am apropiat de tabloul de pe șevalet. Era o imagine, nu o redare exactă.

– Am vrut să-l vezi pe acesta, am spus arătând spre pata de culoare verde, aurie, argintie și albastră. Este pentru tine. Un dar. Pentru tot ce ai făcut.

Când se apropie de tablou, căldura îmi cuprinse obrazii, gâtul și urechile.

– Este vâlceaua... și iazul cu lumină stelară, am spus repede.

– Știi ce este, murmură el, studiind tabloul.

M-am îndepărtat un pas, incapabilă să-l privesc examinându-l, dorindu-mi să nu-l fi adus aici, dând vina pe vinul băut la cină, pe rochia aceea absurdă. Studie tabloul o veșnicie, apoi își îndreptă privirea spre cel mai apropiat tablou sprijinit de perete.

Stomacul mi se strânse. Era doar un peisaj cețos cu zăpadă, copaci scheletici și nimic altceva. Pentru oricine, în afară de mine, arăta ca... ca un nimic, am presupus eu. Am vrut să-i explic, dorindu-mi să le întorc pe celelalte, dar el vorbi.

– Aceea era pădurea ta. Unde vânai.

Se apropie de tablou, privind peisajul friguros, pictat în alb, gri, maro și negru.

– Asta era viața ta, rosti el.

Eram prea jenată, prea uimită ca să răspund. Se îndreptă spre următorul tablou pe care îl rezemasem de perete. Pâlpâiri de roșu rubiniu și portocaliu, care se strecurau printre nuanțele de negru și maro-închis.

- Casa ta, pe timp de noapte.

Am încercat să mă mișc, să-i spun să nu se mai uite la acele tablouri, ci la altele pe care le pregătisem, dar n-am putut... n-am putut nici măcar să respir cum trebuie când se mișcă spre tabloul următor. Mâna bronzată și robustă a unui bărbat, cu pumnul strâns în fân, ale cărui părți palide se încolăceau printre șuvițe maro, acoperite cu auriu – părul meu. Stomacul mi se întoarse pe dos.

- Bărbatul cu care te întâlneai... în satul tău.

Își înclină din nou capul în timp ce studie pictura și scăpă un mârâit.

- În timp ce făceați dragoste...

Se îndepărtă, uitându-se la rândul de tablouri.

- Acesta este singurul care are puțină strălucire.

Era... gelos?

- Era singura mea scăpare.

Adevărat. Nu aveam să îmi cer scuze pentru Isaac. Nu când Tamlin tocmai fusese la Marele Ritual. Nu îi purtam pică pentru asta, dar, dacă era gelos pe Isaac...

Probabil că și Tamlin își dădu seama de acest lucru, deoarece expiră lung și controlat, înainte de a se îndrepta către următorul tablou. Umbrele înalte ale unor bărbați, de pe bătele și din pumnii cărora picura un roșu-deschis la culoare, care păta marginile tabloului în timp ce stăteau peste silueta sângerândă, cu piciorul într-un unghi greșit, ghemuită pe podea.

Tamlin înjură.

- Erai acolo când i-au nenorocit piciorul tatălui tău.

Am înghițit cu dificultate.

- Cineva trebuia să-i implore să se oprească.

Tamlin îmi aruncă o privire atotștiutoare și se întoarse pentru a vedea și restul tablourilor. Erau acolo; toate rănile pe care le exploatasem lent în aceste câteva luni. Am clipit. Câteva luni. Oare familia

mea credea că aveam să fiu plecată pentru totdeauna din cauza așa-zisei mătuși muribunde?

În cele din urmă, Tamlin se uită la tabloul cu vâlceaua și lumina de stele. Dădu din cap cu admirație, dar arătă spre tabloul cu pădurea acoperită de zăpadă.

– Acela. Îl vreau pe acela.

– Este rece și melancolic, am spus, ascunzându-mi crisparea. Nu se potrivește deloc cu acest loc.

Se apropie de tablou, iar zâmbetul pe care mi-l dăruie fu mai frumos decât orice luncă fermecată sau lac de stele.

– Cu toate acestea, îl vreau, spuse el cu blândețe.

Niciodată nu-mi dorisem mai mult să-i scot masca și să văd chipul pe care îl ascundea, să aflu dacă era întocmai ca acela pe care îl visasem.

– Spune-mi că te pot ajuta cumva, i-am zis. În legătură cu măștile, cu amenințarea care ți-a diminuat atât de mult puterea, oricare ar fi aceasta. Spune-mi... spune-mi cum pot să te ajut.

– Un om vrea să ajute un spiriduş?

– Nu mă tachina, i-am spus. Te rog, spune-mi.

– Nu vreau să faci nimic, nu poți face nimic – nici tu, nici altcineva. Este povara mea.

– Nu trebuie să...

– Ba da. Feyre, nu ai supraviețui lucrurilor pe care trebuie să le înfrunt, să le îndur...

– Așadar, voi trăi aici pentru totdeauna, fără să cunosc adevăratul scop al lucrurilor care se întâmplă? Dacă vrei să nu înțeleg ce se întâmplă... ai prefera să... am înghițit cu greu. Să găsec un alt loc în care să locuiesc? Undeva unde să nu îți distrag atenția?

– *Calanmai* nu te-a învățat nimic?

– Doar că magia te transformă într-o brută.

Râse, deși nu prea convingător. Pentru că nu am mai spus nimic, oftă.

- Nu, nu vreau să locuiești în altă parte. Te vreau aici, unde pot avea grijă de tine, unde pot să vin acasă și să știu că ești aici, pictând și în siguranță.

Nu mi-am putut lua privirea de la el.

- La început, m-am gândit să te trimit de aici, murmură el. O parte din mine încă mai crede că ar fi trebuit să-ți găsec un alt loc în care să locuiești. Dar poate că am fost egoist. Chiar și când mi-ai spus clar că te interesa mai mult să încalci Tratatul sau să găsești o modalitate de scăpare, nu m-am îndurat să te las să pleci – să găsești un loc în Prythian în care să ai destul confort, încât să nu fi tentată să fugi.

- De ce?

Îl ridică micul tablou cu pădurea înghețată și îl examinează din nou.

- Am avut multe iubite, recunosc el. Femei de viță nobilă, războinice, prințese...

Ciuda mă lovi profund și adânc în stomac la acest gând – ciuda pe titlurile lor, pe faptul că, în mod sigur, erau frumoase și că îi fuseseră atât de apropiate.

- Dar ele nu au înțeles niciodată. Cum a fost, cum este pentru mine să am grijă de poporul meu, amintind de pământurile mele. Cătricele care încă există, amintind de zilele proaste.

Acea gelozie mâniaoasă dispăru ca roua de dimineață când zâmbii la tabloul meu.

- Tabloul îmi amintește de asta.

- De ce anume? l-am întrebat.

Lăsă tabloul și mă privi, uitându-se direct prin mine.

- De faptul că nu sunt singur.

În acea seară, nu am încuiat ușa dormitorului meu.

CAPITOLUL

23

În după-amiaza următoare, m-am întins pe spate în iarbă, savu rând căldura soarelui care pătrundea prin cupola de frunze, luând aminte la cum aş fi putut să includ imaginea în următorul meu tablou. Lucien, pretinzând că avea de rezolvat nişte nenorocite de afaceri diplomatice, ne lăsase pe Tamlin şi pe mine cu planurile noastre, iar Marele Lord mă dusese, din nou, într-un loc frumos din pădurea fermecată.

Dar acolo nu era nimic fermecat – nici lacuri de lumină stelară, nici cascade de curcubeie. Era doar o vale înverzită, străjuită de sălcii plângătoare, traversată de un pârâu limpede. Am stat tolănit într-o tăcere confortabilă, iar eu am aruncat o privire spre Tamlin care aţipise lângă mine. Părul lui auriu şi masca sclipeau puternic contrastând cu verdele de smarald al covorului. Arcul delicat al urechilor lui ascuţite mă făcură să mă opresc. Un memento permanent al faptului că eram foarte diferiţi. Ce altceva mai era diferit? Mi-am dorit să întind mâna şi să-i scot masca – să-i privesc chipul pentru o clipă. După toţi acei ani în care îi acoperise chipul, părui obişnuit cu aceasta. Nu credeam că aş fi rezistat atâta timp fără să înebunesc, fără să simt vântul sau ploaia pe faţă.

Deschise un ochi şi îmi zâmbi leneş.

– Cântecul acelei sălcii mă adoarme întotdeauna.

- Ce, al cui? am întrebat, sprijinindu-mă pe coate pentru a mă uita la copacul de deasupra noastră.

Tamlin arată spre salcie. În adierea vântului, ramurile oftară.

- Cântă.

- Presupun că recită și poezioare scurte și absurde care se spun în taberele de război?

Zambi și se ridică pe jumătate, întorcându-se pentru a mă privi.

- Tu ești om, spuse el, iar eu îmi dădui ochii peste cap. Simțurile mele nu sunt încă deschise în fața mediului înconjurător.

M-am strâmbat.

- Încă unul dintre multele mele neajunsuri.

Dar, într-un fel sau altul, cuvântul – neajunsuri – nu mai reuși să mă răncască.

Culese un fir de iarbă din părul meu. Căldura radie pe chipul meu când degetele lui îmi atinseră ușor obrazul.

- Aș putea să te fac să vezi asta, spuse el.

Degetele îi zăboviră la capătul cosiței mele, răsucind o buclă de păr.

- Să-mi vezi lumea... să o auzi, să o miroși.

Respirația îmi deveni superficială când se ridică.

- Să o guști.

Privi vânătaia care dispărea de pe gâtul meu.

- Cum? l-am întrebat, căldura înflorind în mine în timp ce se ghemui în fața mea.

- Fiecare dar vine cu un preț.

M-am încruntat, iar el rânji.

- Un sărut.

- Categorie, nu!

Dar inima îmi bătu cu putere și trebui să mă prind cu mâinile de iarbă ca să nu-l ating.

- Nu crezi că e un dezavantaj faptul că nu pot vedea toate acestea?

– Sunt unul dintre Marii Spiriduși, noi nu dăruim nimic fără să câștigăm ceva.

– Bine, am spus, spre surprinderea mea.

Clipi, așteptându-se probabil să fi luptat ceva mai mult. Mi-am ascuns zâmbetul și m-am ridicat pentru a sta cu fața la el, genunchii noștri atingându-se în clipa în care am îngenuncheat amândoi în iarbă. Mi-am lins buzele, iar inima mi-a bătut repede, ca aripile unei păsări colibri.

– Închide ochii, spuse el, iar eu m-am supus, apucând iarba cu degetele.

Păsările ciripiră, iar ramurile de salcie oftară. Iarba se rupse când Tamlin se ridică în genunchi. Mi-am adunat curajul când îmi sărută, pe rând, pleoapele. Se retrase, iar eu am rămas cu respirația tăiată, atingerea gurii lui zăbovind încă pe pielea mea.

Ciripitul păsărilor deveni o orchestră – o simfonie de voci vesele. Nu auzisem niciodată atât de multe melodii, nu auzisem niciodată variațiile și teme care se împleteau între arpegiile lor. Și, în afara de ciripitul păsărilor, se mai auzea o melodie eterică – a unei femei melancolice și obosite... a salciei. Gâfâind, am deschis ochii.

Lumea devenise mai bogată, mai limpede. Pârâul era un curcubeu de apă aproape invizibil, care curgea peste pietre la fel de ademenitor și neted ca mătasea. Copacii erau îmbrăcați într-o sclipire palidă, care radia din centrul lor și dansa de-a lungul frunzelor. Nu se simțea nicio duhoare înțepătoare și metalică – nu, mirosul magiei se transformase în parfumul iasomie, al liliacului și al trandafirilor. Nu aș fi putut niciodată să redau bogăția, senzația... Poate frânturi din aceasta, dar nu totul.

Magia – totul era magic, iar acest lucru îmi frânse inima.

L-am privit pe Tamlin; inima mea se năru.

Era și nu era Tamlin. Mai curând, era Tamlin pe care îl visasem. Pielea îi strălucea aurie, iar în jurul capului îi sclipea un inel din raze de soare. Și ochii lui...

Nu doar verzi sau aurii, ci având fiecare nuanță și variație care putea fi imaginată, ca și când toate frunzele din pădure se amestecaseră într-o singură culoare. Acesta era Marele Lord al Prythianului – devastator de chipeș, fermecător, incredibil de puternic.

Respirația mi se opri în gât când i-am atins marginile măștii. Metalul rece îmi înțepă vârful degetelor, iar smaraldele alunecară pe pielea mea bătătorită. Cu cealaltă mână, am apucat cu grijă și cealaltă latură a măștii. Am tras ușor.

Nu se mișca.

Începu să zâmbească în clipa în care am tras din nou, iar eu am clipit, coborându-mi mâinile. Instantaneu, Tamlin cel strălucitor și auriu dispăru, în locul lui revenind cel pe care îl știam. Încă auzeam cântecul salciei și al păsărilor, dar...

- De ce nu te mai pot vedea?

- Pentru că mi-am retras strălucirea.

- De ce?

- Ca să arăt normal. Sau pe cât de normal pot să arăt cu drăcia asta, adăugă el, gesticulând spre mască. Să fii un Mare Lord, chiar și unul cu... puteri limitate, înseamnă să fii și însemnat, fizic. De aceea nu am putut să le ascund fraților mei – sau tuturor ce deveneam. Îmi este încă mai ușor să mă pierd în mulțime.

- Dar masca nu poate fi scoasă cu adevărat – vreau să spun, ești sigur că nu există nimeni care să știe cum să repare ce a făcut magia în noaptea aceea, chiar și cineva din alt regat?

Nu știu de ce masca mă deranja atât de mult. Nu trebuia să-i văd tot chipul ca să-l cunosc.

- Îmi pare rău că te dezamăgesc.

- Eu doar... vreau să știi cum arăți.

M-am întrebat când devenisem atât de superficială.

- Cum crezi că arăt?

Mi-am înclinat capul într-o parte.

– Cred că ai un nas drept și puternic, am spus, gândindu-mă la ceva ce încercasem odată să pictez. Pomeți înalți, care îți scot ochii în evidență. Sprâncene... foarte puțin arcuite, am terminat eu roșind.

Zâmbi atât de larg, încât i-am văzut aproape toți dinții, dar nu și colții. Am încercat să-mi scuz îndrăzneala, dar, când o greutate neașteptată mi se lăsă pe pleoape, am căscat.

– Cum rămâne cu partea ta din învoială?

– Poftim?

Se aplecă spre mine, zâmbind viclean.

– Cum rămâne cu sărutul meu?

I-am apucat degetele.

– Poftim, am spus și i-am pupat dosul mâinii. Iată sărutul tău.

Tamlin izbucni în râs, dar lumea se înceteșă, adormindu-mă. Salcia îmi făcu semn să mă întind, iar eu m-am supus. De la distanță, l-am auzit pe Tamlin înjurând.

– Feyre?

Somn. Voiam să dorm. Și cel mai bun loc de dormit era acolo, unde puteam asculta salcia, păsările și pârâul. M-am ghemuit pe o parte, folosindu-mi mâinile pe post de pernă.

– Ar trebui să te duc acasă, murmură el, dar nu se mișcă și nu mă ridică în picioare.

În schimb, am simțit o lovitură surdă în pământ, iar ploaia de primăvară și parfumul lui de iarbă proaspătă îmi umplu nările când se întinse lângă mine. M-am furnicat de plăcere în timp ce îmi mângâie părul.

Era un vis minunat. Nu mai dormisem niciodată atât de bine, atât de în siguranță, cuibărită lângă el. Calm. Ușor, reverberând în lumea somnului meu, îmi vorbi din nou.

– Și tu ești exact cum te-am visat, îmi șopti el, respirația sa mângâindu-mi urechea înainte ca totul să fie învăluit de întuneric.

CAPITOLUL 24

Nu răsăritul soarelui mă trezi, ci, mai degrabă, un bâzâit care venea din camera mea. Am gemut când m-am ridicat din pat și am mijit ochii la femeia ghemuită, cu pielea din coajă de copac, care aranja farfuriile pentru micul dejun.

– Unde este Alis? am întrebat-o, frecându-mi ochii pentru a-mi alunga somnul.

Probabil că Tamlin mă adusese aici – mă cărase tot drumul spre acasă.

– Poftim?

Se întoarse către mine. Masca ei de pasăre îmi era cunoscută. O mai întâlnisem? Mi-aș fi amintit de un spiriduș cu o astfel de piele. I-aș fi pictat deja portretul.

– Alis nu se simte bine? am întrebat, coborând din pat.

Aceasta era camera mea, nu? O privire rapidă îmi adevăra că așa era.

– Ți-ai pierdut mințile? întrebă spiridușul.

Mi-am mușcat buza.

– Eu sunt Alis, cloncâni ea și, scuturând din cap, intră în baie să pregătească toate cele necesare.

Era imposibil. Alis pe care o știam era frumoasă și dolofană și arăta ca un Mare Spiriduș.

Mi-am frecat ochii cu degetul mare și cel arătător. O vrajă – asta spusese Tamlin că purta. Vederea lui de spiriduș anulasese toate lucrurile vrăjite pe care le privisem. Dar de ce să te deranjezi să vrăjești totul?

Pentru că eram un om fricos, de asta. Deoarece Tamlin știa că m-aș fi încuiat în această cameră și nu aș mai fi ieșit niciodată dacă aș fi văzut exact cum arătau.

Lucrurile se înrăutățiră când am coborât la parter, căutându-l pe Marele Lord. Holurile forfoteau de spiriduși mascați pe care nu-i mai văzusem. Unii erau înalți și arătau ca oamenii – Mari Spiriduși, ca Tamlin – alții... nu erau. Spiriduși. Foarte surprinși de faptul că îi remarcasem, am încercat să evit să îi privesc pe aceia.

Am ajuns, aproape tremurând, în sala de mese. Lucien, din fericire, arăta ca Lucien. Nu știu dacă era din cauză că Tamlin îl atenționase să poarte o vrajă mai eficientă ori pentru că nu se deranjase să pară altceva.

Tamlin stătea tolănit în scaunul lui obișnuit, dar se îndreptă când am rămas în pragul ușii.

– Ce s-a întâmplat?

– Sunt... mulți oameni – spiriduși – prin preajmă. Când au sosit?

Mai că am țipat când m-am uitat pe fereastra dormitorului și am văzut toți spiridușii din grădină. Mulți dintre ei – toți cu măști de insecte – tundeau gardul viu și îngrijeau florile. Acei spiriduși erau cei mai ciudați dintre toți, deoarece aveau pe spate niște aripi irizate, care bâzâiau. Și, desigur, mai erau și cei cu pielea verde-și-maronie, ale căror membre erau nefiresc de lungi și...

Tamlin își mușcă buza, de parcă ar fi încercat să nu zâmbească.

– Au fost aici în tot acest timp.

– Dar... dar nu am auzit nimic.

– Bineînțeles că nu, spusese afectat Lucien și învârti unul dintre pumnale între degete. Ne-am asigurat că nu vei vedea sau auzi pe nimeni, în afară de cei pe care era necesar să-i auzi sau să-i vezi.

Mi-am aranjat reverul tunicii.

– Deci, vrei să spui că... atunci când am alergat după puca, în acea seară...

– Ai avut spectatori, termină Lucien în locul meu.

Am crezut că mă furișasem foarte bine. În tot acest timp, mersesem tiptil pe lângă spiriduși care, probabil, se prăpădiseră de râs văzând omul orb care urmărea o iluzie.

Luptându-mă cu sentimentul tot mai intens de umilire, m-am întors spre Tamlin. Buzele îi zvâcniră, iar el le strânse cu putere, dar amuzamentul încă dansa în ochii lui când dădu din cap.

– A fost un efort demn de toată lauda.

– Dar am putut să-i văd pe naga, și pe puca, și pe Suriel. Și... și pe acel spiriduș ale cărui aripi i-au fost... smulse, am spus, crispându-mă în sinea mea din cauza amintirilor. De ce vraja nu a funcționat și în cazul lor?

Privirea i se întunecă.

– Ei nu sunt membrii regatului meu, spuse Tamlin, deci vraja mea nu a avut efect asupra lor. Puca aparține vântului și vremii și oricărui alt lucru care se schimbă. Iar creaturile naga... ele aparțin altcuiva.

– Înțeleg, am mințit eu, neînțelegând aproape nimic.

Simțind acest lucru, Lucien chicoti, iar eu m-am uitat chiorăș la el.

– Ai fost din nou remarcabil de absent.

Își folosi pumnalul pentru a-și curăța unghiile.

– Am fost ocupat. După cum înțeleg că ai fost și tu.

– Ce vrei să spui? l-am întrebat.

– Dacă ți-aș fi oferit luna de pe cer, mi-ai fi dăruit și mie un sărut?

– Nu fi măgar, îi spuse Tamlin cu un mârâit ușor, dar Lucien continuă să râdă chiar și când părăsi încăperea.

Singură cu Tamlin, m-am mișcat pe loc.

– Deci, dacă m-aș întâlni din nou cu Attorul, am spus mai mult ca să evit liniștea apăsătoare, l-aș vedea cu adevărat?

– Da, și nu ar fi plăcut.

– Atunci ai zis că nu m-a văzut și, cu siguranță, nu pare a fi un membru al regatului tău, am îndrăznit eu să spun. De ce?

– Pentru că te-am acoperit cu o vrajă când am intrat în grădină, răspunse el simplu. Attorul nu a putut să te vadă, să te audă sau să îți simtă mirosul.

Privi pe fereastră, dincolo de mine, și își trecu o mână prin păr.

– Am făcut tot ce am putut ca să te păstrez invizibilă în fața unor creaturi ca Attorul – și a altora, mai rele. Boala se manifestă din nou – și tot mai multe asemenea ființe scapă din lanțuri.

Stomacul mi se întoarse pe dos.

– Dacă se întâmplă să vezi o astfel de creatură, continuă Tamlin, chiar dacă pare plăcută, dar te face să te simți incomod, fă-te că nu o vezi. Nu-i vorbi. Dacă te rănesc, eu... rezultatul nu va fi unul plăcut nici pentru ele, nici pentru mine. Îți amintești ce s-a întâmplat cu naga.

Îmi spunea toate astea pentru siguranța mea, nu pentru amuzamentul lui. Nu voia să fiu rănită, nu voia să-i pedepsească pentru că m-ar fi rănit pe mine. Chiar dacă naga nu făceau parte din regatul lui, oare îl duruse să-i omoare?

Dându-mi seama că aștepta să îi răspund, am încuviințat.

– Boala se răspândește din nou?

Tamlin spuse calm:

– Până acum, doar în alte teritorii. Aici ești în siguranță.

– Nu pentru siguranța mea îmi fac griji, i-am răspuns.

Privirea i se împlânzi, dar buzele i se transformară într-o linie subțire când îmi spuse:

– Va fi bine.

– Este posibil ca valul să fie trecător?

O speranță prostească.

Tăcerea lui Tamlin fu un răspuns suficient. În cazul în care boala avea să lovească din nou... Nu m-am deranjat să îmi ofer ajutorul. Știam deja că nu mi-ar fi permis să-l ajut în această situație.

Dar m-am gândit la tabloul pe care i-l dăruisem și la ce spusese despre el... și mi-am dorit să mă fi lăsat să-l sprijin.

A doua zi, am găsit un cap în grădină.

Capul însângerat al unui Mare Spiriduș – înfipt în vârful unei statui din preajma lacului, care înfățișa un stârc imens, dând din aripi. Piatra era îmbibată cu suficient sânge încât să sugereze faptul că acel cap fusese proaspăt retezat în momentul în care cineva îl înfipsea în ciocul ridicat al stârcului.

Îmi căram culorile și șevaletul în grădină pentru a picta un strat de iriși, când am dat peste el. Cutiile cu vopsea și pensulele zăngăniră pe pietriș.

Holbându-mă la acel cap care încă țipa, cu ochii maro bulbucați, cu dinții spartți și însângerați, nu mi-am dat seama încotro mă îndreptam. Nu avea mască – așadar, nu făcea parte din Regatul Primăverii. Era singurul lucru pe care îl puteam spune despre el.

Sângele lui era foarte strălucitor pe piatra gri – gura deschisă într-o expresie grotescă. M-am retras un pas și m-am lovit de ceva cald și tare.

M-am răsucit, cu mâinile ridicate din instinct, dar Tamlin spuse:

– Eu sunt, iar eu m-am oprit brusc.

Lucien era lângă el, palid și îngrozit.

– Nu este din Regatul Toamnei, spuse Lucien. Nu-l recunosc.

Mâinile lui Tamlin mă prinseră de umeri când m-am întors spre acel cap.

– Nici eu.

Un mârâit slab și urât îi dantelă cuvintele, dar nicio gheară nu-i împunse pielea în timp ce continuă să mă țină. Cu toate acestea, mâinile i se încordară când Lucien păși în micul lac în care se înălța statuia – tot mai aproape, până ce privi acel chip îndurerat.

– L-au marcat cu un sigiliu în spatele urechii, spuse Lucien, înjurând. Un munte cu trei stele...

– Regatul Noptii, spuse Tamlin, prea calm.

Regatul Noptii – cea mai nordică parte a Prythianului, dacă îmi aminteam corect harta murală. Un tărâm al întunericului și al luminii stelare.

– De ce... de ce ar face asta? am întrebat șoptit.

Tamlin îmi dădu drumul, așezându-se lângă mine cât timp Lucien se urcă pe statuie, pentru a da jos capul. În schimb, eu am privit spre mărul înflorit.

– Cei din Regatul Noptii fac ce vor, spuse Tamlin. Ei trăiesc după propriul cod, după propria moralitate coruptă.

– Toți sunt niște criminali sadici, rosti Lucien.

Am îndrăznit să-l privesc; era cocoșat pe aripa din piatră a stârcului. Am privit din nou în altă parte.

– Îi încântă tortura de orice fel, iar genul acesta de ispravă li se pare amuzant.

– Amuzant, dar nu este un mesaj?

Am scrutat grădina.

– O, este un mesaj, spuse Lucien, iar eu m-am crispat la sunetul umed și dens al cărnii și al oaselor pe piatră care se auzi când smulse capul de acolo.

Jupuisem destule animale, dar asta... Tamlin își puse și cealaltă mână pe umărul meu.

– Să intre și să iasă din bastionul nostru, să comită crima în apropiere, sângele încă atât de proaspăt...

Lucien ateriză zgomotos în apă.

– Este exact ce l-ar amuza pe Marele Lord al Regatului Noptii. Ticălosul!

Am măsurat distanța dintre lac și casă. Șaizeci sau șaptezeci de pași, atât de mult se apropiaseră de noi. Tamlin îmi perie umărul cu degetul mare.

- Ești încă în siguranță aici. E doar o farsă de-a lor.

- Nu are legătură cu boala? am întrebat.

- Doar în ideea în care ei știu că boala se trezește din nou – și ne anunță că vor da târcoale Regatului Primăverii ca vulturii, în cazul în care puterea noastră de apărare va scădea și mai mult.

Probabil că arătam la fel de rău pe cât mă simțeam, deoarece Tamlin adăugă:

- Nu voi permite să se întâmple așa ceva.

Inima nu mă lăsă să le spun că măștile lor dădeau destul de clar de înțeles că nu se putea face nimic împotriva bolii.

Lucien ieși din lac, stropind cu apă în jur, dar nu l-am putut privi, nu atâta timp cât ducea acel cap.

- Destul de curând, vor primi ceea ce merită. Să sperăm că boala li va distruge și pe ei.

Tamlin îi ordonă rapid lui Lucien să aibă grijă de cap, iar pietrișul scârțâi când Lucien plecă.

M-am aplecat să-mi ridic culorile și pensulele, scotocind, cu mâinile tremurând, după o pensulă mare. Tamlin îngenunche lângă mine, dar mâinile lui se apropiară de ale mele, strângându-le.

- Încă ești în siguranță, spuse el din nou.

Ordinul lui Suriel răsună în mintea mea. „Rămâi cu Marele Lord, omule. Vei fi în siguranță.“

Am încuviințat.

- Este atitudinea regatului, rosti el. Regatul Noptii este mortal, dar aceasta a fost doar o glumă a lordului lor. Dacă ar ataca pe cineva de aici – dacă te-ar ataca – ar avea mai multe probleme decât și-ar putea permite. În cazul în care boala va afecta, într-adevăr, aceste ținuturi, iar Regatul Noptii ne va traversa granițele, vom fi pregătiți.

Când m-am ridicat, genunchii îmi tremurară. Politica spiridușilor, regatele spiridușilor...

– Noțiunea lor de farsă trebuie să fi fost și mai groaznică atunci când ne-ați înrobit.

Probabil că ne torturaseră după bunul plac – probabil că își supuseseră animalele de companie, oamenii, unor lucruri foarte neplăcute și cumplite.

O umbră licări în ochii lui.

– Câteodată, mă bucur foarte mult că eram încă un copil când tatăl meu și-a trimis sclavii în zona de sud a zidului. Chiar și așa, am văzut lucruri destul de grave.

Nu voiam să-mi imaginez. Nici până acum nu căutasem să văd dacă rămăsese vreo urmă a acelor oameni de demult. Nu credeam că cinci secole fuseseră suficiente pentru a curăța pata ororilor îndurate de poporul meu. Ar fi trebuit să renunț... ar fi trebuit, dar n-am putut.

– Îți amintești dacă au fost bucuroși să plece?

Tamlin ridică din umeri.

– Da. Și totuși, nu au cunoscut niciodată libertatea sau anotimpurile, așa cum o faceți voi. Ei n-au știut ce să facă în lumea muritorilor. Dar, da – cei mai mulți au fost foarte bucuroși să plece.

Fiecare cuvânt era mai accentuat decât următorul.

– M-am bucurat să-i văd plecând, chiar dacă tatăl meu nu a fost de aceeași părere.

În ciuda faptului că stătea nemișcat, ghearele îi ieșiră deasupra degetelor.

Nu era de mirare că se purtase atât de ciudat cu mine, că nu știuse ce să-mi facă în prima zi în care ajunsese aici.

– Tamlin, tu nu ești ca tatăl tău, i-am șoptit eu. Nici ca frații tăi. El privi în altă parte, iar eu am adăugat:

– Nu m-ai făcut niciodată să mă simt ca o prizonieră – nu m-ai făcut niciodată să mă simt ca o sclavă.

Umbrele care îi licăriră în ochi când îmi mulțumi, dând din cap, îmi spuseră că mai erau și alte lucruri pe care avea să mi le spună

despre familia lui, despre viața de dinainte de a fi omorâți și despre acest titlu care îi fusese încredințat. Nu aveam de gând să-i pun întrebări, nu când boala îi dădea târcoale – nu înainte ca el să fie pregătit. Mă lăsase cu ale mele și mă respectase – nu aveam altă soluție; trebuia să procedez la fel.

Cu toate acestea, în acea zi, nu am reușit să pictez.

CAPITOLUL 25

La câteva ore după ce am găsit acel cap, Tamlin fu chemat la una dintre granițe – nu îmi spuse unde și de ce. Dar, din tăcerea lui, am înțeles destule: într-adevăr, din alte regate, boala se îndrepta către al nostru.

Rămase acolo peste noapte – prima pe care o petrecuse plecat – dar îl trimisese pe Lucien ca să mă informeze că era în viață. Lucien sublinie destul acele ultime cuvinte, încât am dormit groaznic, chiar dacă o mică parte din mine se minună că Tamlin se deranjase să mă informeze despre starea lui. Știam, știam că urmam o cale care, cel mai probabil, avea să-mi distrugă inima de muritoare și, totuși... Și totuși nu mă puteam abține. Nu reușisem asta încă din acea zi, în care mă întâlnisem cu naga. Totuși, văzând acel cap... jocul pe care îl jucau aceste regate cu viețile oamenilor, care erau ca niște jetoanele pe o planșetă... Ori de câte ori mă gândeam la asta, îmi era greu să nu vomit.

Cu toate acestea, în ciuda răului care se apropia, a doua zi m-am trezit în sunetul vesel al viorilor și, când m-am uitat pe fereastră, am văzut grădina împodobită cu panglici și fanioane. Pe dealurile din depărtare am zărit cum se pregăteau focurile și cum se ridicau stâlpii de arminden. Când am întrebat-o pe Alis – despre care aflasem

că făcea parte dintr-un popor numit *urisk* – ce se întâmpla, ea mi-a spus pur și simplu:

– Solstițiul de vară. De obicei, sărbătoarea principală se ținea în Regatul Verii, dar... lucrurile s-au schimbat. Așa că, acum, are loc aici. Ești invitată.

Vara – în săptămânile în care pictasem și luasem cina cu Tamlin și colindasem pământurile regatului alături de el... venise vara. Oare familia mea încă mai credea cu adevărat că vizitam vreo mătușă de mult uitată? Ce făceau cu viața lor? Dacă era vremea solstițiului, atunci în centrul satului avea să fie o mică adunare – nimic religios, desigur, deși Copiii celor Binecuvântați ar fi putut veni, încercând să-i convertească pe tineri –, ci doar niște mâncare împărțită, și băutura gratis de la tavernele singuratice și, poate, niște cadriluri. Singurul lucru de sărbătorit era o zi liberă din lungile zile de vară în care se ara și se semăna. După ornamentele din jurul conacului, mi-am dat seama că această sărbătoare avea să fie mult mai grandioasă – mult mai animată.

Tamlin fu plecat în cea mai mare parte a zilei. Grijiile mă măcinau chiar și când am pictat, simplu, panglicile și fanioanele din grădină. Poate că era un gest meschin și egoist, având în vedere întoarcerea bolii, dar, în tăcere, am sperat ca solstițiul să nu necesite aceleași ritualuri ca Noaptea Focurilor – nu mi-am permis să mă gândesc prea mult la ce aș fi făcut dacă pe Tamlin l-ar fi așteptat o mulțime de zâne frumoase.

Abia târziu după-amiază am auzit vocea profundă a lui Tamlin și râsul strident al lui Lucien răsunând pe holuri, până în camera în care pictam. Ușurarea îmi relaxă pieptul, dar, când m-am grăbit să-i găsesc, Alis m-a tras în sus pe scări. Mi-a scos hainele pătate de vopsea și a insistat să mă schimb într-o rochie grațioasă din șifon, de culoare albastră. Mi-a lăsat părul liber, dar mi-a împletit o ghirlandă de flori sălbatice roz, albe și albastre în jurul capului.

Poate că mă simțeam ca un copil purtând-o, dar în lunile petrecute aici oasele mele ascuțite și silueta scheletică mi se rotunjiseră. Aveam trup de femeie. Mi-am trecut mâna peste rotunjimile line ale taliei și ale coapselor. Nu mă gândisem niciodată că aveam să simt și altceva în afară de mușchi și oase.

– Arză-m-ar focul, chiui Lucien când am coborât scările. Cu siguranță arată ca o Zână.

Eram prea ocupată să-l examinez pe Tamlin – căutând o rană sau orice urmă de sânge ori semn lăsat de boală – pentru a-i mulțumi lui Lucien de compliment. Tamlin era însă neînarmat, aproape strălucitor de curat și îmi zâmbi. Scăpase nevătămat din lupta cu lucrul pe care îl înfruntase.

– Arăți minunat, murmură Tamlin și ceva din tonul lui blând mă făcu să torc.

Mi-am îndreptat umerii, fără să fiu dispusă să-l las să vadă cât de mult mă afectaseră cuvintele, vocea lui sau faptul că era bine. Nu încă.

– Mă surprinde faptul că mi se dă voie să particip în această seară.

– Din nefericire pentru tine și pentru gâtul tău, contracară Lucien, în seara asta va avea loc doar o petrecere.

– Cumva stai treaz noaptea, născocindu-ți replicile spirituale pentru a doua zi?

Lucien îmi făcu cu ochiul, iar Tamlin râse și îmi oferî brațul.

– Are dreptate, spuse Marele Lord.

Eram conștientă de fiecare centimetru pe care i-l atingeam, de mușchii puternici de sub tunica lui verde. Mă conduse spre grădina, iar Lucien ne urmă.

– Solstițiul se sărbătorește când ziua și noaptea sunt egale – este o perioadă neutră, când toată lumea se bucură, pur și simplu, de faptul că este spiriduș – nu un Mare Spiriduș sau o zână; suntem doar noi înșine.

- Așadar, vom cânta, vom dansa și vom bea fără măsură, interveni Lucien, venind lângă mine. Și vom flirta, adăugă el cu un râset viclean.

Într-adevăr, eram foarte conștientă de corpul lui Tamlin, care se freca de al meu, dar când am ieșit din grădină și am pătruns în câmpiile de dincolo de aceasta, Marele Lord nu făcu altceva decât să mă țină mai strâns de mână.

Când am ajuns pe platoul unde aveau loc festivitățile, soarele începuse să apună. Am încercat să nu mă holbez la spiridușii adunați laolaltă, chiar dacă ei se uitau la mine. Nu mai văzusem atât de mulți la un loc, cel puțin nu fără vraja care îi ascundea de mine. Acum că îi vedeam, era o încântare să le privesc îmbrăcămintea rafinată, siluetele suple și forma corpurilor colorate și construite atât de ciudat și de diferit. Totuși, noutatea oferită de prezența mea lângă Marele Lord dispăru curând – ajutată de un mârâit slab de avertizare din partea lui Tamlin, care îi împrăștie, ca să-și vadă de treburile lor.

Multe mese cu mâncare fuseseră aliniat de-a lungul marginii îndepărtate a platoului, iar eu l-am pierdut pe Tamlin când am așteptat la coadă pentru a-mi umple farfuria, străduindu-mă să nu par a fi omul lui de jucărie. Muzica se auzi de lângă imensul foc de tabără – viori, tobe și instrumente vesele, care mă făcură să bat din picioare în iarbă. Sora veselă, plăcută și accesibilă a sângeroasei Nopti a Focurilor.

Desigur, Lucien excela în a se face nevăzut când aveam nevoie de el, așa că am mâncat pe săturate prăjitură cu căpșune, tartă cu mere și plăcintă cu coacăze – deloc diferite de bunătățile de vară din târâmul muritorilor – singură, în spatele unui smochin acoperit cu lampioane din mătase și panglici scânteietoare.

Singurătatea nu mă deranja – nu când eram atât de ocupată contemplând felul în care lampioanele și panglicile străluceau, umbrele

pe care le făceau; poate că aveau să fie următorul meu tablou. Sau poate că aveam să pictez spiridușii diafani care începuseră să danseze. Erau foarte colorați și variați. M-am întrebat dacă vreunul dintre ei fusese subiectul sau pictorul ale cărui lucrări erau expuse în galerie.

M-am mișcat doar pentru a-mi lua ceva de băut. Platoul deveni mai aglomerat când soarele coborî spre linia orizontului. Dincolo de dealuri, începură alte petreceri și se aprinseră alte focuri de tabără, muzica lor auzindu-se ocazional, când a noastră înceta. Îmi turnam un vin alb spumos într-un pocal, când Lucien apăru în sfârșit în spatele meu.

– Nu aș bea, dacă aș fi în locul tău.

– O? am rostit, încruntându-mă la lichidul efervescent.

– E vinul spiridușilor pentru solstițiu, lăasă Lucien să se înțeleagă.

– Hmm, am spus, mirosindu-l.

Nu duhnea a alcool. De fapt, mirosea ca verile petrecute întinse în iarbă, ca băile în lacuri răcoroase. Nu simțisem niciodată un miros atât de fantastic.

– Vorbesc serios, spuse Lucien când am dus paharul la buze, cu sprâncenele ridicate. Ți amintești ce s-a întâmplat ultima dată când nu mi-ai ascultat avertizarea?

Îmi împunse gâtul, iar eu i-am îndepărtat mâna.

– Îmi mai amintesc și de faptul că mi-ai spus că era bună și mă trăguna și, în clipa următoare, m-am trezit delirând pe jumătate și împiedicându-mă, i-am zis eu, amintindu-mi de după-amiaza de acum câteva săptămâni.

După aceea, halucinasem ore în șir, iar Lucien se prăpădise de răs, suficient de mult încât Tamlin să-l arunce în lac. Mi-am alungat acest gând. Astăzi – doar astăzi – renunțam la griji. Astăzi, trebuia să dau naibii precauția. Să uit de boala care plutea la marginile regatului, care îl amenința pe Marele meu Lord și pământurile lui. Unde

era Tamlin? Dacă ar fi existat vreo amenințare, cu siguranță Lucien ar fi știut – cu siguranță ar fi anulat sărbătoarea.

- Ei bine, de data aceasta vorbesc serios, spuse Lucien, iar eu mi-am luat pocalul din raza lui de acțiune. Tam m-ar spinteca dacă te-ar prinde bând așa ceva.

- Întotdeauna îți aperi interesul, i-am spus și am dat pe gât conținutul pocalului.

L-am simțit ca pe un milion de artificii explodând în mine, umplându-mi venele cu lumină de stele. Am răs cu voce tare, iar Lucien oftă.

- Om prost, șuieră el.

Acum, vraja aruncată asupra lui dispăruse. Părul castaniu îi ardea ca metalul încins, iar ochiul lui roșiatic mocnea ca o forjă fără fund. Asta aveam să pictez data viitoare.

- Am să te pictez, i-am spus chicotind – chiar am chicotit – când cuvintele îmi zburară din gură.

- Arde-m-ar focul, mormăi el, iar eu am răs din nou.

Înainte de a mă putea opri, am băut încă un pahar din vinul spiridușilor. Era cel mai grozav lucru pe care îl gustasem vreodată. Mă eliberase de legături despre care nu știusem că existau.

Muzica se transformă în cântecul unei sirene. Melodia era magnetul meu, iar eu m-am lăsat ispitită. Totul era frumos și plin de speranță. M-am bucurat de umezeala ierbii de sub picioarele mele goale. Nici măcar nu mi-am dat seama că-mi pierdusem pantofii.

Cerul era o vârtoare de ametist, safir și rubin topit, toate amestecate pe un fundal negru. Am vrut să înot în el, să mă îmbăiez în culori și să simt stelele sclipindu-mi printre degete.

Clipind, m-am împiedicat și m-am trezit stând pe marginea ringului de dans. Un grup de muzicieni cântau la instrumentele lor de spiriduși, iar eu m-am legănat privind alți spiriduși care dansau în

jurul focului de tabără. Nu era un dans obișnuit. Era de parcă ar fi fost la fel de relaxați ca și mine. Liberi. I-am iubit pentru asta.

– La naiba, Feyre, spuse Lucien, apucându-mă de cot. Vrei să mă sinucid încercând să te împiedic să mai dai cu fundul tău de muritor de o altă piatră?

– Poftim? l-am întrebat, întorcându-mă spre el.

Întreaga lume se învârti cu mine, minunat și fermecător.

– Idioato, spuse el când se uită la fața mea. Idioată beată.

Ritmul se înteti. Voiam să fiu în muzică, voiam să plutesc pe vieteza și unda dintre notele acesteia. Simțeam muzica din jurul meu ca pe o minune, ca pe o bucurie și o frumusețe plină de viață.

– Feyre, încetează, spuse Lucien și mă apucă din nou.

M-am îndepărtat, dansând, continuând să-mi legăn trupul în direcția muzică.

– Încetează tu. Nu mai fi atât de serios, am spus, smucindu-mă.

Voiam să aud muzica, voiam să o aud, proaspăt ieșită din instrumente. Când m-am îndepărtat, Lucien înjură.

Am țopăit printre dansatori, învârtindu-mi fustele. Muzicienii mascați, care stăteau jos, nu mă priviră când am sărit în fața lor, dansând pe loc. Fără lanțuri, fără limite – doar eu și muzica, dansând și dansând. Nu eram un spiriduș, dar eram parte a acestui ținut, iar pământul era o parte din mine și așa fi fost mulțumită să dansez așa pentru tot restul vieții mele.

Unul dintre muzicieni își ridică privirea de la vioară, iar ochii mei se măriră.

Transpirația îi străluci pe gâtul puternic în clipa în care își sprinzi bărbia pe lemnul de culoare închisă al viorii. Își suflecăse mâinile cămășii, dezvăluindu-și mușchii antebrațelor. Cândva, spusese că i-ar fi plăcut să fie un cântăreț ambulant, dacă nu ar fi fost un războinic sau un Mare Lord – acum, auzindu-l cântând, am știut că ar fi făcut o avere din asta.

- Îmi pare rău, Tam, găfâi Lucien, apărând de nicăieri. Am lăsat-o puțin singură la una dintre mesele cu mâncare și când am revenit lângă ea, am găsit-o bând vin și...

Tamlin nu se opri din cântat. Cu părul auriu și ud de transpirație, arăta extrem de chipeș – chiar dacă nu-i vedeam mare parte din chip. Dansând în fața lui, îmi zâmbi sălbatic.

- Voi avea eu grijă de ea, murmură Tamlin acoperind muzica, iar eu am strălucit, dansând mai rapid. Du-te și distrează-te.

Lucien se făcu nevăzut.

- Nu am nevoie de un paznic!

Voiam să mă rotesc și să mă tot rotesc.

- Nu, nu ai nevoie, spuse Tamlin, continuând să cânte fără cusur.

Cum dansa arcușul pe corzi! Degetele lui erau ferme, puternice și lungi, fără acele gheare de care ajunseseam să nu mă mai tem...

- Dansează, Feyre, îmi șopti el.

Am dansat.

M-am eliberat, un titirez care se tot învârtea, și nu am știut cu cine am dansat și nici cum arătau partenerii mei, știam doar că devenisem muzica, focul și noaptea, și că nimic nu m-ar fi putut opri.

În tot acest timp, Tamlin și muzicienii cântară niște melodii atât de vesele, încât nu am crezut că lumea ar fi putut să înglobeze toată acea bucurie. M-am îndreptat spre el în pași de dans, spre lordul meu spiriduș, protectorul, luptătorul și prietenul meu, și am dansat în fața lui. El rânji la mine, iar eu am continuat să dansez când se ridică de pe scaun și se așază în genunchi în fața mea, pe iarbă, cântând la vioară doar pentru mine.

Muzică doar pentru mine – un dar. Cântă, mișcându-și degetele rapide și puternice pe corzile viorii. Corpul meu se unduia ca al unui șarpe, apoi mi-am înclinat capul spre cer și m-am lăsat cuprinsă de muzica lui Tamlin.

Am simțit o apăsare pe talie, iar mâinile cuiva mă traseră și mă aduseră înapoi pe ringul de dans. Am râs atât de tare, încât am

crezut că urma să iau foc, iar când am deschis ochii, l-am văzut pe Tamlin învârtindu-mă.

Totul deveni o pată de culoare și sunet, iar el fu singurul care mă ajută să nu-mi pierd mințile, ținându-se de corpul meu, ce strălucea și ardea în locul în care mă atingea.

Eram plină de strălucirea soarelui. Era ca și când nu aș mai fi trăit vara niciodată, ca și când nu aș fi știut ce aștepta să iasă din acea pădure înghețată. Nu voiam să se termine – nu voiam să mai plec de pe acea colină.

Muzica se apropie de final și, gâfâind, am privit luna – aproape apunea. Eram transpirată toată.

Tamlin, gâfâind și el, mă luă de mână.

– Timpul trece repede când te îmbeți cu vinul spiridușilor.

– Nu sunt beată, am spus pufnind.

El chicoti și mă luă de pe ringul de dans. Mi-am înfipt călcăiele în pământ când ne-am apropiat de marginea focului.

– Încep din nou, am spus, arătând spre dansatorii care se adunau în față și spre muzicienii odihniți.

Se înclină mai aproape, respirația lui mângâindu-mi lobul urechii în timp ce îmi șopti:

– Vreau să-ți arăt ceva mai frumos.

Nu am protestat. M-a condus departe de deal, orientându-se după lumina lunii. Alesese cărarea gândindu-se la picioarele mele goale, deoarece doar iarba moale îmi proteja tălpile. Curând, nu se mai auzi nici muzica, rămânând doar cu oftatul copacilor în briza nopții.

– Uite, spuse Tamlin, oprindu-se la marginea unei pajiști vaste.

Privind, mâna lui zăbovi pe umărul meu.

Iarba înaltă se mișca precum apa în timp ce ultimele raze ale lunii dansau pe suprafața acesteia.

– Ce este? am șoptit eu, dar el își duse un deget în dreptul buzelor și îmi făcu semn să privesc.

Timp de câteva minute, nu am văzut nimic. Apoi, din partea opusă a pajiștii, zeci de siluete sclipitoare ieșiră din iarbă, aproape la fel de străvezii ca lumina lunii. Începură să cânte.

Era o voce colectivă, dar în care se regăseau atât voci masculine, cât și feminine – două fețe ale aceleiași monede, una cântându-i celeilalte, într-o chemare și un răspuns. Când muzica se auzi mai tare și începură să danseze, mi-am dus mâna la gât. Fantomatice și eterice, ele valsară pe câmp, simple fante subțiri de lumină lunară.

– Ce sunt?

– Himere – spirite ale aerului și ale luminii, spuse el încet. Au venit să sărbătorească solstițiul.

– Sunt frumoase.

Buzele lui îmi atinseră gâtul, în timp ce murmură aproape de pielea mea:

– Dansează cu mine, Feyre.

– Vorbești serios?

M-am întors și i-am văzut fața la doar câțiva centimetri de a mea. El zâmbi leneș.

– Serios.

Mă luă la dans de parcă aș fi fost ușoară ca aerul. Abia îmi aminteam pașii pe care îi învățasem în copilărie, dar el compensă cu grația lui animalică, fără greșală, prevenindu-mi orice poticnire, dansând pe câmpul plin de spirite.

Eram despovărată ca un puf de păpădie, iar el, vântul care mă învârtea deasupra lumii.

Îmi zâmbi, iar eu i-am zâmbit automat. Învărtită pe pajiște, cu himerele dansând în jurul nostru ca zeci de luni, nu trebuia să mă prefac, nu trebuia să fiu nimic altceva decât ce eram atunci.

Dansul nostru încetini și am rămas acolo, ținându-ne în brațe și legănându-ne pe muzica spiritelor. Își sprijini bărbia pe capul meu și îmi mângâie părul, degetele lui atingându-mi ușor pielea gâtului.

– Feyre, șopti el deasupra mea.

Îmi făcu numele să sune frumos.

– Feyre, șopti el din nou, pur și simplu, din plăcerea de a-l pronunța.

Pe cât de repede apăruseră, pe atât de repede dispăruseră spiritele, luând cu ele muzica. Am clipit. Stelele dispăreau, iar cerul devenea roșu-cenușiu.

Chipul lui Tamlin era la câțiva centimetri de al meu.

– E aproape dimineață.

Am dat din cap, fascinată de vederea lui, de mirosul și senzația de a mă ține în brațe. Mi-am întins mâna pentru a-i atinge masca. Era foarte rece, în ciuda pielii ude pe care o ascundea. Mâna îmi tremură, iar respirația îmi deveni superficială când i-am atins pielea de pe maxilar. Era netedă – și fierbinte.

Își umezi buzele, respirând la fel de întretăiat ca și mine. Îmi cuprinse talia cu degetele, iar eu l-am lăsat să mă tragă mai aproape de el – până când corpurile noastre se atinseră și căldura lui mă inundă.

Mi-am lăsat capul pe spate, pentru a-i vedea fața. Gura lui era prinsă între un zâmbet și un fior.

– Ce e? l-am întrebat și mi-am pus o mână pe pieptul lui, pregătindu-mă să mă împing înapoi.

Cealaltă mână îi alunecă însă sub părul meu, oprindu-se la baza gâtului.

– Mă gândesc la faptul că s-ar putea să te sărut, spuse el încet, contemplativ.

– Atunci, fă-o!

Îndrăzneala mă făcu să mă îmbujorez.

Tamlin râse și se aplecă spre mine.

Buzele lui se atinseră de ale mele – moi și calde, căutându-mă. Se retrase puțin, iar eu am deschis ochii. Încă mă privea; m-am uitat la el în timp ce mă sărută din nou, mai apăsat, dar diferit de felul în care mă sărutase pe gât. De data aceasta, se retrase mai mult și mă privi.

– Asta-i tot? am întrebat eu, iar el râse și mă sărută cu înverșunare.

I-am cuprins gâtul cu mâinile, trăgându-l mai aproape, strivindu-mă de el. Mâinile lui rătăciră pe spatele meu, jucându-se în părul meu, apucându-mă de talie, de parcă nu s-ar mai fi săturat să mă atingă.

Suspină și se îndepărtă.

– Vino, spuse el, sărutându-mi sprânceana. Ratăm ocazia, dacă nu plecăm acum.

– E ceva mai frumos decât himerele? l-am întrebat, dar el îmi sărută obrajii, gâtul și, în final, buzele.

L-am urmat în pădure, prin lumea veșnic luminată. M-a ținut strâns de mână când am trecut prin ceața joasă și m-a ajutat să urc un deal, care era alunecos și umed.

Ne-am așezat în vârful acestuia, iar eu mi-am ascuns zâmbetul când Tamlin m-a cuprins de umeri, trăgându-mă mai aproape. Mi-am sprijinit capul pe pieptul lui, iar el s-a jucat cu florile din ghirlanda mea.

Am privit în tăcere peste dealurile care se întindeau în fața noastră.

Cerul deveni violet, iar norii se umplură cu o lumină roz. Apoi, ca un disc strălucitor, prea clar și viu ca să fie descris, soarele alunecă peste orizont și auri totul. Era ca și când am fi văzut lumea născându-se, noi fiind singurii martori.

Mâna lui Tamlin se strânse în jurul meu, iar el îmi sărută creștetul capului. M-am retras, ridicându-mi privirea spre el.

Auriul din ochii lui, strălucitor datorită răsăritului, pâlpâi.

– Ce?

– Cândva, tata mi-a spus că ar trebui s-o las pe sora mea să-și imagineze o viață mai bună – o lume mai bună. Iar eu i-am spus că nu există așa ceva.

Mi-am trecut degetul mare peste gură, minunându-mă, și am scuturat din cap.

– Nu am înțeles niciodată – deoarece nu am putut... să cred că așa ceva era măcar posibil.

Am înghițit, coborându-mi mâna.

– Până acum.

Gâtul îi zvâcni. De această dată, mă sărută atent, pasional și pe îndelete.

Am lăsat răsăritul să mă pătrundă, să mă inunde cu fiecare mișcare a buzelor și a limbii lui, care o mângâia pe a mea. Cu ochii închiși, am lăcrimat. Era cel mai fericit moment din viața mea.

CAPITOLUL

26

A doua zi, Lucien ni se alătură la masa de prânz – care era micul dejun pentru toți. De când mă plânsesem de inutilitatea mărimii mesei, mâncam la o masă mult mai mică. Mâncând, neobișnuit de tăcut, Lucien își tot masă tâmplele, iar eu am zâmbit pe furiș când l-am întrebat:

– Și, unde ai fost noaptea trecută?

Ochiul metalic al lui Lucien se concentrează asupra mea.

– Țin să vă anunț că, în timp ce voi doi ați dansat cu spiritele, eu am fost obligat să patrulez la graniță.

Tamlin tuși afectat, iar Lucien adăugă:

– Dar nu singur.

Îmi zâmbi viclean.

– Zvonurile spun că v-ați întors abia după ce a răsărit soarele.

I-am aruncat o privire lui Tamlin, mușcându-mi buza. Practic, plutisem prin dormitor în acea dimineață. Privirea lui Tamlin rătăci însă pe chipul meu, de parcă ar fi căutat o urmă de regret, de frică. Era ridicol.

– M-ai mușcat de gât în Noaptea Focurilor, am spus eu printre dinți. Dacă după asta te-am putut privi, atunci câteva săruturi nu înseamnă nimic.

Își puse brațele pe masă, aplecându-se către mine.

– Nimic?

Se uită la buzele mele. Lucien se mișcă în scaunul lui, mormăind zeilor să-l cruțe, dar nu l-am luat în seamă.

– Nimic, am repetat puțin distantă, urmărind mișcarea gurii lui Tamlin, atât de conștientă de fiecare mișcare pe care o făcea, detestând masa dintre noi.

Aproape că îi simțeam căldura respirației.

– Ești sigură? murmură el, atent și destul de flămând încât m-am bucurat că mă aflu pe scaun.

Ar fi putut să mă aibă chiar acolo – pe acea masă. Voiam ca mâinile lui mari să-mi mângâie pielea goală, voiam ca dinții lui să mă zgârie pe gât, voiam să-i simt gura pe tot corpul meu.

– Încerc să mănânc, spuse Lucien, iar eu am clipit, expirând zgomotos. Dar acum, că v-am captat, Tamlin, izbucni el, deși Marele Lord se uită din nou la mine, devorându-mă din priviri.

Abia puteam sta pe loc, abia suportam hainele care-mi zgâriau pielea prea fierbinte. Cu ceva efort, Tamlin îi aruncă o privire emisarului.

Lucien se foi în scaun.

– Nu vreau să fiu mesagerul unor vești cu adevărat proaste, dar informatorul meu din Regatul Iernii a reușit să-mi trimită o scrisoare.

Lucien respiră adânc, iar eu m-am întrebat dacă a fi emisar însemna a fi și spion. Și m-am întrebat de ce se deranja să spună asta în prezența mea. Zâmbetul lui Tamlin dispăru imediat.

– Boala, spuse Lucien încordat și încet. Le-a răpus douăzeci și patru de tineri. Douăzeci și patru, toți morți. Înghiți. Pur și simplu... a trecut prin magia lor și le-a distrus mințile. Nimeni din Regatul Iernii nu a putut face nimic – nimic nu a putut-o opri odată ce și-a concentrat atenția asupra acelor tineri. Durerea lor este... de neimaginat. Informatorii îmi spun că și alte regate sunt grav afectate, deși Regatul Noptii, reușește, desigur, să scape nevătămat. Boala pare

să-și trimită răutatea în această direcție – tot mai departe, spre sud, cu fiecare atac.

Toată căldura, toată bucuria scânteietoare se scurse din mine ca «Angele vărsat.

– Boala chiar... chiar poate să omoare populația? am reușit să întreb.

Copiii. Omorâse... copii, ca o furtună de întuneric și moarte. Și, dacă urmașii erau la fel de rari cum pretindea Alis, pierderea unui număr atât de mare avea să fie mult mai devastator decât îmi puteam imagina.

Cu privirea umbrită, Tamlin scutură încet din cap – de parcă ar fi încercat să alunge durerea și șocul cauzate de acele morți.

– Boala poate să ne rănească în moduri pe care tu...

Se ridică în picioare atât de repede, încât răsturnă scaunul. Își scoase ghearele și mârâi spre ușa deschisă, arătându-și caninii lungi și strălucitori.

Casa, de obicei plină de foșnetele fustelor și de murmurul servitorilor, devenise tăcută.

Nu era tăcerea profundă din Noaptea Focurilor, ci, mai degrabă, una tremurătoare care mă făcu să vreau să mă ascund sub masă. Sau să o iau la goană. Lucien înjură și își scoase sabia.

– Du-o pe Feyre la fereastră – lângă draperii, mârâi Tamlin spre Lucien, continuând să privească ușile deschise.

Mâna lui Lucien mă apucă de cot, trăgându-mă de pe scaun.

– Ce... am dat eu să zic, dar Tamlin mârâi din nou, sunetul răsunând prin cameră.

Am înșfăcat un cuțit de pe masă și l-am lăsat pe Lucien să mă conducă spre fereastră, unde mă împinse în draperiile de catifea. Am vrut să-l întreb de ce nu se deranjase să mă ascundă în spatele acestora, dar spiridușul cu mască de vulpe se așeză cu spatele la mine, prinzându-mă între el și perete.

Mirosul magiei îmi intră în nări și, cu toate că sabia era îndreptată spre podea, Lucien o apucă și mai strâns, până când degetele se albiră. Magie – o vrajă. Ca să mă camufleze, să mă facă o parte din Lucien – invizibilă, ascunsă de magia și parfumul spiriduşului. Peste umărul lui, l-am privit pe Tamlin, care respiră adânc, își scoase ghearele și colții, centura plină de cuțite apărându-i din senin pe piept. Cu toate astea, își ridică scaunul, așezându-se din nou, și începu să își curețe unghiile, fără să scoată niciun cuțit. De parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Totuși venea cineva, cineva destul de îngrozitor încât să-i înspăimânte – cineva care ar fi vrut să mă rănească, dacă ar fi știut că eram acolo.

Mi-am amintit vocea șuierătoare a Attorului. Existau creaturi mai rele decât el, îmi spusese Tamlin. Mai rele decât naga, Suriel și Bogge. Pe hol, se auziră pași. Egali, lejeri, nepăsători.

Tamlin continuă să-și curețe unghiile și, în fața mea, Lucien adoptă o poziție din care părea că privea pe fereastră. Pașii se auziră mai tare – scârțâitul ghetelor pe dalele de marmură. Apoi, apăru.

Fără mască. El, ca și Attorul, făcea parte din altă categorie. Era altcineva.

Și, mai rău... îl mai întâlnisem. Mă salvase de acei trei spiriduși, în Noaptea Focurilor.

Cu pași prea grațioși, prea de felină, se apropie de masă și se opri la câțiva metri de Marele Lord. Era exact așa cum mi-l aminteam, cu îmbrăcămintea lui, delicată și luxoasă, învăluită în spiralele nopții: o tunică neagră brodată cu aur și argint, pantaloni negri și cizme negre, lungi până la genunchi. Nu îndrăznisem să-l pictez, și mi-am dat seama că nu aș fi avut niciodată curajul să o fac.

– Mare Lord, spuse încet străinul, înclinându-și ușor capul.

Nu era o plecăciune.

Tamlin nu se ridică. Nu-i vedeam fața, dar l-am auzit rostind, cu promisiunea violenței în glas:

- Ce vrei, Rhysand?

Rhysand zâmbi – sfâșietor de frumos – și își puse o mână pe plept.

- Rhysand? Haide, Tamlin. Nu ne-am văzut de patruzeci și nouă de ani și tu începi să-mi spui Rhysand? Numai prizonierii și dușmanii îmi spun așa.

Rânjetul lui se mări când termină de vorbit, și ceva în înfățișarea lui deveni sălbatic și mortal, mai mult decât văzusem vreodată la Tamlin. Rhysand se întoarse, iar eu mi-am ținut respirația când îl privi pe Lucien.

- O mască de vulpe. Ți se potrivește, Lucien.

- Du-te dracului, Rhys, izbucni Lucien, iar străinul râse.

- Este întotdeauna o plăcere să intru în contact cu agitatorii, spuse el, și se întoarse din nou spre Tamlin.

Eu încă nu respiram.

- Sper că nu v-am întrerupt.

- Tocmai mâncam, spuse Tamlin, cu obișnuita lui voce lipsită de căldură.

Vocea Marelui Lord. Măruntaiele mi se răciră.

- Reconfortant, spuse Rhysand.

- Ce cauți aici, Rhys? întrebă Tamlin, încă așezat pe scaun.

- Am vrut să văd ce mai faci. Am vrut să văd cum îți merge, și să știu dacă ai primit micul meu cadou.

- Cadoul tău nu era necesar.

- Dar a fost un frumos memento al zilelor pline de distracție, nu-i așa?

Rhysand țâțâi și examinează camera.

- Aproape jumătate de secol, ascuns într-un conac de țară. Nu știu cum ai rezistat. Dar, spuse el, întorcându-se din nou spre Tamlin, ești un ticălos atât de încăpățânat încât asta trebuie să fi fost un paradis, în comparație cu Poalele Muntelui. Presupun că da. Totuși, sunt surprins: patruzeci și nouă de ani și nicio încercare de a te

salva sau de a-ți salva pământurile. Nici acum, când lucrurile devin din nou interesante.

– Nu am ce face, recunosc Tamlin, cu o voce gravă.

Rhysand se apropie de Tamlin, cu mișcări fine ca mătasea. Vocea lui se transformă într-o șoaptă – un sunet ca o mângâiere erotică, încălzindu-mi obrazii.

– Ce păcat că trebuie să suportți greul, Tamlin – și încă și mai rău păcat e că ești atât de resemnat. Poate că ești încăpățânat, dar ce faci acum e jalnic. Cât de diferit este Marele Lord de astăzi de liderul crud al companiei de război, de acum câteva secole.

Lucien izbucni:

– Ce știi tu? Ești doar târfa Amaranthei.

– Poate că sunt, dar nu fără motiv.

Am tresărit când vocea lui se ascuți.

– Măcar nu mi-am irosit timpul printre garduri vii și flori, în timp ce lumea se ducea dracului.

Sabia lui Lucien se ridică ușor.

– Dacă tu crezi că asta am făcut, atunci, în curând, vei afla că nu a fost așa.

– Micul Lucien. Cu siguranță le-ai oferit un subiect de discuție când ai schimbat regatul pentru cel de Primăvară. Ce lucru trist, să o văd pe minunata ta mamă jelind mereu din cauză că te-a pierdut.

Lucien își îndreptă sabia spre Rhysand.

– Ai grijă cum vorbești.

Rhysand râse – era râsul unui amant, șoptit, delicat și intim.

– Așa vorbești cu Marele Lord al Prythianului?

Inima mi se opri. De asta fugiseră acei spiriduși în Noaptea Focurilor. Să-l contrazici însemna să te sinucizi. Și, judecând după felul în care întunericul părea să se onduleze din el, după acei ochi violeți care ardeau ca stelele...

– Haide, Tamlin, spuse Rhysand. Nu ar trebui să-ți mustri lacheul pentru că mi-a vorbit așa?

- În regatul meu nu impun ranguri, spuse Tamlin.

- Încă nu? își încrucișă Rhysand brațele. Dar este atât de distractiv când se umilesc! Presupun că tatăl tău nu s-a deranjat să-ți arate asta.

- Acesta nu este Regatul Noptii, rosti Lucien printre dinți. Nu ai nicio putere aici, așa că pleacă. Patul Amaranthei se răcește.

Am încercat să nu respir prea zgomotos. Rhysand - el trimisese acel cap. Drept cadou. Am tresărit. Regatul Noptii era locul în care se afla această femeie, această Amarantha?

Rhysand chicoti, dar apoi se năpusti asupra lui Lucien, prea rapid ca să-l pot urmări cu ochii mei omenești, mârâind în fața lui. Lucien mă împinse cu spatele în perete, destul de tare încât să fiu nevoită să-mi înăbuș un țipăt când am fost strivită de lemn.

- Eu măcelăream pe câmpul de luptă înainte de a te fi născut, mârâi Rhysand.

Apoi, la fel de rapid cum venise, se retrase nepăsător. Nu, nu aș fi îndrănit niciodată să pictez cea grație întunecată și nemuritoare nici într-o sută de ani.

- În plus, spuse el, băgându-și mâinile în buzunar, cine crezi că mi-a arătat iubitului tău Tamlin aspectele delicate ale săbiilor și ale femeilor? Doar nu crezi cu adevărat că a învățat așa ceva în mica tabără de război a tatălui său!

Tamlin își masă tâmplele.

- Las-o pentru altă dată, Rhys. Mă vei vedea destul de curând.

Rhysand se îndreptă spre ușă.

- Deja se pregătește pentru tine. Având în vedere starea ta actuală, cred că îi pot raporta cu siguranță că ești distrus și că te vei mai gândi la oferta ei.

Lucien nu mai respira când Rhysand trecu de masă. Marele Lord al Regatului Noptii îți trecu un deget pe spătarul scaunului meu - un gest natural.

- Abia aștept să-ți văd fața când...

Rhysand privi cu atenție masa.

Lucien înțepeni, împingându-mă mai tare în perete. Masa era încă pusă pentru trei persoane, farfuria mea pe jumătate goală aflându-se chiar în fața lui.

– Unde este oaspetele tău? întrebă Rhysand calm, ridicând puțin lăbul meu și adulmecându-l înainte de a-l pune din nou pe masă.

– I-am spus să plece când ți-am simțit sosirea, minți Tamlin, calm.

Rhysand îl privi în față pe Marele Lord, iar chipul lui perfect nu exprimă niciun sentiment înainte de a-și ridica sprâncenele. Un fior de încântare – poate chiar de îndoială – străluci pe chipul lui, dar își întoarse rapid fața spre Lucien. Magia îmi uscă nările, iar eu m-am holbat cu groază la Rhysand când fața i se strâmbă de mânie.

– Îndrăznești să mă vrăjești? mârâi el, privindu-mă cu ochi violeți și arzători.

Deși bariera magică dispăruse, Lucien mă împinse și mai tare în perete.

Scaunul lui Tamlin scârțâi când îl aruncă în spate. El se ridică, cu ghearele pregătite, mai mortal decât orice cuțit pe care îl avea asupra lui.

Continuând să mă privească fix, fața lui Rhysand deveni o mască de mânie calmă.

– Îmi amintesc de tine, spuse el. Se pare că nu mi-ai ascultat avertizarea de a te feri de probleme.

Se întoarse către Tamlin.

– Cine, mă rog, este oaspetele tău?

– Logodnica mea, răspunse Lucien.

– Poftim? Și eu care credeam că, după atâtea secole, încă mai suferi după iubita ta din popor, spuse Rhysand, venind spre mine.

Lumina soarelui nu străluci pe firele metalice ale tunicii lui, de parcă ar fi fost împiedicată de întunericul care pulsa din el.

Lucien scuipea la picioarele lui Rhysand și puse sabia între noi.

Zâmbetul înveninat al lui Rhysand se lăți.

- Lucien, dacă mă rănești, vei afla cât de repede poate târfa Amaranthei să facă întreg Regatul Toamnei să sângereze. Mai ales pe iubita Stăpână a regatului.

Lucien se albi la față, dar rămase pe loc. Tamlin fu cel care răspunse.

- Coboară sabia, Lucien.

Rhysand mă măsură din priviri.

- Lucien, știam că ai gusturi proaste în materie de iubite, dar nu m-am gândit niciodată că te-ai încurca și cu gunoaiile muritoare.

Fața îmi ardea. Lucien tremura – de mânie, de frică sau de supărare, nu îmi dădeam seama.

- Stăpâna Regatului Toamnei va suferi cu adevărat când va afla de faptele fiului ei cel mai mic. Dacă aș fi în locul tău, mi-aș ține noul animal de companie departe de tatăl tău.

- Pleacă, Rhys, îi ordonă Tamlin, stând la câțiva pași distanță de Marele Lord al Regatului Noptii.

Cu toate acestea, în ciuda ghearelor, în ciuda faptului că Rhysand încă se apropia de mine, el nu îl atacă. Probabil că o luptă între doi Mari Lorzi ar fi putut dărâma din temelii conacul – și ar fi lăsat în urmă doar praf. Sau poate că, dacă Rhysand era într-adevăr amantul acelei femei, represaliile pentru rănirea lui ar fi fost prea mari, mai ales cu povara suplimentară a înfruntării bolii.

Rhysand îl dădu deoparte pe Lucien de parcă ar fi fost o draperie.

Acum nu mai era nimic între noi, doar aerul înțepător și rece. Tamlin rămase însă unde era, iar Lucien nici măcar nu clipi când Rhysand, cu o blândețe îngrozitoare, luă cuțitul din mâinile mele și îl aruncă în cealaltă parte a camerei.

- Nu ți-ar folosi oricum la nimic, îmi spuse Rhysand. Dacă ai fi înțeleaptă, ai țipa și ai fugi din locul acesta, de acești spiriduși. De fapt, este o minune că încă mai ești aici.

Probabil că mirarea mi se citi pe chip, deoarece Rhysand râse zgomotos.

– O, nu știe, nu-i așa?

Am tremurat, incapabilă să-mi găsesc cuvintele sau curajul.

– Ai câteva secunde, Rhys, îl avertiză Tamlin. Câteva secunde pentru a pleca.

– Dacă aș fi în locul tău, nu aș vorbi așa cu mine.

Împotriva voinței mele, corpul meu se îndreptă, fiecare mușchi se întinse, iar oasele mi se tensionară. Era ceva mai puternic decât o vrajă. O puterea care prelua controlul asupra ființei mele: chiar și sângele îmi curse unde își dori el.

Nu am putut să mă mișc. O mână invizibilă, cu gheare, îmi zgârie mintea. Și am știut – am știut că, dacă aș fi împins, dacă aș fi lovit acele gheare mentale, aș fi încetat să mai exist.

– Dă-i drumul, spuse Tamlin, enervându-se, dar fără să înainteze.

Un fel de panică se ivi în ochii lui și, încetând să mă privească, se uită spre Rhysand.

– Destul.

– Am uitat că poți pătrunde în mintea unui om la fel de ușor cum spargi o coajă de ou, spuse Rhysand și își trecu un deget pe baza gâtului meu.

Tremuram, ochii îmi ardeau.

– Uite cât de minunată este! Uite cum încearcă să nu țipe de groază!

– Voi fi rapid, promit.

Dacă nu aș fi păstrat controlul asupra corpului meu, probabil că aș fi vomitat.

– Are cele mai delicioase gânduri cu tine, Tamlin, spuse el. Se întreabă cum ar fi să-ți simtă degetele pe coapsele ei – și între ele.

Chicoti. Arzând de dezgust și de rușine, am tremurat din cauza prinsorii care îmi stăpânea mintea, când îmi dădu în vileag cele mai intime gânduri. Rhysand se întoarse spre Marele Lord.

- Sunt curios: de ce s-a întrebat dacă s-ar simți la fel de bine dacă i-ai mușca sânul așa cum ai mușcat-o de gât?

- Dă-i drumul.

Fața lui Tamlin se contorsionă cu o asemenea furie sălbatică, încât lovi o coardă diferită, mai profundă, a groazei din mine.

- Dacă te consolează să afli, îi mărturisi Rhysand, ar fi fost potrivită pentru tine – și tu ai fi putut să scapi. Totuși, este puțin cam târziu. Este mai încăpățânată ca tine.

Acele gheare invizibile îmi mângâiară din nou mintea, apoi dispărură. M-am lăsat spre podea, ghemuindu-mă pe genunchi, tremurând toată, încercând să nu suspin, să nu țip, să nu vomit.

- Amaranthei îi va face plăcere să o distrugă, îi spuse Rhysand lui Tamlin. Aproape la fel de mult cum îi va face plăcere să te privească în timp ce o va rupe bucată cu bucată.

Tamlin era paralizat, brațele lui – ghearele sale – atârându-i moi pe lângă corp. Nu-l mai văzuse niciodată arătând așa.

- Te rog, fu tot ce spuse Tamlin.

- Te rog, ce? rosti Rhysand, blând, convingător.

Ca un amant.

- Nu-i spune Amaranthei despre ea, zise Tamlin, cu vocea tensionată.

- Și de ce nu? Fiind târfa ei, spuse el aruncându-i o privire lui Lucien, ar trebui să-i spun tot.

- Te rog, reuși Tamlin să spună, de parcă i-ar fi fost greu să respire. Rhysand arată spre pământ, iar zâmbetul lui deveni pervers.

- Dacă mă implori, mă voi mai gândi dacă să-i spun sau nu Amaranthei.

Tamlin căzu în genunchi și își înclină capul.

- Mai jos.

Tamlin își lipi fruntea de podea, mâinile alunecându-i spre ghețele lui Rhysand. Aș fi putut să plâng de furie văzându-l pe Tamlin

obligat să se încline în fața cuiva, văzându-l pe Marele meu Lord umilit. Rhysand arătă spre Lucien.

– Și tu, băiatule-vulpe.

Fața lui Lucien era întunecată, dar se lăsă în genunchi, apoi își atinse fruntea de pământ. Mi-am dorit cuțitul pe care mi-l luase Rhysand, mi-am dorit să fi avut ceva cu care să-l omor.

M-am oprit destul din tremurat încât să-l aud pe Rhys vorbind din nou.

– Faci asta de dragul tău sau al ei? întrebă el, apoi ridică din umeri, de parcă nu ar fi obligat un Mare Lord al Prythianului să se umilească. Ești mult prea disperat, Tamlin. Este neplăcut. Faptul că ai devenit Mare Lord te-a făcut să fii plictisitor.

– Îi vei spune Amaranthei? întrebă Tamlin, cu fața pe podea.

Rhysand zâmbi superior.

– Poate că da, poate că nu.

Într-o mișcare fulgerătoare, prea rapidă ca să o văd, Tamlin fu în picioare, cu dinții periculos de aproape de fața lui Rhysand.

– Nu face asta, spuse Rhysand, țățâind și împingându-l ușor cu o singură mână. Nu în fața unei doamne.

Privi în direcția mea.

– Cum te numești, scumpete?

Dacă i-aș fi spus numele meu – și numele familiei mele – ar fi provocat și mai multă durere și suferință. Ar fi putut foarte bine să-mi găsească familia și să o târască în Prythian pentru a o chinui, doar ca să se amuze. Dacă aș fi ezitat prea mult, ar fi putut să-mi afle numele citindu-mi gândurile. Calmă și fără să mă gândesc la nimic, am rostit pe nerăsuflăte primul nume care mi-a venit în minte, numele unei prietene de-a surorii mele, care nu vorbise niciodată cu mine și al cărei chip nu mi-l puteam aminti.

– Clare Beddor.

Vocea mea nu fu mai mult decât un suspin.

Rhysand se întoarse spre Tamlin, netulburat de apropierea Marelui Lord.

– Ei bine, a fost distractiv. De fapt, nu m-am mai amuzat așa de secole. Abia aștept să vă văd pe toți trei la Poalele Muntelui. Îi voi transmite salutările tale Amaranthei.

Apoi, Rhysand dispăru în neant – de parcă ar fi trecut printr-o despicătură a lumii, lăsându-ne singuri, într-o tăcere groaznică și tremurătoare.

CAPITOLUL

27

Am rămas întinsă pe pat, urmărind lumina lunii mișcându-se pe podea. Era greu să nu mă gândesc la chipul lui Tamlin când ne ordonase mie și lui Lucien să plecăm și să închidem ușa sălii de mese. Dacă nu mi-aș fi impus să mă adun, poate că aș fi rămas. Poate că l-aș fi întrebat pe Lucien despre asta – despre toate. Dar, lașă cum eram, am fugit în camera mea, unde Alis mă aștepta cu o ceașcă de ciocolată caldă. Era un efort și mai mare să nu-mi amintesc răgetul care făcuse candelabrul să se miște sau trosniturile mobilei distruse care răsunaseră prin casă.

Nu am mers la cină. Nu voiam să știu dacă mai exista o sală de mese în care să mă mânc. Și nu am fost în stare să pictez, nu când nu aveam nimic în minte, în suflet.

În casă era liniște de ceva vreme, dar valurile mâniei lui Tamlin răsunau, reverberând în lemn, piatră și sticlă.

Nu voiam să mă gândesc la vorbele lui Rhysand – nu voiam să mă gândesc la atacul bolii, care se întrevedea, sau la Poalele Muntelui – la oricum s-ar fi chemat acel loc și la motivul pentru care aș fi putut fi obligată să merg acolo. Și la Amarantha – în sfârșit, un nume demn de prezența feminină care le urmărea viețile. Tremuram de fiecare dată când mă gândeam la cât de mortală trebuie că era pentru a da ordine Marilor Lorzi ai Prythianului. Îl ținea în lesa pe

Rhysand și îl făcuse pe Tamlin să implore pentru a mă ține ascunsă de ea.

Ușa scârțâi, iar eu m-am ridicat brusc. Lumina lunii străluci pe zid, dar inima mea nu se liniști când Tamlin închise încet ușa și se apropie de patul meu. Pașii îi erau înceți și grei – și nu vorbi până ce nu se așeză pe marginea saltelei.

– Îmi pare rău, spuse el.

Vocea îi era răgușită și goală.

– Este în regulă, am mințit eu, apucând cearșafurile cu mâna.

Dacă mă gândeam prea mult la asta, simțeam mângâierea ghearelor puterii lui Rhysand zgâriindu-mi mintea.

– Nu este, mârâi el și mă apucă de mână, trăgându-mi degetele de pe cearșafuri. Este...

Își lăsa capul în jos, oftând adânc și strângându-mă de mână.

– Feyre... aș vrea...

Își scutură capul și își dresă vocea.

– Te trimit acasă, Feyre.

Ceva în mine se rupse.

– Poftim?

– Te trimit acasă, repetă el și, deși cuvintele lui erau mai puternice, mai sonore, vocea îi tremură puțin.

– Cum rămâne cu termenii Tratatului...

– Ți-am preluat datoria. Dacă va veni cineva să se intereseze de legile încălcate, îmi voi asuma responsabilitatea pentru moartea lui Andras.

– Dar mi-ai spus odată mi-ai spus că nu exista nicio altă porțiță de scăpare. Suriel mi-a spus că nu era nici...

Un mârâit.

– Dacă au o problemă cu asta, îmi pot spune mie.

Și să sfârșească fâșii. Inima mi se prăbuși. Să trăiesc liberă.

– Am făcut ceva greșit...

El îmi ridică mâna și o lipi de obrazul său. Era foarte ademenitor și cald.

– Nu ai făcut nimic greșit.

Își întoarse fața pentru a-mi săruta palma.

– Ai fost perfectă, murmură el pe pielea mea, apoi îmi cobori mâna.

– Atunci, de ce trebuie să plec?

Mi-am smucit mâna.

– Deoarece există... există oameni care te-ar răni, Feyre. Care te-ar răni din cauza a ceea ce însemni pentru mine. Am crezut că voi fi în stare să mă ocup de ei, să te feresc de așa ceva, dar, după ziua de azi... Nu pot. Deci, trebuie să pleci acasă, departe de aici. Acolo vei fi în siguranță.

– Pot să mă apăr singură, și...

– Nu poți, spuse el, iar vocea îi tremură. Pentru că eu nu pot.

Îmi prinse fața cu ambele mâini.

– În fața lor, nu pot să mă apăr nici pe mine, nu pot să mă apăr de ce se întâmplă în Prythian.

Am simțit fiecare cuvânt pe care îl rosti și care ajunse pe buzele mele, un suflu de aer fierbinte și frenetic.

– Chiar dacă ne-am împotrivi bolii... te-ar căuta – ea ar găsi o modalitate prin care să te ucidă.

– Amarantha.

Se zburli la auzul numelui, dar încuviință.

– Cine este...

– Când ajungi acasă, interveni el, să nu spui nimănui adevărul despre locul în care ai fost – lasă-i să creadă vraja. Nu le spune cine sunt; nu le spune unde ai stat. Spionii ei te vor căuta.

– Nu înțeleg.

I-am apucat brațul și l-am strâns cu putere.

– Spune-mi...

– Trebuie să pleci acasă, Feyre.

Acasă. Nu era casa mea, era Iadul.

– Vreau să rămân cu tine, am șoptit, cu vocea spartă. Cu sau fără
Tratat, cu sau fără boală.

Își trecu o mână peste față. Degetele lui se înfiorară când întâl-
niră masca.

– Știu.

– Așadar, lasă-mă...

– Nu e cazul să stăm la discuții, mârâi el, iar eu l-am privit. Nu
înțelegi?

Se ridică în picioare.

– Rhys a fost doar începutul. Vrei să fi aici când se întoarce
Attorul? Vrei să știi căror creaturi le dă socoteală Attorul? Unor
ființe ca Bogge – și mai rele.

– Lasă-mă să te ajut...

– Nu.

Păși în fața patului.

– Nu ai citit ieri printre rânduri?

Nu o făcusem, dar mi-am ridicat bărbia și mi-am încrucișat
brațele.

– Deci, mă alungi deoarece sunt inutilă în luptă?

– Te alung deoarece mă îmbolnăvesc dacă mă gândesc la tine în
mâinile lor!

Se așternu tăcerea, umplută doar de sunetele respirației lui grele.

Se lăsă pe pat și își apăsă ochii cu podul palmelor.

Cuvintele lui răsunară prin mine, topindu-mi mânia, făcându-mă
fragilă.

– Cât... cât timp va trebui să fiu plecată?

El nu răspunse.

– O săptămână?

Niciun răspuns.

– O lună?

Scutură încet din cap. Buza mea superioară se răsuci, dar m-am
străduit să fiu neutră.

– Un an?

Atât timp departe de el...

– Nu știu.

– Dar nu pentru totdeauna, nu-i așa?

Chiar dacă boala s-ar fi răspândit din nou în Regatul Primăverii, chiar dacă m-ar fi sfâșiat... M-aș fi întors. Îmi dădu într-o parte părul de pe față. M-am smucit.

– Probabil ar fi mai ușor dacă aș pleca, am spus, privind în altă parte. Cine ar vrea să aibă în preajmă pe cineva care este acoperit de spini?

– Spini?

– Spinoasă. Ușor de ofensat. Irascibilă. Încăpățânată.

El se aplecă și mă sărută ușor.

– Nu pentru totdeauna, spuse el lângă gura mea.

Și, deși știam că era o minciună, i-am pus mâinile în jurul gâtului și l-am sărutat. Mă trase în poala lui, ținându-mă strâns, în timp ce buzele lui le despărți pe ale mele. Când limba lui îmi intră în gură, am devenit conștientă de fiecare por din corpul meu.

Cu toate că groaza magiei lui Rhysand încă mă afecta, l-am împins pe Tamlin pe pat, încălecându-l, ținându-l ca și cum asta m-ar fi împiedicat cumva să plec, de parcă gestul ar fi oprit scurgearea timpului.

Își odihni mâinile pe coapsele mele, iar căldura lor mă arse prin mătasea fină a cămășii de noapte. Părul meu căzu în jurul fețelor noastre ca o cortină. Nu-l puteam săruta destul de repede, destul de tare încât să exprim nevoia năvalnică a corpului meu. El mârâi ușor – și mă întoarse cu pricepere, întinzându-mă sub el în timp ce își desprinse buzele de ale mele și mă sărută pe gât.

Toată lumea mea se contractă la atingerea buzelor lui pe pielea mea. Totul de dincolo de ele, de dincolo de el, era un gol format din întuneric și lumină selenară. Spatele mi se arcui când ajunse la locul în care mă mușcase odată, iar eu mi-am trecut mâinile prin părul

lui, savurând netezimea ca de mătase. El trăsă un arc pe șoldul meu, zăbovind la marginea lenjeriei. Cămașa de noapte mi se strânsese în jurul taliei, dar nu-mi păsa. Mi-am împletit picioarele goale în jurul picioarelor lui, întinzându-le pe mușchii tari ai gambelor sale.

Îmi șopti numele pe piept și cu una din mâini îmi explorează corpul, întinzând-o spre sâni. Am tremurat, anticipând senzația mâinii lui acolo, iar gura lui o găsi din nou pe a mea, în timp ce degetele i se opriră puțin mai jos.

De această dată, sărutul lui fu mai lent, mai blând. Vârfurile degetelor celeilalte mâini alunecară sub lenjeria mea intimă, iar eu am respirat adânc..

Sunetul îl făcu să ezite și să se retragă puțin. Dar i-am mușcat buza, dându-i o comandă mută, iar el mârâi în gura mea. Cu o singură gheară lungă, sfâșie mătasea și dantela, iar lenjeria mea se destrămă în bucăți. Gheara se retrase, sărutul devenind mai profund când degetele îi alunecară între picioarele mele, seducându-mă și tachinându-mă. M-am frecat de mâna lui, cedând complet zvârcolirii sălbătice care prinsese viață în interiorul meu și i-am șoptit numele pe piele.

El se opri din nou, retrăgându-și degetele, dar l-am apucat, trăgându-l mai mult peste mine. Îl voiam acum – voiam ca barierele hainelor noastre să dispară, voiam să-i simt transpirația, voiam să mă umplu cu esența lui.

– Nu te opri, am găfâit.

– Eu... spuse el apăsător, odihnindu-și fruntea între sâni mei, tremurând. Dacă voi continua, nu voi mai putea să mă opresc.

M-am ridicat, iar el m-a privit, respirând greu. Am continuat să-l privesc în ochi, respirând mai calm când mi-am ridicat cămașa de noapte peste cap și am aruncat-o pe podea. Complet goală în fața lui, l-am urmărit cum se uita la sâni mei, tari din cauza răcorii nopții, la abdomenul meu, între coapsele mele. Un fel de poftă lacomă și neînduplecată îi traversă chipul, privirea. Mi-am îndoit un genunchi

și l-am dat într-o parte, ca pe o invitație tăcută. El mârâi – și, încet, ca un prădător, își ridică din nou privirea spre a mea.

Toată forța aceluia Mare Lord sălbatic și nemilos se concentra doar asupra mea, iar eu am simțit furtuna captivă de sub pielea lui, capabilă să mă spulbere, chiar așa diminuată cum era. Dar puteam să am încredere în el – și în mine, să înfrunt acea mare putere. Puteam să mă arunc cu totul asupra lui, știind că nu s-ar fi ferit.

– Dă-mi totul, i-am șoptit.

El plonjă ca o bestie eliberată din cușcă.

Eram o încurcătură de mâini și dinți, iar eu am tras de hainele lui până când ajunseră pe jos, apoi am tras de pielea lui până ce l-am zgâriat pe spate și pe brațe. Ghearele scoase erau blânde pe șoldurile mele, în drumul lor către interiorul coapselor, unde se înfruptă din mine, oprindu-se doar după ce am tremurat, epuizată. Am gemut, rostindu-i numele când mă pătrunse, împingându-se încet și puternic, încât mă făcu să mă despic în jurul lui.

Ne-am mișcat împreună la nesfârșit, sălbatic și arzător și, când am atins pentru a doua oară extazul, mârâi și culmină în același timp.

Am adormit în brațele lui, iar când m-am trezit, câteva ore mai târziu, am făcut din nou dragoste, încet și intens; un foc mocnit, în comparație cu pasiunea dezlănțuită de mai devreme. Odată epuizați amândoi, gâfâind transpirați, am stat întinși în liniște pentru o vreme, iar eu i-am respirat parfumul, pământiu și proaspăt. Nu aș fi putut niciodată să surprind așa ceva – nu aș fi fost niciodată în stare să-i pictez atingerea și gustul, indiferent cât aș fi încercat, indiferent câte culori aș fi folosit.

Tamlin trăsă lent cercuri pe abdomenul meu și murmură:

– Ar trebui să dormim. Mâine ai de făcut o călătorie lungă.

– Mâine?

M-am ridicat fără să țin cont de goliciunea mea, nu după ce văzuse și gustase totul.

Gura lui exprimă un regret.

- La răsărit.

- Dar este...

Cu o mișcare lentă, se ridică.

- Te rog, Feyre.

Te rog. Tamlin se înclinase în fața lui Rhysand. De dragul meu. Se mută spre marginea patului.

- Unde pleci?

Mă privi peste umăr.

- Dacă rămân, nu vei mai dormi.

- Rămâi, i-am spus. Promit să nu te ating.

O minciună fățișă.

Îmi schiță un zâmbet care îmi spuse că și el știa asta, dar se curăță, trăgându-mă în brațele lui. Mi-am înfășurat un braț în jurul taliei lui și mi-am odihnit capul pe umărul său.

El îmi mângâie leneș părul. Nu voiam să dorm, nu voiam să pierd niciun minut cu el, dar epuizarea mă trase la somn, până când i-am simțit doar respirația și atingerea degetelor în păr.

Plecam. Când acest loc devenise mai mult decât un adăpost, când ordinul lui Suriel devenise o binecuvântare, iar Tamlin mult mai mult decât un salvator sau un prieten, plecam. Ar fi putut trece ani de zile până ce aveam să revăd această casă, până ce aveam să miros grădina cu trandafiri, până când vedeam din nou acei ochi cu pete aurii. Acasă – aici era acasă.

Când starea de conștiență mă părăsi în cele din urmă, am crezut că l-am auzit vorbind, gura lui fiind aproape de urechea mea.

- Te iubesc, șopti el și mă sărută pe frunte. Cu tot cu spini.

Când m-am trezit, nu mai era acolo și am fost sigură că visasem.

CAPITOLUL

28

Nu dură mult să-mi fac bagajul și să-mi iau rămas-bun. Am fost cumva surprinsă când Alis mă îmbracă într-o ținută foarte diferită de hainele mele obișnuite – dantelată, strânsă pe corp și legată în toate locurile greșite. Vreo modă printre muritorii bogați, fără îndoielă. Rochia era confecționată din straturi de mătase roz-deschis, accentuată cu dantelă albă și de un albastru-deschis. Alis îmi dădu o jachetă scurtă din in, cu reverele mărginite de un tiv roz. Pe cap îmi puse într-o parte o mică pălărie absurdă, sedefie, în mod clar, pur decorativă. Mai că mă așteptam și la o umbrelă asortată.

Lui Alis, care țâțâi, i-am spus astfel:

– Nu ar trebui să-ți iei rămas-bun de la mine plângând?

Am tras de mânușile din dantelă – inutile și subțiri.

– Nu-mi plac despărțirile. Dacă aș putea, aș pleca fără să spun nimic.

Alis se uită lung la mine.

– Nici mie nu-mi plac.

M-am îndreptat către ușă, dar am zis, fără să vreau:

– Sper că în curând vei fi alături de nepoții tăi.

– Bucură-te de libertate, fură singurele ei vorbe.

La parter, Lucien pufni când mă văzu.

– Acele haine sunt destul încât să mă convingă să nu-mi doresc vreodată să calc pe târâmul oamenilor.

– Nu sunt sigură că târâmul oamenilor ar ști cum să se comporte cu tine, i-am răspuns.

Zâmbetul lui Lucien era tăios, privind atent peste umărul meu spre locul în care Tam mă aștepta în fața trăsुरii aurite, își încordă umerii. Când se întoarse din nou spre mine, miji ochiul metalic.

– Am crezut că ești mai deșteaptă.

– La revedere și ție, am izbucnit eu.

Halal prieten. Faptul că mă ținuseră departe de conflictele lor nu era vina sau alegerea mea, chiar dacă nu puteam face nimic împotriva bolii, a creaturilor sau a Amaranthei, oricine ar fi fost ea.

Lucien, a cărui cicatrice era rigidă în soarele strălucitor, scutură din cap și se îndreptă spre Tamlin, în ciuda mârâitului de avertizare al Marelui Lord.

– Nu îi mai acorzi măcar câteva zile? Doar câteva – înainte de a o trimite spre acea hazna omenească? întrebă Lucien.

– Nu intră în discuție, izbucni Tamlin, arătând spre casă. Ne vedem la prânz.

Lucien îl fixă cu privirea pentru o clipă, scuipe pe pământ și urcă grăbit scările. Tamlin nu-l muștră.

Poate m-aș fi gândit mai mult la cuvintele lui Lucien, poate i-aș fi strigat o replică, dar... Pieptul mi se goli când, cu mâinile transpirate în mănuși, m-am întors spre Tamlin, care stătea în fața caleștii aurite.

– Amintește-ți ce ți-am spus, zise el.

Am dat din cap, prea ocupată să-i memorez trăsăturile feței ca să-i răspund. Se referise oare la ce am crezut că îmi spusese aseară, la faptul că mă iubea? M-am mișcat, bieteile mele picioare durându-mă deja din cauza pantofilor mici pe care Alis mă obligase să îi port.

– Târâmul muritorilor rămâne sigur – pentru tine, pentru familia ta.

Am dat din cap, întrebându-mă dacă ar fi încercat să mă convingă să părăsesc până și teritoriul oamenilor, să navighez spre sud, dar înțelese că aș fi refuzat să fiu atât de departe de zid, de el. Că acasă era cel mai îndepărtat loc în care aș fi acceptat să fiu trimisă, departe de el.

– Tablourile mele sunt ale tale, am rostit, incapabilă să născocesc altceva mai bun pentru a-mi exprima sentimentele, pentru a-i spune ce însemna faptul că trebuia să plec și cât de îngrozită eram de trăsură care se ivea în spatele meu.

Îmi ridică bărbia cu un deget.

– Ne vom revedea.

Mă sărută și se îndepărtă prea repede. Am înghițit cu greu, luptându-mă cu ochii care mă ardeau. „Te iubesc, Feyre.“

M-am întors înainte ca vederea să mi se încețoșeze, dar el fu imediat acolo, ca să mă ajute să urc în trăsură opulentă. Când m-am așezat, mă privi calm prin ușa deschisă.

– Ești pregătită?

Nu, nu, nu eram pregătită, nu după noaptea trecută, nu după toate aceste luni. Dar am încuviințat. Dacă Rhysand se întorcea, dacă această Amarantha era, într-adevăr, o amenințare atât de mare încât aș fi fost doar un alt corp de apărat pentru Tamlin... trebuia să plec.

Închise ușa, izolându-mă înăuntru cu un zgomot ce răsună prin mine. Se aplecă prin fereastra deschisă, pentru a-mi mângâia obrazul – și aș fi putut jura că am simțit cum mi se rupea inima. Vizitiul pocni din bici.

Degetul lui Tamlin îmi atinse gura. Trăsura se zdruncină când cei șase cai albi începură să meargă. Mi-am mușcat buza, ca să nu tremure.

Tamlin îmi zâmbi pentru ultima dată.

– Te iubesc, spuse el și se îndepărtă.

Ar fi trebuit să o spun – ar fi trebuit să-i spun acele cuvinte, dar mi se blocară în gât din cauza... Din cauza lucrurilor pe care trebuia să le înfrunte, din cauză că era posibil să nu mă mai găsească, în

cluda promisiunii, din cauză... din cauză că, dincolo de toate, el era nemuritor, iar eu aveam să îmbătrânesc și să mor. Și poate că acum vorbea serios, și poate că noaptea trecută îl schimbase la fel de mult ca și pe mine, dar... Nu voiam să devin o povară pentru el. Nu voiam să devin o altă greutate care să-i apese pe umeri.

Așadar, nu am spus nimic în clipa în care trăsura plecă. Și nu m-am uitat înapoi când am trecut de porțile conacului și am intrat în pădurea aflată dincolo de acestea.

Aproape imediat ce trăsura intră în pădure, sclipirea magiei îmi inundă nările, târându-mă într-un somn profund. Am fost furioasă când m-am trezit cu o smucitură, întrebându-mă de ce fuseseră necesare toate acestea, dar aerul răsuna de bocănitul asurzitor al copitelor pe poteca pavată cu dale din piatră. Frecându-mă la ochi, am privit pe fereastră și am văzut un drum înclinat, flancat de garduri vii, conice, și de iriși. Nu mai fusesem aici.

Când trăsura se opri în fața unui castel din marmură albă și cu acoperișuri din smarald – aproape la fel de mare ca și conacul lui Tamlin, am fost atentă la cât mai multe detalii.

Fețele servitorilor care se apropiau nu-mi erau necunoscute, iar eu nu am afișat nicio emoție când i-am prins mâna vizitiului și am coborât din trăsură.

Om. Cu urechile rotunjite, cu fața rumenă și hainele lui era, pur și simplu, un om.

Și ceilalți servitori erau oameni – toți neliniștiți, spre deosebire de liniștea totală pe care o adoptau Marii Spiriduși. Creaturi imperfecte, lipsite de grație, făcute din pământ și sânge.

Servitorii mă priviră, dar nu se apropiară, dispărând în fundal. Păream atât de distinsă, atunci? Agitația de mișcare și culoare care mă înșni pe ușile principale mă făcu să mă îndrept de spate.

Le-am recunoscut pe surorile mele înainte să mă vadă. Se apropiară de trăsură, aranjându-și rochiile elegante. Le-am văzut sprâncenele ridicându-se în fața trăsurii aurite.

Acel sentiment de ruptură din pieptul meu se înrăutăți. Tamlin îmi spusese că avusese grijă de familia mea, dar asta...

Nesta vorbi prima, făcând o reverență. Urmă Elain.

– Bun venit în casa noastră, spuse Nesta cam nehotărâtă. Doamnă... Am râs cu poftă.

– Nesta, am spus, iar ea înțepeni.

Am râs din nou.

– Nesta, nu-ți recunoști propria soră?

Elain icni.

– Feyre?

Se îndreptă spre mine, dar se opri.

– Ce s-a întâmplat cu mătușa Ripleigh? A... murit?

Acea era povestea, mi-am amintit eu – că plecasem să am grijă de mătușa bogată, de mult uitată. Am dat ușor din cap. Nesta se uită la hainele mele și la trăsură, perlele împletite în părul ei șaten-deschis strălucind în lumina soarelui.

– Ți-a lăsat averea ei, spuse Nesta cu siguranță.

Nu era o întrebare.

– Feyre, ar fi trebuit să ne spui! exclamă Elain, încă uimită. O, cât de îngrozitor! Și a trebuit să înduri singură pierderea ei, sărăcuța de tine! Tata va fi devastat că nu a reușit să-și prezinte omagiile.

Niște... niște lucruri atât de simple: rude care mureau, averi lăsate moștenire și prezentarea omagiilor pentru cel mort. Și totuși... totuși... o greutate pe care nu realizasem că o purtam se micșoră când mi-am dat seama că aceasta era singura lor grijă; acestea erau lucrurile care contau pentru ei acum.

– De ce ești atât de tăcută? mă întrebă Nesta, păstrând distanța.

Uitasem cât de șireți erau ochii ei, cât de reci. Fusese altfel clădită, din ceva mai tare și mai puternic decât din oase și sânge. Era la fel de diferită de oamenii din jurul nostru așa cum devenisem și eu.

- Mă... bucur să văd cât de mult ți s-a schimbat soarta, am reușit să spun. Ce s-a întâmplat?

Birjarul - vrăjit ca să pară om, fără mască vizibilă - începu să descarce bagajele, dându-le servitorilor. Nu știam că Tamlin mă trimisese cu tot cu bunuri.

Elain străluci.

- Nu ai primit scrisorile noastre?

Nu-și amintea - sau poate că nici nu știuse cu adevărat, că nu aș fi putut oricum să le citesc. Când am scuturat din cap, se plânse de inutilitatea poștei, iar apoi spuse:

- O, nu ai fi crezut! La aproape o săptămână după ce ai plecat să ai grijă de mătușa Ripleigh, un străin a apărut la ușa noastră și i-a cerut tatei să-i investească banii, pentru el! Tata a ezitat, deoarece oferta părea prea bună, dar străinul a insistat, astfel că tata a acceptat. Ne-a dat un cufăr cu aur doar pentru că am fost de acord! Într-o lună, a dublat investiția bărbatului, iar apoi banii au început să vină. Și, știi ce? Toate acele nave pe care le-am pierdut au fost găsite în Bharat, cu tot cu profiturile tatei!

Tamlin... Tamlin făcuse asta pentru ei. Nu am luat în seamă golul care creștea în pieptul meu.

- Feyre, pari la fel de uimită ca și noi, spuse Elain, luându-mă de braț. Vino înăuntru. Ți vom arăta casa! Nu avem o cameră decorată pentru tine, deoarece ne-am gândit că vei mai sta câteva luni cu sâraca mătușă Ripleigh, dar avem atât de multe dormitoare, încât, dacă vrei, poți să dormi în fiecare noapte în altul!

Am aruncat o privire peste umăr spre Nesta, care mă urmărea atentă, cu o față care nu exprima nimic. Așadar, nu se măritase cu Thomas Mandray.

- Probabil că tata va leșina când te va vedea, pălăvrăgi în continuare Elain, mângâindu-mi mâna în timp ce mă escortă spre ușa principală. O, poate va da și un bal în onoarea ta!

Nesta ne ajunse din urmă, o prezență tăcută care ne urmărea. Nu voiam să știu la ce se gândea. Nu știam dacă ar fi trebuit să fiu

mânioasă sau ușurată că se descurcaseră atât de bine fără mine – și dacă Nesta se întreba același lucru.

Potcoavele tropăiră, iar trăsura începu să se deplaseze pe alee – îndepărtându-se de mine, întorcându-se la adevărata mea casă, la Tamlin. Fu nevoie de toată voința mea ca să nu fug după ea.

El îmi spusese că mă iubea, iar eu simțisem adevărul spuselor lui datorită faptului că făcusem dragoste și că mă trimisese departe, pentru a fi în siguranță; mă eliberase de acel Tratat, ca să fiu în siguranță, deoarece furtuna care era pe cale să se stârnească în Prythian era destul de periculoasă încât niciun Mare Lord nu-i putea face față. Trebuia să rămân; era înțelept să rămân aici, dar nu puteam să mă lupt cu senzația, ca o umbră întunecată din sinea mea, că făcusem o greșeală foarte mare plecând, indiferent de ordinele lui Tamlin. „Rămâi cu Marele Lord“, îmi spusese Suriel. Singurul lui ordin.

Mi-am alungat gândul când tatăl meu începu să plângă la vederea mea și, într-adevăr, dădu un bal pentru mine. Și, deși știam că promisiunea făcută cândva mamei mele era împlinită, cu toate că știam că mă eliberasem într-adevăr de ea și că familia mea era îngrijită pentru totdeauna, acea umbră crescândă îmi acoperi inima.

CAPITOLUL

29

Nu îmi era greu să inventez povești despre timpul petrecut cu mătușa Ripleigh: îi citeam zilnic, ea mă instruia, de pe patul ei, cum să mă port, iar eu am îngrijit-o până când a murit în somn în urmă cu două săptămâni, lăsându-mi averea.

Și era o avere imensă! Cuferele care mă însoțiseră nu conțineau doar haine – câteva erau pline cu aur și pietre prețioase. Nu pietre tăiate, ci imense, netăiate, care ar fi cumpărat o mie de moșii.

Acum, tatăl meu făcea inventarul acelor pietre prețioase; se închisese în biroul lui, care avea vedere spre grădina în care stăteam în iarbă, lângă Elain. Pe fereastră, l-am urmărit pe tata aplecat peste biroul său, cu o mică balanță în fața lui, cântărind un rubin netăiat, de mărimea unui ou de rață. Era din nou concentrat și animat de un scop în viață, cum nu-l văzusem de dinainte de a ne pierde averea. Până și piciorul lui șchiop era mai bine – își revenise în mod miraculos datorită unui tonic și unui balsam pe care i le dăduse gratis un vindecător aflat în trecere. I-aș fi fost recunoscătoare pentru totdeauna lui Tamlin, doar pentru bunătatea lui.

Nu mai era cocoșat, iar ochii nu-i mai erau încețoșați și abătuți. Tatăl meu zâmbea cu sinceritate, râdea cu plăcere și o iubea pe Elain care, la rândul ei, îl iubea și ea. În schimb, Nesta fusese tăcută și

vigilentă, răspunzându-i lui Elain cu nu mai mult de un cuvânt sau două.

– Acei bulbi, spuse Elain, arătând cu mâna înmănușată spre un grup de flori purpurii și roșii, au venit tocmai de pe câmpurile cu lalele de pe continent. Tata spune că primăvara următoare mă va duce să le văd. Spune că sunt kilometri întregi de flori.

Mângâie solul negru și fertil. Grădinița de sub fereastră era a ei: toate florile și toți arbuștii fuseseră aleși și plantați cu mâna sa; nu ar fi permis nimănui altcuiva să le îngrijească. Tot ea le plivea și le uda.

Cu toate acestea, servitorii o ajutau să transporte gălețile grele cu apă, recunoscuse ea. S-ar fi minunat, foarte probabil ar fi plâns, dacă ar fi văzut grădinile care îmi deveniseră atât de familiare, florile permanent înflorite din Regatul Primăverii.

– Ar trebui să vii cu mine, continuă Elain. Nesta nu ne va însoți pentru că nu vrea să riște să traverseze, dar noi două... O, ne vom distra, nu-i așa?

Am privit-o căș. Sora mea strălucea, mulțumită, mai drăguță decât o văzusem vreodată, chiar și în rochia ei simplă de grădinărit, din muselină. Obrajii îi erau roșii pe sub pălăria mare, trasă în jos.

– Cred... cred că aș vrea să văd continentul, am spus eu.

Era adevărat, mi-am dat eu seama. Nu văzusem prea multe locuri din această lume, nici măcar nu mă gândisem să le vizitez. Nici măcar nu reușisem vreodată să visez la ele.

– Sunt surprinsă că ești atât de nerăbdătoare să pleci, primăvara viitoare, am spus eu. Nu este chiar mijlocul sezonului?

Sezonul persoanelor importante, care se pare că se terminase în urmă cu doar câteva săptămâni, plin de petreceri, baluri și dejunuri oficiale și bârfe, bârfe, bârfe. Elain îmi povestise totul despre asta la cina din seara trecută, abia observând că mă străduiam din greu să înghit mâncarea. O mare parte era la fel – carnea, pâinea, legumele și, totuși... o simțeam ca pe o cenușă, în comparație cu mâncarea din Prythian.

- Sunt surprinsă că pețitorii nu stau la rând la ușa ta, să-ți cerșească mâna.

Elain se îmbujoră, dar își înfipse lopătica în pământ, pentru a scoate o buruiană.

- Da, ei bine, vor mai fi și alte ocazii. Nesta nu îți va spune, dar sezonul acesta a fost oarecum... ciudat.

- În ce fel?

Își ridică umerii subțiri.

- Oamenii s-au purtau de parcă, vreme de opt ani, am fi fost toți bolnavi sau plecați într-o țară îndepărtată – ca și cum nu am fi trăit la câteva sate distanță, în acea casă. Ai crede că am visat tot ce ni s-a întâmplat în toți acei ani. Nimeni nu a suflat o vorbă despre asta.

- Credeai că o vor face?

Dacă eram atât de bogați cum sugera această casă, cu siguranță destule familii erau gata să lase deoparte care fusese sărăcia noastră.

- Nu, dar m-a făcut... m-a făcut să-mi doresc din nou acei ani, în ciuda foamei și a frigului. Uneori, casa aceasta pare foarte mare, tata este mereu ocupat, iar Nesta...

Privi peste umăr spre sora mea cea mare, care sătea lângă un dud noduros și se uita la marea întindere a pământurilor noastre. Abia dacă îmi vorbise seara trecută și deloc la micul dejun. Am fost surprinsă când ni se alătură afară, chiar dacă, în tot acest timp, nu plecă de lângă copac.

- Nesta nu a participat la toate manifestările sezonului. Nu vrea să îmi spună de ce. A început să refuze orice invitație. Nu prea vorbește, iar când prietenii mei vin în vizită, mă simt groaznic, deoarece îi face să se simtă foarte prost, holbându-se la ei așa cum o face de obicei...

Elain oftă.

- Poate reușești tu să vorbești cu ea.

M-am gândit să-i spun lui Elain că trecuseră ani de zile de când Nesta și cu mine nu mai purtaserăm o conversație civilizată, dar Elain adăugă:

– A încercat să te vadă, știi.

Am clipit, sângele răcindu-mi-se puțin.

– Poftim?

– Ei bine, a fost plecată cam o săptămână și a spus că trăsura sa o stricat la jumătatea drumului și că i-a fost mai ușor să se întoarcă. Dar nu aveai de unde să știi, pentru că nu ai primit nicio scrisoare de la noi.

Am privit-o pe Nesta, care stătea nemișcată sub ramuri, în vreme ce briza verii îi flutura fustele rochiei. Plecase să mă vadă, doar ca să se întoarcă din cauza vreunei vrăji pe care Tamlin o aruncase asupra ei?

M-am întors din nou spre grădină și am surprins-o pe Elain holbându-se la mine.

– Ce e?

Elain scutură din cap și reveni la plivit.

– Arăți foarte... diferit. Până și vocea ta sună altfel.

Într-adevăr, nu prea îmi venise să-mi cred ochilor ce văzusem când trecusem pe lângă oglinda din hol, seara trecută. Chipul meu era neschimbat, dar mă înconjură o... strălucire, un fel de lumină sclipitoare aproape insesizabilă. Știam că se datora șederii mele în Prythian, că toată acea magie se lipise, cumva, de mine. Mă temeam de ziua în care avea să dispară pentru totdeauna.

– S-a întâmplat ceva în casa mătușii Ripleigh? întrebă Elain. Ai... cunoscut pe cineva?

Am ridicat din umeri și am smuls o buruiană din apropiere.

– Am mâncat bine și m-am odihnit, atâta tot.

Zilele trecură. Tristețea din mine nu se micșoră, și chiar și gândul de a picta mi se părea respingător. În schimb, mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului cu Elain, în grădinița ei. Eram

mulțumită să o ascult vorbind despre fiecare mugur și floare, despre planurile ei de a planta o nouă grădină lângă seră, poate o grădină de legume, dacă ar fi învățat destule în următoarele câteva luni. Aici își revenise, iar veselia ei era contagioasă. Nu era niciun servitor sau grădinar care să nu-i zâmbească, și până și bucătarul răstiră găsea scuze pentru a-i aduce farfurii cu prăjituri și tarte în diferite momente ale zilei. De fapt, acest lucru mă miră – acei ani de sărăcie nu îi răpiseră lumina lui Elain. Poate o îngropaseră puțin, dar era generoasă, iubitoare și bună – eram mândră că o cunoșteam și că era sora mea.

Tata termină de numărat giuvaierele și aurul; eram o femeie extraordinar de bogată. Am investit un mic procent în afacerea lui și, când m-am uitat la suma imensă rămasă, l-am rugat să-mi dea câteva pungi cu bani și am plecat.

Conacul se afla la câțiva kilometri distanță de casa noastră dărăpănată, iar drumul îmi era cunoscut. Nu mă deranjă când tivul se stropi cu noroiul de pe cărarea udă. Era liniște – puține căruțe treceau pe acolo. Îmi plăcea să aud vântul printre copaci și cântecul lerburilor înalte. Deși nu era nici pe departe la fel de frumos ca Prythianul, dacă mă străduiam destul de mult să-mi amintesc, mă puteam imagina mergând lângă Tamlin prin pădurile lui.

Nu aveam niciun motiv să cred că urma să îl văd curând, dar mergeam la culcare în fiecare noapte rugându-mă să mă trezesc în conacul lui sau să primesc un mesaj prin care să mă cheme lângă el. Mai rea decât dezamăgirea mea, decât faptul că așa ceva nu se întâmpla, era frica săcâitoare care se strecura, aceea că el se afla în pericol – că Amarantha, oricine ar fi fost ea, avea să îl rănească, într-un fel sau altul.

„Te iubesc.“ Aproape că auzeam cuvintele – aproape că îl auzeam spunându-le, aproape că vedeam lumina soarelui strălucind în părul lui auriu și în verdele orbitor al ochilor săi. Mai că îi simțeam corpul apăsându-l pe al meu, degetele lui jucându-se pe pielea mea.

Am ajuns în dreptul unei cotituri pe unde aş fi putut merge prin întuneric, şi am văzut-o.

Mică – era o casă foarte mică. Vechea grădină de flori a lui Elain era o mare de buruieni şi flori, iar semnele erau încă gravate pe tocul uşii. Uşa de la intrare – pe care o văzusem spulberată şi distrusă – fusese înlocuită, dar unul dintre gemuleţele rotunde se crăpase. Înăuntru era întuneric, iar terenul, netulburat.

Am urmat cărarea invizibilă pe care obișnuiam să merg, prin iarba înaltă, în fiecare dimineaţă din faţa uşii de la intrare, dincolo de drum şi apoi peste dealuri, până la linia copacilor. Pădurea... pădurea mea.

Cândva, păruse îngrozitoare – mortală, lacomă şi dură. Acum, părea... obișnuită. Banală.

Am privit din nou acea casă tristă şi întunecată, locul care ne fusese închisoare. Elain îmi spusese că îi lipsea, iar eu m-am întrebat ce vedea când se uita la casă. Dacă vedea un adăpost şi nu o închisoare – un adăpost în faţa unei lumi care avea foarte puţine lucruri bune de oferit, dar pe care ea încerca oricum să le găsească, chiar dacă mie mi se părea un gest prostesc şi inutil.

Ea privise acea casă cu speranţă, iar eu, cu ură. Ştiam însă care din noi două fusese mai puternică.

CAPITOLUL 30

Mai aveam un singur lucru de făcut înainte de a mă întoarce la conacul tatălui meu. Sătenii, care cândva mă ignoraseră sau mă priviseră rânjind, se uitau acum uimiți la mine, câțiva dintre ei ieșindu-mi în cale pentru a mă întreba despre mătușă și averea mea și despre multe alte lucruri. Eu am refuzat ferm și politicos să discut cu ei, pentru a nu le oferi un subiect de bârfă. Dar îmi luă totuși prea mult să ajung în partea săracă a satului nostru, încât am bătut, complet epuizată, la prima ușa dărăpănată.

Săracii satului nostru nu îmi mai puseră întrebări când le-am dăruit micile pungi cu aur și argint. Încercară să refuze; unii dintre ei nici măcar nu mă recunoscuseră, dar eu le-am lăsat banii oricum. Măcar atât puteam face pentru ei.

Pe drumul de întoarcere către conacul tatălui meu, am trecut pe lângă Thomas Mandray și acoliții lui, care stăteau lângă fântâna satului și vorbeau despre o casă care arsesese cu o săptămână în urmă și despre familia prinsă înăuntru, întrebându-se dacă aveau ce să fure de pe acolo. Se uită lung la mine, mă măsură din priviri și îmi schiță un zâmbet, așa cum le zâmbise și altor fete din sat, de sute de ori. De ce se răzgândise Nesta? L-am privit și am trecut mai departe.

Când aproape ieșisem din târg, se auzi râsul unei femei plutind peste pietre, în timp ce eu am cotit și am dat nas în nas cu Isaac –

alături de o femeie dolofană și drăguță, care nu putea fi decât soția lui. Se țineau de braț și zâmbeau, amândoi strălucind cu o lumină interioară.

Când mă văzu, zâmbetul îi pieri.

Om... părea atât de om, cu membrele lui lungi și subțiri, cu frumusețea lui simplă; dar acel zâmbet pe care îl afișase cu doar câteva clipe în urmă îl transformase în ceva mai mult.

Ușor agitată, soția lui se uită când la mine, când la el, de parcă orice ar fi simțit pentru el – dragostea pe care o văzusem radiind – ar fi fost atât de nou, atât de neașteptat, încât o îngrijora faptul că ar fi putut să dispară. Cu grijă, Isaac își înclină capul și mă salută. Când am plecat, era doar un băiat și, cu toate acestea, persoana care se apropia acum de mine – tot ce clădise alături de soția lui, tot ce era între ei îl transformase într-un bărbat.

Nu simțeam nimic pentru el în inima și în sufletul meu. Nimic – în afară de un vag sentiment de recunoștință.

Alți câțiva pași ne făcură să trecem unul pe lângă celălalt. Am zâmbit larg amândurora și mi-am înclinat capul, dorindu-le binele, din toată inima.

Mai erau două zile până la balul pe care tata îl dădea în cinstea mea, iar casa deja fremăta. Bani aruncați pe lucruri la care nu visasem niciodată, nici măcar pentru o clipă. L-aș fi implorat să nu organizeze balul, dar Elain se ocupase de planificarea acestuia și de a-mi găsi, în ultimul ceas, o rochie... și, oricum, nu avea să dureze decât o seară. O seară în care să-i suport pe oamenii care ne ocoliseră și care ne lăsaseră să murim de foame ani de zile.

Soarele aproape apunea când m-am oprit din munca pe ziua respectivă: săpam o nouă parcelă de pământ pentru următoarea grădină a lui Elain. Pe grădinari îi îngrozise puțin faptul că încă

unul dintre noi preluase activitatea – ca și cum, curând, aveam să le facem toată munca și să scăpăm de ei. I-am asigurat că nu mă pricepeam la grădinărit și că voiam să fac ceva doar ca să-mi umplu timpul.

Încă nu-mi dădeam seama ce făcusem timp de o săptămână, o lună sau mult timp după aceea. Dacă boala se manifesta cu adevărat dincolo de zid, dacă acea femeie, Amarantha, își trimitea creaturile pentru a profita de asta... Îmi era greu să nu mă gândesc la acea umbră din inima mea, la umbra care îmi urmărea fiecare pas. Odată ajunsă acasă, nu mi-am mai dorit să pictez, iar acel loc din interiorul meu din care se nășteau toate acele culori, forme și lumini, încremenise, devenind... liniștit și monoton. „Curând“, mi-am spus eu. Curând urma să cumpăr niște culori și aveam să încep să pictez din nou.

Am înfipt lopata în pământ și mi-am sprijinit piciorul pe aceasta, odihnindu-mă pentru o clipă. Poate că grădinarii se îngroziseră, pur și simplu, din cauza tunicii și a pantalonilor de împrumut. Unul chiar venise în fugă pentru a-mi aduce una dintre acele pălării mari, cu boruri lăsate, pe care le purta Elain. Am purtat-o de dragul lor; deja mă bronzasem și îmi apăruseră câțiva pistrui în urma lunilor pe care mi le petrecusem hoinărind pe pământurile Regatului Primăverii.

Mi-am privit mâinile, care țineau coada lopeții. Bătătorite, însemnate de cicatrice și cu mizerie pe sub unghii. Cu siguranță s-ar fi înfiorat dacă m-ar fi văzut pătată de vopsea.

– Chiar dacă te speli, nu poți să le ascunzi, spuse Nesta în spatele meu, venind dinspre copacul lângă care îi plăcea să stea. Ca să te integrezi, ar trebui să porți mănuși tot timpul.

Era îmbrăcată într-o rochie simplă, din muselină, de un mov-deschis, iar păru-i pe jumătate ridicat îi plutea pe spate ca un val brun-auriu. Frumoasă, poruncitoare, liniștită ca un Mare Spiriduș.

– Poate că nu vreau să fac parte din cercurile tale sociale, i-am spus, întorcându-mă spre lopată.

– Atunci, de ce te deranjezi să rămâi aici?

O întrebare tăioasă și rece.

Am înfipt lopata mai adânc, mâinile și spatele meu încordându-se când am ridicat o movilă de pământ negru și iarbă.

– Este casa mea, nu-i așa?

– Nu, nu este, rosti ea, categorică.

Am înfipt iar lopata în pământ.

– Cred că locuința ta este undeva foarte departe.

M-am oprit.

Încet, am lăsat lopata jos și m-am întors spre ea.

– Casa mătușii Ripleigh...

– Nu există nicio mătușă Ripleigh.

Nesta băgă mâna în buzunar și azvârli ceva pe pământul afânat.

Era o bucată de lemn, parcă ruptă din ceva. Pe suprafața netedă era pictată o încregătură frumoasă de vrejuri și flori de degețel. Flori de degețel pictate cu o nuanță nepotrivită de albastru.

Am încetat să mai respir. În tot acest timp, în toate aceste luni...

– Micul truc al bestiei tale nu a avut efect asupra mea, spuse ea cu un ton calm și rece. Se pare că o voință de fier e de ajuns ca să împiedice vraja. Așadar, am fost nevoită să văd cum tata și Elain s-au transformat, din niște isterici plângăcioși, în nimic. A trebuit să ascult vorbind despre cât de mult noroc ai avut să fii dusă în casa nu știu cărei mătuși inventate, cum nu știu ce vânt de iarnă ne-a spulberat ușa. Și am crezut că am înnebunit – dar, de fiecare dată, m-au uitat la acea parte pictată a mesei, la urmele de gheare de sub culori și mi-am dat seama că nu erau o iluzie.

Nu mai auzisem de o vrajă care să nu funcționeze, dar Nesta își controla mintea; construisese niște ziduri mentale atât de puternice din oțel, din fier și din lemn de frasin – încât nici măcar magia unui Mare Lord nu reușise să le știrbească.

– Elain mi-a spus... mi-a spus, totuși, că ai plecat să mă vizitezi. Că ai încercat.

Nesta pufni, arătându-și fața serioasă și plină de acea mânie care fierbea de mult și pe care nu fusese niciodată în stare să o stăpânească.

– Te-a furat noaptea, mormăind niște prostii despre Tratat, spuse ea. Apoi, totul a continuat de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Nu era normal. Nimic din toate acele lucruri nu era normal.

Mâinile îmi atârnav pe lângă corp.

– Ai fost după mine, i-am zis. Ai fost după mine, în Prythian.

– Am ajuns la zid. Nu am găsit nicio intrare.

Mi-am ridicat mâna tremurândă în dreptul gâtului.

– Ai călătorit două zile până acolo și două zile înapoi spre casă, prin pădure, iarna?

Ea ridică din umeri, uitându-se la așchia pe care o luase din masă.

– Am angajat-o pe acea mercenară din oraș să mă conducă, la o săptămână după ce ai fost luată. Cu banii de pe blană. A fost singura care a părut să mă creadă.

– Ai făcut asta... pentru mine?

Ochii Nestei – ochii mei, ai mamei noastre – îi întâlniră pe ai mei.

– Nu era în regulă, repetă ea.

Tamlin se înșelase când discutasem despre faptul că tata ar fi venit vreodată după mine – nu avea curajul, mânia. Mai degrabă ar fi angajat pe cineva să o facă în locul lui. Nesta apelase însă la acea mercenară. Sora mea, nesuferită și rece, fusese dispusă să înfrunte Prythianul ca să mă salveze.

– Ce s-a întâmplat cu Thomas Mandray? am întrebat cu o voce rădăcită.

– Mi-am dat seama că nu ar fi mers cu mine să te salvez din Prythian.

Și, pentru ea, cu acea inimă furioasă și nemiloasă, acela fusese sfârșitul.

M-am uitat la sora mea, m-am uitat cu adevărat la ea, la această femeie care nu-i suporta pe lingușitorii care o înconjura acum, care nu petrecuse nicio zi în pădure, dar care intrase pe teritoriul

lupilor... Care învăluisse pierderea mamei și apoi decăderea noastră în amărăciune și furie rece, deoarece mânia fusese o coardă de salvare, iar cruzimea, o eliberare. Îi păsase, însă, în sinea ei, și poate că iubea mai înverșunat decât puteam eu să înțeleg, mai profund și mai loial.

– Oricum, Thomas nu te merita, i-am spus eu încet.

Sora mea nu zâmbi, dar o lumină străluci în ochii ei albaștri.

– Spune-mi tot ce s-a întâmplat, îmi zise ea ca un ordin, nu ca o rugămintă.

Așadar, i-am spus.

Și, după ce mi-am terminat povestea, Nesta mă fixă cu privirea mult timp înainte de a-mi cere să o învăț să picteze.

Să o învăț pe Nesta să picteze s-a dovedit a fi la fel de plăcut pe cât mă așteptasem, dar măcar era o scuză pentru a evita zonele aglomerate din casa care devenise tot mai agitată, odată cu apropierea balului meu. Am făcut rost destul de ușor de materiale, dar să-i explic felul în care pictam, să o conving pe Nesta să exprime ce era în mintea și în inima ei... Îmi repeta tușele cu o mână fermă și precisă.

Când am ieșit din camera liniștită pe care o ocupasem, amândouă stropite cu vopsea și mânjite de cărbune, castelul își finaliza pregătirile. Lampioane din sticlă colorată flancau aleea și interiorul, împletituri și ghirlande din toate florile și de toate culorile decorau fiecare balustradă, fiecare suprafață, fiecare arcadă. Era frumos. Elain alese fiecare floare și îi instruisse pe ceilalți unde să le așeze.

Nesta și cu mine ne-am strecurat pe scări, dar, când am ajuns pe palier, tata și Elain apărură la parter, ținându-se de braț.

Nesta se crispă. Tata o laudă în șoaptă pe Elain, care străluci privindul și își rezemă capul pe umărul lui. Mă bucuram pentru ei – pentru confortul și ușurința stilului lor de viață, pentru mulțumirea

care li se citea pe chip. Da, își aveau micile mâhniri, dar păreau foarte... relaxați.

Am urmat-o pe Nesta, pe hol.

- Sunt zile, spuse Nesta când se opri în fața ușii camerei ei, vizavi de a mea, în care vreau să-l întreb dacă își amintește de anii în care mai că ne-a lăsat să murim de foame.

- Tu cheltui ai fiecare bănuț pe care-l făceam, i-am amintit eu.

- Știam că întotdeauna puteai să aduci mulți alții. Și, dacă nu ai fi reușit, atunci aș fi vrut să văd dacă ar fi încercat să facă bani, în loc să sculpteze acele bucăți de lemn. Dacă ar fi ieșit cu adevărat să lupte pentru noi. Eu nu puteam să am grijă de noi, nu în felul în care aveai tu. Te uram pentru asta, dar pe el îl uram mai mult. Încă îl urăsc.

- Știe?

- Întotdeauna a știut că l-am urât, chiar și înainte de a săraci. A lăsat-o pe mama să moară - a avut la dispoziție o flotă de nave care să caute un leac peste tot în lume; ar fi putut să angajeze oameni să meargă în Prythian și să ceară ajutor, dar a lăsat-o să moară.

- A iubit-o... a suferit când a murit.

Nu știam care era adevărul - poate că era undeva la mijloc.

- A lăsat-o să moară. Tu ai fi mers până la capătul lumii ca să-ți salvezi Marele Lord.

Am simțit din nou un gol în piept, dar am spus doar atât:

- Da, aș fi făcut-o, și am intrat în camera mea, pentru a mă pregăti.

CAPITOLUL

31

Balul a fost o ceață de vals și laudă de sine, cu nobili împodobiți cu bijuterii, cu vin și pahare închinat în cinstea mea. Am zăbovit lângă Nesta, deoarece părea să se priceapă la a alunga pețitorii prea curioși, care voiau să afle mai multe despre averea mea. Am încercat însă să zâmbesc, chiar dacă doar de dragul lui Elain, care mergea prin cameră, salutând personal fiecare invitat și dansând cu toți fiii lor importanți.

Dar m-am tot gândit la cuvintele lui Nesta – la a-l salva pe Tamlin. Știam că ceva nu era în regulă. Știam că are probleme – nu doar cu boala din Prythian, ci și cu forțele mortale care se adunau pentru a-l distruge... Totuși, nu am mai căutat răspunsuri, nu m-am mai opus, bucuroasă – atât de egoist de bucuroasă – să pot renunța la acea parte sălbatică din mine care nu făcuse altceva decât să supraviețuiască de la o oră la alta. L-am lăsat să mă trimită acasă. Nu m-am mai străduit să pun cap la cap informațiile pe care le aflasem despre boală sau despre Amarantha; nu am încercat să-l salvez. Nici măcar nu i-am spus că-l iubesc. Iar Lucien... și Lucien știa – și îmi arătase că îl dezamăgisem prin cuvintele amare din ultima mea zi petrecută acolo.

Era ora două dimineața și, cu toate acestea, petrecerea încă nu dădea semne că se apropia de sfârșit. Tata discuta cu alți câțiva

comercianți și nobili care îmi fuseseră prezentați, dar ale căror nume le uitasem imediat. Elain râdea în cercul ei de prieteni frumoși, bogați și strălucitori. Nesta plecase în liniște la miezul nopții, însă eu nu m-am deranjat să-i urez noapte bună, iar în cele din urmă, m-am strecurat la etaj.

În după-amiaza următoare, cu ochii încețoșați și tăcuți, ne-am adunat toți la masă. Am mulțumit surorii și tatălui meu pentru petrecere și am evitat să răspund când tata m-a întrebat dacă remarcasem vreun fiu al prietenilor lui.

Sosise căldura verii iar eu îmi sprijineam bărbia în pumn, făcându-mi vânt cu evantaiul. Dormisem cu intermitențe din cauza căldurii de noaptea trecută. La moșia lui Tamlin, nu era niciodată prea cald sau prea frig.

– Mă gândesc să cumpăr pământul familiei Beddor, îi spunea tata lui Elain, care era singura care-l asculta. Am auzit un zvon cum că va fi scos la vânzare în curând, dat fiind faptul că niciunul dintre membrii familiei nu a supraviețuit, și ar fi o investiție bună. Poate că una dintre voi își va construi acolo o casă, când va fi momentul.

Elain dădu din cap interesată, dar eu am clipit.

– Ce s-a întâmplat cu familia Beddor?

– O, a fost îngrozitor, spuse Elain. Casa lor a ars și toată lumea a murit. Ei bine, nu i-au găsit corpul lui Clare, dar...

Își coborî privirea în farfurie.

– S-a întâmplat în toiul nopții – familia, servitorii lor, toată lumea. De fapt, cu o zi înainte să vii acasă.

– Clare Beddor, am spus eu încet.

– Prietena noastră, ți-o amintești? întrebă Elain.

Am încuviințat, simțind privirea Nestei.

Nu, era imposibil. Trebuia să fie o coincidență, cu siguranță, pentru că alternativa...

Îi spusese acel nume lui Rhysand.

Iar el nu îl uitase.

Stomacul mi se întoarse pe dos, iar eu m-am luptat cu greața care mă necăjea.

– Feyre? întrebă tata.

Cu o mână tremurând, mi-am acoperit ochii și am tras aer în piept. Ce se întâmplase? Nu doar cu familia Beddor, dar acasă, în Prythian?

– Feyre, spuse tata din nou, iar Nesta sâsâi:

– Liniște!

Mi-am alungat vina, dezgustul și groaza. Trebuia să obțin răspunsuri – trebuia să știu dacă fusese o coincidență sau dacă aș mai fi avut cum să o salvez pe Clare. Iar dacă aici, în tărâmul muritorilor, se întâmplase ceva, atunci, în Regatul Primăverii... Atunci, acele creaturi care îl înspăimântaseră pe Tamlin atât de mult... Boala care le infectase magia și pământurile...

Spiridușii. Traversaseră zidul și nu lăsaseră nicio urmă.

Mi-am coborât mâna și m-am uitat întâi la tata, apoi la Nesta.

– Trebuie să mă ascuți cu mare atenție, i-am spus ei, înghițind cu greu. Tot ce v-am spus trebuie să rămână secret. Să nu veniți să mă căutați. Să nu-mi mai roștiți numele niciodată, în fața nimănui.

– Despre ce vorbești, Feyre?

Tata mă privi uimit din capul mesei. Elain se uită la noi nesigură, mișcându-se pe scaun.

Nesta mă privi însă în ochi. Neclintită.

– Cred că e pe cale să se întâmple ceva foarte rău în Prythian, am spus eu încet.

Nu aflasem ce avertismente le inoculase Tamlin în vrajă, ca să-i îndemne să plece, dar nu aveam de gând să risc și să mă bazez doar pe acelea. Nu când Clare fusese răpită, iar familia ei omorâtă... din cauza mea.

– Prythian, spuseră tata și Elain într-un glas, dar Nesta ridică o mână, făcându-i să tacă.

Am continuat.

– Dacă nu plecați, atunci angajați gărzi – și cercetași care să supravegheze zidul, pădurea. Și satul.

M-am ridicat de pe scaun.

– La primul semn de pericol, la primul zvon pe care îl auziți despre spargerea zidului sau despre un lucru ciudat, îmbarcați-vă pe o corabie și plecați. Navigați departe, cât de departe puteți spre sud, undeva unde spiridușii nu ar vrea să meargă.

Vorbind, m-am ridicat de pe scaun. Tata și Elain începură să clipească, de parcă ar fi încercat să-și alunge ceața din minți – ca și cum s-ar fi trezit dintr-un somn adânc. Nesta mă urmă însă pe hol și apoi pe scări.

– Familia Beddor, rosti ea încet. Trebuia să fim noi, dar le-ai dat un nume fals acelor spiriduși răi care l-au amenințat pe Marele tău Lord.

Am încuviințat. I-am citit în priviri planurile calculate.

– Va avea loc o invazie?

– Nu știu. Nu știu ce se întâmplă. Mi s-a spus că există un fel de boală care le-a micșorat sau le-a afectat puterile; o boală pe pământul lor care le-a pus în pericol granițele și care ar putea omorî oameni, dacă ar lovi destul de puternic. Ei – ei au spus că se dezlănțuie din nou... că se răspândește. Din câte am auzit, nu ajunsese destul de aproape încât să ne afecteze pământurile, dar dacă Regatul Primăverii este pe cale de a capitula, atunci înseamnă că boala se apropie, iar Tamlin... Tamlin era unul dintre ultimele bastioane care ținea celelalte regate sub control – regatele primejdioase. Și cred că este în pericol.

Am intrat în cameră și am început să-mi dau jos rochia. Sora mea mă ajută, apoi deschise șifonierul pentru a scoate o tunică groasă, o pereche de pantaloni și niște ghete. M-am îmbrăcat și, când îmi împleteam părul, îmi spuse:

– Nu avem nevoie de tine aici, Feyre. Să nu privești în urmă.

M-am încălțat cu ghetele și m-am dus după cuțitele de vânatoare pe care le achiziționasem discret cât fusesem acasă.

– Tata ți-a spus cândva să nu te mai întorci, zise Nesta, iar eu ți-o spun acum. Putem să avem singuri grijă de noi înșine.

Cândva, poate aș fi crezut că era o insultă, dar acum înțelegem – înțelegem ce dar îmi oferea. Mi-am pus cuțitele în tecile de la șold și mi-am aruncat în spate o tolbă cu săgeți – niciuna din frasin – înainte de a-mi lua arcul.

– Pot minți, i-am spus, oferindu-i informații de care speram să nu aibă nevoie niciodată. Spiridușii pot minți, iar fierul nu are niciun efect asupra lor. Lemnul de frasin pare să funcționeze. Ia banii mei și cumpără-i lui Elain o dumbravă nenorocită, pe care să o îngrijească.

Nesta scutură din cap, prinzându-și încheietura mâinii – brățara din fier încă era acolo.

– Cum crezi că poți să-l ajuți? El este Mare Lord – tu ești doar un om.

Nici asta nu era o insultă; era o întrebare de la o minte care gândea la rece.

– Nu-mi pasă, am recunoscut eu în dreptul ușii, pe care am deschis-o repede. Dar trebuie să încerc.

Nesta rămase în camera mea. Nu își luă la revedere – ura despărțirile la fel de mult ca și mine.

Nu știam ce urma să înfrunt, ce pericole m-ar fi putut aștepta, dar m-am întors spre sora mea și i-am spus:

– Există o lume mai bună, Nesta. Există o lume mai bună, undeva, care te așteaptă să o găsești. Și, dacă voi avea vreodată șansa, dacă situația se va îmbunătăți, dacă nu vor mai fi pericole... te voi găsi din nou.

Era tot ce puteam să-i ofer.

Nesta își îndreptă însă umerii.

– Nu te deranja. Nu cred că m-aș da în vânt după spiriduși.

Am ridicat o sprânceană. Continuă, ridicând puțin din umeri.

– Încearcă să ne dai de veste de îndată ce nu va mai exista niciun pericol. Și, dacă va fi vreodată cazul... tata și Elain pot rămâne aici. Cred că mi-ar plăcea să văd ce mai este prin lume, ce ar putea face o femeie cu avere și o reputație bună.

„Orice“, mi-am spus în sinea mea. Odată ce ar fi ajuns într-un loc pe care să îl considere al ei, acțiunile lui Nesta nu ar mai fi avut limite, ar fi putut să devină orice și-ar fi dorit. M-am rugat să fiu destul de norocoasă încât să apuc să văd acea zi.

Spre surprinderea mea, când m-am grăbit să cobor pe scări, Elain îmi pregătise un cal, o desagă cu mâncare și provizii. Tata nu se vedea nicăieri, dar Elain mă îmbrățișă și, ținându-mă strâns, îmi spuse:

– Îmi amintesc... acum îmi amintesc totul.

Am îmbrățișat-o.

– Să fiți cu ochii în patru. Toți.

Ea încuviință, cu lacrimi în ochi.

– Mi-ar fi plăcut să văd continentul alături de tine, Feyre.

I-am zâmbit surorii mele, memorându-i chipul frumos, și i-am șters lacrimile.

– Poate, cândva, i-am spus.

O altă promisiune pe care aș fi fost norocoasă să o respect.

Elain încă plângea când am dat piteni calului și am galopat pe alee. Nu am fost în stare să-mi iau din nou rămas-bun de la tata.

Am călărit toată ziua și m-am oprit doar când întunericul mă împiedică să mai văd. Spre nord – într-acolo mă îndreptasem și tot spre nord urma să merg, până ce întâlneam zidul. Trebuia să mă întorc – trebuia să văd ce se întâmplase, trebuia să-i spun lui Tamlin tot ce simțeam înainte de a fi prea târziu.

Am călărit toată ziua următoare, am dormit cu întreruperi și am plecat la răsăritul soarelui.

Am tot călătorit prin pădurea înverzită, bogată, densă și zumzăitoare.

Până când se așternu o tăcere absolută. Am încetinit, mergând cu grijă și scrutând tufele și copacii din față în căutarea oricărui semn, a oricărui unduiri. Nu era nimic. Nimic, apoi...

Calul meu se ridică în două picioare scuturând din cap și, deoarece refuză să înainteze, nu am putut decât să rămân în șa. Totuși, nu era nimic – niciun semn. Cu toate acestea, când am descălecat, respirând cu greu și întinzând o mână, am aflat că nu puteam să trec.

Un zid invizibil despărțea pădurea.

Totuși, spiridușii intrau și ieșeau prin acesta – prin găuri, așa pretindeau zvonurile. Așadar, mi-am condus calul de-a lungul zidului, lovindu-l din când în când pentru a mă asigura că nu mă îndepărtasem.

Trecură două zile – și noaptea dintre acestea, mai îngrozitoare decât orice trăisem în Regatul Primăverii. Două zile înainte de a vedea pietrele acoperite cu mușchi, puse față în față, ambele sculptate cu spirale abia vizibile. O poartă.

De această dată, când m-am urcat pe cal și l-am condus spre pietre, mă ascultă.

Magia îmi înțepă nările, arzându-le până când calul se ridică din nou în două picioare, dar ne aflam deja dincolo.

Cunoșteam acești copaci.

Am călărit în liniște, cu săgeata pregătită în arc, amenințările care pândeau în pădure fiind mult mai mari decât în păduricea din care tocmai ieșisem.

Tamlin ar fi putut să se înfurie – ar fi putut să-mi ordone să mă întorc și să plec acasă. Dar i-aș fi zis că aveam să îl ajut, că îl iubeam și că aș fi luptat pentru el oricum aș fi putut, chiar dacă ar fi trebuit să-l leg, ca să-l fac să mă asculte.

M-am cufundat atât de mult în gânduri, meditănd la modul prin care aş fi reuşit să-l conving să nu înceapă să urle, încât nu am observat imediat liniştea – faptul că păsările nu se auzeau cântând, nici măcar în preajma conacului, și cum gardul viu al proprietății părea că trebuia să fie tuns.

Până să ajung în dreptul porților, gura mi se uscaseră. Porțile erau deschise, dar fierul fusese îndoit ca și cum niște mâini puternice le-ar fi deschis forțat.

Fiecare pas al potcoavelor calului era prea zgomotos pe aleea pietruită, iar stomacul mi s-a strâns și mai mult când am văzut ușile de la intrare larg deschise. Una din ele atârna într-o parte, cu bala-maua smulsă.

Am descălecat, cu săgeata încă pregătită. Dar degeaba. Era gol, totul era gol. Ca un mormânt.

– Tam? am șoptit.

Am sărit treptele din față și am intrat în casă. M-am grăbit, înjurând când am alunecat pe o bucată de porțelan spart – rămășițele unei vase. Încet, m-am întors spre holul de la intrare. Părea că o armată mășăluise pe acolo. Tapiseriile atârneau fâșii, balustrada din marmură era crăpată, iar candelabrele erau sparte pe jos, reduse la o movilă de cristale sparte.

– Tamlin? am strigat, îngrozită.

Niciun răspuns.

Toate ferestrele fuseseră sparte.

– Lucien?

Nu răspunse nimeni.

– Tam? am șoptit.

Vocea îmi răsună prin casă, sfidându-mă.

Singură în conacul dărăpănat, am îngenuncheat.

Dispăruse.

CAPITOLUL

32

Mi-am acordat un minut – doar un minut – și am îngenuncheat în rămășițele holului de la intrare. Apoi, m-am ridicat, având grijă să nu calc pe bucățile de sticlă sau de lemn, sau în sânge. În jur, totul era stropit, iar de-a lungul pereților concavi și pătați se înșirau mici bălți.

„O altă pădure“, mi-am spus în sinea mea. Un alt set de urme.

Încet, am traversat podeaua, căutând indiciile rămase. Fusese o luptă crâncenă și, judecând după felul în care era răspândit sângele, cele mai multe stricăciuni din casă fuseseră făcute în timpul luptei, nu după aceea. Sticla zdrobită și urmele pașilor se întâlneau din fața și până în partea din spate a casei, de parcă întregul loc fusese înconjurat. Intrușii fuseseră nevoiți să pătrundă forțând ușa de la intrare; spulberaseră ușile care conduceau spre grădină.

„Fără cadavre“, am continuat să-mi repet. Nu existau nici cadavre, nici prea mult sânge. Trebuie că erau în viață. Tamlin trebuia să fie în viață.

Pentru că, dacă ar fi fost mort...

Mi-am frecat fața, respirând adânc. Nu aveam să-mi permit să mă gândesc atât de departe. Când m-am oprit în fața ușilor camerei de zi, mâinile îmi tremurară, abia atingând clanțele.

Nu-mi dădeam seama dacă izbucnirea lui, de după sosirea lui Rhysand în ziua plecării mele, cauzase dezastrul sau dacă altcineva fusese responsabil pentru asta. Masa uriașă era făcută bucăți, ferestrele distruse, iar perdelele sfâșiate. Dar nu era sânge – aici nu era sânge. Și, luând în considerare amprente de pe cioburile de sticlă...

Am studiat urmele aflate de-a lungul podelei. Fuseseră răscolite, dar am putut identifica două perechi – mari și alăturate – care începeau din locul în care se aflase masa. De parcă Tamlin și Lucien ar fi stat la masă cât timp se petrecuse atacul și ar fi ieșit fără să se lupte.

Dacă aveam dreptate... erau în viață. Am urmat pașii către ușă, ghemuindu-mă o clipă pentru a căuta printre cioburile răvășite, murdărie și sânge. Se întâlniseră aici – asta indica numărul mare de amprente. Și se îndreptaseră către grădină...

Din hol, se auziră resturi scârțâind. Mi-am scos cuțitul de vânătoare și m-am repezit în capătul mai îndepărtat al camerei de zi, căutând un loc în care să mă ascund. Însă totul era făcut bucăți. Neavând de ales, m-am furișat în spatele ușii deschise. Mi-am dus o mână la gură, ca să nu respir prea zgomotos, și am privit prin crăpătura dintre ușă și perete.

Cineva intră șchiopătând în cameră și adulmecă. Îi vedeam doar spatele – acoperit de o pelerină simplă, de o înălțime medie... Nu trebuia decât să închidă ușa pentru a mă găsi. Eram prinsă în capcană. Dacă intra destul de mult în încăpere, aveam șansa să mă strecoar afară, dar asta ar fi însemnat să-mi părăsesc ascunzătoarea. Poate că avea doar să se uite prin jur și apoi să plece.

Silueta adulmecă din nou, iar stomacul mi se încleşță. Ar fi putut să mă miroasă. Am îndrăznit să mă uit mai bine, sperând să găsesc o slăbiciune, un loc pentru cuțitul meu, pentru orice eventualitate.

Silueta se întoarce ușor către mine.

Am țipat, iar aceasta cârâi când am împins ușa. „Alis.“ Îmbrăcată în rochia ei maro obișnuită, fără șorț și cu mâna în dreptul

inimii, rămase cu gura căscată când mă văzu. Totuși, nu era plină de sânge – nu avea nimic, în afara faptului că șchiopăta ușor cu piciorul drept, ceea ce o ajută să se grăbească spre mine, mai palidă ca niciodată.

– Nu ai voie să fii aici.

Îmi luă cuțitul, arcul și tolba.

– Ți s-a spus să stai deoparte.

– Trăiește?

– Da, dar...

Genunchii îmi cedară de ușurare.

– Și Lucien?

– Trăiește și el. Dar, dacă nu pleci acum de aici, tu nu vei mai trăi.

– Povestește-mi ce s-a întâmplat, spune-mi tot.

M-am uitat spre fereastră, ascultând conacul și pământurile din jurul nostru. Nu se auzea nimic.

Alis mă prinse de braț și mă scoase din cameră. Grăbindu-ne pe holurile goale și mult prea liniștite – toate distruse și pline de sânge, dar fără cadavre... nu îmi vorbi. Fie fuseseră luate, fie... Intrând în bucătărie, nu mi-am permis să mă gândesc la o a doua variantă.

Un incendiu mistuise camera imensă, din care nu mai rămăseseră decât tăciuni și pietre înnegrite. După ce adulmecă prin jur și ascultă, pentru a vedea dacă exista vreun pericol, Alis îmi eliberă brațul.

– Ce faci aici?

– Trebuia să mă întorc. M-am gândit că s-a întâmplat ceva rău, nu am putut sta deoparte. Trebuia să dau o mână de ajutor.

– El ți-a spus să nu te întorci, se răsti Alis.

– Unde este?

Alis își acoperi chipul cu mâinile lungi și osoase, apucând cu vârful degetelor marginea superioară a măștii, ca și cum ar fi încercat să și-o smulgă de pe față. Mască rămase însă la locul ei, iar Alis oftă în timp ce-și lăsă în jos mâinile ca niște coji de copac.

- L-a luat, spuse ea, iar sângele îmi îngheță în vine. L-a luat în regatul ei de la Poalele Muntelui.

- Cine?

Știam deja răspunsul.

- Amarantha, șopti Alis și se uită din nou prin bucătărie, de parcă ar fi temut să n-o cheme, rostindu-i numele.

- De ce? Cine este ea, ce este? Te rog, te rog să-mi spui, spune-mi adevărul.

Alis se cutremură.

- Fato, vrei să știi adevărul? Atunci, iată-l: l-a luat din cauza blestemului - pentru că cei patruzeci și nouă de ani au trecut, iar el nu l-a ridicat blestemul. De această dată, ea i-a chemat pe toți Marii Lorzi în regatul ei - ca să-i oblige să o vadă cum îl distruge...

- Ce... ce-ce blestem? m-am bâlbâit eu.

Un blestem... blestemul pe care ea îl aruncase peste acest loc. Un blestem despre care nici nu știusem.

- Amarantha este Marea Regină a acestui ținut. Marea Regină a Insulei Prythian, rosti Alis, cu ochii măriți din cauza vreunei amintiri groaznice.

- Dar cei șapte Mari Lorzi conduc insula în mod egal. Nu există nicio Mare Regină.

- Așa a fost, așa a fost dintotdeauna, până acum o sută de ani, când ea a apărut pe aceste tărâmurii, ca emisar din partea ținutului Hybern.

Alis apucă un sac pe care, probabil, îl lăsase lângă ușă. Era pe jumătate plin cu ceva ce părea a fi haine și provizii.

Când începu să se plimbe prin bucătărie, adunând cuțite și resturi de mâncare, m-am gândit la informațiile pe care mi le dăduse Suriel - despre un rege spiriduș rău, care urâse vreme de câteva secole Tratatul pe care fusese forțat să-l semneze și care își trimisese cel mai periculos dintre comandanți să se infiltreze în celelalte curți și regate ale spiridușilor, ca să vadă dacă și aceștia îi împărtășeau

sentimentele, să vadă dacă ar fi luat în considerare ideea de a recupera tărâmurile omenești. M-am sprijinit de unul dintre pereții colorați de funingine.

– A mers de la o curte la alta, continuă Alis, uitându-se atent la un măr pe care, când îl consideră a fi bun, îl băgă în sac, fermecându-i pe Marii Lorzi cu discuții despre mai multe schimburi comerciale între Hybern și Prythian, despre o mai bună comunicare, despre cum să împartă mai multe bunuri. O numeau „Floarea care nu se ofilește niciodată“. Și, vreme de cincizeci de ani, a trăit aici ca un curtean care nu aparținea niciunei curți, pretinzând că se revanșează pentru acțiunile întreprinse de ea și de ținutul Hybern în timpul Războiului.

– A luptat în Războiul împotriva muritorilor?

Alis se opri din a mai aduna lucruri.

– Povestea ei e legendă printre cei ca noi – legendă și coșmar. A fost unul dintre cei mai periculoși generali ai Regelui ținutului Hybern – a luptat în primele linii, măcelărind oamenii și orice Mare Zână sau spiriduși care îndrăzneau să ia apărarea muritorilor. A avut o soră și mai mică, Clythia, care a luptat alături de ea, la fel de violent și de mizerabil... până când s-a îndrăgostit de un războinic muritor. De Jurian.

Alis răsuflă, agitată.

– Jurian era conducătorul unor armate de oameni puternici, însă Clythia l-a căutat în secret, deoarece încă îl iubea nebunește. Era prea oarbă să își dea seama că Jurian se folosea de ea pentru a afla informații despre forțele Amaranthei. Amarantha bănuia acest lucru, dar nu a reușit să o convingă pe Clythia să îl părăsească – și nu a fost în stare să îl omoare, nu când și-ar fi făcut sora să sufere atât de mult.

Alis țâțâi și începu să deschidă dulapurile, uitându-se la stricăciunile dinăuntru.

- Amaranthei îi plăcea să tortureze și să ucidă, însă, cu toate acestea, își iubea destul de mult sora încât să se abțină.

- Ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

- O, Jurian a trădat-o pe Clythia. După câteva luni în care a acceptat să fie iubitul ei, a făcut rost de informațiile de care avea nevoie, după care a torturat-o și a măcelărit-o, răstignind-o pe scânduri de frasin, astfel încât să nu se poată mișca în acest timp. I-a lăsat rămășițele acolo, ca să le găsească Amarantha. Se spune că, dacă regele ei nu i-ar fi ordonat să nu acționeze, mânia Amaranthei ar fi putut doborî cerurile. Confruntarea finală dintre ea și Jurian a avut însă loc mai târziu – și, de atunci, Amarantha a urât oamenii cu o furie pe care nu ți-o poți imagina.

Alis găsi ceea ce părea a fi un borcan cu alimente conservate și îl băgă în sac.

- După ce ambele părți au întocmit Tratatul, spuse Alis, căutând acum prin sertare, și-a măcelărit propriii sclavi, în loc să-i elibereze.

M-am făcut albă ca varul.

- Secole mai târziu, Marii Lorzi au crezut-o însă când le-a spus că moartea surorii ei a schimbat-o – mai ales când a deschis liniile comerciale dintre cele două teritorii ale noastre. Marii Lorzi nu au știut niciodată că aceleași vase care aduceau bunuri în Hybern îi transportau și propriile forțe armate. Nici regele ținutului Hybern nu a știut. Însă, curând, am aflat toți că, în cei cincizeci de ani petrecuți aici, hotărâse că voia să domnească peste Prythian, începând să acumuleze putere și folosindu-ne pământurile ca punct de lansare astfel încât, într-o zi, să-ți distrugă lumea o dată și pentru totdeauna, cu sau fără binecuvântarea regelui ei. Așadar, în urmă cu patruzeci și nouă de ani, a dat lovitura. Știa – știa că, în ciuda faptului că avea o armată proprie, nu îi va putea copleși vreodată pe cei șapte Mari Lorzi folosindu-și doar puterea sau subordonații; dar ea, nemiloasă și vicleană, a așteptat până când le-a câștigat încrederea absolută, până când ei s-au adunat la un bal dat în cinstea ei, iar în

acea noapte le-a turnat în vin o licoare făcută după cartea cu vrăji a Regelui ținutului Hybern. De îndată ce au băut vinul, Marii Lorzi au căzut la pământ, expunându-și magia – iar ea le-a furat puterile din interiorul trupurilor, din locurile în care își aveau originea – le-a smuls de parcă ar fi cules un măr de pe o creangă, lăsându-le doar cele mai simple elemente ale magiei. Ce ai văzut la Tamlin al tău e doar o umbră a ceea ce obișnuia să fie, a puterii pe care a avut-o. Și, cu puterea atât de diminuată a Marilor Lorzi, Amarantha a pus stăpânire pe Prythian în doar câteva zile. Timp de patruzeci și nouă de ani, am fost sclavii ei. Patruzeci și nouă de ani a așteptat o ocazie, momentul potrivit pentru a încălca Tratatul și pentru a vă lua pământurile – și toate teritoriile muritorilor de dincolo de acestea.

Mi-am dorit să fi avut un scaun sau o bancă pe care să mă așez. Alis trânti și cel din urmă sertar și se îndreptă șchiopătând spre cămară.

– Acum i se spune Amăgitoarea – cea care i-a prins pe cei șapte Mari Lorzi și care și-a construit palatul sub Muntele sacru, în inima ținutului nostru.

Alis se opri în fața ușii de la cămară și își acoperi iar chipul, inspirând și expirând de câteva ori, pentru a se calma.

Muntele sacru – acel vârf monstruos și golaș pe care îl zărisem în pictura murală din bibliotecă, acum câteva luni.

– Dar... boala ținuturilor... Tamlin a spus că mana i-a luat puterea...

– Ea este boala de pe aceste meleaguri, se răsti Alis, coborându-și mâinile și intrând în cămară. În afară de ea, nu există nicio mană. Granițele s-au prăbușit din cauza ei. I s-a părut amuzant să-și trimită creaturile să ne atace pământurile, să testeze puterea pe care o mai avea Tamlin.

Dacă Amarantha era calamitatea, atunci amenințarea asupra țării mului omenesc... Ea era amenințarea asupra țărâmului omenesc.

Alis ieși din cămară, cu brațele pline de diverse legume rădăcinoase.

- Ai fi putut fi tu cea care să o oprească.

Mă țintui cu privirea, arătându-și dinții. Erau alarmant de ascuțiți. Puse napii și sfecla în sac.

- Dacă nu ai fi fost atât de oarbă în fața inimii, ai fi putut fi cea care să-l elibereze și să-i redea puterea. Oamenii, scuipă ea.

Am reușit să respir.

- Eu... Eu... mi-am ridicat mâinile, arătându-i palmele. Nu am știut.

- Nu aveai de unde să știi, spuse Alis cu amărăciune, râzând aspru - ca o cioară - când intră iar în cămară. Era o parte din blestemul lui Tamlin.

Am amețit și m-am rezemat de perete.

- Ce anume?

M-am luptat cu nodul din gât.

- Care este blestemul lui? Ce i-a făcut?

Alis luă borcanele pentru condimente rămase pe raftul din cămară.

- Tamlin și Amarantha se cunoșteau de dinainte. Foarte multă vreme, familia lui a avut legături cu ținutul Hybern. În timpul Războiului, Regatul Primăverii s-a aliat cu Hybern - pentru ca oamenii să rămână în continuare înrobiți. Deci, tatăl lui - care era un Lord violent și capricios - era foarte apropiat de Regele ținutului și de Amarantha. În copilărie, Tamlin îl însoțea adesea în excursiile către Hybern. Și, așa, a întâlnit-o pe Amarantha.

Tamlin îmi spusese cândva că se luptase să apere libertatea cuiva, că nu ar permite niciodată sclavia. Să fi fost doar din cauza rușinii cauzate de propria moștenire sau pentru că... ajunsese cumva să știe ce însemna să fii sclav?

- Amarantha, în cele din urmă, a ajuns să-l dorească pe Tamlin, să râvnească la el cu toată inima ei rea, dar el auzise de la alții poveștile despre Război, și știa ce făcuseră Amarantha, tatăl său și regele Hybernului, spiridușilor și oamenilor deopotrivă. Ce îi făcuse

lui Jurian, ca pedeapsă pentru moartea surorii ei. A fost circumspect în privința ei când a venit aici, în ciuda încercărilor ei de a l atrage în patul său – și a păstrat distanța până când i-a furat puterile Lucien... Lucien a fost trimis la ea ca emisar al lui Tamlin, pentru a încerca să trateze pentru pace între ei.

Mi-am simțit fierea în gât.

– Ea a refuzat, iar... Lucien i-a spus să se întoarcă în haznaua de unde ieșise. Ea i-a scos ochiul drept pedeapsă. L-a scos cu propriile unghii, apoi i-a mutilat fața. I l-a trimis înapoi atât de însângerat, încât Tamlin... Marele Lord a vomitat când și-a văzut prietenul.

Nu-mi puteam imagina în ce stare fusese Lucien atunci, dacă lui Tamlin i se făcuse greață.

Alis lovi ușor masca, metalul bâzâind sub unghiile ei.

– După aceea, a găzduit un bal mascat la Poalele Muntelui, în cinstea ei. Toate curțile au fost prezente. O petrecere, spunea ea, ca să compenseze pentru ce îi făcuse lui Lucien, și un bal mascat, ca să nu fie nevoit să-și dezvăluie cicatricile groaznice de pe față. Trebuia să asiste tot Regatul Primăverii, chiar și servitorii, și să poarte măști – pentru a cinsti puterile lui Tamlin de a-și schimba forma. Îmi zise Alis. A fost dispusă să încerce să pună capăt conflictului fără vărsare de sânge, iar el a fost de acord să meargă – să ne aducă pe toți.

Mi-am pus mâinile pe zidul din piatră aflat în spatele meu, savurându-i răcoarea și duritatea.

Oprindu-se în mijlocul bucătăriei, Alis își lăsă jos tolba, acum plină cu mâncare și provizii.

– Când s-au adunat toți, ea a pretins că ar putea să încheie pacea – dacă Tamlin i se alătură, ca iubit și partener. Dar, când a încercat să-l atingă, el a refuzat să o lase să se apropie. Mai ales după ceea ce îi făcuse lui Lucien. El a spus în fața tuturor aflați acolo în acea seară, că mai curând s-ar culca cu un om, că mai curând s-ar căsători cu un om, decât să o atingă vreodată. Poate că ea nu i-ar fi

luat în seamă spusele – dacă nu ar fi zis apoi că propria ei soră preferase compania oamenilor în locul ei, că propria ei soră îl alesese pe Jurian, în locul ei.

Am tresărit, știind deja ce avea să spună Alis când își puse mâinile în șolduri și continuă.

– Poți doar să ghicești cât de bine a reacționat Amarantha, dar i-a spus lui Tamlin că se simțea generoasă – i-a spus că îi dă o șansă de a rupe vraja pe care o aruncase asupra lui, ca să-i fure puterea. El a scuipat-o în față, apoi a râs. I-a zis că are patruzeci și nouă de ani înainte de a-l revendica, înainte de a fi nevoit să i se alăture la Poalele Muntelui. Dacă voia să rupă vraja, trebuia să găsească o fată din specia omenească, dornică de a se căsători cu el. Dar nu orice fată, ci una cu inima de gheață, care să îi urască pe ai noștri. O fată dornică să omoare un spiriduș.

Pământul se cutremură sub mine și am fost recunoscătoare pentru peretele de care mă sprijineam.

– Mai rău, spiridușul omorât de ea trebuia să fie unul dintre spiridușii lui, trimis de el dincolo de zid, ca mieii la tăiere. Doar așa fata putea fi adusă aici, la judecată, dacă ar fi omorât unul dintre spiridușii lui într-un atac neprovocat – dacă l-ar fi omorât pur și simplu din ură, exact cum a ucis-o Jurian pe Clythia... Ca să poată înțelege cât de mult a suferit sora ei.

– Tratatul...

– Totul a fost o minciună. Tratatul nu prevede așa ceva. Poți să omori câți spiriduși nevinovați vrei și să nu suferi nicio consecință. Tu l-ai omorât pe Andras – santinela lui Tamlin, trimis de Tamlin, sacrificându-se în acea zi.

„Andras căuta un leac“, îmi spusese Tamlin. Nu pentru vreo boală magică, ci un leac pentru a salva Prythianul de Amarantha, un leac pentru acest blestem.

Lupul – Andras – nu făcuse nimic altceva decât să mă privească fix, înainte de a-l omorî. Mă lăsase să-l omor, pentru a da startul

evenimentelor, astfel încât Tamlin să poată avea o șansă de a rupe vraja. Iar dacă Tamlin îl trimisese pe Andras dincolo de zid, știind că era foarte probabil să moară... „Vai, Tamlin!”

Alis se aplecă să ridice un cuțit pentru unt, răsucit și îndoit, și, încet și cu grijă, îndreptă lama.

– Totul a fost o glumă crudă, o pedeapsă ingenioasă din partea Amaranthei. Voi, oamenii, detestați atât de mult spiridușii și vă temeți de ei atât de tare, încât ar fi imposibil... imposibil pentru vreo fată care a omorât cu sânge-rece un spiriduș să se îndrăgostească apoi de unul dintre noi. Vraja aruncată asupra lui Tamlin putea fi ruptă doar dacă făcea asta înainte de a se încheia cei patruzeci și nouă de ani – dacă acea fată îi spunea în față că îl iubea și o spunea din toată inima. Amarantha știe că pe oameni îi preocupă frumusețea, așa că ne-a obligat să purtăm măști; i-a pus și lui una, ca să fie și mai dificil să găsească o fată dornică să privească dincolo de mască, dincolo de natura lui de spiriduș și în sufletul aflat în spatele acesteia. Apoi, ne-a obligat să nu spunem nimic despre blestem. Niciun cuvânt. Abia dacă am putut să-ți spun câte ceva despre lumea noastră, despre soarta noastră. El nu a putut, niciunul dintre noi nu ar fi putut să o facă în mod fățiș. Minciunile despre boală – asta a fost tot ce a reușit el să facă, este tot ce am reușit să inventăm. Faptul că pot acum să îți povestesc înseamnă că jocul s-a sfârșit, în favoarea ei.

Puse cuțitul în buzunar.

– Când l-a blestemat prima dată, Tamlin și-a trimis, zilnic, câte un spiriduș dincolo de zid. În pădure, la ferme, toți deghizați în lupi, pentru ca șansa de a fi omorâți de un om să fie mai mare. Dacă se întorceau, veneau cu povești despre fete care fugeau și țipau și implorau, care nu schițau niciun gest. Când aceștia nu s-au întors – Tamlin, în calitate de Lord și de stăpân al lor, și-a dat seama că au fost omorâți de alții. De oameni vânători, poate de femei în vârstă. Timp de doi ani i-a trimis, zi de zi, trebuind să aleagă unul care să

traverseze zidul. Când a mai rămas doar cu doisprezece, a fost atât de afectat, încât a renunțat. A anulat totul. Și, de atunci, Tamlin a rămas aici și a apărat granițele, în timp ce haosul și dezordinea au domnit în celelalte regate controlate de Amarantha. Și ceilalți Mari Lorzi au ripostat. În urmă cu patruzeci de ani, ea a executat trei dintre aceștia și o mare parte din familiile lor, pentru că s-au asociat împotriva ei.

– Rebeliune? Care dintre regate?

M-am îndreptat, făcând un pas de la perete. Poate că printre curtenii acelor regate aveam să găsec aliați care să mă ajute să-l salvez pe Tamlin.

– Regatul Zilei, Regatul Verii și Regatul Iernii. Și nu – nu s-a ajuns atât de departe încât să fie considerată o rebeliune. Ea s-a folosit de puterea Marilor Lorzi ca să ne lege de pământ. Așadar, lorzii rebeli au încercat să ceară ajutor de la alte teritorii ale Spiridușilor, folosind pe post de mesageri chiar și oamenii destul de nebuni încât să intre pe teritoriile noastre – majoritatea, tinere femei care ne veneau ca zei.

Copiii celor Binecuvântați. Chiar reușiseră acele fete să treacă de zid, dar nu pentru a fi mirese. Eram prea afectată de ce auzeam ca să sufăr și să mă supăr din cauza lor.

– Amarantha i-a prins însă pe toți înainte de a părăsi aceste tărâmurii și... Îți poți imagina cum au sfârșit acele fete. După aceea, imediat ce Amarantha i-a măcelărit și pe Marii Lorzi răzvrățiți, succesorii lor au fost prea înspăimântați ca să-i provoace din nou mânia.

– Și unde sunt acum? Li s-a permis să trăiască pe pământurile lor, așa cum o făcea Tamlin?

– Nu. Îi ține, cu tot cu supuși, la Poalele Muntelui, unde îi poate chinui după bunul plac. Altoră... altora, dacă îi jură credință, dacă se umilesc și o slujesc, le oferă ceva mai multă libertate; le dă voie să vină și să plece de la Poalele Muntelui după cum vor. Celor din

regatul nostru li s-a permis să rămână aici doar până când blestemul lui Tamlin ia sfârșit, dar...

Alis se înfioră.

– De asta îți ascunzi nepoții, ca să-i ferești de pericol, am spus eu cu blândețe, uitându-mă la sacul plin de la picioarele ei.

Alis încuviință, iar când se îndreptă pentru a ridica masa de lucru răsturnată, m-am dus să o ajut, mormâind amândouă din cauza greutății.

– Sora mea și cu mine am slujit în Regatul Verii, iar ea și partenerul ei au fost printre cei omorâți în ciudă când Amarantha a invadat prima oară. Am luat băieții și am fugit înainte ca Amarantha să-i târască pe toți la Poalele Muntelui. Am venit aici deoarece era singurul loc în care puteam merge, și l-am rugat pe Tamlin să-mi ascundă băieții. El a făcut-o, iar când l-am implorat să mă lase să-l ajut, oricât de puțin, m-a angajat aici, cu doar câteva zile înainte de balul mascat în urma căruia am fost obligată să port nenorocita asta de mască. Așa că, de aproape cincizeci de ani sunt aici și văd cum ea îi strânge și mai mult lațul în jurul gâtului.

Am întors masa, găfâind ușor amândouă când ne-am rezemat de aceasta.

– A încercat, spuse Alis. În ciuda spionilor ei, a încercat să găsească metode prin care să rupă blestemul, prin care să acționeze împotriva acestuia, împotriva nevoii de a-și trimite spiridușii din nou afară, pentru a fi măcelăriți de oameni. S-a gândit că, dacă fata l-ar fi iubit cu adevărat, atunci să o aducă aici, pentru a-l elibera, ar fi fost o altă formă de înrobire. Și a crezut că, dacă s-ar fi îndrăgostit într-adevăr de ea, Amarantha ar fi făcut orice pentru a o distruge, așa cum a fost distrusă și sora ei. Așa că și-a petrecut decenii refuzând să o facă sau măcar să riște. Dar, în iarna aceasta, când i-au mai rămas doar câteva luni, el pur și simplu... a izbucnit. Și-a trimis ultimii spiriduși peste zid, unul câte unul. S-au dus de bunăvoie – ei l-au implorat să meargă, în toți acești ani. Tamlin era disperat să-și

salveze poporul, destul de disperat încât să riște viețile oamenilor lui, să riște viața acelei fete din specia omenească pentru a ne salva. După trei zile, Andras a dat peste o fată în poiană, iar tu l-ai omorât cu inima plină de ură.

Cu toate astea, îi dezamăgisem. Și, prin asta, îi condamnasem pe toți.

Condamnasem fiecare persoană care locuia pe această moșie, condamnasem însuși ținutul Prythian.

M-am bucurat că mă sprijineam de marginea mesei, altfel aș fi alunecat pe podea.

– Ai fi putut să rupi vraja, mârâi Alis, cu acei dinți ascuțiți la doar câțiva centimetri de fața mea. Nu trebuia decât să-i spui că îl iubești cu adevărat – să-i spui că îl iubești cu adevărat, din toată inima ta inutilă de om, iar puterea lui ar fi fost eliberată. Fată proastă.

Nu e de mirare că Lucien mă detestase, dar, în ciuda acestui fapt, îmi tolerase prezența – nu e de mirare că fusese foarte dezamăgit când am plecat, certându-se cu Tamlin să mă lase să mai stau.

– Îmi pare rău, i-am spus, simțind înțepături în ochi.

Alis mormăi.

– Spune-i asta lui Tamlin. Înainte să pleci, mai avea doar trei zile până la sfârșitul celor patruzeci și nouă de ani. Urma să te elibereze după trei zile. A venit aici cu acoliții ei după exact patruzeci și nouă de ani și l-a luat, împreună cu o mare parte din curteni, și i-a dus la Poalele Muntelui ca să îi fie supuși. Creaturile ca mine sunt prea umile pentru ea, deși nu se ferește să ne omoare pe loc.

Am încercat să nu-mi imaginez asta.

– Dar ce s-a întâmplat cu Regele Hybernului – dacă ea a cucerit Prythianul și a furat vrăjile, atunci o vede ca pe o rebelă sau ca pe o aliată?

– Dacă sunt în relații proaste, nu a făcut nimic să o pedepsească. Timp de patruzeci și nouă de ani, ea a controlat aceste pământuri. Mai rău, după căderea Marilor Lorzi, toți cei răi din teritoriul

nostru – cei prea îngrozitori chiar și pentru Regatul Noptii – au fugit la ea. Încă mai fug. Le-a oferit adăpost. Dar știm – știm că își strânge o armată, așteptând momentul în care să lanseze un atac în lumea voastră, înarmată cu cei mai mortali și mai răi spiriduși din Prythian și Hybern.

– Attorul, am spus eu, groaza răsucindu-mi-se în stomac, iar Alis încuviință. Pe teritoriul oamenilor, zvonul pretinde că tot mai mulți spiriduși s-au strecurat dincolo de zid ca să atace oamenii, am rostit eu. Și dacă niciun spiriduș nu poate traversa zidul fără permisiunea ei, înseamnă că ea este de acord cu atacurile.

Și, dacă aveam dreptate în legătură cu tot ce i se întâmplase lui Clare Beddor și familiei sale, atunci Amarantha ordonase și acel atac.

De pe masa pe care ne sprijineam, Alis șterse niște praf pe care nu-l vedeam.

– Nu aș fi surprinsă să aflu că și-a trimis supușii în tărâmul oamenilor ca să vă cerceteze punctele forte și slăbiciunile, înainte de dezastrul pe care speră să îl cauzeze cândva.

Asta era mai rău – mult mai rău decât îmi imaginasem când îi avertizasem pe Nesta și pe ai mei să fie cu ochii în patru și să plece la ivirea celei mai mici probleme. Mi se făcu greață gândindu-mă la ce fel de companie avea Tamlin – la gândul că era atât de disperat, atât de măcinat de vinovăție și de durere pentru că trebuise să-și sacrifice santinelele fără să-mi poată spune... Și mă lăsase să plec. Toate sacrificiile lor și al lui Andras fuseseră în van.

Știa că, dacă aș fi rămas, aș fi riscat să o mănii pe Amarantha, chiar dacă l-aș fi eliberat.

„Împotriva lor, împotriva a ceea ce se întâmplă în Prythian, nu mă pot apăra nici pe mine... Chiar dacă ne-am împotrivi bolii, te-ar captura – ar găsi ea o metodă prin care să te omoare.“

Mi-am amintit acel efort jalnic de a mă flata la sosirea mea – și faptul că apoi renunțase să îmi mai facă vreun compliment, renunțase la orice încercare de a mă câștiga când i-am părut atât de

disperată să plec, să nu-i mai vorbesc niciodată. Se îndrăgostise însă de mine în ciuda acestui lucru – știa că-l iubeam, și mă lăsase să plec cu doar câteva zile înainte. Mă pusese pe mine înaintea întregului său regat, înaintea întregului Prythian.

– Dacă Tamlin ar fi eliberat – dacă ar avea puteri depline, am întrebat eu, fixând cu privirea un punct înnegrit de pe perete, ar putea să o distrugă pe Amarantha?

– Nu știu. I-a păcălit pe Marii Lorzi prin viclenie, nu prin forță. Magia este un lucru precis – îi plac regulile și i-a manipulat prea bine. Le păstrează puterile închise în ea, de parcă nu ar putea să le folosească sau ca și cum accesul la ele i-ar fi limitat. Da, are și ea puteri letale, deci, dacă s-ar ajunge la o luptă...

– Dar este mai puternică? am început să-mi frământ mâinile.

– El este un Mare Lord, răspunse Alis, ca și cum răspunsul ar fi fost suficient, dar nimic din toate acestea nu mai contează acum. El va fi sclavul ei, iar noi vom purta aceste măști până când va fi de acord să devină iubitul ei – și nici atunci nu își va căpăta pe deplin puterile. Iar ea nu-i va lăsa niciodată pe cei de acolo să părăsească Poalele Muntelui.

Am împins masa și mi-am îndreptat umerii.

– Cum ajung la Poalele Muntelui?

Ea țâțâi.

– Nu poți să te duci la Poalele Muntelui. Omul care intră acolo nu mai iese nicicând.

Mi-am strâns pumnii atât de tare, încât unghiile îmi intrară în carne.

– Cum. Ajung. Acolo.

– Este sinucidere curată – te va omori, chiar dacă te vei apropia destul încât să o vezi.

Amarantha îl păcălise – avea să îl rănească foarte rău. Avea să îi rănească pe toți.

– Tu ești un om, continuă Alis, stând și ea în picioare. Pielea ta este subțire ca hârtia.

Amarantha trebuie să-l fi luat și pe Lucien – Amarantha îi scoțase ochiul lui Lucien și astfel îl mutilase. Oare mama lui suferea pentru el?

– Ai fost prea oarbă să vezi blestemul lui Tamlin, continuă Alis. Cum te aștepti să îi faci față Amaranthei? Vei înrăutăți lucrurile.

Amarantha îmi luase tot ce îmi dorisem, tot ce, în sfârșit, îndrăznisem să-mi doresc.

– Arată-mi cum să ajung acolo, i-am spus cu vocea tremurând, dar fără lacrimi.

– Nu, spuse Alis, aruncându-și sacul pe umăr. Du-te acasă. Te voi conduce până la zid. Acum nu mai este nimic de făcut. Tamlin va rămâne sclavul ei pentru totdeauna, iar ea va conduce ținutul Prythian. Asta ne-a oferit Soarta, asta au decis zeii.

– Nu cred în Soartă. Nici în vreun zeu ridicol.

Ea scutură din nou din cap, părul ei de culoarea noroiului strălucind în lumina slabă.

– Du-mă la ea, am insistat.

Dacă Amarantha avea să îmi rupă gâtul – măcar muream făcând ceva pentru el, muream încercând să repar răul pe care nu îl prevenisem, încercând să salvez populația pe care o condamnasem. Cel puțin, Tamlin ar fi știut că am făcut-o pentru el și că l-am iubit.

Alis mă studie pentru o clipă înainte de a mă privi cu blândețe.

– Cum dorești.

CAPITOLUL 33

Poate că mă îndreptam spre moarte, dar nu aveam de gând să o întâmpin neînarmată.

Am strâns cureaua tolbei peste piept și apoi am mângâiat penele săgeții, trăgând cu ochiul peste umăr. Desigur, nu aveam săgeți din lemn de frasin, dar trebuia să mă descurc cu ce găsisem prin conac. Aș fi putut lua mai multe, dar armele nu făceau decât să mă împovăreze și, în orice caz, nu știam cum să le folosesc pe cele mai multe dintre ele. Așadar, aveam o tolbă plină, două pumnale atârinate la talie și un arc aruncat peste umăr. Era mai bine decât să nu fi avut nimic, chiar dacă înfruntam spiriduși care se născuseră știind cum să ucidă.

Alis mă conduse prin păduri și peste dealurile submontane tăcute, oprindu-se destul de des să asculte, ca să ne schimbăm traseul. Nu voiam să aflu ce auzea sau mirosea, nu când o liniște adâncă acoperise ținuturile. „Rămâi cu Marele Lord“, îmi spusese Suriel. „Rămâi cu el, îndrăgostește-te și totul va fi bine.“ Dacă aș fi rămas, dacă aș fi recunoscut ceea ce simțeam... Nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat.

Noaptea cobora hotărâtă peste lume, iar picioarele mă dureau din cauza pantelor abrupte ale dealurilor, dar Alis se grăbea, fără a se uita în urmă, să vadă dacă o urmam.

Când se opri în valea dintre două dealuri, am început să mă întreb dacă ar fi trebuit să iau cu mine mai multă mâncare, și nu doar pentru o singură zi. Aerul era mai rece – mult mai rece decât în vârful dealului, iar eu am tremurat când am văzut gura îngustă a unei peșteri. Intrarea nu avea cum să fie aceasta deoarece în acea pictură murală Poalele Muntelui erau reprezentate în centrul insulei Prythian. Ar fi trebuit să călătorim câteva săptămâni.

– Toate drumurile întunecate și mizerabile duc spre Poalele Muntelui, rosti Alis foarte încet, cu o voce care nu se deosebi prea mult de foșnetul frunzelor.

Îmi arată peștera.

– Este o veche scurtătură – considerată cândva sacră, dar nu și acum.

Aceasta era peștera pe care Lucien îi interzisese Attorului să o folosească în acea zi. Am încercat să-mi stăpânesc tremuratul. Îl iubeam pe Tamlin; aș fi mers până la capătul lumii pentru a îndrepta situația, pentru a-l salva, dar, dacă Amarantha era mai rea decât Attorul... dacă Attorul nu era cel mai crud dintre acoliții ei... dacă îl speriasse până și pe Tamlin...

– Cred că acum regreti faptul că ți-ai pierdut cumpătul.

M-am îndreptat.

– Îl voi elibera.

– Vei fi norocoasă dacă te va omorî rapid. Vei fi norocoasă să fii măcar adusă înaintea ei.

Probabil că mă îngălbenisem, deoarece își țuguie buzele și mă bătui ușor pe umăr.

– Fato, să nu uiți câteva reguli, spuse ea când privirăm amândouă gura peșterii.

Din burta peșterii, întunericul duhni, otrăvind aerul curat.

– Să nu bei vinul – nu e ca vinul pe care l-am băut la Solstițiu, și îți va face mai mult rău decât bine. Să nu cazi la învoială cu nimeni, cu excepția cazului în care viața ta depinde de asta – dar, chiar și atunci, să te gândești dacă merită. Și, mai presus de toate, să nu ai

Incredere în nimeni acolo – nici măcar în Tamlin al tău. Simțurile îți sunt cei mai mari dușmani; vor încerca să te trădeze.

M-am abținut să nu-mi ating unul dintre pumnale și, în schimb, l-am mulțumit dând din cap.

– Ai vreun plan?

– Nu, am recunoscut eu.

– Să nu te aștepți ca oțelul acela să te ajute cumva, spuse ea, privindu-mi armele.

– Nu mă aștept.

Am confruntat-o, mușcându-mi buza pe interior.

– E o parte a blestemului. O parte pe care nu ți-o putem spune. Chiar și acum, oasele-mi plâng la simpla amintire a acesteia. O parte pe care trebuia să o afli tu singură, o parte pe care ea... ea... Înghiți zgomotos. Pe care ea încă nu vrea să o cunoști, dacă eu nu ți-o pot spune, icni ea. Dar ascultă – ascultă, fato. Ascultă ceea ce auzi.

I-am atins brațul.

– Așa voi face. Îți mulțumesc pentru că m-ai condus.

Pentru că pierduse ore prețioase, când acea pungă cu provizii – pentru ea și băieții ei – spunea destule despre locul spre care se îndrepta.

Alis râse ca o cioară.

– Într-adevăr, rare sunt zilele în care o persoană îți mulțumește pentru că ai adus-o să-și întâlnească moartea.

Dacă mă mai gândeam mult la pumnal, exista riscul de a-mi pierde cumpătul, cu sau fără Tamlin. Ea nu mă ajută.

– Cu toate acestea, îți doresc succes, adăugă Alis.

– Dacă tu și nepoții tăi aveți nevoie de un loc în care să fugiți, după ce îi recuperezi, atunci traversați zidul, i-am spus eu. Duceți-vă la casa familiei mele.

I-am zis unde.

– Întreabă de Nesta, sora mea mai mare. Ea știe cine ești, știe totul. Te va adăposti cum va putea.

Acum știam că avea să o facă, în ciuda faptului că Alis și băieții ei o îngrozeau. Avea să-i țină în siguranță.

Alis îmi mângâie ușor mâna.

– Să nu mori, spuse ea.

Am privit-o pentru ultima dată, apoi m-am uitat la cerul nopții, care flutura deasupra noastră, și la verdele intens al dealurilor. Culoarea ochilor lui Tamlin.

Am intrat în peșteră.

Singurele sunete care se auzeau erau respirația mea slabă și scârțâitul ghetelor mele pe piatră. Am înaintat, împiedicându-mă prin întunericul înghețat. M-am ținut aproape de perete, iar mâna îmi amorți când piatra rece și udă îmi atinse pielea. Am mers cu pași mici, de teama vreunei gropi invizibile, în care m-aș fi rostogolit spre moarte.

După ceea ce mi se păru a fi o eternitate, o rază portocalie de lumină străpunse întunericul. Apoi, se auziră vocile.

Șuierând și zbierând, elocventă și guturală – o cacofonie ruspă tăcerea, ca o pocnitoare. M-am lipit de peretele peșterii, dar sunetele trecură și dispărură.

M-am strecurat spre lumină, clipind când am găsit sursa: o mică fisură în piatră. Se deschidea spre un pasaj subteran săpat grosolan, luminat de un foc. Am zăbovit în întuneric, inima bătându-mi sălbatic în piept. Crăpătura din perete era suficient de mare pentru ca o persoană să se poată strecura – atât de zimțată și de dură, încât era evident că nu era folosită des. Privind mizeria, nu am văzut nicio urmă, niciun semn că altcineva ar fi intrat pe aici. Culoarul de dincolo nu era circulat, dar urma o altă direcție, blocându-mi vederea.

I-am mulțumit lui Tamlin pentru privirea de spiriduș, care îmi permitea să văd dincolo de toate vrăjile, dar mi-am amintit avertismentul dat de Alis și nu mi-am crezut urechile, pentru că spiridușii puteau fi tăcuți ca pisicile. O liniște de moarte domnea pe coridoare.

Totuși, trebuia să părăsesc această peșteră... Trecuseră câteva săptămâni de când Tamlin se afla aici. Trebuia să găsesc locul în care îl ținea Amarantha, cu speranța că nu aveam să dau peste nimeni în acest timp. Faptul că ucisesem animale și creaturi naga era una, dar să maiucid și alții...

Am inspirat adânc de câteva ori, făcându-mi curaj. Era ca o vânătoare, doar că animalele erau spiriduși. Spiriduși care puteau să mă tortureze la nesfârșit – până când i-aș fi implorat să mă omoare. Să mă tortureze așa cum îl torturaseră pe acel spiriduș al Regatului Primăverii, căruia i se smulseseră aripile.

Când am ieșit prin acea deschizătură minusculă, sugându-mi burta ca să pot trece, nu mi-am permis să mă gândesc la acele cioturi sângerânde. Armele mele zgâriară piatra, iar eu am tresărit la șuieratul pietricelelor care căzură. „Mergi în continuare, mergi în continuare.” Traversând în grabă coridorul deschis, m-am strecurat într-o firdă din peretele opus. Nu era o ascunzătoare prea bună.

M-am furișat de-a lungul peretelui, oprindu-mă în dreptul arcadei din coridor. Era o greșală; doar un idiot ar fi venit aici. Aș fi putut fi oriunde în regatul Amaranthei. Alis ar fi trebuit să-mi spună mai multe. Ar fi trebuit să fiu destul de deșteaptă încât s-o întreb. Sau destul de deșteaptă cât să mă gândesc la o altă soluție, la oricare, în afară de aceasta.

Mi-am asumat riscul de a privi după colț, iar frustrarea aproape mă făcu să plâng. Un alt coridor săpat în piatra gălbuie a muntelui, străjuit pe fiecare parte de torțe. Nu exista niciun loc întunecos în care m-aș fi putut ascunde, iar în celălalt capăt, privirea îmi fu iar obturată de o cotitură bruscă. Mă aflam în câmp deschis. Eram o pradă la fel de ușoară ca o căprioară flămândă, care rupea scoarța unui copac într-un luminiș.

Coridoarele erau însă tăcute – nu se auzeau nici măcar vocile de mai devreme. Și, dacă se întâmpla să aud pe cineva, urma să fug

spre gura peșterii. Pentru un timp, puteam merge în recunoaștere, adunând informații, pentru a afla unde era Tamlin...

Nu. Era posibil ca o doua șansă să nu se mai ivească prea curând. Trebuia să acționez acum. Dacă mă opream pentru prea multă vreme, nu-mi mai recăpătam curajul. Am reușit să mă strecur după colț.

Niște degete lungi și osoase mă apucară de braț, iar eu am înlemnit.

Un chip ascuțit, cu o piele gri și tăbăcită, ieși la vedere, iar colții din argint îi străluciră când îmi zâmbi.

– Bună ziua, șuieră acesta. Ce caută una ca tine aici?

Cunoșteam această voce. Încă îmi bântuia coșmarurile.

Așadar, când și-a aplecat urechile ca de liliac, iar eu mi-am dat seama că mă aflam în fața Attorului, am făcut tot ce mi-a stat în putere ca să nu țip.

CAPITOLUL

34

Aproape târându-mă spre sala tronului, Attorul continuă să-mi strângă brațul în ghearele-i reci ca gheața. Nu se deranjă să mă dezarmeze. Știam amândoi că armele nu-mi prea erau de folos.

„Tamlin. Alis și băieții ei. Surorile mele. Lucien.“ Le-am cântat numele în tăcere iar și iar, în vreme ce Attorul, un demon al răutății, se contură deasupra mea. Din când în când, își flutura aripile ca de piele – și, dacă aș fi fost în stare să vorbesc fără să țip, l-aș fi întrebat de ce nu mă ucisese pe loc. Mă trase mai departe după el, târându-și picioarele ale căror gheare zgâriau tacticos pardoseala peșterii, care arăta întocmai cum mi-o imaginasem.

Chipuri răutăcioase – dure și nemiloase – mă priviră trecând, niciunul arătându-se câtuși de puțin deranjat sau îngrijorat de faptul că mă aflam în ghearele Attorului. Spiriduși – o mulțime – însă doar câțiva Mari Spiriduși erau prezenți.

Am trecut prin două uși vechi și enorme din piatră, mai înalte decât conacul lui Tamlin, și am intrat într-o cameră imensă, săpată într-o piatră de culoare gălbuie, susținută de nenumărați stâlpi sculptați. Acea mică parte din mine care devenise din nou inutilă și banală observă că sculptura nu era formată doar din niște modele ornamentale și că, de fapt, înfățișa spiriduși, Mari Zâne și animale în diferite medii și poziții. Gravurile spuneau povești nenumărate

despre ținutul Prythian. Între stâlpi atârnavă candelabre din bijuterii, care pătau în culoare pardoseala din marmură roșie. Aici... aici se aflau Marii Spiriduși.

O mulțime ocupa cea mai mare parte a spațiului, unii dintre ei dansând pe ritmurile unei muzici înfundate, alții mergând în cerc, stând de vorbă – probabil că era o petrecere. Mi s-a părut că văd câteva măști strălucitoare printre cei adunați, dar totul era o imagine neclară de dinți ascuțiți și haine elegante. Attorul mă aruncă înainte, iar lumea se învârti.

Când am căzut, pardoseala din marmură rece fu neînduplecată, iar oasele mele gemură și răcniră. M-am împins în sus și, când mi-am ridicat capul, am văzut scânteii dansând. Însă, când am zărit podiumul înaintea mea, am rămas la pământ, încercând să nu ies în evidență. Câțiva pași mă conduseră până acolo. Mi-am înălțat capul și mai mult.

Acolo, lenevind pe un tron negru, era Amarantha.

Deși era drăguță, nu era la fel de devastator de frumoasă precum mi-o imaginasem, nu era vreo zeiță a întunericului și a urii. Asta o făcea să pară și mai dură. Părul roșu-auriu era frumos împletit și petrecut prin coroana ei din aur, culoarea intensă îmbogățindu-i pielea albă ca zăpada care, la rândul ei, îi scotea în evidență buzele rubinii. Dar, cu toate că ochii de abanos îi străluceau, avea ceva care îi răpea toată frumusețea, un fel de surâs disprețuitor și permanent al trăsăturilor, care făcea să pară că farmecul ei era fals și rece. Aș fi înnebunit dacă ar fi trebuit să îi pictez portretul.

Cel mai mare comandant al Regelui ținutului Hybern. Cu secole în urmă, măcelărise armate de oameni, preferând să-și ucidă sclavii, decât să-i elibereze. Luase în stăpânire ținutul Prythian în doar câteva zile.

Apoi, m-am uitat la tronul din piatră neagră de lângă ea și brațele îmi cederă.

Încă purta aceeași mască din aur, aceleași haine de războinic, acea cingătoare, cu toate că nu mai avea cuțite, nici măcar o singură armă. Ochii nu i se măriră, gura nu i se strânse. Fără gheare, fără colți. Mă privi, pur și simplu, indiferent, nemișcat. Neimpresionat.

– Ce-i asta? întrebă Amarantha cu o voce zglobie, în ciuda zâmbetului de viperă pe care mi-l aruncase.

De gâtul ei delicat și catifelat atârna un lanț lung și subțire – pe care era prins un os foarte vechi, de dimensiunea unui deget. Rămânând pe podea, nu am vrut să mă gândesc cui i-ar fi putut aparține. Dacă mi-aș fi mișcat brațul, aș fi putut să-mi scot pumnalul...

– Doar un om pe care l-am găsit la parter, șuieră Attorul și o limbă bifurcată se repezi printre dinții ca niște lame.

Dădu o dată din aripi, împrăștiind un aer urât mirositor spre mine, apoi și le strânse cu grijă în spatele trupului său scheletic.

– Evident, toarse Amarantha.

Am evitat să o privesc și mi-am concentrat atenția asupra cizmelor maronii ale lui Tamlin. Era la trei metri distanță de mine – la trei metri și nu spunea niciun cuvânt, nici măcar nu părea îngrozit sau furios.

– Dar de ce ar trebui să-mi pierd vremea cu ea? Attorul chicoti, sunetul auzindu-se ca sfârâitul apei pe o tavă fierbinte, și un picior cu gheare mă lovi într-o parte, rupându-mi tunica.

– Spune-i Maiestății Sale de ce te ascundeai prin catacombe, de ce ai ieșit din vechea peșteră care duce spre Regatul Primăverii.

Ar fi fost mai bine să-l omor pe Attor sau să încerc să o ucid pe Amarantha? Attorul mă lovi din nou, iar eu am tresărit când ghearele lui îmi atinseră coastele.

– Spune-i Maiestății Sale, mizerie umană!

Aveam nevoie de timp – trebuia să înțeleg unde mă găseam. Dacă Tamlin se afla sub influența vreunei vrăji, atunci ar fi trebuit să îmi fac griji în privința modului în care urma să-l iau de acolo.

M-am ridicat, căutându-mi în tot acest timp pumnalele. Ca să nu-i întâlnesc privirea, m-am uitat la rochia strălucitoare din aur a Amaranthei.

– Am venit să-l revendic pe cel pe care îl iubesc, am rostit eu încet.

Poate că blestemul mai putea fi ridicat. L-am privit din nou, iar vederea ochilor săi de smarald fu ca un balsam.

– Poftim? întrebă Amarantha, aplecându-se înainte.

– Am venit să-l revendic pe Tamlin, Marele Lord al Regatului Primăverii.

O bolboroseală se răspândi printre curteni. Amarantha își lăsă însă capul pe spate și râse – râsul ei era asemănător croncănitului unui corb.

Marea Zână se întoarse către Tamlin și zâmbi răutăcios.

– Cu siguranță ai fost ocupat în toți acești ani. Au început să-ți placă oamenii, nu-i așa?

El tăcu, impasibil. Ce îi făcuse? Nu se mișcă – atunci, înseamnă că blestemul ei funcționase. Ajunsesem prea târziu. Îl dezamăgisem, îl condamnasem.

– Totuși, zise Amarantha încet.

Simțeam cum Attorul și toți cei de la curte se adunau în spațele meu.

– Îmi dă de gândit – dacă ai luat o singură fată, de vreme ce ți-a ucis santinela...

Ochii îi sclipiră.

– O, ești delicios. M-ai lăsat s-o torturez pe acea fată nevinovată, pentru ca aceasta să fie în siguranță? Drăguțule! Chiar ai reușit să faci un vierme uman să te iubească. Minunat.

Bătu din palme, iar Tamlin abia reuși să nu o privească – singura reacție pe care am văzut-o din partea lui.

Torturată. O torturase...

– Lasă-l să plece, am spus eu, încercând să par calmă.

Amarantha râse din nou.

– Omule, dă-mi un singur motiv pentru care nu ar trebui să te distrug pe loc.

Avea dinții foarte albi și drepți, aproape strălucitori.

Sângele începu să-mi curgă mai repede prin vene, dar eu mi-am ținut capul sus și i-am zis:

– L-ai păcălit – este constrâns pe nedrept.

Tamlin înlemnise.

Amarantha făcu un zgomot cu limba și își privi una din mâinile ei subțiri și albe – își privi inelul de pe degetul arătător. Un inel a cărui montură semăna cu... cu un ochi omenesc, încastrat într-un cristal, am observat eu când își coborî mâna. Aș fi putut să jur că se răsucea înăuntru.

– Voi, fiarele umane, sunteți lipsite de creativitate. Ne-am petrecut ani de zile învățându-vă poezii și cum să vă exprimați elegant și asta e tot ce poți să-mi spui? Ar trebui să-ți smulg limba, pentru că nu știi cum să vorbești.

Mi-am încleștat dinții.

– Dar sunt curioasă să aflu ce discurs îmi vei ține când vei vedea ce ar fi trebuit să fii?

Când Amarantha îmi arătă ceva din spatele meu și hidosul inel cu ochi chiar privi în acea direcție, m-am încruntat și m-am întors.

Țintuit pe peretele peșterii enorme, am văzut cadavrul mutilat al unei tinere. Pe alocuri, pielea îi era arsă, degetele îndoite în unghiuri ciudate și linii roșii și țipătoare îi traversau corpul. Abia o auzeam pe Amarantha din cauza hohotelor.

– Probabil că ar fi trebuit să ascult când mi-a zis că nu l-a mai văzut niciodată pe Tamlin, cugetă Amarantha. Sau când a insistat asupra faptului că nu a ucis niciodată un spiriduș, că nu a vânat nicio zi în viața ei. Cu toate că țipetele ei au fost încântătoare. De mult nu am mai auzit o muzică atât de frumoasă.

Îmi adresă direct următoarele cuvinte:

– Ar trebui să îți mulțumesc pentru că i-ai spus lui Rhysand cum o cheamă, în loc să îi spui numele tău.

Clare Beddor.

Aici o aduseseră, asta îi făcuseră după ce-i arseseră de vie familia, în propria lor casă. Asta îi făcusem eu, spunându-i lui Rhysand cum o chema, pentru a-mi proteja familia.

Măruntaiele mi se răsuciră; m-am străduit din răputeri să nu vărs pe pietre.

Attorul își înfipse ghearele în umerii mei, forțându-mă să o confrunt pe Amarantha, care încă îmi zâmbea ca o șerpoaică. La fel de bine aș fi putut să o omor pe Clare. Îmi salvasem viața, condamnând-o pe a ei. Acel cadavru putrezit de pe perete ar fi trebuit să fie al meu.

Al meu.

– Vino, scumpo, spuse Amarantha. Ce ai de spus în legătură cu asta?

Voiam să-i spun că merita să ardă în iad pentru vecie, dar, chiar și când am privit în gol spre Tamlin, nu am văzut decât trupul țin-tuit al lui Clare. El le permisesse să o ucidă astfel pe Clare pentru ca ei să nu afle că eram încă în viață. Ochii mă usturară, în vreme ce simțeam cum îmi arde gâtulejul.

– Încă mai vrei să revendici persoana care ar face așa ceva unei ființe nevinovate? întrebă Amarantha blând, consolator.

Am privit-o în ochi. Nu puteam permite ca moartea lui Clare să fi fost în zadar. Nu aveam de gând să renunț fără să mă lupt.

– Da, i-am răspuns. Da, vreau.

Își ridică buza superioară, dezvăluindu-și caninii foarte ascuțiți. Și, când am privit în ochii ei negri, mi-am dat seama că urma să mor.

Amarantha se lăsă însă pe spate în tronul ei și își încrucișă picioarele.

– Ei bine, Tamlin, spuse ea, atingându-i brațul ca și cum ar fi fost stăpâna lui. Nu cred că te-ai așteptat vreodată ca aceasta să apară aici.

Își flutură mâna spre mine. Murmurul râsetelor celor adunați în jurul meu răsună, lovindu-mă ca o piatră.

- Tu ce ai de spus, Mare Lord?

Am privit chipul celui pe care îl iubeam atât de mult, dar următoarele lui cuvinte aproape că mă făcură să îngenunchez.

- Nu am mai văzut-o până acum. Probabil cineva i-a jucat o festă. Poate Rhysand.

Încă încerca să mă protejeze, chiar și acum, chiar și aici.

- O, nici măcar nu știi să minți.

Amarantha își înclină capul.

- Oare, oare tu, în ciuda cuvintelor pe care le-ai rostit cu mulți ani în urmă, simți ceva pentru această ființă? O fată care îi urăște din toată inima pe cei ca noi a reușit să se îndrăgostească de un spiriduș. Și spiridușul al cărui tată a măcelărit cândva mulțimile de oameni, alături de mine, chiar s-a îndrăgostit de ea?

Râse iar, ca o cioară.

- O, e prea de tot - prea distractiv!

Pipăi degetul agățat de lanț și se uită la ochiul din inel.

- Cred că dacă ar putea cineva să aprecieze momentul, se adresă ea inelului, acela ești tu, Jurian.

Zâmbi frumos.

- Totuși, e păcat că târfa ta umană nu s-a deranjat să te salveze.

Jurian - acela era ochiul lui; al lui era osul degetului. Am simțit groaza în stomac. Cumva, cu ajutorul vreunei puteri sau al vreunui lucru necurat, ea îi păstra încă sufletul și conștiința în inel, în acel os.

Tamlin continuă să mă privească fără să mă recunoască, lipsit de sentimente. Poate că Amarantha folosise aceeași putere pentru a-l vrăji; poate că îi furase toate amintirile.

Regina își curăță unghiile.

- Lucrurile au fost extrem de plictisitoare de când Clare a decis să moară cât se afla în grija mea. Să te ucid pe loc ar fi neinteresant, omule.

Îmi aruncă o privire, apoi își văzu iar de unghiile ei, de inelul de pe deget.

– Totuși, destinul stârnește viața în feluri ciudate. Poate că draga mea Clare a trebuit să moară pentru ca eu să mă distrez cu adevărat pe seama ta.

Când stomacul mi se înmuie, am tremurat, neputând să mă abțin.

– Ai venit să îl iei pe Tamlin, spuse Amarantha. Nu era o întrebare, ci o provocare. Ei bine, din întâmplare, tăcerea lui ursuză mă plictisește până la lacrimi. Am fost îngrijorată când nu a clipit cât timp m-am jucat cu draga de Clare, când nici măcar nu și-a arătat acele gheare minunate... Îți voi propune un târg, omule, zise ea, iar eu, în mintea mea, am auzit sunetul de avertizare al unor clopoței.

„Doar dacă viața ta depinde de asta“, îmi spusese Alis.

– La alegerea mea, vei îndeplini trei sarcini – trei sarcini ca să dovedești cât de profundă îți e dragostea și loialitatea umană, iar Tamlin va fi al tău. Doar trei provocări mărunte, ca să-ți dovedești devotamentul; ca să ne arăți mie și dragului de Jurian că neamul vostru poate să iubească sincer, și îl vei putea avea pe Marele tău Lord.

Se întoarse către Tamlin și zise:

– Consideră că îți fac o favoare, Mare Lord – aceste javre ome-nești ne pot face să fim atât de orbiți de dorință, încât ne pierdem judecata. E mai bine pentru tine să-i vezi acum adevărata față.

– Vreau să-i dezlegi și blestemul, m-am trezit eu spunând.

Ea ridică o sprânceană, zâmbind mai larg și arătându-și prea mult dinții albi.

– Voi duce la bun sfârșit toate cele trei sarcini, blestemul lui va fi ridicat, iar noi – și toți curtenii lui – vom putea pleca de aici, am adăugat.

Alis îmi spusese că magia era precisă, așa îi păcălise Amarantha. Nu aveam de gând să fiu înfrântă doar pentru că nu specificasem anumite lucruri.

– Desigur, toarse Amarantha. Și, dacă nu te superi, voi mai preciza ceva, doar ca să văd dacă ești demnă de unul de-al nostru, dacă ești destul de deșteaptă încât să-l meriți.

Când ochiul lui Jurian se roti sălbatic, ea țâțâi, iar acesta se opri.

– Îți voi oferi o cale de scăpare, fato, continuă ea. În momentul în care vei îndeplini toate sarcinile, sau când nu vei mai putea suporta, va trebui să răspunzi unei întrebări.

Din cauza sângelui care mi se urcase la cap, abia o auzeam.

– Unei ghicitori. Îmi dai răspunsul ghicitorii, iar blestemul se va risipi. Într-o clipă. Va fi liber, fără să fiu nevoită să ridic măcar un deget. Îmi dai răspunsul corect, iar el e al tău. Poți să-mi răspunzi când vrei tu, dar, dacă greșești...

Făcu un semn cu mâna, iar eu am știut, fără să trebuiască să mă întorc, că mi-o arăta pe Clare.

– Și dacă nu reușesc să îndeplinesc sarcinile? am întrebat eu, mai îndrăzneță decât mă simțeam.

I-am răstălmăcit cuvintele, căutând capcane și lacune în modul în care le formulase. Dar totul părea în regulă.

Zâmbetul îi deveni aproape grotesc, iar ea mângâie cu degetul mare partea superioară a inelului.

– Dacă nu reușești să duci până la capăt o sarcină, nu va mai rămâne nicio bucată din tine cu care să mă joc.

Am simțit un fior pe șira spinării. Alis mă avertizase – mă avertizase să nu închei niciun târg. Amarantha m-ar fi omorât însă pe loc, dacă aș fi refuzat-o.

– Care este natura acestor sarcini?

– O, dacă ți-aș destăinui, aș răpi toată distracția. Dar îți spun că vei avea de îndeplinit o sarcină în fiecare lună – când va fi lună plină.

– Și ce voi face între timp?

Am îndrăznit să-l privesc pe Tamlin. Auriul din ochii lui strălucea mai intens decât îmi aminteam.

- Între timp, răspunse Amarantha cam tăios, fie vei rămâne în celula ta, fie vei face tot ce-ți voi mai cere în plus.

- Dacă mă vei ține mereu ocupată, nu voi fi dezavantajată?

Știam că își pierdea interesul, că nu se așteptase să îi pun atât de multe întrebări. Trebuia însă să încerc să obțin niște informații.

- Vor fi doar simple treburi casnice. Mi se pare normal să îți poți câștiga existența.

Aș fi putut să o strâng de gât pentru asta, dar am încuviințat. Când spuse: „Atunci, ne-am înțeles“, m-am întrebat dacă nu cumva făcusem o prostie.

Știam că aștepta să încuviințez, la rândul meu, dar trebuia să mă asigur.

- Dacă voi îndeplini cele trei sarcini sau dacă voi răspunde corect la ghicitoare, vei face tot ce îți voi cere?

- Desigur, răspunse Amarantha. Ești de acord?

Când Tamlin mă privi, groaznic de palid, ochii lui se măriră aproape imperceptibil.

Fie acceptam târgul, fie moartea – o moarte lentă și crudă, ca a lui Clare.

Attorul șuieră în spatele meu, avertizându-mă să răspund. Nu credeam în destin sau în zei – și nu aveam de ales, deoarece, chiar în momentul în care m-am uitat în ochii lui Tamlin, care stătea lângă Amarantha în calitate de sclav al ei sau mai rău, l-am iubit cu înverșunare, din toată inima. Pentru că, atunci când ochii i se măriseră, am știut că încă mă iubea.

Doar atât îmi rămăsese, fărăma de speranță neghioabă că aș fi putut câștiga – că aș fi reușit să păcălesc și să înving o Regină a Zânelor la fel de străveche precum pietrele de sub mine.

- Ei, bine? Îmi ceru Amarantha să-i vorbesc.

În spatele meu, l-am simțit pe Attor pregătindu-se să se năpus-tească, să mă bată, la nevoie, până ce i-aș fi dat un răspuns. Ea îi păcălise pe toți, dar eu nu supraviețuisem degeaba sărăciei și anilor

petrecuți în pădure. Cea mai bună șansă a mea consta în a nu-i dezvălui nimic despre mine sau ce știam. Ce era regatul ei, dacă nu o altă pădure, un alt teren de vânătoare?

L-am privit pe Tamlin pentru o ultimă dată înainte de a spune: „Sunt de-acord“.

Amarantha îmi aruncă un zâmbet oribil și ușor, iar magia sfârâi în aerul dintre noi când pocni din degete. Se cuibări din nou în tronul ei.

– Oferiți-i o întâmpinare demnă de sala mea, se adresă ea cuiva din spatele meu.

Șuieratul Attorului fu singurul avertisment când ceva tare ca piatra mă lovi în falcă.

Uimită de durere, am fost aruncată în partea laterală a tronului, însă o altă lovitură brutală în față mă aștepta. Osul se sfărâmă – oasele mele. Picioarele mi se răsuciră sub mine, iar pielea Attorului îmi zgârie obrazul când mă lovi încă o dată. Am ricoșat și mai departe, dar am întâlnit pumnul altcuiva – al unui spiriduș diform și neînsemnat, al cărui chip nu am reușit să-l zăresc. Era de parcă aș fi fost pocnită cu o cărămidă. Poc, trosc. Cred că erau trei la număr, iar eu eram sacul lor de box – dat mai departe lovitură cu lovitură, în vreme ce oasele mele țipau de durere. Poate că și eu urlam de durere.

Gustul metalic al sângelui care țâșni îmi umplu gura înainte să nu mai știu de mine.

CAPITOLUL

35

Simțurile îmi reveniră încet, unul mai dureros decât celălalt. Mai întâi, am auzit sunetul apei curgătoare, apoi ecoul pierdut al unor pași greoi. Un gust persistent de cupru îmi umplea gura – era sânge. Pe lângă respirația șuierătoare a ceea ce trebuie că erau nările mele înfundate, mirosul puternic de pământ și mucegai inunda aerul umed și rece. Fire ascuțite de fân îmi înțepau obrazul. Cu o mișcare teribil de dureroasă, am cercetat cu limba marginile unei buze crăpate. Clipind, am deschis ochii, dar am reușit doar să-i măresc puțin – erau umflați. Ceea ce se arătă în fața ochilor mei, netăgăduit de învinețiți, nu îmi ridică prea mult moralul.

Mă găseam într-o celulă de închisoare. Armele îmi dispăruseră, iar singura sursă de lumină erau torțele aflate dincolo de ușă. Amarantha îmi spusese că aveam să-mi petrec timpul într-o celulă, dar, în momentul în care m-am ridicat, atât de amețită încât aproape că am leșinat din nou, inima îmi bătu mai tare. O temniță. Am examinat razele oblice care se strecurau printre crăpăturile dintre ușă și perete și care îmi atingeau ușor fața.

Mă durea – mă durea mai mult decât orice altceva îndurasem vreodată. Când mi-am atins nasul cu degetele și am simțit cum sângele îmi curgea din nări, m-am abținut să nu plâng. Era rupt. Rupt.

Dacă maxilarul nu m-ar fi durut atât de groaznic, mi-aș fi încleștat dinții.

Nu puteam să mă las cuprinsă de panică. Nu, trebuia să-mi controlez lacrimile, trebuia să gândesc limpede. Trebuia să-mi studiez rănilile cât mai bine posibil și apoi să-mi dau seama ce urma să fac. Probabil că mi-aș fi putut folosi cămașa pentru a mă bandaja – poate că, la un moment dat, aveau să-mi dea apă, să-mi spăl rănilile. Respirând cu greu, mi-am cercetat restul chipului. Maxilarul nu era rupt și, cu toate că aveam ochii umflați și buza crăpată, cel mai vătămat era nasul.

Controlându-mi respirația, mi-am ținut genunchii strânși la piept. Încălcasem una dintre regulile lui Alis. Totuși, nu avusesem de ales. Văzându-l pe Tamlin stând lângă Amarantha...

Maxilarul îmi protestă, dar eu am scrâșnit din dinți oricum. Luna era plină – trecuse o jumătate de lună de când părăsisem casa tatălui meu. Câtă vreme stătusem aici, inconștientă? Nu eram îndeajuns de nesăbuită încât să cred că timpul avea să mă pregătească pentru prima sarcină a Amaranthei.

Nu mi-am permis să-mi imaginez la ce avea de gând să mă supună. Era suficient să știu că se aștepta să mor – că nu ar mai fi rămas prea mult din mine, ca să mă tortureze.

Mi-am strâns picioarele mai tare, ca să nu-mi mai tremure mâinile. Undeva – nu prea departe – începură țipetele. Un behăit ascuțit și sfâșietor, accentuat de strigăte asurzitoare, mă făcu să-mi simt fie-re arzându-mi gâtul. Confruntată cu prima sarcină a Amaranthei, și eu aș fi putut striga așa.

Un bici lovi, iar țipătul continuă, neoprindu-se pentru a mai respira. Probabil că și Clare strigase așa. La fel de bine aș fi putut să o torturez eu. Ce obținuse cu toate acestea – cu toți spiridușii care îi doreau sângele și nefericirea? O meritam – meritam orice durere și suferință – chiar dacă numai pentru ceea ce îndurase ea. Însă... aveam să fac dreptate. Cumva.

Probabil că am ațipit pentru că, la un moment dat, m-am trezit pe pragul ușii celulei mele, sprijinită de piatră. Uitând de durerea care îmi cuprindea chipul, m-am târât înapoi, ca să mă ascund în umbra celui mai apropiat colț. Cineva se strecură în celulă și trase repede ușa, lăsând-o ușor întredeschisă.

– Feyre?

Am încercat să mă ridic, dar picioarele îmi tremurau atât de tare, încât nu m-am putut mișca.

– Lucien? am respirat eu, iar fânul fâșâi când el se așează pe pământ, lângă mine.

– Pe toți dracii, te simți bine?

– Fața mea...

O lumină slabă scânteia lângă capul său și, când i-am zărit ochii, cel din metal se micșoră. Șuieră:

– Ți-ai pierdut mințile? Ce faci aici?

M-am împotrivit lacrimilor – oricum, erau inutile.

– M-am întors la conac... Alis mi-a spus... mi-a spus despre blestem și nu am putut să o las pe Amarantha...

– Feyre, nu ar fi trebuit să vii, spuse el tăios. Nu trebuia să fii aici. Nu înțelegi ce a sacrificat el, ca să te elibereze? Cum de ai putut să fii atât de nebună?

– Ei bine, acum sunt aici! am rostit eu, mai tare decât ar fi trebuit. Sunt aici și situația rămâne neschimbată, așa că nu te obose să-mi spui cât sunt de slabă și de proastă! Cunosc și eu toate aceste lucruri...

Am vrut să-mi acopăr fața cu mâinile, dar mă durea prea mult.

– Eu doar... Trebuia să-i spun că îl iubesc. Să văd dacă nu este prea târziu.

Lucien se sprijini pe călcâie.

– Așadar, știi totul.

Am reușit să dau din cap, fără să leșin din cauza durerii. Probabil că se vedea că sufeream, deoarece el tresări.

– Ei bine, cel puțin nu mai trebuie să te mințim. Hai să te curăț puțin.

– Cred că am nasul rupt. În rest, sunt bine.

Rostind aceste cuvinte, m-am uitat în jurul lui, să văd apa sau bandajele – nu erau acolo. Atunci, avea să facă o vrajă.

Lucien privi peste umăr, cercetând ușa.

– Gărzile erau bete, dar vor fi înlocuite curând, spuse el, apoi îmi studie nasul.

Lăsându-l să mi-l atingă ușor, ne-am îmbrățișat. Chiar și atingerea gentilă a degetelor sale mă săgeta cu o durere cruntă.

– Înainte să-l vindec, va trebui să-l îndrept.

Mi-am învins panica oarbă.

– Fă-o. Acum.

Înainte să mă las cuprinsă de lașitate și să-i spun să-și ia gândul. Îl ezită.

– Acum, am găfâit eu.

Prea rapid ca să-l urmăresc, îmi cuprinse nasul cu degetele. Durerea mă pătrunse și, înainte să leșin, urechile și capul îmi bubuiră din cauza unui trosnet.

Când mi-am revenit, am reușit să-mi deschid complet ambii ochi, nasul îmi era curat și nu zvâcnea, iar agonia nu-mi mai schimonosea chipul. Lucien era ghemuit deasupra mea, încruntat.

– Nu am putut să te vindec în totalitate – și-ar da seama că te-a ajutat cineva. Încă mai ai vânătăi și un ochi vânăt hidos, dar... toate umflăturile au dispărut.

– Și nasul meu? am întrebat eu, pipăindu-l înainte ca el să-mi răspundă.

– E la locul lui – la fel de obraznic și de drăguț ca înainte.

Îmi zâmbi. Gestul familiar îmi făcu pieptul să se strângă până în pragul durerii.

– Am crezut că ți-a luat cea mai mare parte a puterii, am reușit să spun.

În timpul petrecut la conac, nu prea îl văzusem făcând vrăji.

Dădu din cap spre luminița care plutea peste umărul său.

– Mi-a dat înapoi o parte – ca să-l amăgesc pe Tamlin să-i accepta oferta, dar el încă o refuză.

Își îndreptă bărbia spre chipul meu vindecat.

– Știam că trebuie să iasă ceva bun din faptul că am venit aici.

– Deci, și tu ești ținut captiv la Poalele Muntelui?

Încuviință sumbru, printr-un gest al capului.

– Acum, i-a chemat la ea pe toți Marii Lorzi – nici cei care i-au jurat credință nu pot pleca până când... până când nu treci de toate probele.

Probabil că voia să spună până când muream.

– Inelul acela, am zis eu. Este... chiar este ochiul lui Jurian?

Lucien se retrase.

– Da. Așadar, știi totul, cu adevărat?

– Alis nu mi-a povestit ce s-a întâmplat după confruntarea dintre Jurian și Amarantha.

– Au distrus un întreg câmp de luptă, folosindu-i pe soldați drept scuturi, până când aproape toți au murit. Jurian a primit în dar o vrajă de protecție împotriva ei, dar, odată intrați în luptă pe cont propriu... Doar câteva minute i-au fost necesare pentru a-l înfrânge. Apoi, l-a târât înapoi în tabăra ei și au trecut săptămâni – săptămâni – de tortură, până când l-a omorât. A refuzat să meargă să-l ajute pe Regele ținutului Hybern – din această cauză, a rămas fără armate și a pierdut Războiul; până când nu l-a ucis pe Jurian, a refuzat totul. I-a păstrat doar osul degetului și ochiul. Clythia i-a promis că nu va muri niciodată – și, câtă vreme Amarantha îi păstrează ochiul cu ajutorul magiei sale, sufletul și conștiința lui vor fi legate de acesta; Jurian va rămâne prizonier și va vedea prin el. O pedeapsă potrivită pentru fapta sa, dar – Lucien atinse ușor locul în care propriul ochi îi lipsea – mă bucur că nu m-a supus și pe mine unui astfel de tratament. Se pare că e obsedată de astfel de lucruri.

M-am cutremurat. O femeie care vâna – era ceva mai mult decât o ființă crudă și nemuritoare care vâna și aduna trofee din cuceririle ei și de la victimele sale, ca să se bucure de ele de-a lungul veacurilor. Furia, disperarea și groaza pe care Jurian trebuia să le îndure în fiecare zi, pentru vecie... Poate că o făcuse pe bună dreptate, dar era o pedeapsă mai înfiorătoare decât orice mi-aș fi putut imagina. Nu m-am mai gândit la asta.

– Tamlin e...

– Este...

Lucien se ridică în picioare, din cauza unui sunet pe care urechile mele de om nu îl auzeau.

– Gărzile sunt pe cale să facă schimb de ture și se îndreaptă în această direcție. Încearcă să rămâi în viață, bine? Am deja o listă lungă cu spiridușii pe care trebuie să îi omor – nu trebuie să mai adaug alții, chiar dacă doar de dragul lui Tamlin.

Care, în mod sigur, era motivul venirii sale aici. Lucien dispăru – dispăru, pur și simplu, în lumina slabă. O clipă mai târziu, un ochi galbui cu o tentă roșiatică apăru în dreptul vizorului ușii, îmi aruncă o privire urâtă și se îndepărtă.

Am tot ațipit și m-am trezit vreme de câteva ceasuri sau chiar zile. Îmi dădură trei mese mizerabile, constau în pâine mucegăită și apă, la un interval de timp neregulat, din câte mi-am putut da seama. Tot ce știam era că, atunci când ușa celulei se deschidea, foamea necruțătoare nu mai conta și că ar fi fost înțelept din partea mea să nu mă lupt cu spiridușii îndesați și cu piele roșie care mă târau în sala tronului. Am marcat drumul, fiind atentă la detaliile de pe hol – la crăpăturile interesante din pereți, la modelul tapiseriilor, la o cotitură ciudată – la orice mi-ar fi amintit de ieșirea din temnițe.

De această dată, am observat mai multe lucruri în camera tronului Amaranthei, luând aminte la ieșiri. Deoarece ne aflam în subteran, nu erau ferestre. Muntele pe care îl văzusem înfățișat pe acea hartă de la conac se afla în inima ținutului – departe de Regatul Primăverii și încă și mai departe de zid. Dacă aș fi evadat împreună cu Tamlin, cea mai bună soluție ar fi fost să fug spre peștera din adâncul muntelui.

În depărtare, de-a lungul unui perete, o mulțime de spiriduși stăteau în picioare. Deasupra capetelor lor, am zărit arcada unei uși. Când am trecut pe lângă corpul lui Clare, aflat în stare de putrefacție, am încercat să nu ridic privirea și, în schimb, m-am concentrat asupra celor de la curte. Toată lumea era îmbrăcată cu haine somptuoase și colorate – toți păreau curați și bine hrăniți. Printre aceștia, se aflau și spiriduși care purtau măști. Din Regatul Primăverii. Dacă aș fi avut vreo șansă să-mi gădesc aliați, ar fi fost ei.

Am cercetat rapid mulțimea ca să-l văd pe Lucien, dar nu l-am găsit până când nu am fost aruncată la picioarele podiumului. Amarantha purta o rochie cu rubine, atrăgând atenția asupra părului ei arămiu și a buzelor care, atunci când mi-am ridicat privirea spre ea, se curbară într-un zâmbet.

Regina Zână vorbește:

– Arăți groaznic, indiscutabil, spuse ea și se întoarse către Tamlin, care era lângă ea.

Chipul lui înfățișa o expresie rece.

– Nu ai spune că situația ei s-a înrăutățit?

El nu răspunse; nici măcar nu se uită în direcția mea.

– Știi, medită Amarantha, rezemându-se de un braț al tronului său, noaptea trecută nu am putut să dorm și, în această dimineață, mi-am dat seama de ce.

Mă privi din cap până-n picioare.

– Nu știu cum te numești. Dacă noi două vom fi prietene foarte apropiate în următoarele trei luni, ar trebui să știu cum te cheamă... nu-i așa?

M-am abținut să încuviințez. Avea ceva fermecător și ademenitor – o parte din mine începu să înțeleagă de ce Marii Lorzi ajunseseră să-i fie sclavi, de ce îi crezuseră minciunile. Pentru asta, o uram.

Pentru că nu i-am răspuns, Amarantha se încruntă.

– Vino, acum, animăluțul meu de companie. Îmi știi numele – nu ar fi corect să-l știu și eu pe al tău?

În dreapta mea, ceva se mișcă, iar eu m-am încordat când Attorul apără prin mulțimea dată la o parte, rânjind spre mine, arătându-și nenumăratele rânduri de dinți.

– La urma urmei – Amarantha își flutură elegant o mână în spațiul din spatele meu, spre carcasa din cristal în care se afla ochiul lui Jurian și care capta lumina – ai aflat deja ce se întâmplă dacă-mi spui nume false.

Un nor negru mă învălui când i-am simțit trupul lui Clare, pironit în peretele din spatele meu.

– Rhysand, spuse Amarantha – netrebuind să ridice tonul pentru a-l chema.

Auzind sunetul acelor pași ușori, ca de plimbare, care veneau din spate, inima îmi deveni grea ca plumbul. Se opriră când ajunseră lângă mine – mult prea aproape, după părerea mea.

Cu coada ochiului, l-am studiat pe Marele Lord al Regatului Noptii făcând o plecăciune. Noaptea încă părea să fluture asupra lui, ca o mantie aproape invizibilă.

Amarantha își ridică sprâncenele.

– Aceasta e fata pe care ai văzut-o pe moșia lui Tamlin?

Înainte de a mă privi, își scutură tunică neagră de praful invizibil. În ochii lui de culoare violet se citeau plictisul și disprețul.

– Cred că da.

– Dar mi-ai spus sau nu că ea era fata pe care ai văzut-o? întrebă Amarantha, al cărei ton se ascuti când arătă spre Clare.

El își băgă mâinile în buzunare.

– Pentru mine, toți oamenii arată la fel.

Amarantha îi zâmbi dulce.

– Și cum rămâne cu zânele?

Rhysand se înclină din nou, atât de ușor, încât păru că dansează.

– Într-o mare de fețe lumești, chipul tău e o operă de artă.

Dacă nu m-aș fi aflat în bătălia dintre viață și moarte, aș fi răs zgomotos.

„Toți oamenii arată la fel“... Nu l-am crezut nicio secundă.

Rhysand știa exact cum arătam – mă recunoscuse în acea zi, la conac. Când Amarantha își îndreptă din nou atenția asupra mea, m-am ascuns în spatele indiferenței.

– Care e numele ei? îl întrebă ea pe Rhysand.

– De unde să știi? M-a mințit.

Pentru el, faptul că se juca uneori cu Amarantha era fie o glumă – cam ca tragerea în țepă a unui cap în grădina lui Tamlin – fie... doar îi făcea avansuri.

Mi-am adunat curajul în fața acelor gânduri chinuitoare, în fața următoarei porunci pe care eram sigură că avea să o dea. Cu toate acestea, am tăcut. M-am rugat ca Nesta să le fi angajat pe acele iscoade și gărzi – m-am rugat să-l fi convins pe tata să-și ia toate măsurile de precauție necesare.

– Fato, dacă îți plac jocurile, atunci presupun că putem face asta și la modul distractiv, spuse Amarantha.

Pocnind din degete, îi făcu semn Attorului, care intră în mulțime și apucă pe cineva. Părul roșcat străluci, iar eu m-am cutremurat când acesta îl îmbrânci brusc pe Lucien înainte, ținându-l de gulerul tunicii sale verzi. Nu. Nu!

Lucien îl insultă pe Attor, dar nu putu să facă nimic în fața acelor unghii ca niște cuie, care îl forțară să îngenuncheze. Creatura zâmbi, dându-i drumul tunicii, dar rămase în apropiere.

Amarantha arată însă cu degetul în direcția lui Rhysand. Marele Lord al Regatului Noptii își ridică sprâncenele îngrijite.

– Controlează-i mintea, porunci ea.

Inima îmi stătu în loc. Lucien era încă nemișcat, sudoarea strălucindu-i pe gât în momentul în care Rhysand își înclină capul în fața reginei și îl confruntă.

În spatele lor, înaintară patru Mari Spiriduși, făcându-și loc în fața mulțimii. Tonifiați și musculoși, unii dintre ei arătând ca niște războinici pregătiți să pășească pe câmpul de luptă, alții, ca niște curteni drăguți, îl priviră pe Lucien și rânjiră. Cei patru fii care îi mai rămăseseră Marelui Lord al Regatului Toamnei.

– Numele ei, Emisare? îl întrebă Amarantha pe Lucien, dar acesta nu făcu decât să-l privească pe Tamlin, înainte de a închide ochii și de a-și îndrepta umerii.

Rhysand începu să zâmbească ușor, iar eu m-am cutremurat aducându-mi aminte cum simțisem acele gheare invizibile, care îmi controlaseră mintea. Cât de ușor i-ar fi fost să-l strivească!

Nemiloși și însetați de sânge, frații lui Lucien se ascuseră în marginile mulțimii – pe chipurile lor frumoase nu se citeau nici remușcarea, nici teama.

Amarantha oftă.

– Lucien, am crezut că ți-ai învățat lecția. Deși, de această dată, tăcerea te va blestema la fel de mult ca și limba ta.

Lucien nu deschise ochii. Era pregătit ca Rhysand să șteargă tot ce însemna el, să-i transforme mintea și sinele în praf.

– Care e numele ei? îl întrebă pe Tamlin, care nu răspunse.

Privirea îi era ațintită asupra fraților lui Lucien, de parcă ar fi vrut să-și dea seama care dintre ei zâmbea mai larg.

Amarantha zgârie brațul tronului cu un cui.

– Lucien, presupun că frații tăi chipeși îl știu, toarse ea.

– Doamnă, dacă am ști, am fi primii care vi l-am zice, spuse cel mai înalt.

Era zvelt, bine îmbrăcat, un nenorocit instruit la curte. Probabil că era cel mai în vârstă, având în vedere felul în care până și cei ce

arătau ca niște războinici înăscuți îl priveau cu respect și apreciere, și teamă.

Amarantha îi zâmbi meditativ și își ridică mâna. Rhysand își înclină capul, privindu-l mai îndeaproape pe Lucien.

Lucien înțepeni. Scoase un geamăt și...

– Feyre! am strigat eu. Numele meu este Feyre.

Doar asta am putut să fac, pentru a nu cădea în genunchi când Amarantha încuviință, iar Rhysand se îndepărtă. Nici măcar nu-și scosese mâinile din buzunare.

Așadar, poate că îi îngăduise să aibă mai multă putere decât ceilalți, dacă încă mai putea face atâtea fapte rele, aflându-se în lesa ei. Sau poate că puterea pe care i-o furase fusese... extraordinară, dacă asta era considerată o rămășiță esențială.

Lucien se chirci la pământ, tremurând. Frații lui se încruntară – cel mai mare chiar mârâi ușor spre mine, arătându-și dinții. Nu l-am luat în seamă.

– Feyre, rosti Amarantha, cercetându-mi numele, gustând cele două silabe. Un nume vechi – din dialectele noastre de demult. Ei bine, Feyre, zise ea.

Aș fi putut să plâng de ușurare pentru că nu mă întrebă de numele de familie.

– Ți-am promis o ghicitoare.

Totul deveni dens și de nepătruns. De ce Tamlin nu făcuse nimic, de ce nu zisese nimic? Ce avusese Lucien de gând să spună, înainte de a ieși din celula mea?

– Feyre, rezolvă asta și tu și Marele tău Lord și toți curtenii săi veți putea pleca imediat, cu binecuvântarea mea. Să vedem dacă, într-adevăr, ești destul de inteligentă încât să meriți să fii cu unul de-al nostru.

Ochii ei întunecați străluciră, iar eu, auzind-o vorbind, mi-am limpezit mintea cât de mult am putut. Unii mă caută o viață întreagă, dar nu mă întâlnesc,

Pe alții îi sărut, dar mă calcă în picioare, nerecunoscători.

Uneori, pare că-i favorizez pe cei corecți și deștepți,

Dar îi binecuvântează pe toți cei care sunt destul de curajoși încât să îndrăznească.

În mare, ajutorul pe care-l ofer e blând și dulce,

Dar, dacă sunt disprețuită, devin o fiară greu de învins.

Pentru că, deși fiecare lovitură a mea e puternică,

Atunci cânducid, o fac lent...

Am clipit, iar ea repetă, zâmbind la final, elegant ca o pisică. Mintea mea era un gol imens și inutil. Să fi fost vreun fel de boală? Mama murise din cauza tifosului, iar vărul ei, de malarie, după ce călătorise în Bharat. Niciunul dintre simptome nu părea să se potrivească ghicitorii... Poate că era vorba despre o persoană?

Un val de râsete se răspândește printre cei adunați în spatele nostru, frații lui Lucien râzând cel mai zgomotos. Rhys mă supraveghea, învăluit în noapte și zâmbind ușor.

Răspunsul era foarte aproape – un singur răspuns și toți puteam fi liberi. Imediat, zisese ea – spre deosebire de... stai, condițiile probelor mele fuseseră diferite față de cele ale ghicitorii? Accentuase cuvântul „imediat“ doar în legătură cu dezlegarea ghicitorii. Nu, nu puteam să mă gândesc la asta chiar acum. Trebuia să găsec răspunsul. Puteam fi toți liberi. Liberi.

Nu am fost însă în stare să o fac – nici măcar nu am putut să-i ofer o altă rezolvare. Mi-ar fi fost mai bine dacă mi-aș fi tăiat gâtul și mi-aș fi pus capăt suferinței aici, înainte să mă poată rupe în bucăți. Eram o proastă – o ființă umană idioată și banală. L-am privit pe Tamlin. Auriul din ochii lui strălucea, însă chipul său nu trăda nicio emoție.

– Gândește-te la ghicitoare, spuse Amarantha blând și se uită rânjind la inel – la ochiul care se rotea înăuntru. Când vei găsi răspunsul, eu te voi aștepta.

L-am privit lung pe Tamlin chiar și când am fost târâtă spre temnițe, în vreme ce mintea mea absentă încerca să dezlege ghicitoarea. Când mă închiseră iar în celulă, am știut că aveam să pierd.

Mi-am petrecut două zile în acea celulă sau, cel puțin, m-am gândit că trecuseră două zile, în funcție de momentele în care mi se aducea mâncarea, pe care începusem să le descifrez. Am mâncat părțile bune ale mâncării pe jumătate mucegăită și, deși am sperat, Lucian nu a mai venit să mă vadă. Știam că nu avea rost să-mi doresc să mă viziteze Tamlin.

Nu prea aveam nimic de făcut, în afară de a mă gândi la ghicitoarea Amaranthei. Cu cât cugetam mai mult, cu atât nu avea niciun sens. Am meditat asupra diferitelor tipuri de otrăvuri și de animale veninoase – și asta nu-mi demonștră nimic, în afara prostiei mele, care devenea din ce în ce mai mare. Ca să nu mai spun de sentimentul care nu-mi dădea pace; acela că s-ar putea să mă fi indus în eroare cu această învoială, când menționase cuvântul „imediat“, în legătură cu ghicitoarea. Poate că se referise la faptul că nu urma să ne elibereze imediat după ce mi-aș fi dus la bun sfârșit sarcinile date de ea. Nu – nu, eram, pur și simplu, paranoică. Gândeam prea mult, însă ghicitoarea ne-ar fi putut elibera – instantaneu. Trebuia să-i gălesc dezlegarea.

Deși îmi jurasem să nu mă gândesc prea mult la probele care mă așteptau, nu am pus la îndoială imaginația Amaranthei și, adesea, m-am trezit transpirând și gâfâind din cauza viselor mele neliniștite – vise în care eram prinsă într-un inel din cristal, mută pentru totdeauna și obligată să fiu martora setei lor de sânge, a lumii

nemiloase, despărțită de tot ceea ce iubisem vreodată. Amarantha spusese că, dacă nu îndeplineam o sarcină, nu avea să rămână îndeajuns de mult din mine încât să aibă cu ce să se joace – și m-am rugat să nu fi mințit. Mai bine distrusă, decât să îndur soarta lui Jurian.

Cu toate acestea, când ușa celulei se deschise și un gardian cu piele roșie îmi spuse că luna plină răsărise, mă cuprinse o teamă pe care nu o mai simțisem niciodată.

CAPITOLUL

36

Sunetele unei mulțimi agitate reverberau peste pasaj. Îmbrâncindu-mă înainte, însoțitorii mei armați nu se deranjează să-și scoată armele. Nici măcar nu eram încătușată. Cineva sau ceva avea să mă prindă și să mă înjunghie pe loc, înainte să pot face trei pași.

Cacofonia de sunete, țipete și urlete nelumești se înrăutăți când culoarul se deschise în ceea ce trebuia să fie o arenă imensă. Nimeni nu încercase să decoreze caverna luminată cu torțe, iar eu nu mi-am putut da seama dacă fusese cioplită din piatră sau creată de natură. Podeaua era netedă și noroioasă și, înaintând, m-am străduit să-mi mențin echilibrul.

Ceea ce mă făcu însă să îngheț fu marea de oameni care mă priveau. Nu mi-am dat seama ce strigau, dar aveam o bănuială. Chipurile nemiloase și eterice și rânjetele largi îmi spuseră tot ce aveam nevoie să știu; nu doar cele ale spiridușilor de rang inferior, ci și cele ale Marilor Spiriduși, entuziasmul făcându-le fețele să pară aproape la fel de sălbatice ca ale fraților lor nepământenii.

Am fost trasă către o platformă de lemn, ridicată peste mulțime. Amarantha și Tamlin stăteau așezați deasupra și, în fața acestora...

Când am văzut labirintul de tuneluri și tranșee care se întindea de-a lungul podelei, m-am străduit să-mi țin capul cât mai sus. Cei din mulțime stăteau în picioare, înșirați lângă bănci, blocându-mi

vederea, ca să nu zăresc ce anume se afla înăuntru în momentul în care am fost aruncată în genunchi în fața platformei Amaranthei. Noroiul pe jumătate înghețat mi se strecură în pantaloni.

M-am ridicat, tremurând. În jurul platformei se afla un grup de șase bărbați, separați de masa mulțimii. Judecând după chipurile lor frumoase și reci și după ecoul puterii care încă îi mai însoțea, am știut că erau ceilalți Mari Lorzi ai ținutului Prythian. Am privit dincolo de Rhysand de îndată ce i-am observat zâmbetul de felină și coroana de întuneric din jurul lui.

Amarantha trebui doar să ridice o mână și adunarea zgomoasă fu redusă la tăcere.

Se făcu o liniște atât de adâncă, încât aproape că mi-am auzit bătăile inimii.

– Ei bine, Feyre, spuse Regina Zânelor.

Am încercat să nu mă uit la mâna pe care și-o odihnea pe genunchiul lui Tamlin, la inelul care era la fel de vulgar ca gestul în sine.

– A sosit timpul pentru prima ta sarcină. Să vedem cât de profunde sunt sentimentele tale umane.

Am scrâșnit din dinți și aproape că am lăsat-o să-i vadă. Pe fața lui Tamlin nu se citea nicio emoție.

– Mi-am luat libertatea de a afla câteva lucruri despre tine, rosti Amarantha târăgănat. Știi, așa era corect.

Fiecare instinct și fiecare părțică umană din mine îmi țipa să fug, dar am rămas neclintită și cu genunchii strânși, ca să nu cedeze.

– Cred că îți va plăcea această sarcină, spuse ea.

Flutură o mână, iar Attorul păși înainte pentru a despărți mulțimea, eliberând drumul spre marginea unui șanț.

– Du-te. Privește.

M-am supus. Șanțurile, adânci de aproximativ șase metri, erau alunecoase din cauza noroiului – de fapt, păreau a fi săpate în noroi. Privind mai departe, m-am străduit să-mi păstrez echilibrul. Șanțurile formau un labirint de-a lungul întregii podele a camerei,

iar drumul pe care îl alcătuiau nu părea să aibă vreun sens. Era plin de găuri și de gropi care, fără îndoială, duceau spre tuneluri subterane și...

Niște mâini mă împinseră din spate, iar eu am țipat din cauza sentimentului grețos de cădere înainte de a fi trasă brusc sus, în aer, de o gheară ca de piatră. Râsetele răsunară prin încăperea, în vreme ce eu atârnam în ghearele Attorului, ale cărui aripi puternice acopereau toată arena. Acesta sări în șanț și mă lăsă în picioare.

Noroiul se împrăstie, iar eu mi-am legănat brațele, alunecând și clătinându-mă. Se auziră și mai multe râsete, chiar și când m-am ținut dreaptă.

Noroiul mirosea cumplit, dar eu am încercat să nu vomit. M-am întors și am văzut platforma Amaranthei plutind acum spre marginea șanțului. Mă privea de sus, zâmbind ca o șerpoaică.

– Rhysand îmi spune că vânezi, zise ea, iar inima îmi stătu în loc.

Probabil că-mi citise gândurile din nou sau... sau poate că-mi găsisese familia și...

Amarantha își flutură degetele în direcția mea.

– Vânează asta.

Zânele aplaudară, iar eu am văzut scânteieri aurii între palmele lor fusiforme și multicolore. Puneau pariuri pe viața mea – pe cât de mult aveam să rezist, odată începută proba.

Mi-am ridicat privirea spre Tamlin. Privirea lui de smarald era înghețată; i-am memorat pentru ultima dată liniile chipului, forma măștii sale și nuanța părului.

– Eliberați-l, strigă Amarantha.

Când un grilaj se deschise vuind și o mișcare șerpuitoare rapidă și zgomotoasă umplu încăperea, am tremurat până în măduva oaselor.

Umerii mi se ridicară până spre urechi. Mulțimea se mai potoli, murmurând destul de liniștit încât să aud un fel de bâzâit gutural și să simt vibrațiile din pământ în vreme ce acel ceva se grăbea către mine.

Amarantha făcu un zgomot cu limba, iar eu mi-am întors rapid

– Fugi, șopti ea.

Apoi, apăru.

Am fugit.

Era un vierme uriaș sau ceva ce ar fi putut să fie odată un vierme, dacă partea din față nu s-ar fi transformat într-o gură imensă, plină de șiruri concentrice de dinți ascuțiți ca lama. Se îndreptă cu viteză spre mine, trupul roz al acestuia crescând și răsucindu-se cu o ușurință îngrozitoare. Aceste șanțuri erau bârlogul său.

Și eu eram cina.

Alunecând și fugind pe noroiul care mirosea urât, m-am lovit de partea de jos a șanțului, dorindu-mi să fi reținut mai mult din traseul acestuia în cele câteva minute pe care le avusesem la dispoziție, știind că drumul meu ar fi putut foarte bine să mă conducă spre o fundătură unde, cu siguranță, aș fi...

Mulțimea zbieră, acoperind zgomotele viermelui, dar eu nu am îndrăznit să privesc în urmă. Duhoarea pe care o emana și care mă însoțea mereu îmi dădea de înțeles cât de aproape se afla. Nu am putut să respir ușurată când am dat peste o bifurcație și am făcut brusc la stânga.

Trebuia să mă distanțez pe cât de mult posibil; trebuia să găsesc un loc în care să întocmesc un plan, un loc în care să găsesc un avantaj. O altă bifurcație – am făcut iar la stânga. Poate că, dacă aș fi făcut la stânga ori de câte ori ar fi fost posibil, aș fi creat un cerc și, cumva, aș fi ajuns în spatele creaturii și...

Nu, era absurd. Ar fi trebuit să fiu de trei ori mai rapidă ca viermele și, acum, abia puteam păstra distanța. Când am făcut din nou stânga, m-am strecurat printr-un perete și m-am izbit de noroiul lunecos. Rece, urât mirositor și sufocant. M-am șters la ochi și am văzut fețele răutăcioase ale zânelor care pluteau deasupra mea, râzând. Fugeam pentru a-mi salva viața.

Am ajuns în dreptul unei întinderi drepte și joase a șanțului și am sărit de-a lungul acesteia, concentrându-mi forța în picioare. În cele din urmă, am îndrăznit să privesc înapoi, iar teama mea

deveni sălbatică și nimicitoare de îndată ce viermele se ivi brusc pe urmele mele.

Din cauza privirii aruncate, aproape că am ratat o mică deschizătură din peretele șanțului și am renunțat la pași valoroși când am patinat pentru a mă opri și a mă strecura prin acel spațiu. Era prea mic pentru vierme, dar, probabil, creatura putea să treacă prin noroi. Dacă nu, atunci sigur ar fi reușit, cu ajutorul dinților, dar me rita să risc.

Când am reușit să mă strecor înăuntru, o forță mă trase înapoi. Nu – nu o forță, ci pereții. Crăpătura era prea mică și, din cauza în cercării mele frenetice de a pătrunde, am sfârșit prin a rămâne prinsă între aceștia. Cu spatele la vierme și mult prea adânc prinsă, nu puteam să-l văd apropiindu-se. Totuși, mirosul... mirosul devenea mai puternic.

Am tras și am împins, dar noroiul era prea alunecos și mă ținea în loc.

Mișcările furtunoase ale viermelui făcură șanțurile să se cutremure. Mai că-i simțeam respirația puturoasă pe trupul meu pe jumătate expus, mai că-i auzeam dinții spintecând aerul, apropiindu-se din ce în ce mai mult. Nu așa. Nu se putea termina așa.

Mi-am înfipt mâinile în noroi, răsucindu-le și distrugând totul, ca să reușesc să trec pe partea cealaltă. Viermele se apropia cu fiecare bătaie a inimii mele, mirosul acestuia aproape copleșindu-mi simțurile.

Am azvârlit noroiul, zvârcolindu-mă, lovind și împingând, plângând printre dinții strânsi. „Nu așa.“

Pământul se cutremură. O duhoare își făcu loc chiar pe lângă mine, iar aerul fierbinte îmi lovi trupul. Dinții i se încheștară.

Am tot săpat, apucându-mă de perete. După o lovitură, presiunea din jurul mijlocul meu dispăru brusc, iar eu am căzut prin crăpătură, lățindu-mă pe noroi.

Mulțimea oftă. Nu am avut timp să plâng de ușurare, deoarece m-am trezit într-un alt pasaj, afundându-mă și mai mult în labirint.

Din vuietul potolit și continuu, mi-am dat seama că scăpasem de vierme.

Însă nu avea sens – pasajul nu-mi oferea niciun loc în care să mă ascund. M-ar fi văzut înțepenită acolo, cu excepția cazului în care nu reușise să treacă, iar acum urma o altă rută pentru a apărea în fața mea.

Nu mi-am redus viteza, cu toate că știam că-mi pierdusem ritmul tot izbindu-mă de pereți, cu fiecare întoarcere bruscă. Și viermele trebuie să-și fi pierdut din viteză luând acele curbe – o creatură atât de mare nu putea să se întoarcă fără să încetinească, indiferent de cât de abilă ar fi fost.

Am riscat să privesc mulțimea. Chipurile întoarse cu totul din direcția mea, spre celălalt capăt al încăperii, erau crispate din cauza dezamăgirii. Acolo trebuie că era viermele – acolo se terminase pasajul. Nu văzuse încotro mă îndreptasem. Nu mă văzuse.

Era orb.

Am fost atât de surprinsă, încât nu am observat puțul enorm care se deschidea în fața mea, ascuns de o pantă ușoară, iar când m-am rostogolit înăuntru, am reușit să nu țip. Aer, doar aer...

M-am prăbușit în noroiul care îmi ajungea până la glezne, iar mulțimea strigă. Noroiul îmi atenuase căderea, dar dinții îmi clănțăneau încă din cauza impactului. Totuși, nu aveam nimic rupt, nimic nu mă durea.

Câțiva spiriduși mă priviră atent de deasupra gurii largi a puțului. M-am răsucit, cercetând în jurul meu, încercând să găsesc cea mai rapidă cale de ieșire. Puțul dădea într-un tunel mic și întunecat, dar nu aveam cum să urc – peretele era prea abrupt.

Eram prinsă acolo. Încercând să respir, am făcut câțiva pași în bezna tunelului. M-am abținut să urlu când ceva de sub piciorul meu se sfărâmă zgomotos. M-am clătinat înapoi, cu șezutul cuprins de durere. Am continuat să merg în patru labe, dar am atins cu mâna ceva tare și neted, pe care l-am ridicat și am văzut o urmă albă.

Chiar și cu degetele pline de noroi, cunoșteam prea bine acea textură. Era un os.

Răsucindu-mă pe mâini și pe genunchi, am pipăit pământul, înaintând și mai mult în întuneric. Tot mai multe oase, de toate formele și mărimile; mi-am înghițit urletul când mi-am dat seama ce era acest loc. Am sărit în picioare doar când am atins țeasta nedată a unui craniu. Trebuia să ies. Acum.

– Feyre, am auzit eu vocea îndepărtată a Amaranthei. Strici distracția tuturor!

O spusese de parcă aș fi fost un partener de joc nepriceput.

– Ieși!

Cu siguranță nu aveam de gând să fac asta, dar îmi spusese ce aveam nevoie să știu. Viermele nu știa unde eram – nu mă putea mirosi. Ca să scap, aveam la dispoziție secunde prețioase.

Când privirea mi se acomodă cu întunericul din hruba viermei, movile și mormane de oase străluciră în fața mea, grămezile rostogolindu-se în beznă. Aspectul ca de cretă al noroiului trebuie că se datora straturilor infinite de oase descompuse. Trebuia să scap acum, să găsesc un loc în care să mă ascund, care să nu fie o capcană a morții. Am ieșit din hrubă împleticindu-mă, lăsând în urmă trosnetele oaselor.

Aflându-mă din nou în aerul deschis al puțului, am pipăit unul dintre pereții abrupti ai acestuia. Câțiva spiriduși cu fețe verzi mă blesteară, dar nu i-am ascultat, încercând să escaladez peretele; am reușit să mă înalț vreo trei centimetri, apoi am alunecat pe podea. Nu puteam să ies fără o frânghie sau o scară, iar cercetarea hrubei și mai departe, ca să văd dacă exista o altă cale de scăpare, nu era o opțiune. În mod sigur exista o altă ieșire. Bârlogul oricărui animal avea două ieșiri, dar nu aveam de gând să risc, pe întuneric – orbind, practic din cauza mea – eliminând, astfel, micul meu avantaj.

Trebuia să ajung sus. Am încercat iar să mă cațăr pe perete. Spiridușii încă își murmurau nemulțumirile – și, câtă vreme nu le dădeam satisfacție, eram bine. M-am prins din nou de peretele noroiușor,

săpând pământul moale. Căzând încă o dată la pământ, nu m-am ales decât cu noroi înghețat pe sub unghii.

Duhoarea locului mă învălui. Reprimându-mi greața, am încercat să urc de nenumărate ori. Acum, zânele râdeau. „Un șoarece într-o capcană”, spuse una dintre ele. „Ai nevoie de o scăriță?” întrebă o alta.

O scăriță.

M-am îndreptat repede spre grămezile de oase, apoi mi-am împins mâna tare-tare în perete. Era ferm. Întregul loc era făcut din noroi bătătorit și, dacă această creatură semăna câtuși de puțin cu frații săi mai mici și inofensivi, puteam să presupun că duhoarea – și, prin urmare, chiar noroiul – era tot ce mai rămăsese în urma digestiei viermelui.

Lăsând la o parte acel fapt execrabil, am profitat de raza de speranță și am apucat cele mai mari și mai puternice două oase pe care le-am putut găsi în grabă. Ambele erau mai lungi decât piciorul meu și grele – atât de grele, încât m-am chinuit să le înfig în perete. Nu știam ce mânca de obicei creatura, dar trebuie că avea cel puțin mărimea unei vite.

– Ce face? Ce pune la cale? șuieră unul dintre spiriduși.

Am apucat un al treilea os și l-am înfipt adânc în perete, cât de sus am putut ajunge. Am luat un al patrulea os, ceva mai mic și mi l-am pus la centura pe care mi-am legat-o la spate. Testând cele trei oase cu vreo câteva smucituri zdravene, mi-am ținut respirația, nu i-am ascultat pe spiridușii care ciripeau și am început să urc pe scară. Pe scărița mea.

Primul os se ținu bine, iar eu, ținându-mă de osul care era a doua treaptă și ridicându-mă, am mormăit. Tocmai mă pregăteam să pun și celălalt picior pe treaptă, când îmi veni o altă idee, care mă făcu să mă opresc.

Spiridușii, aflați nu prea departe, începură să strige din nou.

Ar fi putut să funcționeze. Asta, dacă jucam bine. Putea, pentru că trebuia să funcționeze. Am sărit înapoi în noroi, iar zânele care

mă priveau își exprimară confuzia, murmurând. Am scos osul de la centură și, ținându-mi brusc respirația, l-am rupt pe genunchi.

O durere cruntă îmi trecu prin oase, dar am reușit să îl rup în două bucăți, cu vârfuri ascuțite. Așa să funcționeze.

Dacă Amarantha voia să vânez, urma să îi îndeplinesc dorința.

Am mers până în mijlocul deschiderii puțului, am calculat distanța și am înfipt cele două oase în pământ. M-am întors la movila din resturi și, ușor și repede, am frânt toate oasele robuste și ascuțite pe care le-am găsit. Când genunchiul mă duru prea tare ca să-l mai folosesc, am rupt oasele cu talpa piciorului. Rând pe rând, le-am înfipt în podeaua noroioasă de sub gura puțului până când, cu excepția unui mic loc, toată zona fu acoperită de lănci albe.

Nu am verificat de două ori – fie funcționa, fie aveam să dau greș și să ajung printre oasele de pe jos. O singură șansă. Atât aveam. Era mai bine decât să nu fi avut niciuna.

M-am repezit spre scara mea din oase și am ignorat așchiile care îmi înțepau degetele când am pășit pe cea de-a treia treaptă, unde am șovăit înainte de a înfige al patrulea os în perete.

Și, uite-așa, m-am ridicat deasupra gurii puțului și, aflându-mă iar la suprafață, în aer liber, aproape că am plâns.

Am pus bine cele trei oase pe care le luasem la centura mea, și a căror greutate era o prezență încurajatoare, și m-am grăbit spre cel mai apropiat perete. Am luat un pumn de noroi urât mirositor și mi-am uns fața. Când am luat și mai mult, de această dată ca să mi-l dau pe păr și apoi pe gât, spiridușii șuierară. Obișnuită deja cu duhoarea groaznică, am lăcrimat foarte puțin în timpul acestei transformări rapide. Ba chiar m-am oprit pentru a mă rostogoli pe jos. Trebuia să acopăr cu noroi fiecare centimetru din mine. Fiecare centimetru nenorocit.

Dacă acea creatură era oarbă, atunci se baza pe miros – mirosul avea să se dovedească a fi cea mai mare slăbiciune a mea.

M-am frecat cu noroi până când m-am asigurat că nu mi se vedeau decât ochii gri-albaștri. M-am uns pentru ultima dată; mâinile

îmi erau atât de alunecoase, încât abia mă puteam ține de unul dintre oasele cu vârfuri ascuțite pe care îl scoteam de la centură.

– Ce face? se smiorcăi din nou spiridușul cu chipul verde.

O voce profundă și elegantă îi răspunse de această dată.

– Construiește o capcană.

Rhysand.

– Dar Middengard...

– Ca să vadă, se bazează pe miros, răspunse Rhysand și, când m-am uitat peste marginea șanțului și l-am văzut zâmbindu-mi, i-am dăruit o căutătură specială. Feyre tocmai a devenit invizibilă.

Ochii violeți îi străluciră. Am făcut un gest obscen înainte de a o lua la fugă, îndreptându-mă direct spre vierme.

Am plasat intenționat oasele rămase în colțurile înguste, știind destul de bine că nu mă puteam întoarce cu viteza cu care speram să fug. Nu dură mult până să găsesc viermele, deoarece o mulțime de spiriduși se strânseseră ca să-l tachineze, dar trebuia să ajung în locul potrivit – trebuia să-mi aleg câmpul de luptă.

Mi-am încetinit ritmul și m-am lipit cu spatele de perete când am auzit târâitul și gemetele viermelui. Ronțăitul acestuia.

Spiridușii care îl priveau – zece la număr, cu pielea de un albastru glaciatic și cu ochi negri, migdalați – chicotiră. Puteam doar să bănuiesc că se plictisiseră de mine și că hotărâseră să privească pe altcineva murind.

Ceea ce era minunat doar dacă viermele încă mai era flămând – doar dacă avea să intre în capcana pe care i-o întinsesem. Mulțimea murmură și mormăi.

Am încetinit în dreptul unei curbe, întinzându-mi gâtul. Prea acoperit de mirosul viermelui ca să mă simtă, acesta continuă să se ospăteze, alungindu-și ascendent forma bulbucată când una dintre zâne îl ademini cu ceva ce părea a fi un braț păros. Viermele scrâșni

din dinți, iar spiridușii albaștri chicotiră când dădură drumul brațului în gura deschisă a acestuia.

M-am retras în preajma curbei și am ridicat sabia din os pe care mi-o confecționasem. Mi-am amintit drumul parcurs și cotiturile numărate.

Cu toate acestea, când am trecut marginea zimțată a osului peste palmă, tăindu-mă, inima îmi rămase în gât. Sângele se scurse, limpede și strălucitor precum rubinele. Înainte de a-mi închide pumnul, l-am lăsat să se adune. Viermele avea să-l miroasă destul de curând.

Abia atunci mi-am dat seama că mulțimea tăcuse.

Aproape scăpând osul, m-am aplecat din nou după curbă, ca să văd creatura.

Dispăruse.

Spiridușii albaștri îmi zâmbiră răutăcios.

Apoi, spărgând tăcerea ca o stea căzătoare, o voce – a lui Lucien – zbieră din cealaltă parte a camerei.

Am fugit mâncând pământul, reușind să mă îndepărtez câțiva metri înainte ca peretele din spatele meu să explodeze, pulverizând noroiul, în timp ce viermele, o masă de dinți distrugători, aflată la doar câțiva centimetri distanță, trecu prin acesta.

Fugeam deja atât de repede, încât șanțurile se vedeau ca o pată maro-roșcat.

Aveam nevoie de ceva distanță; dacă nu, urma să cadă chiar peste mine. Dar aveam nevoie și să-l țin aproape, ca să nu poată să se abțină, cuprins de o foame nebună.

Am trecut de prima cotitură strânsă și m-am prins de bara din oase pe care o înfipsesem în peretele din colț. Am folosit-o ca să mă învârt, nereducând viteza și împingându-mă mai repede, ceea ce îmi oferi un avantaj de câteva secunde în fața viermelui.

Apoi, am făcut la stânga. Îmi simțeam respirația ca pe o flacăra care îmi devasta gâtul. Urmă o altă curbă periculoasă, iar eu m-am folosit din nou de bucata de os, ca să cotesc mai repede.

Genunchii și gleznela îmi gemeau de durere, în vreme ce eu mă luptam să nu alunec în noroi. O singură cotitură, apoi, drum drept...

Am trecut în viteză de ultima curbă, iar hohotele spiridușilor nu mai fură cele de dinainte. În spatele meu, viermele era o forță care spulbera totul, furioasă, însă eu am ajuns cu pași fermi în pasajul final.

Gura puțului se ivi și, cu o ultimă rugăciune, am sărit.

Doar bezna se întinse, înghițindu-mă.

Balansându-mă în jos, țintind spre locul ales, mi-am luat avânt cu brațele. Lovindu-mă de pământul noroios și rostogolindu-mă, durerea îmi urlă prin oase și prin cap. M-am întors și am țipat când ceva mă lovi peste umăr, trecându-mi prin piele.

Nu aveam însă timp să mă gândesc și nici măcar să mă uit la ce era; m-am dat la o parte, îndepărtându-mă, pe cât posibil, în întunericul din hruba viermelui. Am luat un alt os și m-am răsucit când viermele căzu brusc în puț.

Se izbi de pământ și își aruncă trupul masiv într-o parte, anticipând lovitura care avea să mă omoare, dar, în schimb, un scârțâit umed umplu aerul.

Apoi, viermele nu se mai mișcă.

M-am ghemuit, înghițind lacom aerul fierbinte, uitându-mă cu ochi mari în abisul gurii sfârtecătoare de carne, care era încă larg deschisă, gata să mă devoreze. Trecură câteva secunde până când mi-am dat seama că viermele nu avea să mă înghită cu totul și alte câteva momente până ce am înțeles că viermele era, cu adevărat, țintuit în fragmentele de oase. Mort.

Nu am auzit toate suspinele și nici uralele de după – nu prea m-am gândit la nimic și nici nu prea am simțit multe lucruri, ocolind viermele și ieșind încet din puț, cu sabia din os încă în mână.

În liniște, încă dincolo de cuvinte, m-am întors împleticindu-mă prin labirint cu brațul zvâcnind, însă, deoarece tremuram atât de tare, nu am observat.

În momentul în care am văzut-o pe Amarantha pe platforma ei, la marginea șanțului, mi-am încleștat mâna liberă. *Să-mi dovedesc dragostea*. Durerea îmi pătrunse brațul, însă eu am acceptat-o. Câștigasem.

Am privit în sus, pe sub sprâncene, și nu m-am controlat, arătându-mi dinții. Avea buzele subțiri și nu-și mai ținea mâna pe genunchiul lui Tamlin.

Tamlin. Tamlin al meu.

Am strâns cu și mai multă putere osul lung pe care-l țineam în mână. Tremuram – tremuram din toate încheieturile, dar nu de teamă. O, nu. Nu era vorba despre teamă. Îmi dovedisem dragostea – și îi demonstrasem multe alte lucruri.

– Ei bine, spuse Amarantha rânjind ușor. Cred că oricine ar fi putut face asta.

Am alergat câțiva pași și, cu toată puterea rămasă, am aruncat osul spre ea.

Acesta se înfipse în noroiul de la picioarele ei, împrôșcându-i rochia albă cu mizerie, și rămase în loc, clătănându-se.

Spiridușii icniră din nou, iar Amarantha se uită fix la osul care se hâțâna, înainte de a atinge noroiul de pe corset. Zâmbi leneș.

– Obraznico, țâțâi ea.

Dacă nu am fi fost despărțite de un șanț de netrecut, i-aș fi tăiat gâtul. Într-o zi – dacă aveam să supraviețuiesc – urma să o jupoi de vie.

– Cred că vei fi bucuroasă să afli că mulți dintre curtenii mei au pierdut bani buni în seara aceasta, spuse ea, luând un pergament.

Cât timp analiză hârtia, eu l-am privit pe Tamlin. Ochii verzi îi străluceau și, cu toate că fața lui avea paloarea unui mort, aș fi putut să jur că zărisem o umbră de victorie.

– Să vedem, continuă Amarantha, citind pergamentul și jucându-se cu osul degetului lui Jurian, care era ultimul pe colierul ei. Da, aș putea spune că toată curtea mea a pariat că vei muri în primul minut, unii au zis că vei rezista cinci minute și – întoarse hârtia – o singură persoană a spus că vei câștiga.

Jignitor, dar nu surprinzător. Nu m-am împotrivit când Attorul m-a tras afară din șanțuri și m-a lăsat la picioarele platformei înainte de a-și lua zborul. Impactul îmi mistui de durere brațul.

Amarantha privi încruntată lista și flutură o mână.

– Duceți-o! M-am plictisit de fața ei lumească.

Se apăsă pe brațele tronului suficient de tare încât să i se vadă albul articulațiilor degetelor.

– Rhysand, vino aici!

Nu am rămas destul de mult timp încât să-l văd pe Marele Lord înaintând. Mâini roșii mă apucară și mă ținură strâns, ca să nu alunec. Uitasem că noroiul se prinsese de mine, ca o a doua piele. Când mă scoaseră de acolo, îmbrâncindu-mă, o durere bruscă și acută îmi traversă brațul, iar agonia îmi înăbuși simțurile.

Mi-am privit antebrațul stâng, iar stomacul mi s-a întors pe dos la vederea sângelui care curgea și a tendoanelor rupte, a marginilor pielii trase înapoi ca să acopere fragmentul de os care ieșea curat prin aceasta.

Nici măcar nu am putut să arunc o privire înapoi spre Tamlin, nici să-l găsesc pe Lucien, pentru a-i putea mulțumi, înainte ca durerea să mă cuprindă cu totul, abia reușind să mă întorc în celula mea.

CAPITOLUL

37

În zilele care au urmat victoriei mele, nimeni, nici măcar Lucien, nu veni să-mi vindece brațul. Durerea mă copleși până în punctul în care țipam de fiecare dată când atingeam bucata de os dezgolit, iar singura soluție era să rămân acolo, să las rana să-mi macine puterea, străduindu-mă să nu mă gândesc la zvâcnetul constant, ale cărui scânteieri de fulger otrăvit mă săgetau.

Dar, mai grav decât atât, era spaima crescândă – spaima că rana încă sângera. Știam ce însemna sângele care continua să curgă. Am supravegheat rana, îndemnată fie de speranța că aveam să văd sângele coagulându-se, fie de groaza că urma să zăresc primele semne ale infecției.

Nu puteam să mănânc hrana stricată pe care mi-o dădeau. Vederea acesteia mă făcea să îmi fie atât de greață, încât, acum, unul dintre colțurile celulei mele duhnea a vomă. Faptul că eram încă plină de noroi și că temnița era veșnic înghețată nu îmi era de ajutor.

Stăteam pe jos, sprijinită de peretele din capăt al celulei, bucurându-mă de răcoarea pietrei din spatele meu. Mă trezisem dintr-un somn zbuciumat, pomenindu-mă foarte fierbinte. Un soi de fierbințeală care făcea ca totul să fie puțin confuz. Brațul rănit îmi atârna pe lângă corp, în vreme ce priveam plictisită ușa celulei. Cu liniile-i ondulându-se, părea că se legăna.

Această căldură pe care o simțeam în obraji era un fel de răceală ușoară – nu febra cauzată de infecție. Mi-am pus o mână pe piept, iar noroiul uscat mi se fărâmiță în poală. De fiecare dată când respiram, parcă înghițeam sticlă spartă. Nu aveam febră. Nu aveam febră. Nu aveam febră.

Pleoapele grele mă înțepau. Nu puteam să adorm. Trebuia să mă asigur că rana nu era infectată, trebuia să... să...

În acel moment, ușa chiar se mișcă – nu, nu ușa, ci, mai degrabă, întunericul din jurul acesteia, care păru să facă valuri. Când o siluetă masculină ieși din beznă, de parcă s-ar fi strecurat printre crăpăturile dintre perete și ușă, ca o umbră, teama mă cuprinse cu adevărat.

Acum, Rhysand se materializase complet, iar ochii violeți îi străluceau în lumina slabă. Îmi zâmbi ușor de lângă ușă.

– Cât de jalnic arată campioana lui Tamlin!

– Du-te dracului! m-am răstit eu, dar cuvintele se auziră mai mult ca o respirație șuierătoare.

Îmi simțeam capul greu și ușor în același timp. Dacă aș fi încercat să mă ridic, m-aș fi rostogolit.

Se apropie cu grația unei feline și se aplecă ușor înaintea mea. Adulmecă, strâmbându-se când dădu de colțul împrôșcat cu voma mea. Am încercat să-mi aduc picioarele într-o poziție mai potrivită ca să mă ridic sau să-i lovesc fața, dar erau grele ca plumbul.

Rhysand își înclină capul. Pielea lui palidă păru să radieze o lumină de alabastru. Am clipit ca să văd mai bine, dar nu mi-am putut întoarce chipul când degetele-i reci îmi atinseră ușor fruntea.

– Ce ar spune Tamlin, dacă ar ști că iubita lui putrezește aici, cuprinsă de febră? murmură el. Nu că ar putea să vină aici, nu când fiecare mișcare îi este urmărită.

Mi-am ținut brațul ascuns în umbră. Ultimul lucru de care aveam nevoie era ca ei să știe cât de slăbită eram.

– Pleacă, i-am spus eu, iar ochii mă înțepară, în timp ce cuvintele îmi arseră gâtul.

Îmi era greu să înghit.

El ridică o sprânceană.

– Am venit să te ajut și tu ai tupeul să-mi spui să plec?

– Pleacă, i-am repetat.

Aveam ochii atât de inflamați, încât mă durea să-i țin deschiși.

– Știi, datorită ție, am câștigat mulți bani. M-am gândit să-ți întorc favoarea.

Mi-am sprijinit capul de perete. Totul se învârtea – ca un titirez, ca un... Mi-am înăbușit greața.

– Lasă-mă să-ți văd brațul, spuse el foarte încet.

Îmi ținusem brațul ascuns – doar pentru că îmi era prea greu să-l ridic.

– Lasă-mă să-l văd, mârâi amenințător.

Fără să mai aștepte să reacționez, mă apucă de cot și îmi trase brațul, cu forța, în lumina slabă a celulei.

Ca să nu plâng, mi-am mușcat buza – am mușcat-o destul de tare încât să-mi simt sângele explodând ca niște râuri de foc, în timp ce gândurile mi se învârteau, iar toate simțurile mi se concentrară în bucata de os curat care-mi ieșea prin braț. Nu trebuiau să știe – nu trebuiau să știe cât de gravă era situația, pentru că ar fi folosit-o împotriva mea.

Rhysand îmi examinează rana, după care, buzele lui senzuale conturată un zâmbet.

– O, e înspăimântător de minunat.

L-am înjurat, iar el a chicotit.

– Ce cuvinte nepotrivite pentru o domnișoară!

– Pleacă, am șuierat eu.

Vocea mea fragilă era la fel de îngrozitoare ca rana.

– Nu vrei să îți vindec brațul?

Îmi strânse cotul cu degetele.

– Cu ce preț? i-am răspuns, ținându-mi capul sprijinit de piatră, deoarece aveam nevoie de reazemul umed al acesteia.

– A, asta. Trăind printre spiriduși, ai învățat câte ceva despre noi.

M-am concentrat asupra senzației pe care mi-o dădea mâna nevălămată pe genunchiul meu – asupra noroiului uscat de sub unghii.

– Îți voi propune un târg, spuse el indiferent și îmi lăsă ușor brațul în jos.

Când atinse podeaua, a trebuit să închid ochii, pentru a rezista fulgerului otrăvit care îl invadea.

– Dacă vei fi a mea, îți voi vindeca brațul. În fiecare lună, vreme de două săptămâni, la alegerea mea, vei trăi cu mine în Regatul Noptii, după încheierea celor trei probe ale acestei afaceri murdare...

Am deschis ochii.

– Nu. M-am ales deja cu o afacere păguboasă.

– Nu?

Își sprijini mâinile pe genunchi și se aplecă mai aproape.

– Serios?

Totul începea să se învârtă.

– Pleacă, am rostit eu.

– Îmi refuzi oferta – și pentru ce?

Nu i-am răspuns, așadar continuă.

– Cred că îl aștepti pe unul dintre prietenii tăi – pe Lucien, nu-i așa? La urma urmei, te-a mai vindecat și înainte, nu? O, nu mai face pe nevinovata. Attorul și acoliții lui ți-au spart nasul. Deci, dacă nu cumva cunoști vreo magie despre care nu ne spui, nu cred că oasele unui om se vindecă atât de repede.

Ochii îi străluciră, iar el se ridică și se plimbă puțin.

– Feyre, din punctul meu de vedere, ai două opțiuni. Prima, și cea mai bună, ar fi să-mi accepți oferta.

Am scuipat la picioarele lui, dar continuă să se plimbe, aruncându-mi o privire dezamăgită.

– A doua opțiune – și singura pe care doar un prost ar alege-o – ar fi să-mi refuzi oferta și să-ți lași viața și, astfel, și pe cea a lui Tamlin, la voia întâmplării.

Se opri și se uită lung la mine. Cu toate că în mintea mea lumea se rotea și dansa, o parte primitivă a ființei mele încremeni sub acea privire.

– Să spunem că voi pleca. Poate că, în cinci minute după aceea, Lucien îți va veni în ajutor. Poate că va veni în cinci zile. Poate că nu va veni deloc. Între noi fie vorba, după izbucnirea mai degrabă jenantă din timpul probei tale, a încercat să nu iasă prea mult în evidență. Amarantha nu e chiar mulțumită de el. Până și Tamlin a renunțat la tăcerea lui încântătoare, ca să o implore să-i cruțe viața – ce războinic nobil, Marele tău Lord. Desigur, ea l-a ascultat – dar doar după ce l-a obligat pe Tamlin să-l pedepsească. Douăzeci de lovituri de bici.

Am început să tremur, fiindu-mi scârbă să mă gândesc la cum trebuie să se fi simțit Marele meu Lord pedepsindu-și prietenul.

Rhysand ridică din umeri; un gest simplu și grațios.

– Așadar, se pune într-adevăr problema de cât de mult ești dispusă să ai încredere în Lucien – și cât de mult ești în stare să riști pentru asta. Deja te întrebi dacă febra aia a ta e primul semn al infecției. Poate există o legătură, poate nu există. Poate totul e în regulă. Poate că noroiul viermelui nu e plin de mizerie purulentă. Poate că Amarantha va trimite un vindecător, dar, până atunci, fie vei muri, fie îți vor descoperi brațul atât de infectat, încât vei fi norocoasă dacă nu ți-l vor tăia, până la cot.

Stomacul mi se strânse într-o minge dureroasă.

– Nu e nevoie să-ți invadez gândurile ca să știu aceste lucruri. Știu deja ce tu ai înțeles mai greu.

Se ghemui din nou în fața mea.

– Ești pe moarte.

Ochii mă înțepară, iar eu mi-am strâns buzele.

– Cât de mult ești dispusă să riști, sperând că vei primi o altă formă de ajutor?

L-am privit lung, transmițându-i cât de mult îl uram. El era cel care provocase toate aceste lucruri. El îi spusese Amaranthei despre Clare; din cauza lui, Tamlin o implorase pe Amarantha.

– Ei bine?

Mi-am arătat dinții.

– Du-te. Dracului.

Se întinse cu viteza fulgerului, apucă bucata de os din braț și o răsuci. Am urlat îngrozitor, rănindu-mi gâtul care mă durea. Am văzut lumea în alb, roșu și negru. M-am zbatut și m-am zvârcolit, dar el a continuat să mă țină, răsucind încă o dată osul, înainte de a-mi elibera brațul.

Gâfâind și pe jumătate plângând în vreme ce durerea mi se răspândea în trup, l-am văzut zâmbind cu multă compasiune. L-am scuiat în față.

Râse, ștergându-și obrazul cu mâneca închisă la culoare a tunicii sale.

– E ultima dată când îți mai ofer ajutorul, spuse el, oprindu-se lângă ușa celulei. De îndată ce voi ieși de aici, oferta mea nu va mai fi valabilă.

L-am scuiat din nou, iar el scutură din cap.

– Pun pariu că vei scuipa și Moartea-n față, când va veni după tine.

Începu să dispară în întuneric, conturul trupului său pierzându-se într-o noapte fără sfârșit.

Putea să joace la cacealma, să încerce să mă păcălească să-i accept propunerea. Sau putea avea dreptate – poate că eram pe moarte. Viața mea depindea de oferta lui. Mai multe lucruri, nu doar viața mea, depindeau de această alegere. Și, dacă într-adevăr Lucien nu putea să vină... sau dacă venea prea târziu...

Eram pe moarte. Știam asta de ceva vreme. Dacă Lucien îmi subestimase puterile, în trecut – ca om, nu îmi înțelesese prea bine limitele. Mă trimisese să vânez un Suriel cu un arc și câteva cuțite. Ba chiar recunoscuse că ezitase în acea zi, când strigasem după ajutor. Era posibil să nu fi știut nici măcar cât eram de rănită. Să nu fi

înțeles gravitatea unei astfel de infecții. Ar fi putut veni cu o zi, o oră sau un minut prea târziu.

Pielea albă ca luna a lui Rhysand începu să se întunece, transformându-se într-o simplă umbră.

– Așteaptă.

Întunericul care îl mistuia se risipi. Pentru Tamlin... pentru Tamlin, mi-aș fi vândut sufletul, aș fi renunțat la tot ce aveam, ca să fie liber.

– Așteaptă, i-am repetat eu.

Bezna dispăru, lăsându-l pe Rhysand în forma lui omenească, zâmbind.

– Da?

Mi-am ridicat bărbia cât de mult am putut.

– Doar două săptămâni?

– Doar două săptămâni, toarse el și îngenunche înaintea mea. Două săptămâni pe lună care vor trece foarte, foarte rapid, e tot ceea ce îți cer.

– De ce? Și care... vor fi condițiile? am întrebat eu, luptându-mă pentru a-mi învinge amețala.

– Ah, rosti el, aranjându-și reverul tunicii negre. Dacă ți le-aș spune, nu ar mai fi distractiv, nu-i așa?

Mi-am privit brațul distrus. Era posibil ca Lucien să nu mai vină niciodată, să decidă că nu mai meritam să își riște viața pentru mine; nu acum, când fusese pedepsit din această cauză. Iar dacă vindecătorii Amaranthei aveau să-mi taie brațul...

Nesta ar fi făcut la fel pentru mine, pentru Elain. Și Tamlin făcuse foarte multe pentru mine, pentru familia mea; chiar dacă mă mințise în legătură cu Tratatul, despre faptul de a mă fi protejat de termenii acestuia, tot îmi salvase viața în acea zi în care mă confruntasem cu naga, și mi-o salvase din nou, izgonindu-mă de la conac.

Nu puteam să mă gândesc prea mult la enormitatea a ceea ce eram pe cale să ofer – deoarece, dacă aș fi făcut-o, aș fi refuzat încă o dată. L-am surprins pe Rhysand privindu-mă.

– Cinci zile.

– Ai de gând să te târguiești?

Rhysand râse în barbă.

– Zece zile.

L-am ținut cu privirea, cu toată puterea mea.

– O săptămână.

Rhysand tăcu o vreme, uitându-se la trupul și la fața mea, apoi murmură:

– Fie, o săptămână.

– Atunci, ne-am înțeles, i-am răspuns.

Când magia se aprinse între noi, un gust metalic îmi umplu gura.

Zâmbetul său deveni ușor sălbatic și, înainte de a mă pregăti fizic și sufletește, mă apucă de braț. Urmă o durere orbitoare și rapidă, iar țipătul meu îmi răsună în urechi ca și cum oasele și carnea mi-ar fi fost spulberate, de parcă sângele ar fi țâșnit din mine, apoi...

Când am deschis ochii, Rhysand încă rânjea. Nu știam câtă vreme zăcusem inconștientă, dar nu mai aveam febră și, când m-am ridicat, aveam capul limpede. De fapt, nici nu mai eram plină de noroi – mă simțeam de parcă tocmai aș fi făcut o baie.

Apoi, mi-am ridicat brațul.

– Ce mi-ai făcut?

Rhysand se ridică, trecându-și o mână prin părul scurt și șaten.

– La curtea mea, se obișnuiește ca învoielile să fie însemnate permanent, pe trup.

Mi-am frecat brațul stâng, care era acum acoperit de vârtejuri și spirale din cerneală neagră, la fel ca și degetele. În centrul palmei aveam tatuat un ochi mare. Pupila îngustă, de felină, mă privi.

– Fă-l să dispară, i-am zis eu, iar el râse.

– Voi, oamenii, sunteți niște creaturi cu adevărat recunoscătoare, nu-i așa?

De la distanță, tatuajul părea o mănușă din dantelă, lungă până la cot, dar, când îl priveam mai de aproape, deslușeam reprezentările

detaliate ale florilor și ale liniilor curbe, care se răspândeau peste tot, formând un model complicat.

Permanent. Pentru totdeauna.

– Nu mi-ai spus că se va întâmpla așa ceva.

– Nu m-ai întrebat. Așadar, de ce ar fi vina mea?

Se îndreaptă spre ușă, dar zăbovi până când și noaptea pură i se împrăstie de pe umeri.

– Doar dacă nu cumva această nerecunoștință și lipsă de apreciere se manifestă din cauză că îți e teamă de reacția unui anumit Mare Lord.

Tamlin. Vedeam deja cum i se albea chipul și cum i se subțiau buzele când își arăta ghearele. Aproape că auzeam mârâitul pe care avea să-l scoată, întrebându-mă la ce mă gândisem.

– Totuși, cred că voi aștepta momentul potrivit pentru a-i spune, rosti Rhysand.

Sclipirea din ochii lui îmi dezvăluie destule. Rhysand nu făcuse nimic din toate astea pentru a mă salva, ci, mai degrabă, pentru a-l răni pe Tamlin, iar eu căzusem în capcana lui – mai rău decât viermele care căzuse într-a mea.

– Odihnește-te, Feyre, spuse Rhysand.

Se transformă într-o umbră vie și dispăru printr-o crăpătură din ușă.

CAPITOLUL

38

Cât am frecat podelele holului, am încercat să nu-mi privesc brațul. Cerneala – care la lumină era, de fapt, de un albastru atât de închis încât părea negru – îmi umbrea gândurile, care erau destul de sumbre chiar și fără să știu că mă vândusem lui Rhysand. Nu puteam să mă uit la ochiul din palmă – mă urmărea sentimentul absurd că se uita la mine.

Am înmuiat peria mare în găleata pe care gărzile cu piele roșie mi-o aruncaseră în brațe. Abia înțelegeam ce spuneau printre dinții galbeni care le umpleau gurile, dar, când îmi dăduseră peria și găleata și mă împinseseră într-un coridor lung de marmură albă, mi-am dat seama la ce se referiseră.

– Dacă nu e curat și strălucitor până la cină, spusese una dintre gărzi, zâmbind cu dinții clănțănind, trebuie să te legăm de proțap și să te rumenim bine.

Zicând acestea, plecaseră. Nu știam când era ora cinei, așadar am început să spăl frenetic podeaua. Spatele mă durea îngrozitor, cu toate că nu frecașem marmura mai mult de treizeci de minute. Apa pe care mi-o dăduseră era însă murdară și, cu cât frecaș mai mult podeaua, cu atât era mai mizerabilă. Când m-am dus la ușă pentru a cere o găleată cu apă curată, am găsit-o încuiată. Nu avea cine să mă ajute.

O sarcină imposibilă – una care să mă chinuiască. Proțapul – poate că acesta era sursa țipetelor care se auzeau mereu în temnițe. Oare dacă m-ar fi rotit de câteva ori în proțap mi s-ar fi topit toată pielea sau doar m-ar fi ars destul de tare încât să fiu nevoită să închei o altă afacere cu Rhysand? Am înjurat, frecând mai apăsător, firele aspre ale periei zgâriind surd plăcile de marmură. În urma lor se ivi un curcubeu maroniu, iar eu am mârâit, înmuind din nou peria. Odată scoasă din găleată, apa murdară picură peste toată podeaua.

Cu fiecare spălare, dâra de mizerie maro se răspândea. Respirând rapid, am aruncat peria pe jos și mi-am acoperit fața cu mâinile ude. Când mi-am dat seama că ochiul tatuat era lipit de obrazul meu, mi-am coborât mâna stângă.

Am luat câteva guri mari și liniștitoare de aer. Trebuia să existe o cale rațională de a face asta; trebuia să existe vreun truc, folosit de femeile înțelepte. Proțapul – legată de un proțap ca un porc pentru friptură.

Am apucat peria din locul în care ajunsese și am frecat podeaua până când mi-am simțit mâinile zvâcnind. Arăta de parcă cineva împrăștiase noroi peste tot. Cu cât frecam mai mult, mizeria se transforma, efectiv, în noroi. Odată rotită pe acel proțap, probabil că aveam să urlu sau să cerșesc milă. Trupul gol al lui Clare era acoperit de linii roșii – ce instrument de tortură le provocase? Mâinile îmi tremurau, iar eu am lăsat jos peria. Puteam să dobor un vierme uriaș, dar să spăl o podea – asta era o sarcină imposibilă.

Când o ușă se deschise undeva pe hol, am sărit în picioare. Un cap castaniu se uită la mine. Am respirat ușurată. Lucien...

Nu era Lucien. Chipul care se întoarse către mine era al unei femei – și nu era acoperit de o mască.

Poate că arăta puțin mai în vârstă decât Amarantha, dar pielea ei ca de porțelan era minunat colorată, înfrumusețată cu cea mai ușoară urmă de îmbujorare. Dacă părul nu ar fi fost un indiciu

suficient, când ochii ei roșiatici îi întâlneau pe ai mei, mi-am dat seama cine era.

Mi-am plecat fruntea în fața Doamnei Regatului Toamnei, iar ea își înclină ușor bărbia. Am presupus că gestul era destul de respectuos.

– Pentru că i-ai salvat viața fiului meu, spunându-i Amaranthei numele tău, zise ea cu o voce dulce ca merele încălzite de soare.

Trebuie să se fi aflat în mulțime în acea zi. Arată spre găleată cu o mână lungă și subțire.

– Mi-am plătit datoria.

Dispăru pe ușa pe care o deschisese, iar eu aș fi putut jura că în urma ei am simțit un miros de castane prăjite și lemn ars.

Abia după ce ușa se închise m-am gândit că ar fi trebuit să îi mulțumesc, și doar după ce m-am uitat în găleată mi-am dat seama că îmi ținusem mâna stângă la spate.

Am îngenuncheat lângă găleată și mi-am băgat degetele în apă. Când le-am scos, erau curate.

M-am cutremurat, permițându-mi să rămân o clipă în genunchi înainte de a arunca o parte din apă pe podea și de a privi cum noroiul dispărea.

Spre disperarea gărzilor, am dus la bun sfârșit sarcina imposibilă pe care mi-o dăduseră. A doua zi mă împinseră însă zâmbind într-un dormitor imens și întunecat, în care erau aprinse doar câteva lumânări, și îmi arătară șemineul care abia se zărea.

– Slujitorul a împrăștiat linte în cenușă, mormăi unul dintre gardieni, aruncându-mi o găleată din lemn. Adun-o până la întoarcerea locatarului; dacă nu, îți va sfâșia pielea.

O ușă trântită, zgomotul unei încuietori... și eram singură.

Să aduni linte din tăciuni și cenușă – era o sarcină ridicolă, o pierdere de vreme și...

M-am apropiat de șemineul întunecat și m-am ghemuit.

Era imposibil.

Am aruncat o privire prin dormitor. Nu avea ferestre, nici alte ieșiri, în afară de cea prin care tocmai fusesem aruncată înăuntru. Patul era enorm și făcut cu grijă, iar cearșafurile negre erau din mătase. În afară de mobilierul necesar, în cameră nu mai exista nimic altceva; nici măcar haine aruncate, cărți sau arme.

Ca și cum locatarul nu ar fi dormit niciodată aici. Am îngenuncheat în fața șemineului și mi-am tras sufletul.

Aveam o privire ageră, mi-am amintit eu. Puteam să zăresc iepurii care se ascundeau în tufișuri și să urmăresc o mare parte din creaturile care își doreau să rămână nevăzute. Nu putea fi chiar atât de greu să adun linte. Oftând, m-am târât mai aproape de șemineu și am început.

M-am înșelat.

Două ore mai târziu, ochii îmi ardeau și mă dureau și, cu toate că pipăisem fiecare centimetru al șemineului, găseam de fiecare dată tot mai multe boabe de linte, mult mai multe, pe care, cumva, nu le văzusem. Gărzile nu-mi spusese când avea să se întoarcă proprietarul camerei, astfel că, fiecare bătaie a ceasului de pe poliță se transforma într-un dangăt al morții, fiecare pas de dincolo de ușă provocându-mă să mă întind după vâtraiul din fier rezemat de partea laterală a vetrei. Amarantha nu-mi zisese nimic despre faptul că nu puteam riposta – nu specificase niciodată că nu aveam voie să mă apăr. Cel puțin nu urma să fiu înfrântă fără să mă lupt.

Am căutat, iar și iar, prin cenușă. Acum, mâinile îmi erau negre și pătate, iar hainele acoperite de funingine. Cu siguranță nu puteau fi mai multe boabe; cu siguranță...

Încuietoarea făcu un clic, iar eu am sărit în picioare și m-am repezit spre vătrai, cu fața spre ușă, ținând la spate bara din fier.

Întunericul pătrunse în cameră, topind lumânările cu o briză răcoroasă. Am strâns și mai tare vătraiul, sprijinindu-mă de piatra șemineului, chiar și când bezna se așează pe pat și luă o formă cunoscută.

– Feyre, dragă, deși este minunat să te văd, spuse Rhysand, întins pe pat, sprijinindu-și capul într-o mână, vreau oare să știu de ce scotocești prin șemineul meu?

Mi-am îndoit ușor genunchii, pregătindu-mă să fug, să mă ascund, să fac orice pentru a ajunge la ușa aceea, care părea a fi foarte, foarte departe.

– Mi-au spus că trebuie să culeg linte din cenușă, altfel îmi vei jupui pielea.

– Așa au zis, nu-i așa?

Un zâmbet de felină.

– Ție trebuie să îți mulțumesc pentru această idee? am șuiert eu.

Nu îi era permis să mă omoare, nu dacă avea în vedere târgul meu cu Amarantha, dar... existau alte modalități prin care-mi putea face rău.

– O, nu, trăgână el. Nimeni nu a aflat încă despre înțelegerea noastră – tu ai reușit să-ți ții gura. Îți e rușine că profit puțin de tine?

Mi-am încleștat maxilarul și am arătat cu o mână spre șemineu, păstrând vătraiul ascuns la spate.

– Este destul de curat pentru tine?

– În primul rând, ce căutau boabele de linte în șemineul meu?

L-am privit direct în ochi.

– Presupun că e una dintre sarcinile gospodărești date de persoana care se ocupă de această locuință.

– Hm, făcu el, examinându-și unghiile. Se pare că ea sau acoliții ei cred că mă voi distra cu tine.

Mi se uscă gura.

- Sau e un test pentru tine, am reușit eu să gădesc un răspuns. Ai spus că ai pariat pe mine în timpul primei mele misiuni. Nu a fost prea încântată de acest lucru.

- Și de ce ar trebui să mă testeze Amarantha?

Nu m-am sustras acelei priviri violete. Demult, Lucien îl numise târfa Amaranthei.

- Pentru că ai mințit-o în legătură cu Clare. Știai foarte bine cum arătam.

Rhysand se ridică dintr-o mișcare fluidă și își sprijini antebrațele pe coapse. Avea foarte multă grație într-o înfățișare foarte puternică. „Vărsam sânge pe câmpul de luptă înainte de a te fi născut“, îi zisese odată lui Lucien. Nu mă îndoiam de asta.

- Amarantha joacă propriile jocuri, spuse el simplu, iar eu le joc pe ale mele. Cu fiecare zi, atmosfera devine tot mai plictisitoare aici.

- Te-a lăsat să ieși pentru Noaptea Focurilor. Și, cumva, ai reușit să pui acel cap în grădină.

- Ea mi-a cerut să-l pun acolo. Cât despre Noaptea Focurilor...

Mă privi din cap până-n picioare.

- Atunci, am avut motivele mele să ies. Feyre, să nu crezi că nu m-a costat.

Zâmbi din nou, dar nu și din priviri.

- Ai de gând să lași vătraiul acela sau ar trebui să mă aștept să-l învârți cât de curând?

M-am abținut să nu înjur și l-am scos la iveală – însă nu l-am lăsat din mână.

- O faptă vitează, dar inutilă, spuse el.

Era adevărat – foarte adevărat, când nici măcar nu fusese nevoie să-și scoată mâinile din buzunar pentru a-i citi gândurile lui Lucien.

- Cum e posibil ca tu să mai ai o astfel de putere, și ceilalți nu? Am crezut că ea v-a furat toate puterile.

Își ridică o sprânceană întunecată și îngrijită.

- O, mi-a luat puterile. Aceasta...

Mi-am simțit mintea dezmiertată de gheare. Am tresărit și am țâșnit înapoi, izbindu-mă de șemineu. Tensiunea din mintea mea dispăru.

– Aceasta este doar o rămășiță. Un rest prin care mă amuz. Tamlin al tău are puterea unei brute și capacitatea de a-și schimba forma; arsenalul meu era cu mult mai periculos.

Știam că nu mințea – nu când îi simțisem ghearele în minte.

– Așadar, nu îți poți schimba forma? Nu e o însușire specifică unui Mare Lord?

– O, toți Marii Lorzi o pot face. Pe sub pielea fiecăruia dintre noi hoinărește câte o fiară, care urlă să iasă afară. Dacă Tamlin al tău preferă blana, eu cred că aripile și ghearele sunt mai distractive.

O atingere rece îmi sărută șira spinării.

– Acum poți să te transformi sau ți-a luat și puterea asta?

– Atât de multe întrebări de la un om atât de mic!

Când se ridică, întinericul care îl înconjura începu să se răsucească și să se zvârcolească. Am clipit, iar transformarea fu gata.

Am balansat ușor vătraiul.

– Vezi, nu e o schimbare completă, spuse Rhysand, lovindu-și ghearele negre care îi înlocuiseră degetele.

Deasupra genunchiului, întinericul îi păta pielea, însă, în locul degetelor de la picioare, luceau tot niște gheare.

– Nu îmi place să cedez cu totul în fața părții mele animalice.

Într-adevăr, era tot chipul lui Rhysand, trupul său masculin și puternic, dar în spatele lui se întindeau niște aripi uriașe, membranoase și negre ca ale unui liliac, la fel ca ale Attorului. Și le strânse cu grijă la spate, dar peste umerii lui largi se vedea unica gheară din vârful fiecărei aripi. Oribil, șocant – înfățișarea a o mie de vise și coșmaruri. Acea parte din mine, din nou inutilă, se agită văzând felul în care lumina lumânărilor îi strălucea prin aripi, iluminându-i venele, și modul în care i se reflecta din gheare.

Rhysand își roti gâtul și totul dispăru într-o clipită – aripile, ghearele, picioarele, lăsând în urmă doar bărbatul bine îmbrăcat și netulburat.

– Nu încerci să mă lingușești?

Greșisem enorm oferindu-i propria-mi viață.

– Deja ai o părere foarte bună despre tine, i-am zis eu. Mă îndoiesc de faptul că vorbele măgulitoare ale unui om mărunț contează pentru tine.

Râsul lui ușor se strecură de-a lungul oaselor mele, încălzindu-mi sângele.

– Nu pot hotărî dacă îndrăzneala ta față de un Mare Lord e un lucru de admirat sau o mare prostie.

Se părea că doar în preajma lui aveam probleme în a-mi ține gura.

– Știi răspunsul ghicitorii? am îndrăznit să-l întreb.

Își încrucișă brațele.

– Trișezi, nu-i așa?

– Nu mi-a spus niciodată că nu aș putea să cer ajutor.

– Ah, dar după ce ai fost bătută crunt, ne-a ordonat să nu te mai ajutăm.

Am așteptat, dar el scutură din cap.

– Chiar dacă aș vrea să te ajut, nu pot. Ea dă ordinul și noi toți îl ascultăm.

Scutură o pată de praf de pe jacheta lui neagră.

– E un lucru bun că mă place, nu-i așa?

Am vrut să insist – să-l implor, dacă asta ar fi însemnat libertatea imediată.

– Nu te obosești, spuse el. Nu pot să-ți zic – nimeni de aici nu poate. Dacă ne-ar ordona tuturor să nu mai respirăm, ar trebui să îi dăm ascultare.

Se încruntă spre mine și-și pocni degetele. Funinginea, murdăria și cenușa îmi dispărură de pe piele, lăsându-mă curată, de parcă aș fi făcut baie.

– Poftim. Un cadou – pentru că ai avut curajul să îmi ceri ajutorul. L-am privit direct în ochi, dar el făcu un semn spre vatră.

Era curată – iar găleata mea era plină cu linte. Ușa se deschise de la sine, înfățișându-i pe gardienii care mă târâseră aici. Rhysand ridică leneș mâna spre ei.

– Și-a îndeplinit sarcina. Duceți-o înapoi.

Aceștia mă apucară, dar el zâmbi, arătându-și dinții într-o manieră deloc prietenoasă – și gărzile se opriră.

– Fără alte treburi casnice, fără alte sarcini, spuse el, torcând erotic.

Ochii lor galbeni deveniră sticloși și plictisiți, iar dinții ascuțiți străluciră când gurile li se destinseră.

– Spuneți-le și celorlalți. Nu intrați în celula ei și nu o atingeți. Dacă o faceți, va trebui să vă scoateți singuri mațele, cu propriile pumnale. Ați înțeles?

Uluiți, dădură amortiți din cap, clipiră și se îndreptară de spate. Mi-am ascuns tremuratul.

Vraja, controlul minții – orice le-ar fi făcut, funcționă.

Îmi făcură semn să mă apropii, dar nu îndrăzniră să se atingă de mine.

Rhysand îmi zâmbi.

– Cu plăcere, toarse el când am ieșit din cameră.

CAPITOLUL

39

Din acel moment, în fiecare dimineață și seară, o masă caldă își făcu apariția în celula mea. O înfulecam, dar tot îl blestemam pe Rhysand. Închisă în celulă, nu aveam nimic de făcut decât să mă gândesc la ghicitoarea Amaranthei – doar pentru ca, într-un final, să mă aleg cu o groaznică durere de cap. Am recitat-o la nesfârșit, fără niciun rezultat.

Zilele trecură, dar eu nu l-am văzut pe Lucien sau pe Tamlin, iar Rhysand nu veni să mă tachineze. Eram singură – complet singură, captivă a tăcerii – deși țipetele din temnițe continuară să se audă zi și noapte. În momentele în care strigătele deveneau prea greu de suportat și de ignorat, mă uitam la ochiul tatuat din palma mea. M-am întrebat dacă îl făcuse doar pentru a-mi reaminti, subtil, de Jurian – o palmă crudă și meschină dată peste față, menită să-mi transmită că, probabil, nu mai aveam mult până să-i aparțin, așa cum războinicul antic îi aparținea acum Amaranthei.

Din când în când, îi vorbeam tatuajului, apoi îmi spuneam că eram nebună. Sau îl blestemam pe Rhysand. Dar aș fi putut jura că, într-o noapte, când eram pe cale să ațipesc, îmi făcuse un semn, clipind.

Dacă număram corect mesele, cam la patru zile după ce-l văzusem pe Rhysand în camera lui, două Mari Zâne ajunseră în celula mea.

Apărură printre crăpături, din valuri de întuneric, întocmai ca Rhysand, dar, în vreme ce el se materializase, aceste zâne rămaseră ca niște umbre ale căror trăsături abia se distingeau, cu excepția rochiilor largi și vapoase, din țesături fine. Când ajunseră lângă mine, tăcură. Nu m-am luptat cu ele – nu aveam cu ce anume să mă lupt și nu puteam fugi nicăieri. Am simțit pe brațe atingerea mâinilor reci, dar solide, de parcă umbrele ar fi fost un înveliș, o a doua piele.

Rhysand trebuie să le fi trimis – niște slujitoare de-ale lui, din Regatul Noptii. La fel de bine ar fi putut fi mute, de vreme ce nu îmi adresară niciun cuvânt când se lipiră de trupul meu, pășind – am pășit efectiv prin ușa închisă, ca și cum nici n-ar fi fost acolo. De parcă și eu aș fi devenit o umbră. Traversând temnițele întunecate din care se auzeau țipete, mi s-a părut că păianjenii mi se târâiau pe șira spinării și pe brațe, iar genunchii mi se înmuiară. Niciunul dintre gardieni nu ne opri – nici măcar nu se uitară la noi. Așadar, eram vrăjite; doar o beznă tremurândă în fața trecătorilor.

Zânele mă conduseră pe scări prăfuite și pe holuri uitate, până când am ajuns în dreptul unei camere greu de descris, unde mă dezbrăcară, mă spălară temeinic și apoi, spre groaza mea, începură să-mi picteze trupul.

Atingerile lor insuportabil de reci mă gădilau, iar când mă zvârcoleam, strânsorile ușoare deveneau ferme. Situația se înrăutăți și mai mult când îmi pictară părțile intime, trebuind să fac un efort ca să nu o lovesc pe vreuna dintre ele în față. Nu îmi oferiră nicio explicație pentru ce se întâmpla, nu-mi dădură de înțeles că acest lucru ar fi fost un alt chin, ordonat de Amarantha. Chiar dacă aș fi fugit, nu aș fi avut unde să scap – nu fără să-l condamnez și mai mult pe Tamlin. Așadar, am încetat să le mai cer răspunsuri, nu m-am mai împotrivit și le-am lăsat să termine ce începuseră.

De la gât în sus, aveam o înfățișare regală: chipul îmi era înfrumusețat cu machiaje fine – aveam ruj pe buze, o umbră de praf auriu pe pleoape, ochii conturați cu praf de cărbune – și părul îmi era

răsucit în jurul unei mici diademe din aur, încrustată cu pietre de lapis lazuli. Însă, de la gât în jos, eram jucăria unui zeu păgân. Continuarea modelul tatuajului de pe brațul meu și, de îndată ce vopseaua neagră-albăstruie se uscă, mă îmbrăcară cu o rochie de un alb străveziu. Dacă se putea numi rochie. Era puțin mai opacă decât două valuri lungi de voal, suficient de lată încât să-mi acopere sânii, prinsă la ambii umeri cu broșe din aur. Fâșiile ajungeau până în dreptul unei curele cu bijuterii, care îmi atârna pe șolduri, unde se uneau într-o singură bucată de material, care anina între picioarele mele și podea. Abia mă îmbrăca și, după aerul rece pe care-l simțeam pe piele, știam că, în mare parte, aveam spatele dezgolit.

Briza rece care îmi mângâia pielea goală fu suficientă încât să mă înfurie. Cele două Mari Zâne nu îmi ascultară rugămințile de a fi îmbrăcată cu alte haine, ascunzându-și chipurile greu de zărit, dar ținându-mă strâns de brațe când am încercat, violent, să scap din prinsoarea lor.

– Nu aș face asta, se auzi o voce joasă și vioaie de lângă ușa.

Rhysand era rezemat de perete, cu brațele încrucișate.

Ar fi trebuit să știi că el era în spatele acestei situații, desenele pereche care îmi acopereau tot trupul ar fi trebuit să mă facă să-mi dau seama.

– Învoiala noastră nu a început încă, m-am răstit eu.

Instinctele care odată îmi spusese să tac în preajma lui Tam și a lui Lucien mă lăsară baltă când Rhys se apropie.

– Ah, dar am nevoie de o însoțitoare pentru petrecere.

Ochii lui violeți străluciră ca stelele.

– Și când m-am gândit la cum stai ghemuită toată noaptea în celula aceea, singură...

Flutură o mână și zânele slujitoare dispărură pe ușa din spatele lui. Văzându-le trecând prin lemn – fără îndoială că toți curtenii Regatului Noptii puteau face asta – am tresărit, iar Rhysand chicoti.

– Arăți întocmai cum am sperat.

Din locașurile prăfuite ale minții, mi-am reamintit cuvinte similare pe care, cândva, Tamlin mi le șoptise la ureche.

– Sunt necesare toate astea? am întrebat eu, arătând spre vopsea și îmbrăcăminte.

– Desigur, răspunse el cu răceală. Altfel, cum voi ști dacă te-a atins cineva?

El se apropie, iar eu mi-am adunat curajul când el își trecu un deget de-a lungul umărului meu, întinzând vopseaua. De îndată ce îl ridică, vopseaua reapăru de la sine, oferindu-i desenului forma originală.

– Nici rochia și nici mișcările tale nu-l vor strica, spuse el, cu fața apropiată de a mea.

Dinții lui erau mult prea aproape de gâtul meu.

– Și eu îmi voi aduce precis aminte pe unde mi-au fost mâinile. Dar, dacă te atinge altcineva, să spunem un anume Mare Lord că-ruia îi place primăvara, îmi voi da seama. Îmi dădu ușor peste nas. Și, Feyre, adăugă el cu un murmur mângâietor, nu îmi cade bine ca bunurile mele să fie atinse de altcineva.

Stomacul îmi îngheță. În fiecare lună, timp de o săptămână, era stăpânul meu. În mod clar, credea că înțelegerea noastră avea să fie valabilă pentru tot restul vieții mele.

– Vino, spuse Rhysand, făcându-mi semn cu mâna. Am întârziat deja.

Am traversat holurile. Sunetele veseliei se auzeau înaintea noastră, iar chipul îmi ardea în vreme ce plângeam, în tăcere, din cauza materialului prea transparent al rochiei mele. Sâni mi se vedeau pe dedesubt, vopseaua nelăsând loc imaginației, iar aerul rece al peșterii îmi făcea pielea ca de găină. Având picioarele, coastele și cea mai mare parte a abdomenului expuse, mai puțin în zona fâșiilor subțiri din voal, a trebuit să strâng din dinți, ca să nu-mi mai clănțane.

Tălpile goale îmi erau pe jumătate înghețate, iar eu speram că, oriunde ne îndreptam, avea să fie un foc imens.

Muzica bizară, excentrică, răsuna prin două uși din piatră, pe care le-am recunoscut imediat. Sala tronului. Nu! Nu, în orice alt loc, dar nu aici.

Spiridușii și Marii Spiriduși rămaseră cu gura căscată când am intrat. Unii se înclinară în fața lui Rhysand, în vreme ce alții icniră. I-am spionat pe câțiva dintre frații lui Lucien, care tocmai se adunau lângă uși. Îmi aruncară niște zâmbete șirete.

Rhysand nu mă atinse, dar păși destul de aproape de mine, astfel încât să fie evident că îl însoțeam – că îi aparțineam. Nu m-ar fi surprins dacă mi-ar fi pus o lesă și o zgardă în jurul gâtului. Poate că avea să o facă la un moment dat, acum că eram legată de el și că învoiala era marcată pe trupul meu.

Șoaptele se auziră peste strigătele de sărbătoare și chiar și muzica încetă când mulțimea se dădu la o parte, făcându-ne loc spre podiumul Amaranthei. Mi-am ridicat bărbia, greutatea coroanei apăsându-mi craniul.

Îndeplinisem prima sarcină. Dusesem la bun sfârșit și treburile casnice pe care mi le dăduse. Puteam să-mi țin capul sus.

Tamlin stătea lângă ea pe același tron, în hainele lui obișnuite, neînarmat și cu masca peste chip – singurul semn al sfidării sale continue. Rhysand spusese că voia să îi comunice la momentul potrivit, că voia să îl rănească pe Tamlin, dezvăluindu-i târgul pe care îl acceptasem. Nenorocitul! Un nenorocit mizerabil și intrigant.

– Miez de vară fericit, spuse Rhysand, înclinându-se în fața Amaranthei.

Ea purta o rochie elegantă, în tonuri de mov-deschis și violet – surprinzător de modestă. Spre deosebire de frumusețea ei cultivată, eu eram o sălbatică.

– Ce i-ai făcut prizonierei mele? întrebă ea, dar zâmbetul nu îi atinse privirea.

Chipul lui Tamlin era ca din piatră – ca din piatră, cu excepția articulațiilor albe ale degetelor care strângeau brațele tronului. Nu avea gheare. Cel puțin, era în stare să țină sub control acel semn al temperamentului său.

Făcusem un lucru foarte prostesc legându-mă de Rhysand. De Rhysand, cu aripile și ghearele-i care pândeau de sub acea înfățișare frumoasă, fără cusur; de Rhysand, care putea distruge mințile. „Pentru tine am făcut-o“, am vrut să strig.

– Am încheiat un târg, rosti Rhysand.

Am tresărit când îmi dădu la o parte o șuviță de păr de pe față. Își trecu degetele peste gâtul meu – o mângâiere blândă. Sala tronului fu mult prea liniștită când îi adresă următoarele cuvinte lui Tamlin:

– O săptămână petrecută cu mine în Regatul Noapții, pentru că am vindecat-o după prima sarcină.

Îmi ridică brațul stâng ca să mi se vadă tatuajul a cărui cerneală nu strălucea la fel de puternic precum vopseaua de pe trupul meu.

– Pentru tot restul vieții ei, adăugă el nonșalant, privind-o acum pe Amarantha.

Regina Zânelor își îndreptă puțin postura – până și ochiul lui Jurian păru ațintit asupra mea, asupra lui Rhysand. Pentru restul vieții mele – o spusese de parcă ar fi urmat să trăiesc foarte, foarte mult timp.

Credea că aveam să rezolv cu succes toate sarcinile Amaranthei.

I-am privit profilul, nasul elegant și buzele senzuale. Jocuri – lui Rhysand îi plăcea să joace jocuri și se părea că eu eram acum pionul principal în schema lui, oricare ar fi fost aceasta.

– Bucurați-vă de petrecerea dată de mine, fu singura replică a Amaranthei, care își făcea de lucru cu osul din capătul colierului ei.

Lăsat să plece, Rhysand își puse o mână pe spatele meu, ducându-mă din fața lui Tamlin, care încă ținea strâns brațul tronului.

Cei din mulțime păstrară o distanță rezonabilă, iar eu nu am putut să mă uit la niciunul dintre ei, de teamă că s-ar putea să trebuiască

să-l văd iar pe Tamlin sau că l-aș putea urmări pe Lucian – că i-aș surprinde expresia feței, privindu-mă.

Mi-am ținut capul sus. Nu aveam de gând să-i las pe ceilalți să observe acea slăbiciune – nu aveam de gând să le permit să știe cât de mult mă durea faptul că eram atât de expusă în fața lor, că purtam simbolurile lui Rhysand pictate pe aproape fiecare centimetru de piele, nu puteam îngădui ca Tamlin să mă vadă atât de înjosită.

Rhysand se opri în fața unei mese încărcate cu mâncăruri alese. Marii Spiriduși care se aflau în jurul acesteia plecară imediat. Dacă și alți curteni ai Regatului Noptii erau prezenți, ei nu dispărură învăluiti în întuneric, așa cum o făceau Rhysand și slujitorii lui; nu îndrăzniră să se apropie de el. Muzica începu să se audă destul de tare încât să sugereze faptul că, undeva în încăpere, se dansa.

– Vin? spuse el, oferindu-mi un pocal.

Prima regulă a lui Alis. Am clătinat din cap, în semn că nu.

Zâmbi și-mi întinse din nou pocalul.

– Bea. Vei avea nevoie.

Bea, îmi repetă mintea mea, iar degetele mi se agitară, întinzându-se spre pocal. Nu. Nu, Alis îmi spusese să nu beau vinul de aici – un vin care era diferit față de cel vesel care sărbătorea solstițiul.

– Nu, am zis eu și câteva zâne care ne priveau de la distanță chicotiră.

– Bea, spuse el și degetele mele trădătoare prinseră pocalul.

M-am trezit în celula mea, încă îmbrăcată cu acea batistă pe care el o numea rochie. Totul se învărtea atât de tare, încât abia am ajuns la colț înainte să vomit. Din nou. Și din nou. Când mi-am golit stomacul, m-am târât în colțul opus al celulei și m-am prăbușit.

Am dormit agitat, în vreme ce lumea continua să se rotească violent în jurul meu. Eram legată de o roată, care se învărtea și se învărtea și se învărtea...

E de la sine înțeles că mi-a fost rău o mare parte din acea zi.

Tocmai terminasem de ciugulit cina fierbinte care apăruse cu doar câteva momente înainte ca ușa să scârțâie și o vulpe aurie – cu un ochi mijit de metal, să își facă apariția.

– La naiba, spuse Lucien. E foarte frig aici.

Avea dreptate, dar îmi era prea greață ca să bag de seamă. Făceam un efort doar pentru a-mi ține capul ridicat, ca să nu mai vorbim de faptul că mă străduiam să nu vomit. Își desfăcu mantia și mi-o puse pe umeri. Căldura copleșitoare mă învălui.

– Uită-te la toate acestea, zise el, holbându-se la vopseaua de pe mine.

Din fericire, era intactă, cu excepția câtorva locuri din zona taliei.

– Nenorocitul!

– Ce s-a întâmplat? am reușit să-l întreb, deși nu eram sigură că-mi doream cu adevărat să aflu răspunsul.

Îmi aminteam, vag, doar muzica sălbatică.

Lucien se retrase.

– Nu cred că vrei să știi.

Mi-am studiat câteva pete de pe talie, semne care arătau că fusesem atinsă de niște mâini.

– Cine mi-a făcut asta? am întrebat șoptit, urmărind arcul vopselei întinse.

– Cine crezi?

Inima mi se strânse, iar eu mi-am plecat privirea.

– A văzut... Tamlin a văzut asta?

Lucian încuviință.

– Rhys a făcut-o doar ca să-l enerveze.

– A reușit?

Încă nu-l puteam privi direct pe Lucien. Măcar știam că nu mă pângărise mai mult de atât. Vopseaua îmi spunea asta.

– Nu, zise Lucien, iar eu am zâmbit trist.

– Ce... ce am făcut în tot acel timp?

Degeaba mă avertizase Alis.

Lucien expiră scurt, trecându-și o mână prin părul roșcat.

– Te-a obligat să dansezi pentru el toată noaptea. Și, când nu ai dansat, ai stat în poala lui.

– Ce fel de dans? am insistat eu.

– Nu genul pe care l-ai dansat cu Tamlin, la Solstițiu, răspunse Lucien, iar eu am roșit.

Din amintirile mele întunecate din seara precedentă, mi-am reamintit apropierea unor anumiți ochi violeți – care, privindu-mă, străluceau a viclenie.

– În fața tuturor?

– Da, răspunse Lucien, mai blând decât îmi vorbise vreodată.

Am înlemnit. Nu voiam să-i fie milă de mine. Oftă și-mi apucă brațul stâng, studiind atent tatuajul.

– Ce-a fost în mintea ta? Nu știai că voi veni cât mai repede posibil?

Mi-am smuls brațul din strânsoarea lui.

– Eram pe moarte! Aveam febră, abia reușeam să nu-mi pierd cunoștința. De unde era să știi că vei veni? Că ai înțeles cât de repede pot muri oamenii dintr-o asemenea cauză? Mi-ai spus că ai ezitat atunci, când m-am confruntat cu naga.

– I-am jurat lui Tamlin...

– Nu am avut altă soluție! Crezi că voi mai avea încredere în tine, după tot ce mi-ai spus la conac?

– Mi-am riscat viața pentru tine în timpul în care tu îți îndeplineai sarcina. Nu a fost de ajuns?

Ochiul lui din metal se roti încet.

– Ți-ai dezvăluit numele ca să mă salvezi – după tot ce ți-am spus, după tot ce am făcut, tu tot ai spus cum te numești. Nu ți-ai dat seama că urma să te ajut? Cu sau fără jurământ?

Nu-mi dădusem seama că, de fapt, gestul meu însemnase ceva pentru el.

– Nu am avut de ales, i-am spus încă o dată, respirând greu.

– Nu înțelegi ce e Rhys?

– Ba da! m-am răstit eu, apoi am oftat. Înțeleg, am repetat încet și m-am uitat la ochiul din palma mea. S-a făcut. Așadar, nu mai e nevoie să respecti jurământul făcut lui Tamlin de a mă proteja – sau să crezi că-mi datorezi ceva pentru că te-am salvat de Amarantha. Aș fi făcut-o și doar ca să văd cum le piere zâmbetul fraților tăi.

Lucien țâțâi, dar ochiul roșu care-i mai rămăsese străluci.

– Mă bucur să constat că nu ți-ai vândut și veselia sau încăpățânarea lui Rhys.

– Doar o săptămână din viața mea, în fiecare lună.

– Da, bine – vom vedea cum vor sta lucrurile, la timpul potrivit, mârâi el, în vreme ce ochiul din metal privi spre ușă.

Se ridică.

– Ar trebui să plec. Gărzile urmează să-și schimbe tura.

– Îmi pare rău că te-a pedepsit pentru ajutorul pe care mi l-ai dat în timpul sarcinii, i-am spus după ce făcu un pas. Am auzit...

Gâtul mi se încordă.

– Am auzit ce l-a obligat pe Tamlin să-ți facă.

Ridică din umeri, dar eu am adăugat:

– Mulțumesc. Pentru că m-ai ajutat.

Se îndreptă către ușă și, pentru prima dată, am observat cât de greoi se mișca.

– De aceea nu am putut veni mai devreme, zise el în vreme ce capul i se clătină. Ea – și-a folosit puterea, s-a folosit de puterile noastre ca să-mi împiedice spatele să se vindece. Abia astăzi am fost în stare să mă mișc.

Am început să respir mai greu.

– Poftim, i-am spus eu, dându-mi mantia la o parte și ridicându-mă să i-o dau.

Frigul neașteptat îmi făcu pielea ca de găină.

– Păstrează-o. În drum spre tine, am furat-o de la un gardian care moțâia.

În lumina slabă, simbolul brodat al unui dragon care dormea sclipi. Blazonul Amaranthei. M-am strâmbat, dar mi-am pus-o pe umeri.

– În plus, adăugă Lucien rânjind, te-am văzut destul de bine prin rochie încât să nu te uit toată viața.

Când deschise ușa, m-am îmbujorat.

– Așteaptă... i-am spus. Tamlin e bine? Mă refer la vraja Amaranthei, care îl face să fie atât de tăcut...

– Nu e nicio vrajă. Nu ți-a trecut prin minte că Tamlin nu vorbește pentru a evita să-i spună Amaranthei care dintre chinurile la care te supune îl afectează cel mai mult?

Nu, nu mă gândisem la așa ceva.

– Totuși, joacă un joc periculos, zise Lucien, strecurându-se pe ușă. Toți facem asta.

În noaptea următoare, am fost din nou spălată, pictată și adusă în acea cameră nenorocită a tronului. De această dată, nu era un bal, ci doar o distracție de seară. După cum se dovedi, eu eram distracția. Totuși, din fericire, după ce am băut vinul, nu am mai conștientizat ce se întâmpla.

Nopti la rând, am fost îmbrăcată în același fel și însoțită de Rhysand în sala tronului. Astfel, am devenit jucăria lui Rhysand, o târfă pentru târfa Amaranthei. Mă trezeam amintindu-mi vag și fragmentat – de cum dansasem între picioarele lui Rhysand, în vreme ce el stătea pe scaun și râdea, de mâinile lui pătate de albastru din locurile în care, cumva, îmi atinsese doar talia și brațele. Mă obliga să dansez până când îmi era rău și, după ce vomitam, îmi spunea să dansez din nou.

În fiecare dimineață mă trezeam bolnavă și epuizată, și, cu toate că gărzile respectau într-adevăr ordinul dat de Rhysand, activitățile nocturne mă sleiau de puteri. Îmi petreceam zilele dormind,

așteptând ca efectul vinului zânelor să treacă, moțâind pentru a scăpa de umilința îndurată. Când puteam, mă gândeam la ghicitoarea Amaranthei, interpretând fiecare cuvânt – fără niciun rezultat.

Și, când intram din nou în sala tronului, îmi permiteam să-l văd pe Tamlin doar pentru o clipă, înainte ca drogul din vin să pună stăpânire pe mine. Dar de fiecare dată, în fiecare noapte, în singurul moment în care privirile ni se întâlneau, nu-mi ascundeam dragostea și durerea care îmi umpleau ochii.

Tocmai terminaseră să mă picteze și să mă îmbrace – în acea seară, rochia mea din voal era de un portocaliu însângerat – când Rhysand intră în cameră. Ca de obicei, slujnicele-fantomă ieșiră prin pereți și dispărură. Dar, în loc să-mi facă semn să vin cu el, Rhysand închise ușa.

– Măine-seară va avea loc cea de-a doua ta probă, spuse el pe un ton neutru.

Firul din aur și argint din tunica lui neagră străluci în lumina lumânărilor. Nu purta niciodată haine de altă culoare.

– Și?

– Ar putea fi ultima, zise el și se sprijini de tocul ușii, încrucișându-și brațele.

– Dacă încerci să mă păcălești să iau parte la un alt joc de-al tău, îți pierzi timpul.

– Nu mă implori să-ți ofer o noapte cu iubitul tău?

– Voi avea parte de acea noapte și de toate cele care vor urma, după ce voi reuși să duc la capăt ultima sarcină pe care mi-o va da.

Rhys ridică din umeri, apoi îmi aruncă un zâmbet când trecu pe lângă mine și împinse ușa.

– Mă întreb dacă erai atât de acră și cu Tamlin, pe vremea când erai prizoniera lui.

– Nu m-a tratat niciodată ca pe o prizonieră – sau ca pe o sclavă.

– Nu – cum ar fi putut? Nu când rușinea tatălui său și brutalitatea fraților lui apăsau mereu umerii săracei, nobilei fiare. Dar, poate dacă s-ar fi deranjat să învețe câte ceva despre cruzime, despre ce înseamnă să fii cu adevărat un Mare Lord, ar fi împiedicat declinul Regatului Primăverii.

– Și regatul tău a avut aceeași soartă.

Tristețea pâlpâi în ochii lui violeți. Nu aș fi observat-o dacă nu aș fi... simțit-o – adânc în sinea mea. Privirea îmi alunecă spre ochiul pe care îl purtam gravat în palmă. Ce fel de tatuaj îmi făcuse, mai exact? În schimb, l-am întrebat:

– Când hoinăreai liber în Noaptea Focurilor – în timpul Ritualului, mi-ai spus că te-a costat. Tu ai fost unul dintre Marii Lorzi care i-au jurat credință Amaranthei, ca să nu fie obligat să trăiască aici?

Orice urmă de tristețe i s-ar fi oglindit în ochi dispăru – lăsând să se zărească doar o privire calmă, rece și scânteietoare. Aș fi putut jura că umbra aripilor sale puternice colorase peretele din spatele lui.

– Ceea ce fac sau am făcut pentru Regatul meu nu este treaba ta.

– Și ea ce a făcut în ultimii patruzeci și nouă de ani? I-a asuprit pe cei de la curte și i-a torturat pe toți, după bunul ei plac? În ce scop?

„Spune-mi despre amenințarea pe care o reprezintă pentru lume“, am vrut să-l implor – „spune-mi ce înseamnă toate acestea, de ce au trebuit să se întâmple atât de multe lucruri îngrozitoare.“

– Stăpâna Muntelui nu trebuie să își justifice acțiunile.

– Dar...

– Festivitățile ne așteaptă.

Făcu un semn spre ușa din spatele lui.

Știam că mă aflam pe un teren periculos, dar nu îmi păsa.

– Ce vrei de la mine? În afară de a-l necăji pe Tamlin...

– Să-l necăjesc pe el e cea mai mare plăcere a mea, zise el, imitând o plecăciune. Și, în ceea ce privește întrebarea ta, de ce ar avea un bărbat nevoie de un motiv pentru a se bucura de prezența unei femei?

– Mi-ai salvat viața.

– Și, salvând-o pe a ta, i-am salvat viața lui Tamlin.

– De ce?

Îmi făcu un semn cu ochiul, netezindu-și părul negru-albăstrui.

– Feyre, aceasta e adevărata întrebare, nu-i așa?

Rostind acele vorbe, mă conduse în afara camerei.

Am ajuns în sala tronului, unde mi-am adunat curajul de a mă lăsa drogată și umilită din nou. Mulțimea se uită însă la Rhysand – la Rhysand, care era urmărit de frații lui Lucien. Vocea limpede a Amaranthei răsună deasupra muzicii, chemându-l.

El se opri, aruncând o privire către frații lui Lucien, care veneau tanțoș spre noi și a căror atenție era îndreptată asupra mea. Nerăbdători, flămânzi – răi. Am deschis gura, nu prea mândră ca să-l rog pe Rhysand să nu mă lase singură cu ei, câtă vreme discuta cu Amarantha, dar el își puse o mână pe spatele meu și mă înghionti.

– Stai pe-aproape și ține-ți gura, îmi murmură el la ureche, conducându-mă la braț.

Mulțimea se despărți de parcă am fi fost în flăcări, dezvăluind mult prea curând ceea ce se afla în fața noastră.

Nu a noastră, m-am corectat după aceea, ci a lui Rhysand.

Un Mare Spiriduș cu pielea maronie plângea în hohote pe podeaua aflată în fața podiumului. Amarantha îi zâmbea precum un șarpe – atât de intens, încât nici măcar nu se uită la mine. Lângă ea, Tamlin era complet nepăsător. O bestie fără gheare.

Rhysand mă privi – o poruncă tacită de a rămâne la marginea mulțimii. M-am supus și, când mi-am îndreptat atenția către Tamlin, așteptând să se uite – doar să se uite la mine – el nu reacționează, având în prim-plan numai regina și masculul din fața ei. I-am înțeles gestul.

Amarantha își mângâie inelul, urmărind fiecare mișcare a lui Rhysand în timp ce se apropia.

- Boiernașul văratic, spuse ea despre bărbatul care se înjosea la picioarele ei, a încercat să scape prin ieșirea dinspre terenurile Regatului Primăverii. Vreau să știu de ce.

La marginea mulțimii stătea un Mare Spiriduș, înalt și chipeș – cu părul aproape alb cu ochi din cristal de un albastru zdrobitor și cu o piele de un arămiu intens. Însă, când atenția îi fu atrasă de Amarantha și Rhysand, se strâmbă. Îl mai văzusem înainte, în timpul primei mele probe – Marele Lord al Regatului Verii. Obișnuia să strălucească – aproape emanând o lumină aurie; acum era tăcut, mohorât. De parcă Amarantha i-ar fi supt și ultimul strop de putere, în vreme ce își interoga supusul.

Rhysand își băgă mâinile în buzunare și se apropie de bărbatul aflat la pământ.

Spiridușul Verii se crispă, fața strălucindu-i de lacrimi. Propriile-mi măruntaie se dizolvă de teamă și rușine când, văzându-l Rhysand, se scăpă pe el.

- T-te rog, icni acesta.

Mulțimea era fără suflare, prea tăcută.

Cu spatele la mine, umerii lui Rhysand erau relaxați, și toate cusăturile hainelor, la locul lor. Dar am știut că-și fixase ghearele în mintea spiridușului în clipa în care bărbatul, aflat la pământ, se opri din tremurat.

Marele Spiriduș al Regatului Verii înlemnise, iar în ochii lui de un albastru uimitor se citeau frică și o durere, o durere adevărată. Mi-am amintit că Regatul Verii fusese unul dintre regatele care se răzvrătiseră. Așadar, acesta era un nou Mare Lord, necercetat, dar care fusese obligat să facă alegeri care îl costaseră niște vieți.

După un moment de tăcere, Rhysand o privi pe Amarantha.

- A vrut să scape. Să ajungă la Regatul Primăverii, să traverseze zidul și să fugă spre sud, către teritoriul oamenilor. Nu a avut niciun complice, niciun motiv, în afară de propria-i lașitate jalnică.

Făcu un semn brusc din barbă spre balta de urină în care stătea bărbatul. Cu coada ochiului, l-am văzut pe Marele Lord al Regatului Verii încovoidându-se puțin – destul cât să mă facă să mă întreb... să mă întreb ce alesese Rhysand în momentul în care hotărâse să caute în mintea bărbatului.

Amarantha își dădu însă ochii peste cap și se tolăni în tron.

– Nimicește-l, Rhysand.

Făcu un semn cu mâna spre Marele Lord al Regatului Verii.

– După aceea, poți face orice dorești cu leșul lui.

Marele Lord al Regatului Verii se înclină – de parcă ar fi primit un cadou – și își privi supusul, care încremenise și se calmase pe jos, îmbrățișându-și genunchii. Spiridușul era pregătit – ușurat.

Rhys își scoase o mână din buzunar, lăsând-o să-i atârne pe lângă corp. Aș fi putut jura că ghearele fantomatice pâlpairă când își strânse ușor degetele.

– Rhysand, încep să mă plictisesc, zise Amarantha cu un oftat, jucându-se din nou cu acel os.

Prea atentă la prada ei, nu mă privise nici măcar o dată.

Rhysand își încleștă pumnul.

Ochii spiridușului se măriră – apoi sticliră când căzu într-o parte, în propria-i baltă de urină. Sângele îi curse din nas și din urechi, băltind pe podea. Foarte rapid – foarte ușor, irevocabil... Era mort.

– Am spus să-i nimicești mintea, nu creierul, se răsti Amarantha.

În jurul meu, mulțimea murmură, agitându-se. Nu voiam nimic mai mult decât să mă pierd în ea – să mă târăsc înapoi în celula mea și să-mi șterg din memorie ce văzusem. Tamlin nu se înfiorase – nu-i tresărise niciun mușchi. Oare la ce orori asistase în lunga lui viață, dacă acest lucru nu-i năruise acea expresie rece, acel control?

Rhysand ridică din umeri, băgându-și mâna înapoi în buzunar.

– Îmi cer scuze, regina mea.

Se întoarse fără să-i fi fost dat voie și nu mă privi când se îndreptă spre partea din spate a sălii tronului. L-am urmat, ținându-mi în

frâu tremurată, încercând să nu mă gândesc la cadavrul întins în urma noastră sau la Clare – încă țintuită pe perete.

Trecând prin mulțime, membrii acesteia rămaseră mult, mult în spate. „Târfo“, îi șoptiră unii, departe de urechile ei; târfa Amaranthei. Mulți încercară însă să-i zâmbescă și să-i vorbească – „bine că l-ai omorât; bine ca l-ai ucis pe trădător.“

Cu umerii căzuți și fără să se grăbească, Rhysand nu catadicsi să le răspundă. Mă întrebam dacă oricine altcineva, în afară de el și de Marele Lord al Regatului Verii, știa că îl ucisese din milă. Eram dispusă să pariez că și alte persoane fuseseră implicate în acest plan de evadare, poate chiar însuși Marele Lord al Regatului Verii.

Dar poate că păstrarea acelor secrete ajutase doar jocurilor lui Rhysand. Poate faptul că îl cruțase pe acel spiriduș, ucigându-l rapid, în loc să-i nimicească mintea și să-l transforme într-o legumă care saliva, fusese doar o altă mișcare calculată.

Nu se opri nici măcar o dată în lungul drum care traversa încăperea tronului, dar când am ajuns la mâncarea și vinul din partea din spate a camerei, îmi dădu un poc și bău și el dintr-unul, alături de mine. Nu spuse nimic înainte ca vinul să mă învăluie în uitare.

CAPITOLUL

40

Sosi vremea celei de-a doua sarcini.

Cu dinții strălucind, Attorul îmi rânji când m-am aflat în fața Amaranthei. O altă peșteră – mai mică decât sala tronului, dar destul de mare încât să fie, probabil, un vechi spațiu de distracție. Nu era decorată și nici mobilată, cu excepția pereților auriți, iar regina însăși stătea pe scaun din lemn sculptat, cu Tamlin în picioare, în spatele ei. Nu m-am uitat prea mult la Attor, care zăbovea de cealaltă parte a scaunului reginei, biciuind podeaua cu coada-i lungă și subțire. Zâmbea doar ca să mă descurajeze.

Funcționa. Nu mă puteam calma nici dacă îl priveam pe Tamlin. Când Amarantha zâmbi, mi-am pus mâinile în șold.

– Ei bine, Feyre, a sosit vremea celei de-a doua probe.

Părea foarte îngâmfată – sigură că moartea mea plutea în apropiere. Eram îngrozită de ceea ce avea să urmeze.

Fusese o prostie din partea mea să refuz să mor în dinții viermelui. Își încrucișă brațele și își sprijini bărbia într-o mână. În inel, ochiul lui Jurian se roti, se întoarse către mine, cu pupila mărită în lumina slabă.

– Ai găsit soluția ghicitorii pe care ți-am dat-o?

Nu am binevoit să îi răspund.

– Păcat, spuse ea, strâmbându-se. Totuși, în această seară mă simt generoasă.

Râsetele șuierate ale Attorului și ale celor câțiva spiriduși din spatele meu mi se strecurară de-a lungul șirei spinării.

– Ce spui de un mic antrenament? întrebă Amarantha, iar eu m-am forțat să par nepăsătoare.

Dacă Tamlin se prefăcea indiferent ca să ne protejeze pe amândoi, atunci o puteam face și eu.

Am îndrăznit însă să ridic ochii spre Marele Lord și i-am văzut privirea grea. Nu voiam decât să-l țin de mână, să-i simt pielea doar pentru o clipă – să-l miros, să-l aud rostindu-mi numele.

Îmi era greu să-mi stăpânesc lacrimile, dar am reușit. Nu le-aș fi dat acestor oameni satisfacția de a mă frânge.

Un șuierat ușor trecu pe deasupra încăperii și am văzut-o pe Amarantha încruntându-se la Tamlin de la locul ei. Nu-mi dădusem seama că ne holbam unul la celălalt.

– Dați-i drumul, se răsti Amarantha, și, până să apuc să mă pregătesc, podeaua începu să se cutremure.

Genunchii începură să-mi tremure și mi-am fluturat brațele pentru a rămâne în picioare în timp ce pietrele de sub mine începură să se scufunde, coborându-mă într-o grotă imensă, de formă dreptunghiulară. Câțiva spiriduși chicotiră, dar i-am întâlnit din nou privirea lui Tamlin și am continuat să mă uit la el până când am ajuns atât de jos, încât fața lui dispăru dincolo de margine.

Am cercetat cei patru pereți care mă înconjurau, căutând o ușă sau orice semn cu privire la ceea ce avea să se întâmple. Doi pereți erau făcuți dintr-o singură bucată de piatră fină, strălucitoare – prea netedă și plată să te poți cățara. Celălalt perete nu era deloc un perete, ci un grilaj din fier care împărțea camera în două, iar prin el...

Răsuflarea mi se opri în gât.

– Lucien.

Legat în mijlocul podelei din cealaltă parte a camerei, cu singurul lui ochi roșiatic atât de larg deschis, încât era înconjurat de alb. Cel din metal se răsucea de parcă ar fi luat-o razna. Cicatricea lui oribilă

se reliefa clar pe pielea lui palidă. Era din nou jucăria de tortură a Amaranthei.

Nu existau uși, nu aveam nicio posibilitate să ajung la el, decât dacă aş fi escaladat grilajul dintre noi. Avea niște spații atât de largi încât aş fi putut, probabil, să mă cațăr pentru a sări pe partea lui. N-am îndrăznit să o fac.

Spridușii începură să murmure, iar aurul zăngăni. Oare Rhysand pariase din nou pe mine? În mulțime, părul roșu străluci – patru capete roșcate – și mi-am îndreptat spatele. Știam că frații lui zâmbeau văzând nenorocirea lui Lucien, dar unde era mama lui? Tatăl lui? Cu siguranță că Marele Lord al Regatului Toamnei trebuia să fie prezent. Am cercetat mulțimea. Nici urmă de ei. În schimb, am descoperit-o pe Amarantha stând alături de Tamlin la marginea gropii și privind în jos. Își înclină capul spre mine și făcu un gest elegant spre peretele de sub ea.

– Aici, dragă Feyre, îți vei găsi însărcinarea. Răspunde pur și simplu la întrebare, alegând mânerul potrivit, și câștigi. Alege-l pe cel greșit și ești pierdută. Cum nu ai decât trei posibilități, cred că ți-am oferit un avantaj în plus.

Pocni din degete și un geamăt metalic se auzi.

– Asta, adăugă ea, dacă reușești să rezolvi misterul la timp.

Nu cu mult mai sus, cele două grilaje uriașe, incrustate cu țepi, pe care nu le băgasem în seamă, crezând că erau candelabre, începură să coboare încet spre cameră...

M-am răsucit spre Lucien. Acesta era rostul grilajului care împărțea camera în două – să-l văd făcut praf în timp ce eram, la rândul, meu zdrobită. Țepii, care avuseseră lumânări și torțe înfipte în ei, străluceau roșiatic – și, chiar și de la distanță, vedeam căldura care emana dinspre aceștia.

Gura mi se uscă în timp ce Lucien trăgea cu violență de lanțuri. Nu avea să fie o moarte ușoară. Groaza pe care o simțeam nu era

însă nimic în comparație cu teroarea care puse stăpânire pe mine când m-am întors spre peretele pe care-l indicase Amarantha.

Pe suprafața lui netedă era săpată o inscripție lungă, sub care erau trei mânere din piatră cu numerele *I*, *II* și *III* gravate dedesubt.

Am început să tremur. Am recunoscut doar cuvinte de bază – din cele nefolositoare, *ca și*, *dar și s-a dus*. Restul era o încâlceală de litere pe care nu le cunoșteam, litere pe care ar fi trebuit să le pronunț încet sau să le cercetez pentru a le înțelege.

Respirația îmi deveni neregulată. Grilajul cu țepi continuă să coboare, fiind acum la nivelul capului Amaranthei, urmând să-mi răpească în curând orice șansă de a ieși din această groapă. Simțeam deja căldura din fierul înroșit, iar sudoarea îmi curgea pe spate. Cine-i spusese oare că nu știam să citesc?

– E vreo problemă?

Ridică din sprâncene.

Mi-am îndreptat atenția asupra inscripției, încercând să păstrez un ritm al respirației cât mai natural. Nu spusese nimic de citit – și-ar fi bătut joc și mai tare de mine dacă ar fi știut că eram analfabetă. Soarta – un joc crud și nemilos al sorții.

Am auzit lanțurile întinzându-se, apoi pe Lucien blestemând la vederea a ceea ce se afla în fața mea. M-am întors spre el, dar, când i-am văzut chipul, mi-am dat seama că era prea departe de cuvinte ca să mi le poată citi cu glas tare, chiar și cu ochiul lui din metal. Dacă aș fi auzit întrebarea, poate că aș fi avut o șansă să răspund corect – deși ghicitorile nu erau punctul meu forte.

Aveam să fiu străpunsă de țepușe încinse și apoi strivită de podea, ca un strugure.

Grilajul trecu acum peste buza gropii, acoperind-o complet – niciun colț nu era sigur. Dacă nu răspundeam la întrebare înainte ca grilajul să ajungă în dreptul mânerelor...

Am simțit că mă sugrum și am citit și am citit și am citit, dar cuvintele nu au apărut. Aerul se umplu de duhoarea metalului – nu

una magică, ci de oțel incandescent, nemilos, care se strecura spre mine, centimetru cu centimetru.

– Răspunde! strigă Lucien la mine cu o voce șovăielnică.

Mă usturau ochii. Lumea era doar o amestecătură de litere care-și băteau joc de mine cu răsucirile și formele lor.

Metalul gemu, zgâriind piatra netedă a camerei, iar șoaptele spiridușilor se întetiră. Mi s-a părut că-l văd pe fratele cel mai mare al lui Lucien chicotind.

Aveau să doară – țepii aceia erau mari și bonți. Nu avea să se termine repede. Le trebuia o oarecare forță pentru a trece prin trupul meu. Am început din nou să transpir, holbându-mă la litere, la cifrele *I*, *II* și *III*, care deveniseră, cumva, coarda mea de salvare. Două alegeri m-ar fi dus la piere – una ar fi oprit mânerul.

Am descoperit numerele de pe inscripție – trebuie că era o ghicitoare, o problemă de logică, un labirint de cuvinte mai îngrozitor decât labirintul oricărui vierme.

– Feyre! strigă Lucien, suspinând, cu ochii la țepii care continuau să coboare.

Prin găurile din grilaj, fețele voioase ale Reginei Zânelor și ale spiridușilor de rang inferior mă priviră batjocoritor.

Trei... lă... lăcu..lăcuste...

Grilajul nu se opri și nu mai era nici cât un stat de om între mine și primii țepi.

Săr... sãn...săl... săltau...

Am vrut să închid ochii și să țip, să cer îndurare și să plâng. Ar fi trebuit să-mi iau rămas-bun de la Tamlin. Chiar acum. La atât mi se redusese viața, acestea erau ultimele mele momente; asta era: ultimele răsufări ale trupului meu, ultimele bătăi ale inimii.

– Alege odată! strigă Lucien și câțiva din mulțime pufniră în răs – frații lui, fără îndoială, cel mai zgomotos.

Am întins o mână spre mâner, holbându-mă la cele trei numere de după degetele mele tatuete și tremurânde.

I II III

Nu însemnau decât viață și moarte pentru mine. Norocul m-ar fi putut salva, dar...

Doi. Doi era un număr norocos, pentru că era ca mine și ca Tamlin – numai doi oameni. „Unu“ trebuie că era rău, pentru că „unu“ era ca Amarantha sau ca Attorul, ființe solitare. „Unu“ era un număr rău, iar „trei“ era prea mult – erau „trei surori“ îngrămădite într-o cocioabă, urându-se una pe cealaltă până ce ura le îneca, până le otrăvea.

„Doi“. Era „doi“. Puteam să cred cu bucurie, cu dorință, cu fanatism într-un zeu și în Destin, dacă aveau să aibă grijă de mine. Credeam în „doi“. „Doi“.

Am întins mâna spre cel de-al doilea mâner, dar o durere surdă mi-o cuprinse înainte de a putea atinge piatra. Am scos un șuierat și mi-am retras mâna. Mi-am desfăcut palma, dezvăluind ochiul despicat tatuat acolo. Cred că aveam halucinații.

Grilajul aproape că acoperi inscripția, la aproximativ doi metri deasupra capului meu. Nu mai puteam respira, nu mai puteam gândi. Căldura era prea puternică, iar metalul sfârâia, așa că am închis ochii.

Am întins din nou mâna spre mânerul din mijloc, dar durerea îmi paraliză degetele. Ochiul reveni la starea lui obișnuită. Am întins mâna spre primul mâner. Din nou, durere.

Am întins mâna spre cel de-al treilea. Nicio durere. Degetele îmi atinseră piatra, iar eu mi-am ridicat privirea și am văzut grilajul la mai puțin de un metru și jumătate deasupra capului meu. Prin acesta, am văzut o privire înstelată, de culoare violet.

Am întins mâna spre primul mâner. Durere. Dar, când am întins-o spre al treilea mâner...

Chipul lui Rhysand rămase o mască a plictiselii. Sudoarea mi se scurgea pe frunte. Puteam doar să mă încred în el; puteam doar să mă las din nou în voia lui, silită să-mi recunosc neputința.

De aproape, țepii erau enormi. Nu trebuia decât să-mi ridic mâna deasupra capului și i-aș fi atins.

– Feyre, te rog, gemu Lucien.

Tremuram atât de tare, încât abia mă mai puteam ține pe picioare. Fierbințeala țepilor mă învăluia.

Mânerul din piatră era rece în mâna mea.

Am închis ochii, incapabilă să mă uit la Tamlin, pregătindu-mă de impact și agonie, trăgând de cel de-al treilea mâner.

Liniște.

Căldura pulsândă nu se apropiase mai mult. Apoi, un oftat. Lucien.

Am deschis ochii și mi-am văzut degetele tatuete albe sub cerneală, ținând strâns mânerul. Țepii stăteau suspendați la câțiva centimetri distanță de capul meu.

Nemișcați. Opriți.

Învinsesem.

Grilajul gemu în timp ce se ridică spre tavan, eliberând aerul, iar răcoarea inundă încăperea.

Lucien înălța un fel de rugăciune, sărutând pământul iar și iar. Podeaua de sub mine se ridică și mă sili să dau drumul mânerului care mă salvase, în timp ce eram adusă înapoi la suprafață. Genunchii începură să îmi tremure.

Nu știam să citesc, iar asta aproape că mă ucisese. Nu învăsesem în mod corect. M-am prăbușit în genunchi, lăsând platforma să mă poarte și mi-am acoperit fața cu mâinile tremurânde.

Lacrimile începură să mă ardă încă dinainte ca durerea să-mi străpungă brațul drept. Nu aveam să rezolv niciodată cea de-a treia însărcinare. Nu aveam să-i eliberez niciodată pe Tamlin și pe oamenii lui. Durerea mă săgetă din nou prin oase și, prin isteria mea crescândă, am auzit în gând cuvinte care mă făcură să mă opresc brusc.

„Nu o lăsa să te vadă plângând.“

„Lasă-ți mâinile pe lângă corp și ridică-te.“

Nu puteam. Nu puteam să mă mișc.

„Ridică-te. Nu-i da satisfacția de a te vedea înfrântă.“

Genunchii și coloana mea, nu pe de-a-ntregul prin voința mea, mă siliră să mă ridic, iar când pământul se opri, în sfârșit, am privit-o pe Amarantha fără nicio lacrimă în ochi.

„Bun“, îmi spuse Rhysand. „Țintuiește-o cu privirea. Fără lacrimi – așteaptă să ajungi înapoi în celulă.“ Amarantha era trasă la față și palidă, iar ochii ei negri erau ca onixul, în timp ce mă privea. Învinsesem, dar ar fi trebuit să mor. Ar fi trebuit să fiu zdrobită, cu sângele curgându-mi peste tot.

„Numără până la zece. Nu te uita la Tamlin. Uită-te fix la ea.“

M-am supus. Era singurul lucru care mă ținea să nu izbucnesc în lacrimile care mi se formau în piept, bubuind să iasă.

M-am silit să-i înfrunt privirea Amaranthei. Era rece, vastă și plină de o răutate străveche, dar i-am rezistat. Am numărat până la zece.

„Bravo, fato. Acum, pleacă. Întoarce-te pe călcâie – bun. Mergi spre ușă. Ține-ți bărbia sus. Lasă mulțimea să se despartă. Un pas, încă unul.“

L-am ascultat, l-am lăsat să mă ajute să nu-mi pierd mințile câtă vreme gărzile, care încă păstrau distanța, mă conduseră înapoi în celula mea. Cuvintele lui Rhysand îmi răsunară în minte, împiedicându-mă să nu clachez, dar când ușa celulei se închise, el tăcu, iar eu am căzut la podea și am plâns.

Am plâns ore în șir. Pentru mine, pentru Tamlin, pentru că ar fi trebuit să mor și pentru că, într-un fel, supraviețuisem. Am plâns pentru tot ce pierdusem, pentru fiecare prejudiciu care mi se adusesese vreodată, pentru fiecare rană – fizică sau de orice alt fel. Am plâns acea parte trivială din mine, odată atât de plină de culoare și lumină – acum pustie, goală și întunecată.

Nu mă puteam opri. Nu puteam respira. Nu puteam să o înving. Azi câștigase, fără să știe.

Câștigase; supraviețuisem trișând. Tamlin nu avea să fie nicio-dată liber, iar eu aveam să pier în cele mai îngrozitoare moduri. Nu știam să citesc – eram o ființă omenească proastă, ignorantă. Lipsa de cunoștințe mă ajunsese din urmă; acest loc urma să-mi fie mormânt. Nu aveam să mai pictez sau să mai văd soarele vreodată.

Pereții se apropiară – tavanul căzu. Mi-am dorit să fiu zdrobită, nimicată. Totul se apropie, presând către interior, absorbind aerul. Nu puteam rămâne în corpul meu – pereții obligându-mă să ies din acesta. Mă întindeam către trup, dar mă durea de fiecare dată când încercam să păstrez legătura. Tot ceea ce îmi dorisem – tot ceea ce îndrăznisem să-mi doresc era o viață ușoară, liniștită. Nimic mai mult. Nimic extraordinar. Dar, acum... acum...

Am simțit valul în întuneric fără să fiu nevoită să privesc în sus și nu am tresărit la auzul pașilor ușori care se îndreptau spre mine. Nu m-am deranjat sperând că ar fi putut fi Tamlin.

– Încă mai plângi?

„Rhysand.“

Am continuat să-mi ascund fața în palme. Podeaua se înalță spre tavanul care cobora – curând, urma să fiu strivită. Aici, nu era nicio culoare, nicio lumină.

– Tocmai ți-ai îndeplinit cea de-a doua sarcină. Lacrimile sunt inutile.

Am plâns mai tare, iar el râse.

Când îngenunche înaintea mea, pietrele reverberară, și, în ciuda încercării mele de a mă lupta cu el, îmi apucă ferm încheieturile și-mi luă mâinile de pe față.

Pereții nu se mișcau, camera era un spațiu deschis – gol. Singurele culori erau nuanțele întunericului, ale nopții. Doar acei ochi violeți și înstelați erau strălucitori, plini de culoare și de lumină. Înainte de a se apleca spre mine, îmi zâmbi leneș.

M-am retras, dar mâinile lui erau ca niște cătușe. Nu am putut face nimic în momentul în care gura lui îmi atinse obrazul și îmi linse o lacrimă. I-am simțit limba pe piele, fierbinte și atât de înfiorătoare, încât nu am putut să mă mișc în vreme ce linse o altă dâră de apă sărată și, apoi, o alta. Trupul mi se crispă și mi se destinse în același timp, iar eu ardeam din cauza febrei, în ciuda frisoanelor care-mi făceau membrele să tremure. M-am retras abia când limba lui dansă de-a lungul vârfulilor umede ale genelor mele.

El mă eliberă și chicoti în vreme ce eu am mers în patru labe în colțul celulei. Privindu-l, m-am șters pe față.

Zâmbi, așezându-se lângă perete.

– M-am gândit eu că asta te va opri din plâns.

– A fost dezgustător.

M-am șters iar.

– Serios?

Ridică o sprânceană și îmi făcu semn să mă uit la palma lui – la locul în care ar fi trebuit să fie tatuajul meu.

– Dincolo de mândria și de încăpățânarea ta, aș fi putut să jur că am constatat că ai simțit ceva diferit. Interesant.

– Pleacă.

– Ca de obicei, recunoștința ta este copleșitoare.

– Vrei să-ți sărut picioarele pentru ce ai făcut în timpul probei?

Vrei să-ți mai ofer o săptămână din viața mea?

– Doar dacă te simți obligată să o faci, zise el, cu ochii lucind ca stelele.

Am tăcut. Era destul de grav că acest Lord spiriduș pusese stăpânire pe viața mea – dar să fi avut o legătură în care el să-mi citească liber gândurile, sentimentele, și în care să comunicăm...

– Cine ar fi crezut că această fată nevinovată nu știe să citească?

– Ține-ți naibii gura în legătură cu asta.

– Eu? Nici nu m-aș gândi să spun cuiva. De ce să las această informație să devină o bârfă mărunță?

Dacă aş fi avut puterea, m-aş fi repezit asupra lui și l-aş fi rupt în bucăți.

– Ești un nenorocit dezgustător.

– Va trebui să-l întreb pe Tamlin dacă astfel de vorbe măgulitoare i-au câștigat inima.

Când se ridică, suspină – un sunet grav și dulce, care îmi pătrunse în oase. Îmi întâlni privirea și îmi zâmbi ușor. Mi-am arătat dinții, aproape șuierând.

– Măine te voi scuti de îndatoririle tale de însoțitoare, spuse el, ridicând din umeri în timp ce se îndreaptă spre ușa celulei. Dar, în noaptea următoare, mă aștept să arăți pe cât de bine posibil.

Îmi aruncă un rânjete care îmi sugeră că asta nu însemna cine știe ce. Se opri lângă ușă, dar nu se evaporă în întuneric.

– M-am gândit la modalitățile prin care să te torturez când vei veni în regatul meu. Mă întreb: dacă îți voi cere să înveți să citești, va fi la fel de dureros cum a părut astăzi?

Dispăru în umbră înainte să mă năpustesc asupra lui.

M-am plimbat prin celulă, încruntându-mă la ochiul din palmă. L-am blestemat în câte feluri m-am priceput, dar nu mi-a răspuns.

Mi-a luat mult timp să-mi dau seama că, în mod conștient sau nu, Rhys mă salvase, efectiv, de la a mă distruge complet.

CAPITOLUL

41

Ce urmă celei de-a doua încercări fu un șir de zile pe care nu aș fi vrut să mi le amintesc. Un întuneric permanent stăruia deasupra mea, iar eu am început să aștept momentul în care Rhysand să-mi dea pocalul cu vinul spiridușilor, ca să mă pierd pentru câteva ore. Am renunțat să mă mai gândesc la ghicitoarea Amaranthei – era imposibilă, mai ales pentru un om incult și ignorant.

Gândul la Tamlin înrăutățea totul. Rezolvasem două dintre sarcinile Amaranthei, dar știam – în adâncul meu – că a treia avea să fie cea care urma să mă omoare. După ce se întâmplase cu sora ei, după ce îi făcuse Jurian, nu avea să mă va lăsa să plec vie de aici. Nu puteam să o învinovățesc în întregime; mă îndoiam că aș fi uitat sau iertat dacă așa ceva i s-ar fi întâmplat lui Nesta sau lui Elain, indiferent de câte secole ar fi trecut. Dar tot nu urma să plec vie de aici.

Acel viitor pe care îl visasem era doar atât: un vis. Aveam să îmbătrânesc și să mă usuc, în timp ce el ar fi rămas tânăr secole întregi, poate milenii. În cel mai bun caz, aș fi avut parte de câteva zeci de ani cu el înainte de a muri.

Zeci de ani. Pentru asta luptam. O scânteie în timp pentru ei – o picătură în oceanul eonilor lor.

Așadar, am băut cu lăcomie acel vin și nu mi-a mai păsat de cine eram și de tot ce contase, cândva pentru mine. Nu m-am mai gândit la culoare, la lumină, la verdele din ochii lui Tamlin – la acele lucruri

pe care încă voiam să le pictez, dar pe care nu mai aveam cum să le redau vreodată.

Nu urma să părăsesc vie acest munte.

Mă îndreptam spre vestiar alături de cele două servitoare-umbre ale lui Rhys, fără a privi ceva anume și gândindu-mă la și mai puțin, când un zgomot șuierător și fâlfâitul aripilor se auziră dintr-un colț din apropiere. Attorul. Zâna de lângă mine se încordă, dar bărbiile li se ridicară puțin.

Nu mă obișnuisem cu Attorul, dar ajunseseam să-i accept prezența malefică. Văzând că rigiditatea escortelor mele trezise o groază adormită, gura mi se uscă în timp ce ne apropiam de curbă. Chiar dacă eram acoperite și ascunse de umbră, fiecare pas mă aducea mai aproape de acel demon înaripat. Picioarele îmi deveniră din plumb.

Apoi, o voce joasă, guturală, mârâi ca răspuns la șuieratul lui Attor. Unghiile țacăniră pe piatră, iar escortele mele se priviră înainte de a mă arunca într-o fridă, într-o tapiserie care nu fusese acolo cu o clipă înainte de a cădea peste noi, umbrele adâncindu-se, întărindu-se. Am avut senzația că, dacă cineva ar fi tras acea tapiserie, ar fi văzut doar întuneric și piatră.

Una din ele îmi acoperi gura cu mâna, ținându-mă strâns, umbrele șerpuind de pe mâna ei, pe a mea. Mirosea a iasomie – nu remarcasem asta înainte. După toate aceste nopți, nu știam nici măcar cum le chema.

Attorul și companionul lui dădură colțul, încă vorbind – încet. Doar atunci am reușit să le înțeleg cuvintele și mi-am dat seama că nu ne ascundeam pur și simplu.

– Da, spuse Attorul, bine. Va fi foarte încântată să audă că sunt, în sfârșit, pregătiți.

– Marii Lorzi vor contribui cu forțele lor? întrebă vocea guturală. Aș fi putut jura că grohăia ca un porc.

Se apropiară tot mai mult, fără să știe că eram acolo. Escortele mele se împinseră mai mult în mine, atât de mult, încât mi-am dat seama că își țineau respirația. Slujnice – și spioane.

– Marii Lorzi vor face tot ce le va spune ea, izbucni Attorul, iar coada lui șerpui când biciui podeaua.

– Am auzit de la soldații din Hybern că Marele Rege nu este mulțumit de situația asta cu fata. Amarantha a făcut un târg prostesc. L-a făcut să piardă Războiul ultima dată din cauza nebuliei ei cu Jurian; dacă îi întoarce din nou spatele, nu va mai fi atât de dispus să o ierte. Să-i fure vrăjile și să ia un teritoriu doar pentru ea este un lucru. Eșecul de a-i susține cauza pentru a doua oară, este altceva.

Se auzi un sâsâit puternic, iar eu am tremurat când Attorul se repezi cu fălcile la companionul lui.

– Stăpâna mea nu face târguri care nu sunt avantajoase pentru ea. Îi lasă să se agațe de speranță, dar, odată aceasta sfârșită, devin frumoșii ei servitori.

Trebuie să fi trecut chiar prin fața tapiseriei.

– Să sperăm că așa va fi, răspunse vocea guturală.

Ce fel de creatură era aceasta, care nu ezita în fața Attorului? Mâna întunecată a escortei îmi apăsă mai tare gura, iar Attorul trecu mai departe.

„Să nu ai încredere în simțurile tale“, răsună vocea lui Alis în mintea mea. Attorul mă mai prinsese o dată, când crezusem că sunt în siguranță...

– Și ai face bine să-ți ții gura, îl avertiză Attorul, sau Stăpâna mea o va face pentru tine, iar unghiile ei nu sunt blânde.

Cealaltă creatură scoase acel sunet ca de porc.

– Aici am imunitate din partea regelui. Dacă stăpâna ta crede că este deasupra regelui deoarece conduce acest tărâm nenorocit, își va aminti în curând cine poate să-i ia puterile – fără vrăji sau poțiuni.

Attorul nu răspunse – iar o parte din mine își dori ca el să o fi făcut, să fi izbucnit. Dar fu redus la tăcere de cealaltă creatură, iar frica îmi lovi stomacul ca o piatră aruncată în lac.

Orice ar fi plănuit Regele Hybernului în toți acești ani – campania lui de a lua înapoi tărâmul muritorilor – părea că nu mai era mulțumit să aștepte. Poate că, în curând, Amarantha avea să primească tot ce își dorea: distrugerea întregului meu tărâm.

Sângele mi se răci. Nesta... aveam încredere că Nesta urma să-mi ducă familia departe, pentru a o proteja.

Vocile lor scăzură, iar cele două femei se relaxară abia după încă un minut. Tapiseria dispăru, iar noi ne-am strecurat înapoi pe hol.

– Ce a fost asta? am întrebat, uitându-mă de la una la cealaltă, în timp ce umbrele din jurul nostru se micșorau, dar nu cu mult. Cine este acela? am fost eu mai clară.

– Probleme, au răspuns ele la unison.

– Rhysand știe?

– Va afla în curând, răspunse una din ele.

Ne-am reluat mersul tăcut spre garderobă.

Oricum nu aveam ce să fac în privința Regelui din Hybern – nu atâta timp cât eram prinsă la Poalele Muntelui, nu atunci când nu reușisem nici măcar să-l eliberez pe Tamlin, cu atât mai puțin pe mine. Dacă Nesta se pregătea să fugă împreună cu familia mea, nu mai aveam pe cine să avertizez. Așadar, zilele trecură, aducându-mă mai aproape de a treia încercare.

M-am cufundat atât de mult în mine, încât fu nevoie de ceva extraordinar pentru a mă scoate din nou la suprafață. Priveam lumina dansând pe pietrele ude ale tavanului celulei mele – ca lumina lunii pe apă – apoi, un zgomot veni spre mine, coborând prin pietre, făcând valuri pe podea.

Eram atât de obișnuită cu viorile ciudate și cu tobele spiridușilor, încât, atunci când am auzit melodia ritmică, am crezut că era încă o halucinație. Câteodată, dacă mă uitam fix la tavan suficient timp,

devenea un vast cer înstelat, iar eu mă transformam într-un lucru mic și neimportant, purtat de vânt.

Am privit spre gura de aerisire din colțul tavanului, prin care muzica intra în celula mea. Sursa trebuie că era foarte departe, deoarece era doar o slabă agitație de note, dar, când am închis ochii, am auzit-o mai clar. Am... văzut-o. De parcă ar fi fost un tablou imens, o pictură murală vie.

În muzica aceasta era frumusețe – frumusețe și bunătate. Muzica se încolăcea peste ea însăși, ca aluatul turnat dintr-o covată, o notă deasupra alteia, topindu-se împreună pentru a forma un întreg, ridicându-se, umplându-mă. Nu era o muzică sălbatică, dar conținea o violență a pasiunii, un fel de bucurie și suferință înfocată, care se mărea. Mi-am strâns genunchii la piept, având nevoie să-mi simt fermitatea pielii, chiar și așa, pătată de ulei și de vopsea.

Muzica forma un tipar, o ascensiune fondată pe arcade de culoare. Am urmat-o, ieșind din acea celulă, prin straturile de pământ, tot mai sus – în câmpurile de albăstrele, dincolo de coroanele copacilor și în deschiderea cerului. Pulsul muzicii era ca mâinile care mă împingeau ușor înainte, trăgându-mă mai sus, ghidându-mă printre nori. Nu mai văzusem nori ca aceștia – în marginile lor pufoase, am zărit fețe frumoase și triste. Dispărură înainte de a le putea vedea mai clar, iar eu am privit la distanță, spre locul din care mă chema muzica.

Soarele, care ori apunea, ori răsărea, inunda norii în nuanțe de violet și purpuriu, iar razele portocaliu-aurii se amestecau cu drumul meu formând o bandă din metal strălucitor.

Am vrut să mă pierd în ea, am vrut ca lumina aceluia soare să mă ardă complet, să mă umple cu o asemenea bucurie încât să devin și eu o rază de soare. Nu era o muzică pe care să dansezi – era o muzică pe care să o venerezi, care să umple golurile din suflet, care să te aducă într-un loc unde nu exista durere.

Nu mi-am dat seama că plângeam până ce căldura umedă a unei lacrimi mă stropi pe braț. Dar, chiar și atunci, m-am agățat de

muzică, prinzându-mă de ea ca de o margine care nu mă lăsa să cad. Nu-mi dădusem seama cât de mult îmi doream să nu cad în acel întuneric profund – cât de mult voiam să rămân aici, printre nori, culori și lumini.

Am lăsat sunetele să mă devasteze, să mă aplatizeze și să treacă peste corpul meu cu bătăile lor. Tot mai sus, crescând spre un palat din cer, o sală din alabastru și adular, unde tot ce era frumos și bun și fantastic sălășluia în pace. Am plâns – am plâns din cauză că eram foarte aproape de acel palat, am plâns din nevoia de a fi acolo. Tot ce îmi doream era acolo – cel pe care îl iubeam era acolo...

Muzica era ca degetele lui Tamlin plimbându-se pe corpul meu; era aurul din ochii lui și arcuirea zâmbetului său. Era acel chicotit liniștit și felul în care spunea acele două cuvinte. Era Tamlin. Pentru asta luptam eu, asta jurasem să salvez.

Muzica se înalță – mai puternică, mai grandioasă, mai ritmată, din orice instrument ar fi ieșit – o undă care atinse apogeul, distrugând tristețea din celula mea. Am suspinat, tremurând când sunetul se stinse în tăcere. Am stat acolo, tremurând și plângând, prea neîmplinită și neprotejată, dezgolită de muzica și culoarea rămase în mintea mea.

Când lacrimile se opriră, dar muzica răsuna încă în fiecare gură de aer pe care o sorbeau, m-am întins pe balotul de paie, ascultându-mi respirația.

Muzica zbură prin amintirile mele, adunându-le, transformându-le într-o plapumă care se înfășură în jurul meu, încălzindu-mi oasele. Am privit la ochiul din mijlocul palmei mele, dar se uita înapoi la mine – nemișcat.

Încă două zile până la ultima încercare. Doar două zile, apoi aveam să aflu ce îmi pregătiseră zeii.

CAPITOLUL

42

Era o petrecere ca toate celelalte – chiar dacă avea să fie, cel mai probabil, și ultima pentru mine. Spiridușii beau, se odihneau și dansau, râzând și cântând cântece triviale și eterice. Nicio scânteie de anticipare pentru ce ar fi putut să se întâmple a doua zi – pentru ce aș fi putut schimba pentru ei, pentru lumea lor. Poate că și ei știau că urma să mor.

M-am ascuns lângă un perete, uitată de mulțime, așteptând ca Rhysand să-mi facă semn să beau vinul și să dansez sau să fac orice altceva ar fi vrut el. Eram îmbrăcată cu ținuta mea obișnuită, vopsită de la gât în jos cu aceea vopsea de un albastru-închis. În seara aceasta, rochia mea diafană era de culoare roz. Culoarea părea prea deschisă și feminină în contrast cu spiralele de vopsea de pe pielea mea. Prea veselă pentru ce mă aștepta a doua zi.

Rhysand întârzia să mă cheme mai mult decât de obicei – probabil din cauza zânei suple din poala lui, care îi mângâia părul cu degetele sale lungi și verzui. Avea să se plictisească de ea în curând.

Nu m-am deranjat să mă uit la Amarantha. Era mai bine să îmi închipui că nu era aici. Lucien nu-mi vorbea niciodată în public, iar Tamlin... Devenise dificil să-l privesc în ultimele zile.

Voiam să se termine totul. Voiam ca acel vin să mă poarte prin această noapte și să mă ducă spre soarta mea. Eram atât de concentrată

să anticipiez ordinul lui Rhysand de a-l servi, încât nu am observat că stătea cineva lângă mine până când căldura corpului lui nu se prelinse pe al meu.

Am înțepenit când am mirosit acel parfum pământesc de ploaie și nu am îndrăznit să mă întorc spre Tamlin. Stăteam unul lângă celălalt, fixând mulțimea cu privirea, ca pe niște statui nemișcate și imperceptibile.

Degetele lui se atinseră de ale mele și o săgeată aprinsă trecu prin mine, arzându-mă atât de rău, încât am lăcrimat. Mi-am dorit să nu-mi atingă mâna marcată, pentru ca degetele lui să nu fie nevoite să mângâie contururile aceluia tatuaj nenorocit.

Am trăit însă momentul – viața mea a devenit din nou frumoasă pentru acele câteva secunde în care mâinile ni s-au atins.

Dacă în sinea mea eram un torent, fața îmi era o mască înghețată. El își coborî mâna și plecă la fel de repede cum venise, trecând prin mulțime. Doar când se uită peste umăr și își înclină ușor capul, am înțeles.

Inima îmi bătea mai repede decât o făcuse vreodată în timpul acelor încercări, iar eu m-am prefăcut pe cât de plictisită am putut înainte de a pleca de lângă perete și de a-l urma nepăsătoare. Am mers pe altă cale, dar m-am îndreptat spre acea ușă mică, ascunsă pe jumătate, aflată sub tapiseria lângă care zăbovea. Aveam doar câteva clipe înainte ca Rhysand să înceapă să mă caute, dar o clipă doar cu Tamlin mi-ar fi fost de ajuns.

Abia am reușit să respir când ușa se apropie tot mai mult, trecând de podiumul Amaranthei, de grupul de spiriduși care chicoteau... Tamlin dispăru pe ușă la fel de repede ca fulgerul, iar eu mi-am încetinit pașii, ocolind. Zilele acestea nu îmi acordase nimeni atenție cu adevărat, nu până când devenisem jucăria drogată a lui Rhys. Prea repede, ușa apăru în fața mea, iar eu am deschis-o fără zgomot, pentru a intra.

Întunericul m-a învăluit. Am văzut doar o scânteie de culoare verde și auriu înainte ca fierbințeala trupului lui Tamlin să mă atingă și ca buzele noastre să se întâlnească.

Nu l-am putut săruta destul de profund, nu l-am putut ține destul de strâns, nu l-am putut atinge destul. Cuvintele erau inutile.

I-am tras de cămașă, simțind nevoia să-i ating pielea pentru ultima oară și a trebuit să-mi înăbuș un geamăt care se stârni în mine când îmi apucă sânii. Nu voiam să fie blând – deoarece tot ceea ce simțeam pentru el nu era deloc așa. Simțeam ceva sălbatic, intens și arzător, asta cum era el cu mine.

Își smulse buzele de pe ale mele și îmi mușcă gâtul – îl mușcă la fel ca în Noaptea Focurilor. Trebuie să scrâșnesc din dinți pentru a mă abține să nu gem, dându-ne de gol. Asta ar fi putut fi ultima dată în care îl atingeam, ultima dată când am fi putut fi împreună. Nu aveam de gând să ratez ocazia.

Degetele mele apucară catarama curelei sale, iar gura lui o găsi pe a mea. Limbile noastre dansară – nu vals sau menuet, ci un dans de război, un dans al morții, al tobelor din oase și al viorilor țipătoare.

Îl voiam – acolo.

Mi-am încolăcit un picior în jurul taliei lui, trebuind să fiu mai aproape, iar el opuse rezistență, încordându-și mai mult șoldurile, strivindu-mă de peretele rece ca gheața. I-am desfăcut cureaua, scoțând-o, iar Tamlin mârâi, exprimându-și dorința la urechea mea – un sunet jos, cercetător, care mă făcu să văd roșu, alb și fulgere. Amândoi știam ce urma să se întâmple a doua zi.

I-am aruncat cureaua și am început să bâjbâi după pantalonii lui. Cineva tuși.

– Ce rușine! spuse Rhysand, iar noi ne-am întors și l-am văzut în lumina slabă care intra pe ușă.

Stătea în spatele nostru, pe coridor. Nu venise din sala tronului. Cu acea abilitate a lui, probabil că intrase prin perete.

– Pur și simplu, o rușine.

Se îndreptă spre noi. Tamlin mă ținea în continuare.

– Uite ce i-ai făcut animalului meu de companie.

Gâfâind, niciunul din noi nu spuse nimic, dar aerul se transformă într-un sărut rece pe pielea mea, pe sânii mei dezgoliți.

– Amarantha ar suferi mult dacă ar ști că micul ei războinic se distrează cu slujitoarea ei umană, continuă Rhysand, încrucișându-și brațele. Mă întreb cum te-ar pedepsi. Sau poate că ar păstra obiceiul și l-ar pedepsi pe Lucien. La urma urmelor, încă mai are un ochi de pierdut. Poate că i-l va pune și într-un inel.

Foarte încet, Tamlin își luă mâinile de pe mine și se îndepărtă din îmbrățișarea mea.

– Mă bucur să văd că ești rezonabil, spuse Rhysand, iar Tamlin se enervă. Acum, fii un Mare Lord isteț, pune-ți cureaua și aranjează-ți hainele înainte de a ieși afară.

Tamlin se uită la mine și, spre groaza mea, făcu așa cum îi comandă Rhysand. Marele meu Lord continuă să îmi privească fața când își îndreptă tunică și părul, apoi se retrase și își puse cureaua. Vopseaua de pe mâini și haine – vopseaua de pe mine – dispăruse.

– Bucură-te de petrecere, rosti încet Rhysand, arătându-i ușa.

Ochii verzi ai lui Tamlin pâlپăiră în timp ce continua să mă privească fix în ochi. Spuse, încet:

– Te iubesc.

Fără să se mai uite la Rhysand, plecă.

Am fost orbită temporar de strălucirea care se revărsă înăuntru când deschise ușa și se strecură afară. Nu se uită în urmă la mine înainte ca ușa să se închidă ușor, iar întunericul se coborî din nou peste holul obscur.

Rhys chicoti.

– Dacă ești atât de disperată să te eliberezi, ar fi trebuit să-mi spui mie.

– Porcule, am izbucnit, acoperindu-mi sânii cu faldurile rochiei.

Din câțiva pași, traversă distanța dintre noi și îmi fixă brațele de perete. Oasele mă durură. Aș fi putut jura că ghearele de întuneric intrau în pietrele de lângă capul meu.

– Tu chiar vrei să te lași la mila mea sau chiar ești atât de proastă?

Vocea lui era o combinație de furie senzuală și putere.

– Nu sunt sclava ta.

– Ești o proastă, Feyre. Îți poți imagina ce s-ar fi întâmplat dacă Amarantha v-ar fi găsit acolo? Tamlin poate că refuză să fie iubitul ei, dar îl ține lângă ea sperând că îl va distruge, că îl va domina, așa cum îi place să le facă tuturor celor ca tine.

Am tăcut.

– Sunteți nebuni, amândoi, murmură el, cu respirația întretăiată. Cum de nu v-ați gândit că vor observa că ați dispărut? Ar trebui să fiți recunoscători că nu vă supravegheau încântătorii frați ai nenorocitului de Lucien.

– Ție ce-ți pasă? m-am repezit eu, iar el îmi strânse atât de puternic încheieturile, încât am fost sigură că, dacă ar mai fi apăsat puțin, mi-ar fi rupt oasele.

– Ce-mi pasă? inspiră el, furia contorsionându-i trăsăturile.

Aripile – aripile acelea membranoase minunate – îi izbucniră din spate, croite din umbrele care îl urmau.

– Ce-mi pasă?

Înainte să poată continua, capul i se răsuci brusc spre ușă, pentru ca apoi să mă privească din nou. Aripile îi dispărură la fel de repede precum apăruseră, iar buzele i se lipiră zdrobitor de ale mele. Limba lui îmi deschise gura cu forța, iar el mă invadează, îmi invadează spațiul unde încă îl simțeam pe Tamlin. L-am împins și m-am zbatut, dar mă ținea strâns, limba-i cutreierându-mi cerul gurii, izbindu-se de dinții mei, punând stăpânire pe gura mea, punând stăpânire pe mine...

Ușa se dădu în lături, iar silueta voluptuoasă a Amaranthei umplu spațiul. Tamlin – lângă ea era Tamlin, care privea uimit, cu umerii rigizi, cum buzele lui Rhys le dominau pe ale mele.

Amarantha izbucni în râs, iar pe fața lui Tamlin se lăsă o mască împietrită, lipsită de sentimente, lipsită de orice ar fi amintit măcar de departe de acel Tamlin care își împletise lumea cu a mea cu doar câteva clipe înainte.

Rhys mă eliberă fără grabă, purtându-și limba pe buza mea de jos, iar în spatele reginei apăru o mulțime de Mari Spiriduși, care începură să râdă și ei. Rhysand le aruncă un rânjet leneș, plin de mândrie, și se înclină, dar în ochii reginei se zări ceva când îl privi pe Rhysand. Târfa Amaranthei, așa îl numeau.

– Știam că până la urmă se va întâmpla, spuse ea, punându-și mâna pe brațul lui Tamlin.

Își ținu celălalt braț ridicat – pentru ca ochiul lui Jurian să vadă tot, spunând, în același timp:

– Voi, oamenii, sunteți toți la fel, nu-i așa?

Mi-am ținut gura, chiar dacă muream de rușine, chiar dacă ardeam să-i dau o explicație. Tamlin era cel care trebuia să-și dea seama care era adevărul.

Nu îmi fu dat să aflu însă dacă Tamlin înțelesese sau nu, pentru că regina țâțâi și îmi întoarse spatele, luându-și însoțitorii cu ea.

„Gunoaie omenești, cu sufletele nestatornice și banale“, își spuse ea sieși, ca o pisică satisfăcută.

Urmându-i, Rhys mă luă de braț, târându-mă înapoi în sala tronului. De-abia când lumina se revărsă asupra mea, am văzut petele și urmele din vopseaua mea – petele de pe sâni și abdomen și vopseaua care apăruse, în mod misterios, pe mâinile lui Rhysand.

– M-am săturat de tine pe seara asta, spuse Rhys, împingându-mă ușor spre ieșirea principală. Întoarce-te în celula ta.

În spatele lui, Amarantha și curtenii ei zâmbiră cu răutate, rânjind și mai larg când observară tatuajul distrus. L-am căutat cu privirea pe Tamlin, dar el se îndrepta spre tronul său obișnuit de pe podium, având grijă să rămână cu spatele la mine. De parcă nu ar fi suportat să mă privească.

M-am împleticit înapoi în celula mea, unde nu se poate spune că am dormit, pentru că m-am tot gândit la expresia feței lui Tamlin când îl văzuse pe Rhys sărutându-mă.

Nu știu cât era ceasul, dar, câteva ore mai târziu, în celulă se auziră pași. M-am ridicat brusc în capul oaselor, iar Rhys apăru din umbră.

Încă îi simțeam buzele pe ale mele, alunecarea lină a limbii sale în gura mea, chiar dacă de atunci mă spălasem de trei ori pe gură cu apa din găleata care era în celulă.

Tunica îi era descheiată în dreptul gâtului, iar el își trecu mâna prin părul său de un negru albastrui înainte de a se lăsa să alunece fără cuvinte pe podea, sprijinindu-se de zidul din fața mea.

– Ce vrei? l-am întrebat, pe un ton poruncitor.

– O clipă de liniște și pace, rosti dintr-odată, masându-și tâmplele.

Am tăcut.

– De ce?

Își masă pielea palidă, trăgând repetat de colțurile gurii. Oftă.

– Din cauza situației asteia.

Am continuat să stau în capul oaselor, pe patul meu din fân. Nu-l mai văzusem niciodată atât de sincer.

– Ticăloasa aia mă stoarce de puteri, zise el mai departe și își lăsă mâinile să-i cadă de pe tâmple, sprijinindu-și capul de zid.

– Mă urăști. Imaginează-ți cum te-ai simți dacă te-aș obliga să mă slujești în dormitor. Sunt Marele Lord al Regatului Noapții, nu târfa ei.

Deci, zvonurile erau adevărate. Și mi-aș fi putut imagina foarte ușor cât de mult l-aș fi urât – și în ce m-aș fi transformat – dacă aș fi fost sclava unei asemenea ființe.

– De ce-mi spui asta?

Mândria și răutățile dispărură.

– Pentru că sunt epuizat și singur, iar tu ești singura persoană căreia îi pot vorbi fără teamă.

Lăsa să-i scape un hohot de râs.

– E absurd: un Mare Lord al Prythianului și un...

– Dacă ai de gând să mă insulti, n-ai decât să pleci.

– Dar mă pricep foarte bine să te insult.

Și-mi aruncă unul dintre rânjetele lui. I-am aruncat, la rândul meu, o privire încruntată, dar el oftă.

– O singură mișcare greșită mâine, Feyre, și suntem terminați.

Această idee atinse o coardă atât de înfricoșătoare, încât îmi tăie respirația.

– Și, dacă dai greș, continuă el, mai mult ca pentru sine, atunci Amarantha va fi regină pentru totdeauna.

„Dacă a pus mâna pe puterea lui Tamlin o dată, cine spune că nu o să o facă din nou?” Era întrebarea pe care nu îndrăznisem încă să i-o adresez.

– Nu se va lăsa păcălită din nou atât de ușor, spuse el, uitându-se fix la tavan. Cea mai mare armă a ei este faptul că ne ține înlănțuite puterile. Dar nici nu le poate accesa, nu într-un tot. Deși, cu ajutorul lor, ne poate controla. De aceea nu am putut niciodată să-i sfărâm mintea, de aceea e încă în viață. În clipa în care vei distruge blestemul Amaranthei, furia lui Tamlin va fi atât de puternică, încât nicio forță din lume nu-l va putea împiedica să o împrăștie pe ziduri.

Mă trecu un fior.

– De ce crezi că fac asta? și flutură o mână spre mine.

– Pentru că ești un monstru.

El râse.

– E adevărat, dar sunt și un pragmatic. Cea mai bună armă pe care o avem împotriva ei este să-l aducem pe Tamlin într-o stare de furie oarbă. Una a fost să te vadă că ai făcut înțelegerea aceea nesocotită cu Amarantha și alta când Tamlin ți-a văzut tatuajul meu pe brațul

tău... O, ar fi trebuit să te naști având capacitățile mele, măcar ca să-i fi simțit mânia care emana din el.

Nu voiam să mă gândesc prea mult la capacitățile lui.

– Cine spune că nu te va face și pe tine bucăți?

– Poate că va încerca, dar am sentimentul că mai întâi o va omori pe Amarantha. Oricum se va ajunge la asta: chiar și supunerea ta în fața mea poate fi pusă pe seama ei. Așa că mâine o va omori, iar eu voi fi liber înainte să poată începe o luptă cu mine, o luptă care să reducă muntele nostru, cândva sacru, la o grămadă de dărâmături.

Își curăță unghiile.

– Și mai am câțiva ași în mânecă.

Am ridicat din sprâncene, în semn de întrebare.

– Feyre, pentru numele zeilor! Te droghez, dar nu te-ai întreat de ce ți-am atins doar talia și brațele?

Până în noaptea aceea – până la sărutul acela blestemat. Am scrâșnit din dinți, dar, în timp ce furia mă cuprinsese, imaginea deveni mai clară.

– Doar așa pot pretinde că sunt nevinovat, spuse el, e singurul lucru care îl va face pe Tamlin să se gândească de două ori înainte de a începe o luptă cu mine, care ar putea duce la pierderea catastrofală a unor vieți nevinovate. Este singurul mod prin care îl pot convinge că am fost de partea ta. Crede-mă, nu mi-ar fi plăcut nimic mai mult decât să mă bucur de tine, dar în joc sunt lucruri mai importante decât să mă culc cu o muritoare.

Deși știam răspunsul, l-am întreat:

– Cum ar fi?

– Teritoriul meu, de pildă, spuse el, iar ochii i se umplură cu acel sentiment de îndepărtare pe care nu-l văzusem până atunci. Ce a mai rămas din curtenii mei, luați ca sclavi de o regină tirană, care le poate pune capăt vieților cu un singur cuvânt. Cu siguranță, Tamlin și-a exprimat aceleași sentimente față de tine.

N-o făcuse, cel puțin, nu în întregime. Nu putuse, din cauza blestemului.

– De ce te-a luat Amarantha drept țintă? am îndrăznit să-l întreb. De ce te-a transformat în târfa ei?

– În afară de motivul evident? și făcu semn spre fața lui perfectă. Când văzu că nu zâmbesc, respirația i se opri o clipă.

– Tatăl meu l-a ucis pe tatăl lui Tamlin și pe frații lui.

Am tresărit. Tamlin nu-mi spusese niciodată asta, nu-mi spusese niciodată că Regatul Noapții era de vină.

– E o poveste lungă și n-am chef să ți-o spun acum, dar să zicem că atunci când ne-a furat pământurile, Amarantha a decis că dorea să îl pedepsească mai ales pe fiul ucigașului prietenului ei – a decis că mă ura suficient pentru faptele tatălui meu, încât să mă facă să sufăr.

Poate că i-aș fi întins o mână, poate că mi-aș fi cerut iertare, dar gândul mi se ofili. Ce-i făcuse Amarantha...

– Așa că, spuse el, puțin obosit, iată-ne, cu soarta lumii noastre nemuritoare în mâinile unei femei analfabete.

Cu un hohot neplăcut, își lăsă capul să cadă, își puse o mână pe frunte și închise ochii.

– Ce nenorocire!

O parte din mine căuta cuvintele care să-l rănească în momentul acesta de vulnerabilitate, dar cealaltă jumătate își amintea ce spusese, ce făcuse, cum se uitase rapid spre ușă înainte de a mă săruta. Știuse că se apropia Amarantha. Poate că mă sărutase pentru a o face geloasă, dar poate....

Dacă nu m-ar fi sărutat, dacă nu s-ar fi arătat și nu ne-ar fi întrerupt, aș fi intrat în sala aceea a tronului cu tatuajul distrus. Și toată lumea, în special Amarantha, ar fi știut ce pusesem la cale. Nu i-ar fi trebuit foarte mult să-și dea seama cu cine fusesem. Și nu voiam să mă gândesc la pedeapsa care ar fi urmat.

Indiferent de motivele sau metodele sale, Rhysand mă ținea în viață. Și o făcuse încă dinainte de a ajunge la Poalele Muntelui.

– Ți-am spus prea multe, zise el, ridicându-se în picioare. Poate că ar fi trebuit să te droghez mai întâi. Dacă ai fi deșteaptă, ai găsi un mod de a folosi asta împotriva mea. Și, dacă ai fi crudă, ai merge la Amarantha și i-ai spune adevărul despre târfa ei. Poate că ți l-ar da pe Tamlin pentru asta.

Își băgă mâinile în buzunarele pantalonilor negri, dar, chiar când începu să se piardă în umbră, ceva din linia umerilor lui mă făcu să vorbesc.

– Când mi-ai vindecat brațul... Nu trebuia să negociezi cu mine. Ai fi putut să-mi ceri toate săptămânile anului.

Încrunțată, l-am privit cum se îndepărta cu spatele la mine, pe jumătate mistuit de întuneric.

– Toate săptămânile și așa fi spus da.

Nu era întru totul o întrebare, dar aveam nevoie de un răspuns. Pe buzele lui senzuale mijii un surâs.

– Știu, rosti el și dispăru.

CAPITOLUL

43

Pentru ultima încercare, mi se dădură pantalonii și vechea mea tunică – pătate, rupte și urât mirositoare – dar, în pofida duhorii pe care o emanam, mi-am ținut fruntea sus când mă escortară spre sala tronului.

Ușile se deschiseră larg, iar tăcerea din sală se coborî asupra mea. Am așteptat să aud strigăte și zeflemele, am așteptat să văd aurul strălucind când privitorii își puneau pariurile, dar, de data aceasta, spiridușii se mulțumiră să mă privească fix, cei mascați aruncându-mi priviri grele.

Întreaga lor lume stătea pe umerii mei, spusese Rhys. Nu credeam însă că îngrijorarea era singurul sentiment care le marca trăsăturile. Am înghițit cu greu de câteva ori, când unii dintre spiriduși își duseră degetele la buze, întinzându-și apoi mâinile spre mine – un gest pentru cei căzuți, un adio pentru morții onorați. Nu era nimic răutăcios în acest gest. Cei mai mulți dintre spiriduși aparțineau regatelor Marilor Lorzi – aparținuseră acestor regate cu mult înainte ca Amarantha să le răpească pământurile, viețile. Și dacă Tamlin și Rhysand recurgeau la stratageme pentru a ne ține în viață...

Am parcurs calea pe care o eliberaseră pentru mine – îndreptându-mă spre Amarantha. Regina a zâmbit când m-am oprit lângă

tronul ei. Tamlin se afla la locul lui obișnuit, lângă ea, dar nu aveam să mă uit la el – nu încă.

– Ai trecut de două încercări, spuse Amarantha, culegându-și firele de praf de pe rochia de un roșu sângieriu.

Părul negru îi strălucea, un întuneric sclipitor care amenința să-i înghită coroana din aur.

– Și te mai așteaptă doar una. Mă întreb dacă n-ar fi mai rău să dai greș acum, când ești atât de aproape de succes.

Se bosumflă și am așteptat amândouă să auzim râsul spiridușilor, dar se auziră numai câteva râsete, ca un sâsâit de șarpe, dinspre gârziile cu pielea roșie. Ceilalți păstrară tăcerea, chiar și ticăloșii de frați ai lui Lucien. Chiar și Rhysand, oriunde s-ar fi aflat în mulțime.

Am clipit pentru a-mi limpezi ochii, care mă ardeau. Poate jurămintele lor de credință, pariurile pe viața mea și antipatia pe care mi-o arătaseră fuseseră doar o fațadă, ca în cazul lui Rhysand. Și poate că acum – acum, că sfârșitul era aproape – și ei aveau să înfrunte posibila mea moarte, cu puțina demnitate rămasă.

Amarantha îi privi amenințătoare, dar când ochii îi căzură asupra mea, zâmbi larg și dulceag.

– Ai ceva de spus înainte de a muri?

M-am gândit la o mulțime de înjurături, dar m-am mulțumit să mă uit la Tamlin. El nu reacționează – trăsăturile îi erau de piatră. Mi-am dorit să-i privesc fața – măcar pentru o clipă. Nu aveam nevoie decât să-i văd ochii verzi.

– Te iubesc, i-am spus. Indiferent de ce spune ea despre mine, indiferent dacă dragostea asta e doar a inimii mele neghioabe de om. Chiar și când îmi vor arde trupul, te voi iubi.

Buzele îmi tremurară, privirea mi se încețoșă, iar pe fața-mi rece se scurseră câteva lacrimi, pe care nu le-am șters.

El nu reacționează, nici măcar nu-și încleștă mâinile pe brațele tronului. Probabil acesta era modul lui de a îndura totul, chiar dacă inima mi se prăbușea în piept. Chiar dacă tăcerea lui mă ucidea.

Amarantha spuse dulce:

– Ai avea noroc, draga mea, dacă ar mai rămâne din tine ceva care să poată fi ars.

Am privit-o îndelung, ura inundându-mi pieptul, dar cuvintele ei nu fură primite cu zeflemele, zâmbete sau aplauze de către mulțime, ci doar cu tăcere.

Fu un dar care îmi dădu curaj, care mă făcu să-mi strâng degetele într-un pumn, care mă făcu să-mi cuprind cu mâna tatuajul de pe braț. O învinsesem până acum, cinstit sau nu, și nu aveam să mă simt singură în clipa morții. Nu aveam să mor singură. Era tot ceea ce puteam să cer.

Amarantha își sprijini bărbia în palmă.

– N-ai reușit să rezolvi ghicitoarea mea, nu?

Nu i-am răspuns, iar ea a zâmbit.

– Păcat. Răspunsul este foarte interesant.

– Termină odată, am mârâit eu.

Amarantha îl privi pe Tamlin.

– Nu ai să-i spui nimic, acum, la sfârșit? spuse ea, ridicând o sprânceană.

Fiindcă el nu răspunse, ea îmi aruncă un rânjet.

– Foarte bine, atunci.

Bătu din palme de două ori.

Pe ușa deschisă larg, gărzile târără trei siluete – doi bărbați și o femeie – cu fețele acoperite cu saci maronii. Chipurile ascunse se mișcă într-o parte și în alta, încercând să înțeleagă murmurele care străbăteau ca un val sala tronului. Genunchii mi se îndoiră ușor văzând cum se apropiau.

Lovindu-i fără milă și împingându-i cu cruzime, gărzile cu piele roșie îi forțară pe cei trei spiriduși să îngenuncheze la picioarele estradei, cu fața la mine. Trupurile și hainele nu le dezvăluiau identitatea.

Amarantha bătu din nou din palme și de fiecare parte a spiridușilor îngenuncheați apărură trei slujitori înveșmântați în negru.

Fiecare avea în mâinile albe și lungi o pernă din catifea întunecată. Pe fiecare pernă se afla un pumnal din lemn lustruit, cu lama nu din metal, ci din cenușă. Cenușă, pentru că...

– Ultima ta încercare, Feyre, mârâi Amarantha, făcând un semn spre spiridușii ingenuncheați. Înjunghie una dintre făpturile astea ticăloase în inimă.

Am privit-o lung, deschizând și închizând gura.

– Sunt nevinovați, nu că asta ar avea importanță pentru tine, continuă ea, pentru că nu ți-a păsat atunci când ai ucis amărâta aia de santinelă a lui Tamlin. Nu l-a interesat nici pe dragul de Jurian când mi-a măcelărit sora. Dar, dacă e o problemă pentru tine... ei bine, îți rămâne întotdeauna opțiunea de a refuza. Bineînțeles, astfel îți vei pierde viața, dar înțelegerea e înțelegere, nu? Totuși, dacă mă întrebi, date fiind antecedentele tale în a-ți omorî semenii, cred că-ți ofer, de fapt, un cadou.

Să refuz și să mor. Să iau trei vieți nevinovate și să trăiesc. Trei nevinovați, pentru viitorul meu. Pentru fericirea mea. Pentru Tamlin, curtea lui și libertatea unui întreg regat.

Lemnul pumnalelor ascuțite ca briciul fusese lustruit cu atâta îndemânare, încât lucea în lumina candelabrelor din sticlă colorată.

– Ei bine? întrebă ea.

Ridică mâna, permițându-i lui Jurian să mă privească îndelung, văzând pumnalele din cenușă și, torcând ca o pisică, îi spuse:

– N-aș vrea să pierzi spectacolul acesta, vechiul meu prieten.

Nu puteam să o fac. Nu era ca la vânătoare; nu o făceam pentru supraviețuire sau pentru autoapărare. Era o crimă cu sânge-rece – a lor, a sufletului, dar pentru Prythian – pentru Tamlin, pentru toți cei aflați acolo, pentru Alis și băieții ei... Mi-am dorit să fi cunoscut numele unuia dintre zeii noștri uitați, ca să îl pot implora să intervină, mi-am dorit să fi știut măcar o rugăciune, ca să implor un sfat, iertarea.

Dar nu știam nici acele rugăciuni, nici numele zeilor uitați – numai numele celor care ar fi rămas sclavi, dacă nu treceam la fapte. Am recitat în gând acele nume, inundată fiind de oroarea ființelor îngenuncheate la picioarele mele. Pentru Prythian, pentru Tamlin, pentru lumea lor și a mea... Aceste morți nu aveau să fie în zadar – chiar dacă m-ar fi condamnat pe vecie.

M-am apropiat de prima siluetă îngenuncheată – cel mai lung și mai crud pas pe care îl făcusem vreodată. Trei vieți pentru eliberarea Prythianului – trei vieți care urmau să fie luate de pomană. Puteam să fac asta. Puteam să fac asta, chiar dacă Tamlin mă privea. Puteam face acest sacrificiu – să-i sacrific... Puteam face asta.

Degetele îmi tremurară, dar primul pumnal ajunsese în mâna mea, cu mânerul lui rece și neted, lemnul lamei fiind mai greu decât mă așteptasem. Erau trei pumnale, pentru că voia să mă facă să simt agonia repetată de a întinde mâna după acel pumnal. Voia să vadă că vorbeam serios.

– Nu atât de repede!

Amarantha chicoti, iar gârziile care țineau prima siluetă îngenuncheată îi smulseră gluga de pe față.

Era un tânăr Mare Spiriduș chipeș. Nu-l cunoșteam, nu-l văzusem niciodată, dar ochii lui albaștri mă implorau.

– Așa e mai bine, spuse Amarantha, dând din nou din mână. Hai, dragă Feyre. Și să te bucuri din plin de experiență.

Ochii lui erau de culoarea unui cer pe care nu aveam să-l mai văd vreodată dacă aș fi refuzat să-lucid, o culoare pe care n-aș fi putut-o uita niciodată, indiferent de câte ori aș fi pictat-o. El dădu din cap, cu ochii atât de mari, încât albul îi invadase cu totul. Nici el nu avea să mai vadă acel cer. Și nici oamenii aceștia, dacă nu făceam ce aveam de făcut.

– Te rog, murmură el, privind zbuciumat când pumnalul din cenușă, când fața mea. Te rog.

Pumnalul îmi tremura în mână și l-am strâns cu mai multă putere. Trei spiriduși – între mine și libertate stăteau doar trei spiriduși, înainte ca Tamlin să se poată dezlănțui asupra Amaranthei. Dacă ar fi putut-o distruge... „Nu va fi un gest inutil“, mi-am spus. „Nu va fi un gest inutil.“

– Nu o face, mă imploră spiridușul, când am ridicat pumnalul. Nu! Am inspirat profund, cu buzele tremurând. Dacă i-aș fi spus că-mi părea rău, nu ar fi fost suficient. Nu reușisem să-i spun asta lui Andras, iar acum... acum...

– Te rog! rosti el, cu ochii înlăcrimați.

Cineva din mulțime începu să plângă. Îl răpeam de lângă cineva care poate că îl iubea la fel de mult cât îl iubeam eu pe Tamlin.

Nu voiam să mă gândesc la asta, nu voiam să mă gândesc la cine era sau la culoarea ochilor lui. Amarantha rânjea cu o bucurie sălbatică, triumfătoare. Să omori un spiriduș, să te îndrăgostești de un spiriduș și apoi să fii silit să omori un spiriduș pentru a păstra acea iubire. Era o idee strălucită, plină de cruzime, și o știa și ea.

Întunericul se apropie ca un val de tron și apăru Rhysand, cu brațele încrucișate, de parcă s-ar fi apropiat pentru a vedea mai bine. Părea indiferent, dar mâna îmi fu cuprinsă de furnicături. „Fă-o“, spuse furnicătura.

– Nu face asta, gemu tânărul spiriduș.

Am început să-mi clatin capul. Nu voiam să-l mai aud. Trebuia s-o fac acum, înainte să mă convingă să renunț. *Te rog!* iar vocea i se transformă într-un țipăt.

Sunetul mă lovi atât de puternic, încât am făcut un salt.

Cu un suspin nefericit, i-am înfipt pumnalul în inimă.

El urlă, zbătându-se în strânsoarea gărzilor, lama sfârtecându-i carnea și oasele, ușor de parcă ar fi fost din metal, nu din cenușă, iar sângele, fierbinte și fluid, îmi împrășcă mâna. Am plâns, smulgând pumnalul, reverberațiile oaselor lui pe lamă străpungându-mi mâna.

Ochii lui, plini de șoc și ură, rămaseră ațintiți asupra mea, iar trupul i se prăbuși, blestemându-mă, iar acea persoană din mulțime lăsa să-i scape un bocet de moarte.

Pumnalul însângerat căzu la pământ, zăngănind, iar eu am făcut câțiva pași în spate, împleticindu-mă.

– Foarte bine, spuse Amarantha, iar eu am rămas încremenită, fără să pot simți ceva, fără să pot gândi, fără să pot țipa.

Mi-aș fi dorit să-mi pot părăsi trupul; să scap de pata a ceea ce făcusem; trebuia să plec de acolo – nu puteam suporta sângele de pe mâini, căldura lipicioasă dintre degete.

– Acum, următorul. O, nu fi așa nefericită, Feyre. Nu te distrezi?

M-am uitat la a doua siluetă, încă acoperită de glugă. De data aceasta, o femeie. Garda în negru îmi întinse perna cu pumnalul curat, iar gărzile care o țineau îi smulseră gluga.

Avea o față simplă, părul de un brun auriu, ca al meu. Pe obraji rotunzi i se rostogoleau lacrimi, iar ochii precum bronzul îmi urmăreau mâna însângerată care se îndrepta spre al doilea pumnal. Curățenia lamei din lemn lua în derâdere sângele de pe degetele mele.

Aș fi vrut să mă așez în genunchi și să-i cer iertare, să-i spun că moartea ei nu avea să fie în zadar. Voiam să fac asta, dar trupul îmi era sfâșiat, de-abia-mi simțeam mâinile, inima zdrobită. Ce făcusem...

– Zeii să mă salveze, începu ea să murmure cu o voce plăcută și uniformă – ca o muzică. Mamă, strânge-mă în brațe, continuă ea, recitând o rugăciune similară uneia pe care o auzisem odată, când Tamlin ușurase moartea ultimului spiriduș care murise în foaier.

O altă victimă a Amaranthei.

– Adu-mă la tine.

Nu puteam să ridic pumnalul, nu puteam să fac acel pas care să anuleze distanța dintre noi.

– Lasă-mă să intru pe porți; lasă-mă să miros lumea aceea veșnică din lapte și miere.

Lacrimi tăcute îmi curseră pe față și pe gât, unde îmi înmuiară gulerul jegos al tunicii. Auzind-o, știam că acea lume nemuritoare avea să îmi fie interzisă pe vecie. Știam că nicio Mamă nu avea să mă strângă în brațe. Salvându-l pe Tamlin, mă condamnam pe vecie.

Nu puteam face asta, nu puteam să ridic din nou acel pumnal.

– Nu mă lăsa să mă tem de cel rău, inspiră ea, privindu-mă adânc, privind prin mine, în sufletul meu sfârtecat. Șterge-mi durerea.

Un suspin îmi ieși printre buze.

– Îmi pare rău, am gemut.

– Lasă-mă să pătrund în veșnicie, rosti ea, respirând calm.

Plângeam pentru că înțelegeam. „Omoară-mă acum“, spunea ea. „Fă-o repede. Nu mă chinui. Omoară-mă acum.“ Ochii ei ca din bronz erau neclintiți, triști. Infinit mai rău, infinit mai dureros decât rugămințile spiridușului de lângă ea.

Nu puteam să o fac.

Ea îmi susținu însă privirea – se uită în ochii mei și dădu din cap.

Ridicând pumnalul din cenușă, ceva din mine se rupse, fără speranța de a mai fi reparat vreodată, indiferent de câți ani aveau să treacă, indiferent de câte ori aș fi încercat să-i pictez față.

Grupul spiridușilor care boceau se mărise – rudele și prietenii ei. Pumnalul îmi atârna greu în mână – în mâna lucioasă și pătată de sângele primului spiriduș.

Ar fi fost mai onorabil să refuz – mai curând să mor decât săucid spiriduși nevinovați. Dar... dar...

– Lasă-mă să intru în veșnicie, repetă ea, ridicându-și bărbia. Să nu mă tem de cel rău, murmură ea – doar pentru mine. Să nu simt durerea.

I-am prins umărul delicat, osos, și i-am înfipt pumnalul în inimă.

Ea inspiră brusc, iar sângele i se vărsă pe pământ ca o ploaie. Când i-am privit din nou față, ochii îi erau închiși. Se prăbuși la pământ, rămânând nemișcată.

M-am îndepărtat de mine, cât mai mult.

Spiridușii se frământau acum – se mișcau, murmurau și plângeau. Am lăsat pumnalul să cadă, iar clinchetul metalului pe marmură se auzi în urechile mele ca un răget. De ce Amarantha continua să zâmbească, deși între mine și libertate nu mai era decât o singură persoană? I-am aruncat o privire lui Rhysand, dar atenția lui era concentrată asupra Amaranthei.

Un singur spiriduș – și eram liberi. Încă o lovitură a brațului meu.

Și poate încă una după aceea – poate încă o lovitură, în sus și direct în inima mea.

Ar fi fost o ușurare – o ușurare să-mi iau viața, o ușurare să mor, mai degrabă, decât să mă confrunt cu asta, cu tot ce făcusem.

Un slujitor spiriduș îmi oferi ultimul pumnal și tocmai mă întindeam spre el, când paznicul îndepărtă gluga de pe capul bărbatului îngenuncheat în fața mea.

Am simțit cum mâinile mi se înmoaie inutile, de-a lungul trupului. Ochii verzi cu incrustații de chihlimbar se ridicară spre mine.

Totul se prăbuși în jurul meu, strat după strat, spulberându-se și sfărâmându-se, iar eu l-am privit pe Tamlin.

Am întors brusc capul spre tronul de lângă cel al Amaranthei, încă ocupat de Marele meu Lord, iar ea râse, pocnind din degete. Acel Tamlin de lângă ea se transformă în Attor, care îmi zâmbi hoțeste.

Fusesem trasă pe sfoară – înșelată de propriile simțuri. Încet, cu sufletul îndepărtându-se de trup, m-am întors spre Tamlin. În ochii lui se citeau vina și tristețea și am făcut câțiva pași în spate împleticindu-mă, aproape căzând din picioare.

– E ceva în neregulă? întrebă Amarantha, ridicând fruntea.

– Nu... nu e corect, am reușit eu să spun.

Fața lui Rhysand devenise palidă – foarte palidă.

– Corect? medită Amarantha, jucându-se cu osul lui Jurian, aflat la gâtul ei. Nu știam că voi, oamenii, cunoașteți acest concept. Îl omori pe Tamlin și ești liberă.

Zâmbetul ei era cel mai hidos pe care-l văzusem vreodată.

– Și, după aceea, poți să ți-l ții pentru totdeauna.

Gura nu mă mai slujea.

– Doar dacă, și Amarantha continuă, crezi că se cuvine să-ți sacrifici viața. La urma urmelor, care-i sensul? Să supraviețuiești, doar ca să-l piezi?

Cuvintele ei erau ca otrava.

– Imaginează-ți toți acei ani pe care ar fi trebuit să-i petreceți împreună... și dintr-odată să fii singură. E chiar tragic. Deși, cu doar câteva luni în urmă, îi urai suficient pe cei din neamul nostru încât să ne măcelărești, se pare că ai trecut destul de ușor peste asta.

Își atinse inelul.

– Iubita umană a lui Jurian a făcut-o.

Încă în genunchi, ochii lui Tamlin începură să strălucească – sfidând-o.

– Deci, cum rămâne, spuse Amarantha, dar eu am refuzat să o privesc. Cum va fi, Feyre?

Să-l omor și să-i salvez regatul, împreună cu viața mea sau să mă omor și să-i las să trăiască toată viața ca sclavi ai Amaranthei, s-o las pe ea și pe Regele Hybernului să-și ducă războiul final împotriva împărăției oamenilor. Nicio înțelegere nu m-ar fi salvat – nu mai aveam ce vinde din mine pentru a evita să iau o decizie.

Am privit pumnalul de pe pernă. Alis avusese dreptate cu numai câteva săptămâni în urmă; niciun om care venea aici nu mai putea pleca. Nici eu nu eram o excepție. Nu exista cale de scăpare. Dacă aș fi avut minte, mi-aș fi înfipt pumnalul în inimă înainte să pună mâna pe mine. Măcar aș fi murit repede. Nu aș fi îndurat tortura care mă aștepta cu siguranță, posibil chiar o soartă ca a lui Jurian. Alis avusese dreptate. Dar...

Alis – Alis spusese ceva... ceva care m-ar fi putut ajuta. Ultima parte a blestemului, o parte pe care nu putuseră să mi-o spună, care avea să mă ajute... Și tot ce reușise să facă fusese să-mi spună să ascult. Să ascult ce aud – de parcă aș fi știut deja tot.

Mi-am întors încet fața spre Tamlin. Amintirile se năpustiră, una după alta, vâltori de culori și cuvinte. Tamlin era Marele Lord al Regatului Primăverii – și asta cu ce mă ajuta? Marele Ritual avea loc – nu.

Mă mințise în toate privințele – în legătură cu motivul pentru care fusesem adusă la moșie, în legătură cu tot ce se întâmplase pe pământurile lui. Blestemul – nu-i fusese îngăduit să-mi spună adevărul, dar nici nu pretinsese că totul era în regulă. Nu, mă mințise și îmi explicase pe cât de bine putuse și mă făcuse dureros de conștientă, la fiecare cotitură, că era ceva în neregulă.

Attorul în grădină – ascuns la fel de bine de mine precum mă ascundeam și eu de el. Totuși, Tamlin era cel care mă ascunsese – el îmi spusese să stau nemișcată și-l condusesese pe Attor direct spre mine, mă lăsase să-l aud.

Iar când vorbise cu Lucien despre blestem, lăsase ușile de la sala de mese deschise, chiar dacă atunci nu înțelesesem despre ce vorbeau. Voise să trag cu urechea.

Pentru că voia să știu, să ascult – pentru că această cunoaștere... Am trecut în revistă toate conversațiile, întorcând cuvintele ca pe niște pietre. O parte din blestem n-o înțelesesem, ce nu-mi putuseră ei spune explicit, dar Tamlin voia să știu...

„Stăpâna mea nu încheie învoieli care să nu fie în avantajul ei.“

N-ar fi ucis niciodată ceea ce își dorea mai mult – nu când și-l dorea pe Tamlin la fel de mult ca mine. Dacă îl ucideam, fie știa că nu puteam să o fac, fie juca un joc foarte, foarte periculos.

Conversație după conversație, toate răsunară în amintirea mea, până când am auzit cuvintele lui Lucien, iar atunci, totul încremeni. Și atunci am știut.

Mi-am ținut respirația în acele clipe în care am derulat amintirea, rememorând conversația pe care o auzisem într-o zi. Lucien și Tamlin în sala de mese, ușa aproape larg deschisă pentru ca oricine să poată... să aud eu.

Lucien chicotea. „Pentru cineva cu inima din piatră, a ta e moale zilele astea.“

L-am privit pe Tamlin, ochii alunecându-mi spre pieptul lui, când o altă amintire mă străbătu. Attorul în grădină, râzând.

„Deși ai o inimă din piatră, Tamlin, spunea Attorul, în mod sigur te temi de destul de multe.“

Amarantha nu ar fi riscat niciodată să-lucid – pentru că știa că nu puteam să îlucid.

Nu dacă inima lui nu putea fi străpunsă de o sabie. Nu dacă inima lui se prefăcuse în piatră.

I-am privit fața, căutând o sclipire de adevăr, dar în privirea lui nu era decât acea răzvrătire temerară.

Poate că greșeam – poate că era doar un joc de cuvinte al unui spiriduș, dar în toate acele momente în care îl îmbrățișasem pe Tamlin... Nu îi simțisem niciodată bătăile inimii. Nu văzusem nimic până când adevărul mă izbise în față; dar de data aceasta nu mai eram oarbă.

Așa îl controla și așa îi controla magia. Așa îi controla pe toți Marii Lorzi, dominându-i și ținându-i în lesă, așa cum ținea și sufletul lui Jurian legat de trupul acela.

„Să nu ai încredere în nimeni“, îmi spusese Alis, dar aveam încredere în Tamlin – și, mai presus de asta, aveam încredere în mine. Aveam încredere că auzisem bine – aveam încredere că Tamlin fusese mai deștept decât Amarantha, aveam încredere că sacrificiile pe care le făcusem nu fuseseră în van.

Sala era tăcută, dar atenția mea era concentrată asupra lui Tamlin. Probabil că revelația mi se citea clar pe față, pentru că respirația lui se înteeți și-și ridică bărbia.

Am făcut un pas spre el, apoi încă unul. Aveam dreptate. Trebuia să fie așa.

Am inspirat profund, înșfăcând pumnalul de pe perna întinsă. Era însă posibil să mă înșel – ar fi fost o greșeală dureroasă, tragică.

Cum stăteam aplecată asupra lui, cu pumnalul de cenușă în mână, am văzut însă un zâmbet ușor plutind pe buzele lui Tamlin.

Exista ceva numit Soartă – pentru că Soarta făcuse să fiu acolo pentru a trage cu urechea la conversația lor de taină, pentru că Soarta îi șoptise lui Tamlin că fata rece, contradictorie, pe care o târâse în căminul lui avea să fie cea care să rupă vraja, pentru că Soarta mă ținuse în viață pentru a ajunge aici, doar ca să vadă dacă ascultasem.

Era acolo – Marele meu Lord, iubitul meu, îngenunchind în fața mea.

– Te iubesc, i-am spus eu, înjunghiindu-l.

CAPITOLUL

44

Tamlin strigă când lama îi pătrunse în carne, rupându-i oasele. Pentru un moment îngrozitor, când sângele lui îmi țâșni pe mână, am crezut că pumnalul din cenușă îl străpunsese.

Apoi, se auzi o bubuitură slabă – și o reverberație înțepătoare în mâna mea, când pumnalul lovi ceva dur și rezistent. Tamlin se aplecă, palid la față, iar eu i-am smuls pumnalul din piept. Cu sângele deja începând să se usuce pe lamă, am ridicat arma.

Avea vârful ciobit, întors în interior.

Tamlin se prinse de piept cu mâna, rana începând să se vindece. Ryhsand, la picioarele podiumului, rânji larg. Amarantha se ridică.

Spiridușii începură să murmure. Am lăsat lama să cadă, zăngănind pe marmura roșie.

„Omoar-o acum“, am vrut să-i urlu lui Tamlin, dar el continuă să rămână nemișcat, cu mâna lipită de rană și sângele scurgându-i-se încetișor. Prea lent – se vindeca prea lent. Masca nu căzuse. „Omoar-o acum.“

– A câștigat, strigă cineva din mulțime.

– Eliberează-i, se auzi o altă voce.

Fața Amaranthei era însă palidă, trăsăturile contorsionate făcând-o să semene cu un șarpe.

– O s-o eliberez când voi credea de cuviință. Feyre n-a specificat când trebuie să-i eliberez – doar că trebuie s-o fac. La un moment dat. Poate după ce mori, sfârși ea, cu un zâmbet plin de ură. Ai presupus că atunci când am spus eliberare imediată în privința ghici-torii, se aplica și încercărilor, nu? Ființă umană proastă și nebună.

Am făcut un pas în spate, urmărind-o cum cobora de pe estradă. Degetele i se transformară în gheare – ochiul lui Jurian se agita sălbatic în inel, pupila dilatându-se și îngustându-se.

– Dar pe tine, șuieră ea spre mine. Tu.

Dinții îi străluciră, devenind ascuțiți.

– Te voi omorî.

Cineva strigă, dar eu nu puteam să mă mișc, nici măcar nu puteam să mă dau la o parte, iar ceva mult mai dureros decât fulgerul mă lovi și mă prăbuși la pământ.

– Te voi face să plătești pentru cutezanța ta, mârâi Amarantha și gâtul îmi fu răvășit de un urlet, când în trup îmi izbucni o durere cum nu mai simțisem vreodată.

Oasele mi se sfărâmau în timp ce trupul îmi era ridicat și zvârlit pe podeaua tare, iar un alt val de tortură agonizantă mă izbi.

– Recunoaște că nu-l iubești cu adevărat și te voi cruța, spuse dintr-o răsuflare Amarantha și, cu ochii împăienjeniți de durere, am văzut-o apropiindu-se de mine ca o fiară de pradă.

Nu aș fi spus asta, n-aș fi spus-o nici dacă m-ar fi spulberat.

Ceva mă rupea însă din interior și m-am zbatut, incapabilă să-mi urlu durerea.

– Feyre! strigă cineva.

Nu cineva – Rhysand.

Amarantha continua să se apropie.

– Crezi că ești demnă de el? De un Mare Lord? Crezi că meriți ceva, ființă umană?

Spinarea mi se arcui, iar coastele mi se rupseră, una câte una.

Rhysand îmi strigă din nou numele, de parcă i-ar fi păsat cu adevărat. Am leșinat, dar ea mă făcu să îmi revin, asigurându-se că simțeam totul, asigurându-se că urlam de fiecare dată când îmi rupea un os.

– Ce sunteți voi, decât mâzgă, oase și carne pentru viermi? urlă Amarantha. Ce sunteți voi, în comparație cu seminția noastră, de vă credeți demni de noi?

Spiridușii începură să strige că nu era cinstit, cerând ca Tamlin să fie eliberat de blestem, numind-o mincinoasă și trișoare. Prin ceața care îmi cuprinsese privirea, l-am văzut pe Rhysand ghemuindu-se lângă Tamlin. Nu pentru a-l ajuta, ci pentru a înșfăca...

– Sunteți toți niște porci – niște porci jegoși și manipulanți.

Am suspinat printre urlete, când piciorul ei mă lovi în coastele rupte. Din nou. Din nou.

– Inima ta muritoare nu contează pentru noi.

L-am văzut pe Rhysand în picioare, ținând în mână cuțitul însângerat. Se năpusti spre Amarantha, iute ca o umbră, cu pumnalul din cenușă îndreptat spre gâtul ei.

Ea ridică o mână – fără ca măcar să se uite spre el – și fu izbit de un perete de lumină albă.

Durerea se opri o secundă, destul cât să-l văd cum se lovește de pământ, se ridică din nou și se repede spre ea – cu mâini care acum aveau gheare. Se lovi din nou de zidul invizibil pe care îl ridicase Amarantha în jurul său, iar durerea mea pâlpi când regina se întoarse spre el.

– Jeg trădător, șuieră ea spre Rhysand. Ești la fel de rău ca bestiile astea umane.

Una câte una, de parcă o mână le împingea, ghearele îi pătrunseră în propria lui piele, lăsând sânge în urma lor. El blestemă, cu voce joasă și cu răutate.

– Ai plănuit asta de la bun început.

Magia ei îl trimise rostogolindu-se și apoi se repezi din nou în Rhys – atât de dur, încât capul i se izbi de stânci, iar cuțitul îi căzu din degetele răsfirate. Nimeni nu făcu nicio mișcare pentru a-l ajuta, iar ea îl lovi încă o dată cu forța ei. Marmura roșie se sparse acolo unde lovise magia, trimițând spre mine o pânză de păianjen formată din fisuri. Val după val, ea continuă să-l lovească. Rhys gemu.

– Oprește-te, am spus eu, expirând în timp ce, cu sângele umplându-mi gura, am încercat să întind o mână, pentru a-i cuprinde picioarele. Te rog.

Brațele lui Rhys cedară pe când se lupta să se ridice, iar sângele îi picură din nas, împrăștiindu-se pe marmură. Ochii lui îi întâlneau pe ai mei.

Legătura dintre noi se întări. Am trecut ca fulgerul din trupul meu în al lui, m-am văzut cu ochii lui, sângerând, zdrobită și suspinând.

M-am întors în propria-mi minte, iar Amarantha se întoarse din nou către mine.

– Să mă opresc? Să mă opresc? Nu te prefac că-ți pasă, ființă umană, croncăni ea și își îndoii un deget.

Spinarea mea se arcui, coloana vertebrală contractându-se până în punctul de a se rupe. Rhys îmi strigă numele, iar eu am leșinat din nou.

Și atunci, amintirile începură să se deruleze – o compilație a celor mai urâte momente din viața mea, un lung șir de disperări și întuneric. Apăru și ultima pagină și am început să plâng, deși nu eram total conștientă de agonia trupului meu, când am văzut acel iepure sângerând în luminiș, cu pumnalul meu înfipt în gât. Primul meu vânat – prima viață pe care o luasem.

Îmi fusese foame, fusesem disperată. Totuși, după aceea, de îndată ce familia mea devorase iepurele, m-am strecurat înapoi în pădure și am plâns ore în șir, știind că întrecusem o limită, că îmi murdărisem sufletul.

- Spune că nu-l iubești! țipă Amarantha, iar sângele de pe mâinile mele deveni sângele iepurelui - deveni sângele a ceea ce pierdusem.

N-aveam de gând s-o spun, pentru că iubirea pentru Tamlin era singurul lucru care-mi rămăsese, singurul lucru pe care nu aveam intenția să-l sacrific.

În privirea mea în roșu-și-negru se ivi o cărare. I-am întâlnit ochii lui Tamlin, mari, când se târâi spre Amarantha, privindu-mă murind, incapabil să mă salveze pentru că rana i se vindeca prea încet, iar ea încă îi ținea puterile în frâu.

Amarantha nu avusese niciodată intenția de a mă lăsa în viață, nici de a-l elibera pe el.

- Amarantha, oprește-te odată, o imploră Tamlin, la picioarele ei, apăsând cu mâna pe rană. Oprește-te. Îmi pare rău - îmi pare rău pentru tot ce am spus despre Clythia cu ani în urmă. Te rog.

Amarantha nu îl ascultă, dar eu nu-mi puteam lua ochii de la el. Ochii săi erau foarte verzi - verzi precum pajiștile domeniului lui. O umbră care ștergea toate amintirile ce mă inundaseră, care dădea deoparte răul care mă sfârâma, os cu os. Când rotulele mi se tensionară, amenințând să se rupă în două, am țipat din nou, dar am văzut acea pădure fermecată, am văzut acea după-amiază în care am stat întinși pe iarbă, am văzut acea dimineață când am urmărit răsăritul, când pentru o clipă - doar pentru o clipă, am cunoscut fericirea adevărată.

- Spune că nu-l iubești! scuipe Amarantha, iar trupul meu se contorsionă, rupându-se bucată cu bucată. Recunoaște că inima ți-e nestatornică.

- Amarantha, te rog, gemu Tamlin, sângele curgându-i pe dușumea. Fac orice.

- De tine mă ocup mai târziu, se repezi ea la el și mă trimise zvârcolindu-mă într-un puț înfiorător de durere.

Nu aveam să o spun niciodată - nu aveam să o las să audă așa ceva, chiar dacă m-ar fi omorât. Dacă iubirea urma să-mi aducă

prăbușirea, așa să fie. Dacă slăbiciunea m-ar fi făcut să cedez, aș fi îmbrățișat-o cu tot sufletul. Dacă asta era...

*Pentru că, deși fiecare din loviturile mele este puternică,
Atunci cânducid, o fac lent...*

Ultimele trei luni fuseseră o moarte oribilă și lentă. Ce simțeam pentru Tamlin era cauza acesteia. Și nu exista antidot – nici durerea, nici absența, nici fericirea.

Dar, dacă sunt disprețuită, devin o fiară greu de învins.

Putea să mă tortureze cât dorea, dar nu ar fi putut niciodată distruge ceea ce simțeam pentru el. Nu l-ar fi făcut niciodată pe Tamlin să o dorească – nu și-ar fi putut alina niciodată înțepătura respingerii lui.

Lumea se întunecă la cozile ochilor mei, atenuând tăișul durerii.

*Dar îi binecuvântează pe toți cei care sunt destul de curajoși încât
să îndrăznească.*

Fugisem foarte mult timp de asta. Să mă deschid în fața lui, a Nestei și a lui Elain – acesta fusese un test de curaj la fel de dureros precum oricare dintre încercările mele.

– Spune-o, bestie abjectă, șuieră Amarantha.

Poate că reușise prin minciună să scape de învoială, dar cu ghicitoarea, jurase altfel – eliberare imediată, indiferent de dorința ei.

Sângele îmi umplu gura, cald, picurându-mi de pe buze. Am privit pentru ultima dată fața mascată a lui Tamlin.

– Iubirea, am expirat eu, lumea prăbușindu-se într-un întuneric fără de sfârșit.

O pauză în magia Amaranthei.

– Răspunsul la ghicitoare, am șoptit, ieșind din întuneric, încându-mă cu propriul sânge, este... iubirea.

Ochii lui Tamlin se măriră, după care ceva se rupse definitiv în coloana mea vertebrală.

CAPITOLUL

45

Eram departe, dar încă vedeam – vedeam cu ochi care nu erau ai mei, ochii unei persoane care se ridică lent de pe podeaua fisurată și însângerată.

Fața Amaranthei se stinse. Vedeam corpul meu, prosternat pe pământ, cu fața răsucită într-o parte, într-un unghi oribil. O flacără de păr roșu în mulțime. Lucien.

În singurul ochi care îi rămăsese lui Lucien străluceau lacrimi, iar el își ridică mâinile și-și îndepărtă masca de vulpe.

Fața brăzdată de cicatrice oribile rămăsese atrăgătoare – trăsăturile, ascuțite și elegante. Gazda mea se uita acum la Tamlin, care se întorcea lent pentru a privi trupul meu mort.

Fața încă mascată a lui Tamlin se contorsionă în ceva ce semăna cu adevărat unui lup, iar el își ridică privirea spre regină și își arătă colții, care începură să i se alungească.

Amarantha se retrase, îndepărtându-se de trupul meu. Nu reuși decât să șoptească „Te rog“, înainte ca lumina aurie să explodeze.

Regina fu aruncată în zidul din spatele ei și, repezindu-se spre ea, Tamlin lăsa să-i scape un urlet care zgudui muntele. Se transformă în fiară mult mai repede decât puteau percepe ochii mei – blană, gheare și kilograme de mușchi ucigători.

Când izbi zidul, el o apucă de gât și pietrele crăpară când o trânti din nou în zid cu o labă cu gheare.

Ea se zbatu, dar nu putu face nimic în fața atacului violent al fiarei lui Tamlin. Sângele îi curse pe brațul imblănit, acolo unde reușise să-l zgârie.

Attorul și gărzile se repeziră să o ajute pe regină, dar câțiva spiriduși și Mari Spiriduși, cu măștile azvârlite la pământ, săriră pentru a le bloca drumul, trântindu-i. Amarantha țipă, încercând să-l lovească pe Tamlin cu picioarele, aruncându-și asupra lui magia întunecată, dar un perete auriu îi învăluisă blana, ca o a doua piele. Nu putea să-l atingă.

– Tam! strigă Lucien în haosul din jur.

O sabie zvâcni în aer, o stea căzătoare din oțel.

Tamlin o prinse în laba-i masivă. Țipătul Amaranthei fu brusc întrerupt când el îi împlântă sabia în cap și în stânca de sub gâtul ei.

Apoi își strânse maxilarele puternice în jurul gâtului ei – și i-l sfâșie.

Se lăsă tăcerea.

Abia când mi-am privit din nou de sus trupul distrus, mi-am dat seama prin ochii cui văzusem. Rhysand nu se apropie însă de trupul meu, nu când sunetul labelor gonind – o rază de lumină, apoi sunete de pași – umplu aerul. Fiara dispăruse deja.

Sângele Amaranthei îi dispăruse de pe față, de pe tunică, iar Tamlin se prăbuși în genunchi.

Îmi ridică trupul inert, sfărâmat, ținându-mă la piept. Nu-și îndepărtase masca, dar am văzut lacrimile care cădeau pe tunică mea murdară și am auzit suspinele zguduitoare care izbucneau din pieptul lui pe când mă legăna, mângâindu-mi părul.

– Nu, spuse cineva dintr-o suflare – Lucien, cu sabia atârându-i în mână.

Într-adevăr, erau multe zâne, spiriduși și mulți Mari Spiriduși care urmăreau cu ochii umezi cum Tamlin mă îmbrățișa.

Voiam să ajung la Tamlin. Să-l ating, să-l implor să mă ierte pentru ce făcusem, pentru trupurile de pe podea, dar eram foarte departe.

Lângă Lucien apăru cineva – un bărbat înalt, arătos, cu părul șaten, care semăna cu el. Lucien nu-și privi tatăl, deși se încordă când Marele Lord al Regatului Toamnei se apropie de Tamlin și-și întinse mâna făcută pumn spre el.

Tamlin ridică privirea numai când Marele Lord își descleștă pumnul și își răsuci palma. O scânteie lucitoare căzu asupra mea. Străluci și dispăru când îmi atinse pieptul.

Încă două siluete se apropiară – ambele, atrăgătoare și tinere. Prin ochii gazdei mele, i-am recunoscut imediat. Cel cu pielea măslinie din stânga purta o tunică verde-albăstruie, iar pe părul blond avea o ghirlandă de trandafiri – era Marele Lord al Regatului Verii. Tovarășul său cu pielea albă, îmbrăcat în alb și cenușiu, avea o co-roană sclipitoare din gheață. Era Marele Lord al Regatului Iernii.

Cu bărbiile ridicate, cu umerii trași în spate, presărară și ei asupra mea semințele acelea sclipitoare, iar Tamlin își înclină capul, cu recunoștință.

Un alt Mare Lord se apropie, lăsând și el să cadă asupra mea o picătură de lumină. El strălucea cel mai puternic dintre toți și, după straietele lui cu roșu și auriu, l-am recunoscut ca fiind Marele Lord al Regatului Zorilor. Atunci, Marele Lord al Regatului Zilei, îmbrăcat în alb și auriu, cu pielea de culoarea nucilor, strălucind de o lumină interioară, prezentă și el un dar similar și-i zâmbi trist lui Tamlin, după care se îndepărtă.

Rhysand se apropie, aducând cu el sufletul meu sfâșiat și atunci l-am văzut pe Tamlin privind-mă încremenit – uitându-se la noi.

– Pentru ce ne-a dăruit, spuse Rhysand, întinzând mâna, îi dăruim ceea ce predecesorii noștri au oferit doar câtorva înainte.

Făcu o pauză.

– Acum, suntem chit, adăugă el, iar eu i-am simțit umorul înțepător când își deschise mâna și lăsă sămânța de lumină să cadă pe mine.

Cu tandrețe, Tamlin îmi dădu părul umed de pe față. Mâna îi strălucea cu puterea soarelui la răsărit, iar în centrul palmei se formă acel boboc ciudat și luminos.

– Te iubesc, șopti el și mă sărută, atingându-mi inima cu mâna.

CAPITOLUL

46

Totul era negru, cald și dens. De culoarea cernelei, dar mărginit cu auriu. Înotam către suprafață, unde mă aștepta Tamlin, unde mă aștepta viața. În sus, tot mai sus, dornică să respir. Lumina aurie crescuse, iar întunericul se transformă într-un vin spumant, ale cărui bule clipeau în jurul meu, permițându-mi să înot mai ușor și...

Am inhalat, iar aerul îmi inundă gâtul...

Zăceam pe pardoseala rece. Nu mă durea nimic – nu sângeram, nu aveam oase rupte. Deasupra mea atârna un candelabru – nu observasem niciodată cât de complexe erau cristalele, cum reverberau suflarea discretă a mulțimii. O mulțime – ceea ce însemna că încă mă aflam în sala tronului, adică eu... eu chiar trăiam. Ceea ce însemna că eu îi... îi uciseseam pe acei... eu îi... Camera se învârti.

Am gemut, sprijinindu-mi mâinile de pardoseală, pregătindu-mă să mă ridic, dar, văzându-mi pielea, am înmărmurit. Strălucirea în mod ciudat, iar degetele mele, întinse pe jos, păreau mai lungi. M-am ridicat. Mă simțeam... mă simțeam mai puternică, mai rapidă și mai atrăgătoare. Și...

Devenisem o Mare Zână.

Am înțepenit când l-am simțit pe Tamlin în spatele meu, când i-am mirosit parfumul de ploaie și de fâneață de primăvară, mai

intens ca oricând. Nu am putut să mă întorc să-l privesc, nu am putut să mă mișc. O Mare Zână, nemuritoare. Ce făcuseră?

Îl auzeam pe Tamlin inspirând și expirând. Auzeam respirația, șoaptele și plânsul tuturor din acea sală, liniștea în care sărbătoreau, continuând să ne privească - să mă privească - unii slăvind puterea glorioasă a Marilor Lorzi prin cântece de laudă.

- Era singura modalitate prin care te puteam salva, spuse Tamlin blând.

Apoi, am privit spre perete, iar mâna mi se ridică până la gât. Uitasem cu totul de mulțimea uimită.

Acolo, sub trupul putrezit al lui Clare, se afla Amarantha, cu gura căscată și cu sabia care îi ieșea din frunte. Gâtul îi era retezat - iar acum, partea din față a rochiei îi era îmbibată cu sânge.

Amarantha era moartă. Ei erau liberi. Eu eram liberă. Tamlin era...

Amarantha era moartă, iar eu îi ucisesem pe acei doi Mari Spiriduși; eu...

Am clătinat încet din cap.

- Ești...

Împingându-mă în peretele negru care amenința să mă înghită, vocea mi se auzi prea zgomotos în urechi. Amarantha era moartă.

- Convinge-te, zise el.

Privind în jos, m-am întors. Pe pardoseala roșie era o mască aurie, care se holba la mine prin locașurile goale, prin care obișnuiau să se vadă niște ochi.

- Feyre, spuse Tamlin și-mi apucă bărbia cu degetele, ridicându-mi ușor chipul, pentru a-l vedea.

Prima dată, am văzut acea bărbie cunoscută, apoi gura și, apoi...

Arăta exact cum îl visasem.

Îmi zâmbi, chipul fiindu-i luminat de acea bucurie liniștită pe care ajunsesem să o îndrăgesc atât de mult, și îmi dădu părul într-o parte. Am savurat atingerea degetelor lui și mi-am întins și cu degetele pentru a-i mângâi fața, urmărind conturul acelor pomeți înalți

și acel nas drept și minunat – fruntea lată și curată, sprâncenele ușor arcuite care îi încadrau ochii verzi.

Câte nu făcusem pentru a trăi acest moment, pentru a mă afla aici... Mi-am alungat gândul din nou. Peste un minut, peste o oră, după o zi, aveam să mă gândesc la asta, urma să mă oblig să-l înfrunt.

Când i-am atins inima lui Tamlin, un ritm constant îmi răsună prin oase.

M-am așezat pe marginea unui pat și, cu toate că m-am gândit că a fi nemuritor însemna că puteam îndura o durere mai mare, vindecându-mă însă mai repede, am scâncit când Tamlin îmi inspectă și îmi vindecă rănilor care îmi mai rămăseseră. În orele scurse după moartea Amaranthei – după ceea ce le făcusem acelor doi spiriduși, nu prea reușisem să fim singuri.

Dar acum, în această cameră liniștită... Nu puteam evita adevărul care îmi răsună în minte, cu fiecare suflare.

Îi ucisesem. Îi măcelărisem. Nici măcar nu le văzusem trupurile duse departe.

În sala tronului fusese haos în momentele de după trezirea mea. Attorul și zânele rele dispăruseră din sală instantaneu, împreună cu frații lui Lucien – o mișcare inteligentă, de vreme ce Lucien nu era singurul spiriduș care avea o datorie de plătit. Nici urmă de Rhysand. Unii spiriduși fugiseră, în vreme ce alții începuseră a sărbători, iar ceilalți continuaseră să se plimbe sau rămăseseră, pur și simplu, în picioare – palizi, privind în depărtare. De parcă nici lor nu le prea venea să creadă că era adevărat.

Rând pe rând, înghesuindu-l, plângând și răsând de bucurie, Marile Zâne și spiridușii din Regatul Primăverii îngenuncheaseră în fața lui Tamlin, îl sărutaseră sau îl îmbrățișaseră, mulțumindu-i – mulțumindu-mi. Am rămas destul de în urmă astfel încât să pot

da doar din cap, deoarece nu aveam ce să le ofer în schimbul recunoștinței lor, a recunoștinței pentru spiridușii pe care îi măcelărisem pentru a-i salva.

După aceea, în sala agitată a tronului avuseseră loc niște întâlniri rapide și intense cu Marii Lorzi care se aliaseră cu Tamlin pentru a plănui următorii pași; apoi, cu Lucien și câțiva Mari Spiriduși din Regatul Primăverii, care se prezentaseră ca fiind santinelele lui Tamlin. Însă cuvintele și respirațiile erau prea zgomotoase, mirosurile prea puternice, lumina prea intensă. Să rămân pe loc în tot acest timp era mai ușor decât să mă mișc, decât să mă acomodez cu trupul puternic și ciudat care îmi aparținea. Nici măcar nu puteam să-mi ating părul fără să mă șocheze ușoara diferență pe care o simțeam în degete.

Așa am stat, până când fiecare nou simț sporit a devenit blând și natural, iar Tamlin mi-a observat, în sfârșit, tăcerea și ochii plictisiți și m-a luat de braț. M-a condus prin labirintul de tuneluri și coridoare, până când am găsit dormitorul liniștit, într-o aripă îndepărtată a palatului.

– Feyre, spuse Tamlin acum, încetând să-mi mai inspecteze piciorul gol.

Mă obișnuisem atât de mult cu masca lui, încât chipul lui frumos mă surprindea de fiecare dată când îl zăream.

Pentru asta... pentru asta îi omorâsem pe acei spiriduși. Moartea lor nu fusese în zadar și, totuși... Sângele care mă pătase dispăruse în clipa în care m-am trezit, ca și cum faptul că devenisem nemuritoare, că supraviețuisem, îmi câștigase cumva dreptul de a mă spăla de sângele lor.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

Vocea mea era calmă. Seacă. Trebuia să încerc să par mai veselă pentru el, pentru ceea ce tocmai se întâmplase, dar...

Îmi zâmbi pe jumătate. Dacă ar fi fost om, ar fi avut aproape treizeci de ani. Dar nu era om, așa cum nu eram nici eu.

Nu eram sigură dacă gândul mă făcea să fiu fericită sau nu. Nu era cea mai mare grijă a mea. Ar fi trebuit să îi cer iertare, ar fi trebuit să cerșesc iertarea familiilor și prietenilor acelor spiriduși. Ar fi trebuit să fiu în genunchi, plângând de rușine pentru tot ce făcusem...

– Feyre, rosti el din nou, coborându-mi piciorul, așezându-se între genunchii mei.

Îmi mângâie obrazul cu un deget.

– Cum te voi putea răsplăti vreodată pentru ce ai făcut?

– Nu trebuie, i-am spus. Să lăsăm lucrurile așa cum sunt – să lăsăm cea celulă rece și întunecată să dispară, iar eu voi uita pentru totdeauna chipul Amaranthei. Chiar dacă cei doi spiriduși morți, chiar dacă fețele lor nu mă vor părăsi niciodată. Dacă aș reuși să pictez din nou, în loc de culori și lumină, le-aș vedea mereu chipurile.

Tamlin îmi ținu fața în mâini, apropiindu-se, dar apoi îmi dădu drumul și îmi apucă brațul stâng – brațul meu tatuat. Observând semnele, se încruntă.

– Feyre...

– Nu vreau să vorbesc despre asta, am mormăit eu.

Înțelegerea pe care o făcusem cu Rhysand – o altă grijă mărunță în comparație cu pata de pe sufletul meu, cu hăul din sinea mea. Nu mă îndoiam de faptul că, în curând, aveam să-l revăd pe Rhysand.

Tamlin urmări cu degetele desenul reprezentat de tatuajul meu.

– Vom găsi o cale de scăpare, murmură el și îmi mângâie brațul pentru ca, mai apoi, să-și odihnească mâna pe umărul meu.

Deschise gura, iar eu am știut ce avea de gând să spună – subiectul pe care urma să-l abordeze.

Nu puteam să vorbesc despre asta, despre ei – nu încă. Așa că i-am spus „Mai târziu“ și mi-am prins picioarele de ale lui, trăgându-l mai aproape. Mi-am pus mâinile pe pieptul său, simțindu-i bătăile inimii. Asta – de asta aveam nevoie acum. Nu avea să șteargă ceea ce

făcusem, dar... simțeam nevoia să-l am aproape, să-l miros și să-l gust, să-mi aduc aminte că era adevărat – că acel moment era adevărat.

- Mai târziu, repetă el și se aplecă să mă sărute.

Era un sărut blând, nesigur – nu ca acele săruturi sălbatice și apăsate din sala tronului. Își trecu din nou buzele peste ale mele. Nu voiam să își ceară scuze, să îi fie milă de mine sau să mă cocoloșească. L-am apucat de partea din față a tunicii, trăgându-l mai aproape și deschizând gura.

El mârâi ușor, iar sunetul mă încinse, făcându-și loc și arzând în inima mea. L-am lăsat să ardă în golul din pieptul și din sufletul meu. L-am lăsat să distrugă vălul negru care începea să mă înconjoare, să consume sângele fantomatic pe care încă îl mai simțeam pe mâini. M-am lăsat pradă aceluia foc, m-am lăsat pradă lui, în vreme ce mâinile îi rătăceau pe trupul meu, descheindu-mi haina.

M-am retras, încetând să-l mai sărut pentru a-i putea privi chipul. Ochii îi erau strălucitori – flămânzi – dar mâinile încetaseră să mai exploreze, oprindu-se ferm pe șoldurile mele. Calm ca un prădător, așteptă și mă privi trasându-i conturul feței, sărutând fiecare loc pe care îl atingeam.

Singurul sunet care se auzea era respirația lui neregulată – și, curând, mâinile-i începură să-mi rătăcească pe spate și talie, mângâindu-mă, tachinându-mă și dezbrăcându-mă. Când degetele mele călătoare ajunseră în dreptul gurii sale, el mă mușcă de un deget, băgându-l în gură. Nu mă durea, dar mă mușcă destul de tare încât să-l privesc din nou în ochi. Să-mi dau seama că se săturase să mai aștepte – la fel ca și mine.

Mă așeză cu grijă pe pat, murmurându-mi numele în apropierea gâtului, a lobului urechii și a vârfulilor degetelor. L-am îndemnat – mai repede, mai apăsat.

Cu gura, îmi exploră rotunjimea sânilor și interiorul coapselor. Un sărut pentru fiecare zi pe care ne-o petrecuserăm departe unul de celălalt, un sărut pentru fiecare chin și rană, un sărut pentru cerneala adânc gravată în pielea mea și pentru toate zilele pe care urma

să ni le petrecem împreună, de acum înainte. Zile pe care poate că nu le mai meritam. Am căzut însă iar pradă aceluși foc, am cedat în fața acestuia și a lui Tamlin și m-am lăsat mistuită.

Am fost trezită de ceva care mă trăgea de mijloc, de un fir din adâncul meu.

L-am lăsat pe Tamlin dormind în pat, epuizat. În câteva ore, urma să părăsim Poalele Muntelui și să ne întoarcem acasă, iar eu nu voiam să îl trezesc mai devreme decât era necesar. M-am rugat să pot dormi și eu cândva atât de liniștit.

Am știut cine mă chema cu mult înainte de a deschide ușa și de a merge de-a lungul coridorului, poticnindu-mă și clătănându-mă din când în când, în încercarea de a mă obișnui cu noul meu trup, cu noile ritmuri și noul echilibru. Încet și cu atenție, am urcat un rând de scări înguste, înaintând până când, spre surprinderea mea, un firicel de lumină pătrunse în casa scării, iar eu m-am trezit într-un balcon mic, ce ieșea din coasta muntelui.

Am șuiert văzând cât era intensă era lumina, protejându-mi ochii. Crezusem că era miezul nopții – în întunericul muntelui, pierdusem complet noțiunea timpului.

Rhysand chicoti ușor din locul în care îl vedeam vag, stând în picioare, pe balustrada din piatră.

– Am uitat că, pentru tine, a trecut ceva vreme.

Ochii mă înțepară din cauza luminii, și am tăcut până când am scăpat de acea durere groaznică de cap și am putut privi în zare. Munții înzăpeziți, de culoare violet, mă întâmpinară, însă piatra acestui munte era maronie și stearpă – nu se vedea nici măcar un fir de iarbă sau un cristal de gheață.

În cele din urmă, m-am uitat la el. Avea aripile ascunse la spate, iar mâinile și picioarele lui erau normale, fără gheare.

– Ce vrei?

Nu am reușit să mă răstesc așa cum intenționasem, nu cu ardoarea cu care îmi amintisem că se tot luptase să o atace pe Amarantha, pentru a mă salva.

– Doar să-ți spun „la revedere“.

O briză caldă îi ciufuli părul, îndepărtându-i norii de întuneric de pe umeri.

– Înainte ca iubitul tău să te ia cu el pentru totdeauna.

– Nu pentru totdeauna, i-am răspuns fluturându-mi degetele tatuat, ca să le vadă. Nu voi sta cu tine o săptămână, în fiecare lună?

Din fericire, am rostit cu răceală acele cuvinte.

Rhys zâmbi ușor, scuturându-și aripile și strângându-le la loc.

– Cum aș putea să uit?

M-am uitat la nasul pe care îl văzusem sângărând cu doar câteva ore mai devreme, la ochii violeți, care fuseseră atât de îndurerați.

– De ce? l-am întrebat eu.

Știind la ce mă refeream, ridică din umeri.

– Pentru că nu am vrut ca toți să își aducă aminte de mine ca stând deoparte, când se vor scrie legendele. Vreau ca urmașii mei să știe că eu am fost acolo și că am luptat împotriva ei până la capăt, chiar dacă nu am putut face mare lucru.

Am clipit, dar, de această dată, nu din cauza strălucirii soarelui.

– Pentru că nu am vrut să lupti singură, continuă el, fixându-mă cu privirea. Sau să mori singură.

Și, pentru o clipă, mi-am amintit de spiridușul care murise în foaierul nostru și cum îi spusese același lucru lui Tamlin.

– Mulțumesc, i-am răspuns eu găuit.

Rhys îmi zâmbi, dar nu și din priviri.

– Nu prea cred că-mi vei mai mulțumi când te voi lua în Regatul Noptii.

Întorcându-mă spre munți, nu m-am obosit să-i răspund. Șirurile nesfârșite de culmi umbrite se întrezăreau sub cerul deschis și limpede.

Însă nimic nu îmi trezi interesul, nimic nu distinse lumina și culorile.

– Vei zbura acasă? l-am întrebat calmă.

Râse ușor.

– Din păcate, ar dura mai mult decât îmi pot permite. Într-o altă zi, voi cunoaște iar cerurile.

I-am privit aripile strânse în corpul său puternic și i-am spus cu o voce răgușită:

– Nu mi-ai spus niciodată că iubești aripile – sau zburatul.

Nu, făcuse ca transformarea lui să pară un lucru... comun, inutil, plictisitor.

Ridică din umeri.

– Am fost lipsit de tot ceea ce am iubit vreodată. Nu vorbesc foarte mult despre aripi. Sau despre zburat.

Acel chip alb ca luna prinsese o oarecare culoare, iar eu m-am întrebat dacă Amarantha îl ținuse atât de mult sub pământ încât își pierduse bronzul pe care-l avusese odată. Un Mare Lord căruia îi plăcea să zboare – închis sub un munte. Umbre care nu-i aparțineau îi bântuiau încă ochii de culoare violet. M-am întrebat dacă, vreodată, aveau să-și piardă strălucirea.

– Cum e să fi o Mare Zână? mă întrebă calm și curios.

M-am uitat din nou spre munți, gândindu-mă. Și, poate că din cauză că nu mai era nimeni care să mă audă, poate din cauza umbrelor din ochii lui, care urmau să fie pentru totdeauna și ale mele, i-am spus:

– Sunt o ființă nemuritoare, care a fost muritoare. Acest trup...

Mi-am privit mâna, atât de curată și de strălucitoare – o batjocură a ceea ce făcusem.

– Acest trup este diferit, dar asta – mi-am dus mâna la piept, la inimă – asta e încă o inimă de om, dar alături de care mi-ar fi fost mai ușor să trăiesc...

Vocea mi se înmuie.

– Dacă aş fi avut o altă inimă, mi-ar fi fost mai uşor să trăiesc amintindu-mi ce am făcut. Poate nu mi-ar mai păsa atât de mult; poate că m-aş putea convinge că moartea lor nu a fost în zadar. Poate nemurirea mă va face să uit. Nu-mi dau seama dacă îmi doresc așa ceva.

Rhysand se uită atât de mult timp la mine, încât trebui să-l privesc.

– Feyre, bucură-te că ai o inimă de om. Să-ți fie milă de cei care nu simt nimic.

Nu am putut să-i spun despre golul care se formase deja în sufletul meu – nu am vrut, așa că am încuviințat.

– Ei bine, la revedere, spuse el, rotindu-și gâtul de parcă am fi discutat banalități.

Se aplecă până în dreptul taliei, aripile îi dispărură complet și, în momentul în care începu să dispară în umbra cea mai apropiată, ameți.

Mă privi cu ochi mari și sălbatici și cu nările umflate.

Ceea ce văzu pe chipul meu îl uimi – o uimire pură i se citi pe față și se împiedică, făcând un pas înapoi. Chiar se împiedică.

– Ce este... am dat eu să spun, dar dispăru – dispăru pur și simplu, fără urmă – în aerul proaspăt.

Tamlin și cu mine am plecat pe unde venisem eu – prin acea peșteră îngustă din burta muntelui. Înainte de plecare, Marii Spiriuși ai celor șapte regate au distrus și apoi au închis curtea Amaranthei de la Poalele Muntelui. Am fost ultimii care au părăsit locul, iar când Tamlin făcu un semn cu brațul, intrarea în regat se prăbuși în urma noastră.

Încă nu știam cum să întreb ce făcuseră cu acei doi spiriduși. Poate într-o zi, poate curând, aveam să întreb cine erau, cum îi chema. Auzisem că trupul Amaranthei fusese transportat pentru a fi ars – deși, cumva, ochiul și degetul lui Jurian lipseau. Oricât de

mult îmi doream să o urăsc, oricât de mult îmi dorisem să-i fi scui-pat cadavrul în flăcări... am înțeles de ce acționase așa – am înțeles-o într-o foarte mică măsură.

Mergând prin întuneric, Tamlin mă luă de mână. Niciunul din noi nu spuse nimic în momentul în care apăru o rază de soare, colorând în argintiu pereții umezi ai peșterii, dar când lumina stră-luci mai puternic și peștera se încălzi, am pășit amândoi în iarba de primăvară care acoperea văile și gropile din pământurile lui. Din pământurile noastre.

Briza și mirosul florilor sălbatice mă loviră și, în ciuda golului din piept și a petei din sufletul meu, nu m-am putut abține să nu zâmbesc în clipa în care am urcat un deal abrupt. Picioarele mele de zână erau cu mult mai puternice decât picioarele mele de om, iar când am ajuns în vârful dealului, nu am fost atât de obosită pe cât aș fi fost odată. Am rămas însă fără suflare când am văzut conacul acoperit de trandafiri.

Casa.

Cât timp visasem la ea în temnițele Amaranthei, nu îmi îngă-duisem să mă gândesc la acest moment – nu îmi dădusem voie să visez atât de departe.

Acum, reușisem – ajunseseam amândoi acasă.

Când am privit în jos, spre conac, grajduri și grădini și când am auzit doi copii râzând – sincer, liber – undeva acolo, l-am strâns de mână. O clipă mai târziu, două siluete mici și strălucitoare se repe-ziră țipând în câmpul de dincolo de grădină, urmărite de o siluetă mai înaltă, care chicotea – erau Alis și băieții ei. În sfârșit în siguranță și nemaifiind nevoiți să se ascundă.

Tamlin mă luă pe după umeri, strângându-mă lângă el și odih-nindu-și obrazul pe capul meu. Buzele îmi tremurară, iar eu l-am cuprins de mijloc.

Am stat în tăcere în vârful dealului până când soarele care apu-nea polei casa și lumea și Lucien ne chemă la cină.

M-am desprins din brațele lui Tamlin și l-am sărutat ușor. Ziua de mâine – urma să am parte de o zi de mâine și de o eternitate în care să mă confrunt cu tot ceea ce făcusem, în care să confrunt bucățile din mine pe care le sfârâmasem câtă vreme fusesem închisă la Poalele Muntelui. Dar, pentru moment... pentru ziua de astăzi...

– Să mergem acasă, i-am spus și l-am luat de mână.

MULTUMIRI

Să fiu sinceră, nu sunt prea sigură cui ar trebui să îi mulțumesc mai întâi, pentru că această carte există datorită multor oameni, care au muncit la ea foarte mulți ani. Le transmit recunoștința mea eternă și dragostea:

Lui Susan Dennard, sora și partenera mea de vânătoare, care mi-a fost alături precum Leonardo lui Raphael, Gus lui Shawn, Blake lui Adam, Scott lui Stiles, Aragorn lui Legolas, Noelle lui Safi, Schimdt lui Jenko, Senneth lui Kira, Elsa Annei, Sailor Jupiter (sau Luna!) lui Sailor Moon, Moss lui Roy, Martin lui San, Alan Grant lui Ian Malcolm, Brennan lui Dale și Esqueleto lui Nacho: pur și simplu, nu știu ce m-aș face fără tine. Sau fără glumele noastre. Prietenia noastră este definiția cuvântului „epic“ – și sunt aproape sigură că a fost scrisă în stele. (Cam cu o mie de ani înainte de era dinozaurilor. Există o profeție.) Vezi și: Imhotep, Ceșcuțe pentru mânuțe, *Oooo, serios?* Cryssals, Henry Cavill, Claaaassic Peg și tot ce-a mai apărut în *Nacho Libre*. Sarusan Forever.

Lui Alex Bracken, una dintre primele prietene pe care mi le-am făcut în această industrie și care rămâne una dintre cele mai bune prietene ale mele chiar și în ziua de astăzi. Sunt momente în care încă mi se pare că abia am terminat facultatea, că am primit primele oferte de a scrie și că ne întrebăm ce ne așteaptă – sunt foarte bucurată că am reușit să ne împărtășim reciproc experiențele acestei

călătorii nebune. Îți mulțumesc pentru feedbackul uimitor, pentru multele lecturi (ale acestei cărți și ale multor altora) și pentru că ai avut întotdeauna grijă de mine. Nu pot să-ți spun cât de mult înseamnă acest lucru pentru mine. Îți mulțumesc pentru că ai crezut atât de mulți ani în această poveste.

Lui Biljana Likic care, practic, a citit cartea capitol cu capitol, în timp ce o scriam, care m-a ajutat să compun toate acele ghicitori și poezii umoristice absurde și care m-a făcut să cred că această poveste nu va rămâne închisă într-un sertar, pentru tot restul vieții mele. Fato, mă bucur foarte mult să văd că ai succes!

Agentului meu, Tamar Rydzinski, care a oferit o șansă unei scriitoare nepublicate în vârstă de douăzeci și doi de ani și care, cu un singur apel telefonic, mi-a schimbat viața. Ești incredibilă. Îți mulțumesc pentru tot.

Lui Cat Onder – e o încântare să lucrez cu tine și sunt onorată că ești editorul meu. Laurei Bernier – îți mulțumesc foarte, foarte mult pentru că m-ai ajutat să transform această carte în ceva de care sunt cu adevărat mândră. Nu aș fi reușit fără feedbackul tău genial.

Întregii echipe Bloomsbury de pe mapamond: nu pot să vă spun cât sunt de încântată de faptul că această serie este găzduită de voi. Sunteți cei mai buni. Vă mulțumesc pentru că ați muncit din greu, pentru entuziasm și pentru că mi-ați îndeplinit visurile. Nu mă pot imagina pe mâini mai bune. Vă mulțumesc, vă mulțumesc, vă mulțumesc.

Lui Dan Krokos, Erin Bowman, Mandy Hubbard și lui Jennifer Armentrout – vă mulțumesc pentru că mi-ați fost tot timpul alături. Nu știu ce m-aș fi făcut fără voi.

Lui Brigid Keemmerer, lui Andrea Maas și lui Kat Zhang, care au citit cu entuziasm diversele variante timpurii ale cărții și mi-au oferit un feedback crucial. Vă rămân datoare.

Elenei de la NovelSounds, Alexiei de la AlexaLovesBooks, lui Linnea de la Linneart și tuturor Ambasadorilor *Tronului de cristal*:

Băieți, vă mulțumesc pentru sprijinul acordat și pentru dăruirea voastră. Faptul că v-am cunoscut a fost unul dintre punctele culminante ale acestei călătorii.

Părinților mei: a durat ceva până să-mi dau seama, dar sunt extrem de binecuvântată pentru că sunteți părinții mei și fanii mei numărul unu. Familiei mele: mulțumesc pentru sprijinul și dragostea necondiționată.

Lui Annie, cel mai grozav câine din istoria tovarășilor canini: Te voi iubi pentru totdeauna.

Și, în cele din urmă, soțului meu, Josh – această carte este pentru tine. Ți-a aparținut dintotdeauna, așa cum și inima mea ți-a aparținut din momentul în care te-am zărit în prima zi de orientare pentru boboci, la facultate. Având în vedere modul în care viețile noastre s-au împletit misterios, înainte de a ne vedea, îmi vine greu să cred că nu a fost mâna destinului. Îți mulțumesc pentru că mi-ai dovedit că dragostea adevărată există. Faptul că am șansa de a-mi petrece viața alături de tine mă face să fiu cea mai norocoasă femeie din lume.